

ENDESE

نەشرخانىسى بىز چاپ ۋە تارقىتىمىز

پىرۇتەي نامە ئاكادېمىيەكان

دوالىزىمى دژىهك
له هونراوه لىرىكىيىكانى
و مهولاناي رومى
مهولهوى تاوهگوزىدا
لهون قادر عەبدولرەحمان

مىندىغىزىقراقى

www.igra.ahlamontada.com

www.igra.ahlamontada.com

بۆدابه زاندىنى جۆرمها كتيب: سردانى: (مُنْقَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافَى)

لتحميل انواع الكتب راجع: (مُنْقَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافَى)

پدراي دانلود كتيابهائى مختلف مراجعه: (منقدى اقرا الثقافى)

www.iqra.ahlamontada.com

www.iqra.ahlamontada.com

للكتب (كوردى , عربى , فارسى)

دواليزمى دژيهك له هونراوه ليريكييه كانى
مهولاناي رومي و مهولهوى تاوه گوزى دا

ناوەندی روڤشنبیری و هونەری ئەندێشه
بەپنۆهەری چاپ و بڵاوکردنەوە: دانا مەلا حەسەن
بەپنۆهەری هونەری: یاسەم رەسام

ناوی کتێب: دوالیزمی دژیک لە هۆنراوە لیریکیەکانی
مەولانای پۆمی و مەولەوی تاوەگزییدا
ناوی نووسەر: لەوێن قادر عەبدولپەرەحمان
بابەت: لێکۆڵینەوە
تۆبەتی چاپ: یەکەم ۲۰۱۴
چاپخانه: رجاچی / تاران
تیراژ: (۱۰۰۰) دانە
نرخ: (۸۰۰۰) دینار
ژمارە ی سپاردن: لە بەپنۆهەرایەتی گشتی کتێبخانە گشتییەکان
ژمارە (۱۵۴۸) ی سالی (۲۰۱۴) ی پێدراوە .

ISBN: 978-1-63068-989-6

ناوەندی روڤشنبیری و هونەری ئەندێشه/ ئەندێشه یۆ چاپ و بڵاوکردنەوە
سڵێمانی-شەقامی مەولەوی-تەلاری سیروانی نوێ-نەهۆمی جوارەم
www.endeshe.org ● andesha.library@yahoo.com
<http://www.facebook.com/Andeshacenter>
07501026400

پیشکشه به

رۆحی سه‌رجه‌م نه‌و عارفه گه‌ورانه‌ی به سووتانی خۆیان ژیانان
راشه‌کرد، له دلی تاریکییدا چرای رووناکییان هه‌لکرد... پیشکشه به
رۆحی مه‌ولانا، مه‌وله‌وی و هه‌موو نه‌و به‌رپزانه‌ی وهک مامۆستا
قه‌رزاريانم، به‌تایبه‌تی مامۆستا و سه‌رپه‌رشتیاری نه‌م نامه‌ی
ماسته‌ره‌م، زۆر به‌رپز (د. نه‌نوه‌ر قادر) که به‌راستی بو من بووه
ده‌روازه‌ی ژيانیکی نوێ.

سوپاس و پېژانين

○ سوپاس و پېژني تايبه تيم بۇ به پېژ پرؤفيسورى ياريدەدەر د. ئەنۋەر قادر محەمەد، كە ئەركى سەرپەرشتى ئەم نامەيەى گرتە ئەستۋو لەگەلم ماندوو بوو.

○ سوپاس و پېژانينم بۇ به پېژ پرؤفيسورى ياريدەدەر د. دلشاد عەلى محەمەد، سەرۆكى ليژنەى خويندنى بالا.

○ سوپاس و ئەمەك و پېژانينى زۆرم بۇ سەرۆكى بەشى كوردى و ھەموو ئەو مامۇستا بەپېژانەى، كە لە بەكالۆريۇس و ماستەريش دا وانەيان پېگوتوم و ماندوو بوون لەگەلم.

○ سوپاس و پېژانينى زۆرم بۇ كارمەندانى كىتېبخانەى ناوەندى زانكۆو كىتېبخانەى كۆليژى زمانو كىتېبخانەى گشتى سليمانى، كە دلسۆزانە يارمەتيدەرم بوون.

○ سوپاس بۇ ھەموو ئەوانەى بەشپۆھەك لە شپۆھەكان يارمەتيدەرم بوون.

○ پېژو پېژانينم بۇ خانەوادەكەم، كە بەگشتى ھاندەرو ھاوکارم بوون.

پېړست

پېشه کی ۱۳

به شی یه که م: دوالیزمی دژیه که له بابه ته جیاوازه کانی مه عریفه دا..... ۱۹

۱-۱/ ناساندنیکي زمانه وانی و فره نگی دوالیزمی دژیه که ۲۱

۱-۱-۱/ په یوه ندی نیوان (تضاد) و (تناقض) ۲۵

۲-۱/ دوالیزمی دژیه که و تیؤلوجیا ۲۹

۱-۲-۱/ دوانه یی و دوو جه مسه ری - بیروباوه پی (تاو) وه که نمونه ۳۳

۲-۲-۱/ دوالیزمی دژیه که له دیارترین ثایینه کانی هیند دا..... ۳۶

۱-۲-۲-۱/ ثایینی فیدا (Veda) ۳۶

۲-۲-۲-۱ب/ ثایینی براهما (Brahmanisme) ۴۷

۲-۲-۲-۱ج/ ثایینی هندوس ۳۸

۲-۲-۲-۱د/ ثایینی بودا ۳۸

۳-۲-۱/ دوالیزمی دژیه که له دیارترین ثایینه کانی ئیران دا..... ۳۹

۱-۳-۲-۱/ ثایینی میترا ۳۹

۲-۳-۲-۱ب/ ثایینی زه رده شتی ۴۰

۳-۳-۲-۱ج ۴۵

۳-۳-۲-۱د/ ثایینی مانی ۴۵

۳-۳-۲-۱ه/ ثایینی مه زده که ۴۷

- ۱-۲-۴/ دواليزمى دژيەك لە ئايىنى كۆنى مىسىرى دا..... ۴۷
- ۱-۲-۵/ نمونە يەك لە ئايىنەكانى كيشوهرى ئەمريكا..... ۴۹
- ۱-۲-۶/ ئايىنى ئىزىدى و دواليزمى دژيەك..... ۴۹
- ۱-۲-۷/ ئايىنەكانى يەكتاپەرستى و دواليزمى دژيەك..... ۵۱
- ۱-۲-۷-۱/ ئىبلىس، ياخود شەيتان..... ۵۱
- ۱-۲-۷-ب/ چاكە و خراپە، نمونە يەكى ھاوبەش لە دواليزمى دژيەك..... ۵۳
- ۱-۲-۷-ج/ دواليزمى دژيەك لە ئايىنى يەھودى دا..... ۵۴
- ۱-۲-۷-د/ عىرفانى يەھودى..... ۵۷
- ۱-۲-۷-ه/ دواليزمى دژيەك لە ئايىنى مەسىحى دا..... ۵۹
- ۱-۲-۷-و/ عىرفانى مەسىحى..... ۶۱
- ۱-۲-۸/ دواليزمى دژيەك لە ئايىنى ئىسلام دا..... ۶۳
- ۱-۲-۸-أ/ (الباطنية) دەرۋوڭگە راكان..... ۶۸
- ۱-۲-۸-ب/ عىرفان و تەسەۋفى ئىسلامى..... ۷۱
- ۱-۳-۱/ دواليزمى دژيەك لاي ھەندى لە فەيلەسوفەكانى پېتش (سۆكرات) دا
(زەينونى ئەيلى، ھېرۆقليدس، سۆفستائىيەكان، فيساگۆرسەكان،
ئەفلوتىن)..... ۸۱
- ۱-۳-۲/ سۆكرات و ھەندى لە فەيلەسوفە كلاسيكەكانى مېژوۋى فەلسەفە و
بابەتى دواليزمى دژيەك: (سۆكرات، ئەفلاتون، ئەرەستو)..... ۸۵
- ۱-۳-۳/ مېتافىزىك..... ۸۹
- ۱-۳-۴/ دواليزمى دژيەك لاي ھەندىك لە فەيلەسوفەكانى مۆدىرنە: (كانت،
ھېگل)..... ۹۰

۱-۳-۵/ دىالكتىك و دوالىزىمى دژىك لای ھىگل..... ۹۳

۱-۳-۶/ ماركسىزم..... ۹۵

۱-۳-۷/ دوالىزىمى دژىك لای ھەندىك لە فەيلەسوفەكانى ئىسلام..... ۹۸

۱-۳-۷-۱/ فەلسەفەى ئىشراق..... ۹۹

۱-۳-۷-ب/ پەوشى (متكلمين)..... ۱۰۰

۱-۳-۷-ج/ اخوان الصفا..... ۱۰۱

۱-۳-۷-د/ ھەندىك لە فەيلەسوفەكانى ترادىسيۆنى ئىسلامى

(كەندى، ئىبن سىنا، مەلا سەدرا، غەزالى، فارابى، ئىبن روشد، ئىبن

خەلدون)..... ۱۰۲

۱-۴-۴/ دوالىزىمى دژىك لە ئەدەبدا بەگشتى و لە ئەدەبى عىرفاندا

بەتايىبەتى..... ۱۰۶

۱-۴-۱/ بەھای ئەدەبى دوالىزىمى دژىك..... ۱۰۶

۱-۴-۲/ ئەفسانە..... ۱۱۰

۱-۴-۳/ دوالىزىمى دژىك لە پەوانىبىزى عەرەبىدا:

(سەعدەدىن تەفتازانى، ئەحمەد ھاشمى)..... ۱۱۳

۱-۴-۴/ دوالىزىمى دژىك لە ئەدەبى ھاوچەرخدا

(دى سۆستېر، فۆرمالىستەكان، بونىادگەرەكان، پۆلان بارت و دەق)..... ۱۱۶

۱-۴-۵/ دوالىزىمى دژىك و ئەدەبىياتى عىرفان و تەسەوف..... ۱۲۹

بەشى دووھم: چۆنىەتى بەكارھىتان و كەوتنەوھى دوالىزىمى دژىك لە

ھۆنراوھەكانى مەولانای پۆمى و مەولەوى تاوھەگۆزى دا..... ۱۳۹

۱-۲/ دوالىزىمى دژىك بە شىۋازى واتاىى و دەرېرېن..... ۱۴۴

۱-۲-۱/ نه و گوزارشته واتایانهی، که له پیکهاتهی پووکاریاندا دژیهک

به دیده کریت ۱۴۳

۱-۲-۱-۱/ دوالیزمی دژیهکی (ناوه روکی) ۱۴۴

۱-۲-۱-۲/ دوالیزمی دژیهکی جوانناسی له سهر بنه ماکانی:

(خواستن، لیکچواندن، وینهی دوو په هندی (خواستن و لیکچواندن)، درکه،

خوازه) ۱۴۹

۱-۲-۱-۲-۲/ نه و جوړه دوالیزمی دژیهک، که له سهر بنه مای لایه نی هونه ری

جوانکاری (بدیع) واتاییه، له سهر بنه مای: (فره واتایی، پوچوون) ۱۶۲

۱-۲-۱-۲-ب/ نه و گوزارشته واتایانهی، که له پیکهاتهی پووکاریاندا دژیهک

به دینا کریت ۱۶۷

۱-۲-۱-۲-ب-۱/ دوالیزمی دژیهکی ناهه روکی ۱۶۷

۱-۲-۱-۲-ب-۲/ دوالیزمی دژیهکی جوانناسی ۱۷۲

۱-۲-۱-۲-ب-۱-۲/ نه و جوړه دوالیزمه دژیهک له سهر بنه مای هونه ری پوونبیزییه

(خواستن، لیکچواندن، وینهی دوو په هندی (خواستن و لیکچواندن)، درکه،

خوازه) ۱۷۲

۱-۲-۱-۲-ب-۲-۲/ دوالیزمی دژیهک له سهر بنه مای هونه ری جوانکاری واتایی

(فره واتایی، پوچوون) ۱۸۳

۲-۲/ دوالیزمی دژیهک به شتواری لیکدراو، یاخود پۆنان ۱۸۸

۲-۲-۱/ نه و پۆنانهی، که له پووکاردا دژیهک به دیده کریت ۱۸۹

۲-۲-۱-۱/ دوالیزمی دژیهکی ناهه روکی ۱۸۹

۲-۲-۱-۲-۲/ دوالیزمی دژیهکی جوانناسی، له سهر بنه مای: (خواستن،

لیکچواندن، درکه، خوازه) ۱۹۲

۲-۲-۱-۲/ لەسەر بنەمای ھونەری جوانکاری: (پۆچوون) ۲۰۱

۲-۲-ب/ ئەو پێکھاتە و پۆنانەى لە پێکھاتەى ھوکارىندا دژىە

بە دىناکرىت ۲۰۳

۲-۲-ب-۱/ دوالىزى دژىەكى ناوھەزىكى ۲۰۳

۲-۲-ب-۲/ دوالىزى دژىەكى جوانناسى ۲۰۶

۲-۲-ب-۱-۲/ لە جۆرى ھوونىزى، لەسەر بنەماکانى: (خواستن، لىکچواندن،

درکە، خوازە) ۲۰۶

۲-۲-ب-۲-۲/ لە جۆرى جوانکاری: (فرەواتاى) ۲۱۴

بەشى سىيەم: دوالىزى دژىەكى شىعرى مەولاناو مەولەوى لە پوانگەى

ئىستانىكىيەو ۲۱۹

۱-۳/ ئىستانىكا، پىئاسە و بابەت و سروشتى ۲۲۱

۱-۳-۱/ پارادىگمى پەنگدانەوہى يەزدانى ۲۲۴

۱-۳-ب/ بنەماى ئەزموونى ئىستانىكىيە لای مەولاناى پۆمى و مەولەوى

تاوھەگۆزى ۲۲۷

۲-۳/ ھۆکانى جوانى شىعر (پەيوەست بە دوالىزى دژىەك) ۲۳۵

۲-۳-۱/ دوالىزى دژىەك و سەرنجىكى ئىستانىكىيە ۲۳۶

۲-۳-ب/ خەيال و ئەندىشە وەك كەرەسەيەكى ئىستانىكىيە لە دەربىرىنى

بابەتى دوالىزى دژىەكدا ۲۵۵

۳-۳/ پارادۆكس، جوانترىن جۆرى دەربىرىنى دوالىزى دژىەك و بەرھەمى وىناو

خەياللى ئىستانىكىيە: (ھەستنامىزى، پىچەوانەى باو، تەجرىد، بزىكاندن

(شطىح) ۲۶۷

۲-۴/ میوزیکی شیعی و هک په هندیکی ئیستاتیکی دوالیزمی دژیهک ۲۸۳

۳-۵/ هۆکانی پهنګدانه و ه دوالیزمی دژیهک له هۆنراوه کانی مه ولانای پومی و

مه وله وی تاوه گوزی دا ۲۸۸

نه نجام ۳۰۳

سه رچاوه کان ۳۰۷

پوخته ی باسه که به زمانی عه ره بی ۳۲۱

پوخته ی باسه که به زمانی ئینگلیزی ۳۲۳

پيشه‌كى

ليککۆلينيە وهى لايەنئىكى شيعىرى ليرىكىى دوو شاعىرى ديارى پۆژه‌لات كارئىكى ئاسان نيبە، بەلام لەگەڵ ئەو شىدا لەبەر پۆشنایى چەمكى "دواليزمى دژىەك" دا ئىتمە ئەم هەولەمان داوہ.

مەولانا جەلالەدين پۆمى (١٢٠٧ - ١٢٧٣ز) عارف و شاعىرى گەورەى ئىران، كە بەگشتى خاوەنى پتر لە (٦٥) ھەزار بەيتە شيعرە لە (مثنوى و معنوى) و (ديوان شمس) ھەكىدا، نەك تەنھا بوو تە ماىەى دەولەمەندكردنى ئەدەبى عىرفانى و ئەدەبىيات لە ئىران و دواتریش لە توركبادا، بەلكو ھەموو سنوورەكانى جىاوازی زمان و ئايىن و كولتورى برپوہ. دەتوانىن بڵاين: مەولانای پۆمى، ئەم پۆ شاعىرىكى دىرىنى نوێى جىھانى مرقاىەتە بەجۆرئك، كە ھۆنراوەكانى چەندىنچار بە زمانەكانى ئىنگلىزى، ئەلمانى، ھەرەنسى، عەرەبى... ھتد، چاپ كراونەتەوہ. چەندىن بىرىارى ناوچەى و جىھانى سەرقالى لىكۆلينيەوہن لە مەولانا و مەولانای پۆمى بوو تە پتچكە و پۆشنكەرەوہى چەندىن گرئىكوپترەى فىكرى و لاھوتیانە، بەجۆرئك، كە لە سەدەى تۆزدەمەوہ كارىگەرى لەسەر تىولۆجىاى پۆژئاواىيە و لە بوارى لىكۆلينيەوہى ئەدەبىيشدا، دەيان نووسەرى وەك (نىكلسون) و (ئارتۆر جان ئارىبىرى) و (وليام چىتتىك) و (ئانى مارى شمىل) و (ئاف. ئەكىموشكىن) و

(شفیعی کدکنی) و (فروزانفر) و... هتد، به لیکۆلینه وه کانیاں له سه ره مه ولانا بوونه ته که سایه تیه کی دیاری بواری لیکۆلینه وه ی نه ده بی.

سه باره ت به مه وله وی تاوه گۆزی (١٨٠٦ - ١٨٨٢) عارف و شاعیری گه وه ی کورد، که به گشتی خاوه نی پتر له هه شت هه زار به یته شیعه به زمانه کانی کوردی، فارسی، عه ره بی، نه گه ر چی مه وله وی و پپای سوتانی زۆرێک له به ره مه کانی و نه بوونی هه لومه رجیکێ له بار، له شیوه ی مه ولانای پۆمی، که نه ویش ماف و پینگه ی شیای خۆی پێبدریت له نه ده بیاتی ناوچه یی و جیهانیدا، به لام له گه ل نه وه شدا، نه و بناغه به هیز و زه مینه به پیتیه، که به رده وام سه رچاوه ی چه ندین لیکۆلینه وه ی نه کادیمی و به لگه ی، یاخود ئاماژه ی تایبه ته ندیه کانی لیریکی ئاسایی و سۆفی و نه ده بیاتی عیرفانی کوردیه. نه مه جگه له وه ی، به رده وام به پتوهر و به ها په خنه ییه کانی پابردو و مۆدێرنیش، مۆنراوه کانی مه وله وی هه رده م سه رچاوه ی دۆزینه وه و په ییردن به چه ندین شتوازی هونه ری بالای ده ربهرین.

نه م دوو شاعیره زانا و عارفه، هه موو زه مه نه کانیاں برپوه و نه ک ته نها له پووی بابه ته وه کاریگه ریاں هیه له سه ره نه ده بیاتی نوێ، به لکو له پووی هونه ری ده ربهرین و چیژ و زه وقیشه وه، له م سه رده مه نوێیه شدا، پێشه نگن.

نه رکی نه م لیکۆلینه وه یه:

نه م دوو شاعیره مه زنه به و گیانه سۆفی و هیومانیه ستیه ی، که هه یانه، بوونه ته زه مینه ی پراکتیکی بۆ لیکۆلینه وه له هونه ریکێ ده ربهرین، که نه ویش (دوالیزمی دژیه ک)ه، که چه مکێکه و پپای په سه نایه تی و بوونی په گه رپیشه ی له په وانبێژی و جیهانبینی عیرفانیدا، نه مپۆ وه ک ستایلیکی ده ربهرین و ته نانه ت

وہك شیوازتیکی پافہ و شیکاری و بہہا بہخشین بہ دہق، لہ ئہدہبی مؤدیرنی پۆژئاواییدا بووہ و بایہخی ہہیہ . بۆیہ ئہرکی ئہم لیکۆلینہوہیہ، جگہ لہ ئاشناہیہ تیمان بہ چیبہتی (دوالیزمی دژیک) لہ سہرجہم ہوارہکانی مہعرفہدا، بہشیوہیہکی پراکتیکی کردوومانہ تہ ہۆی پافہکاری و تیگہیشتن بۆ زۆر لہ مانای ہۆنراوہکانی مہولانای پۆمی و مہولہوی تاوہگۆزی.

سہرچاوہ بنہرہتی و تیۆریہکانی ئہم لیکۆلینہوہیہ:

(دیوانی کبیر)، یاخود (کلیات شمس)ی مہولانای پۆمی، کہ بہ چوارینہکانیہوہ پتر لہ (۴۰، ۲۳۶) بہیت ہۆنراوہیہو دیوانی مہولہوی تاوہگۆزی، کہ لہ کۆکراوہکی مامۆستا مہلا عہدولکەریمی مودہپرسدا (۲۴۷۶) بہیت ہۆنراوہیہ، سہرچاوہی بنہرہتی بہدواداچوون و لیکۆلینہوہی پراکتیکییمان بووہ و سہبارہت بہ بہشہ تیۆریہکی بابہتی (دوالیزمی دژیک)یش، بہشیوہیہکی گشتی پشت ئہستوور بووین بہ چہندین کتیب و سہرچاوہ و لیکۆلینہوہی جیاواز بہتایہتی لہ زمانی فارسیدا، چونکہ جگہ لہوہی بہ زمانی کوردی لیکۆلینہوہی لہوچۆرہمان بہرچاو نہکەوت و لہ عہرہبیشدا تہنہا لہ ہوارہ زمانہوانیہکیہوہ ہەندی لیکۆلینہوہمان پەیدا کردوہ و بہ زمانی ئینگلیزیش، بہوہیندہ سوودمان لہ بہرہمہ وەرگێژدراوہکان وەرگرتوہ، کہ پەیوہستبوو بہ بابہتی دوالیزمی دژیک و ئہدہبی مؤدیرنہوہ، چونکہ زہمینہی مہعرفی ئہم دوو شاعیرہ عیرفان بوو، کہ تایبہتہندی ترادسیۆن و ئہدہبی کلاسیکی ئہم ناوچہیہ.

میتۆدی لیکۆلینه وه که:

میتۆدی لیکۆلینه وه که ی ئیمه، که تا ئاستیکی باش ناساندنی (دوالیزمی دژیهک) ه، وهك زاراو هیهکی فهلسه فی و ئهدهبی عیرفانی، هاوکات به شپوهیهکی پراکتیکی و زانستی سودی لی وه رگراوه بۆ توێژینه وهی دهق، ههروهها چه مکیکی بنه پهرتیی بونیادگه ریه به گشتی، بۆیه ده شئ به میتۆدیکی بونیادگه رانه ی کراوه و تهواوکارانه له قهله می بدهین.

باهه خی ئه م لیکۆلینه وه یه له پوهی تیۆدی و پراکتیکه وه بۆ ئه ده بناسیی کوردی:

له م لیکۆلینه وه یه دا ئه ده بناسی کوردی ئاشنایه تیه کی نوێی بۆ دروست ده بیته به (دوالیزمی دژیهک)، که پێشتر ته نها وهك دژیهک (طباق) و بابه تیکی پووکه شی نیو په وان بێژی کۆن ناسیویه تی، ئاشنایه تیه ک، که په یبرده به ستایلێکی نوێی ده ربهرپن و به های نوێی نرخاندنی دهق، په یبرده به عیرفان، نهك ته نها وهك زه مینه یه کی جیهان بینی، به لکو وهك بنه پهره تیکیش بۆ ئه فراندنێکی هونه ری.

ده رخستنی دیوێکی دیکه ی تایبه ته ندی ئیستاتیکیی ئه ده بیاتی کوردیه، که ته نانه ت له سه رده می هاوچه رخیشدا هه لگری به هاکانی هونه ر و ئیستاتیکایه.

دوا جار له م لیکۆلینه وه یه دا، ئه ده بناسی کوردی کێپرکی و به راوردی نیوان شاعیریکی کوردی وهك مه وله وی ده بینیت له گه ل شاعیریکی گه رهی وهك مه ولانای فارس دا، که بێگومان له پوهی هونه رهکانی ده ربهرپن، ناوه پۆک و

بابه ته وه، زياتر په ى به گه وره يې مه وله وي تاوه گوزى ده به ين. به و هيوايه ى
توانيب ټيتمان مشتېك بخينه سر مه لوى توپژينه وه ى زانستېي نه ده بياتي
كوردي.

پنکها ته ى ليکولنه وه که:

نهم ليکولنه وه يه له پيشه کى و سى به ش و نه نجام پنکها تووه و له
کوټايشدا ټاماژه مان به و سرچاوانه داوه، که بى پشتر استکردنه وه ى
بى چوونه کايمان وه که به لگه به کارمان مينان، جگه له نه نجام و پوخته يه کى
ليکولنه وه که، که به هر دوو زمانى عه ره بى و نينگليزى نووسراوه:

به شى يه که م:

ويړاى پټناسانديکى کورتى زمانه وانى و فهره ننگى (دواليزمى دژبه ک) و
به راوردى نيوان جوړه کان، باسى پرگ و پيشه و تاييه تمه ندى دواليزمى دژبه ک
کراوه له سرجه م بابته کانى مه عريفه دا، که به دريژايى ميژوو نيولوجيا و
هموونايينه کانى زه مينى و ټاسمانيان باسکردووه. پاشان کيټومالټيکى نهم
بابته مان کردووه له فلسفه ى کلاسيک و مؤديرندا: له کوټايى نهم به شه دا
باسى به هاى نه ده بى دواليزمى دژبه کمان کردووه له نه ده بياتي کلاسيک،
هاوچرخ، عيرفانى و ته سه وفدا.

به شى دووه م:

له م به شه دا به شيويه کى پراکتيکى و به سوودوه رگرتن له هه ندى بابته ى
په وانبيژى، سهره تا دواليزمى دژبه کمان دابه شکردووه بى (واتايى) و (پونانى)،
دواتر هرکاميان دابه شکراون بى جوړه کانى ناوه پوکى و پووخسارى

نیستاتیکی، یاخود جوانناسی، پاشان جۆری دووه‌میشیان بۆ هونه‌ره‌کانی دهربرین و جوانکاری و دواچار هه‌رکام له‌وانیش بۆ چه‌ند جۆریک، که بیگومان هه‌موو ئه‌و جۆرانه‌ش دابه‌شبوون بۆ دوو چه‌شن، که له‌یه‌کتیکیاندا وشه‌ دوالیزمه‌کان ئاشکران و له‌وی دیکه‌یاندا شاراوه‌یه. بۆ هه‌موو ئه‌م جۆرانه (۱۱۳) به‌یت شیعری مه‌ولانا و مه‌وله‌یمان وه‌کو به‌لگه‌ هه‌تاوه‌ته‌وه و له‌سه‌ربه‌نمای دوالیزمی دژیه‌ک شیکاری و پافه‌مان بۆ کردوون.

به‌شی سییه‌م:

له‌م به‌شه‌ی کۆتاییدا له‌ پوانگه‌ی نیستاتیکییه‌وه باسمان له‌ دوالیزمی دژیه‌ک کردووه. سه‌ره‌تا له‌ پێناسه‌ و سروشتی نیستاتیکا و چۆنیه‌تی جوانی هونه‌ری دوالیزمی دژیه‌ک له‌ شیعردا و کاریگه‌ری خه‌یاڵ وه‌ک که‌ره‌سه‌یه‌کی نیستاتیکی له‌ دهربرینی دوالیزمی دژیه‌کدا دواوین، پاشان به‌ چه‌ختکردنه‌وه‌یه‌کی زیاتره‌وه له‌ نیستاتیکای پارادۆکس و میوزیکی شیعری وه‌ک په‌هه‌ندیکی نیستاتیکی دوالیزمی دژیه‌ک نووسیومانه. له‌ کۆتاییدا هۆکاره‌کانی په‌نگدانه‌وه‌ی دوالیزمی دژیه‌کمان له‌ هۆنراوه‌کانی مه‌ولانای پۆمی و مه‌وله‌وی تاوه‌گۆزی دا خستوه‌ته‌پوو، که بۆ ئه‌م به‌شه‌ش (۱۱۰) به‌یت شیعری ئه‌و دوو شاعیره‌مان وه‌ک به‌لگه‌ هه‌تاوه‌ته‌وه و پافه‌یه‌کی نیستاتیکیانه‌مان بۆ کردووه.

له‌ کۆتاییشدا ئه‌و نه‌جامانه‌ی، که له‌کاتی توێژینه‌وه‌که‌دا پێی گه‌یشتوون به‌ پوختی و کورتی خراونه‌ته‌پوو.

بهشی یه کهم

دوالیزمی دژییهك له بابه ته جیاوازه گانی مه عریفه دا

١/ دواليزمی دژیهک له بابته جیاوازه کانی مه عریفه دا

١-١/ ناساندنیکي زمانه وانی و فهرهنگي دواليزمی دژیهک:

کزی شو بابته و لیکولینه وانه، که وهک سه رچاوه، له م لیکولینه وه ماندا به رچاومان که وتوون، خوینهری له بردهم چهند چه مک و زارواهی کی هاوشیوه و له هه مانکاتا جیاوازا به جیپیشستوه، که به کارهینانی هه موویان پیکه وه وهک هاوواتا زانستیانه نین و له هه مانکاتا جوریک له په یوه ندیش پیکه وه ده یان به سستیته وه. نیمه له م لیکولینه وه دا نه گهرچی زارواهی (دواليزمی دژیهک) مان به کارهیناوه، که وه رگپړانی دهسته واژه ی نینگلیزی (Binary opposition)، به لام خالی نییه له واتاو نه رکی زارواهی کانی تر و به گشتی په یوه ند و په یوه ستن پیکه وه، که هه ندیک له و زارواهی دیکه بریتین له: (تضاد، تناقض، پارادوکس، تقابل، تقابل تضایف).

سهره تا ههریهک له و زارواهی، هینده ی په یوه ستن بیت به بابته که مانه وه، پوونده کهینه وه و پاشان ناماژه به په یوه ندی و جیاوازیان ده دین و دواچار باس له دواليزمی دژیهک ده که ین په یوه ستن به و زارواهی و هوی هه لېژاردنی زارواهی (دواليزمی دژیهک) بق لیکولینه وه که مان ده خهینه پوو.

(١) تقابل: نه مه وشه یه کی عهره بییه، به واتی به رامبر یه کبوونی دوانه یهک، یاخود له به رامبر دانان و ده ستانی دوانه یهک، نه مه وشه یه کی گشتییه، که

ده توانين بيخه ينه مه ره تاي وشه کاني دیکه ش بۆ نمونه (تقابل تضاد)، يا خود (تقابل تناقض) واته به رامبه ربوونی دوودژ، يا خود به رامبه ربوونی دوو ناکوک. (۲) تضاد: ده توانين له کوردیدا به (دژیهک) بوون ناورزه دی بکه ين، (عه بدولکه ریم سروش) له پیناسهی دژیه کدا ده لیت: "هرکات دوو ئاوه لئامان هه بیت، که نه گونجین، له یهک پیکهاته دا کۆیان بکه یه وه، به لام گونجاو بیت هه ردوکیان په تکه یه وه، واته نه گونجیت پیکه وه بن له یهک کات و شویتدا، به لام گونجاو بیت هه ردوکیان لاده ين، له م حالته دا ده لیت ئه و دوو سیفته (تقابل) له به رامبه ره کدان و له جۆری (دژیهک) ن. بۆ نمونه هه ردو په نگی په ش و سپی، ناگونجیت له تپوانين و گوشه نیگای یهک که س و له یهک کات و شویتدا، دیوارک سپی بیت و په شیش بیت، به لام ده گونجیت هه چکامیان نه بیت".^۱

(۳) تناقض: ده گونجیت (ناکوک) ی بۆ به کاربه یین، "واته دوو ئاوه لئامان بۆ یهک بابته هه بیت، که نه کۆکردنه و هیا ن گونجاو بیت و نه وه لانان و په تکردنه و هشیان، واته نه بگونجیت ئه م دوو سیفته هه ردوکیان له یهک بابته دا هه بن و نه گونجاویش بیت هه چکامیان نه بن، به لکو به رده وام ده بیت یهکێکیان له و بابته دا هه بن، ئه مه یه واتای - (النقيضان لا يجتمعان و لا يرتفعان) واته دوو پپچه وانه هه ردوکیان کۆنابنه وه و هه ردوکیشیان پیکه وه له یهک کاتدا وه لا ناخرین - نه ده کریت هه ردوکیان ببن و نه ده شکریت هه چکامیان نه بن. هه موو جۆره کانی (تناقض) له راستیدا و له بنه رته دا له

^۱ عبدالکریم سروش، نقدی و در آمدی بر تضاد دیالکتیکی، انتشارات حکمت، چاپ اول، خرداد، ۱۳۵۷ ه.ش. ۱۲.

(بوون) و (نه‌بوون) هوه سه‌رچاوه‌یان گرتووه. بۆنموونه (مرۆڤ) وهك بوونه‌وه‌رێك یان هه‌یه، یاخود نییه، ناگونجێت هه‌شبیّت و نه‌شبیّت، ناگونجێت هه‌چكامیشیان نه‌بیّت، به‌لكو ده‌بیّت یان هه‌بیّت، یان نه‌بیّت"^۲.

۴) پارادوكس (Paradox): كه له وشه‌ی لاتینی (Paradoxos) وه‌رگیراوه و له بنه‌په‌تیشدا زاراوه‌یه‌کی یۆنانییه (Paradoxos)، كه پێكهاتووه له (Para) به‌واتای (به‌رامبه‌ر)، یاخود (تناقض) و (doxa) یش به‌واتای بیروپا، یاخود بیروباوه‌ر پدیت"^۳. وهك سه‌عید سه‌بزیان له فره‌هنگه‌كه‌یدا ئاماژه‌ی پێده‌كات: "گوته‌یه‌كه، كه دوو په‌هه‌ندی هه‌یه و هه‌ردووکیشی به‌ پووکه‌ش دروسته، به‌لام، كه به‌رامبه‌ر یه‌ك داده‌نرێن هه‌لبژاردنی یه‌كێکیان پێویستی به‌ نكوڵییه له‌وه‌ی دیکه‌"^۴.

به‌گورتی ناشتکردنه‌وه‌و کۆکردنه‌وه‌ی دوو چه‌مکی ناکۆک، پێی ده‌وتریّت پارادۆکس^۵، له فره‌هنگی (dictionary of literary terms and literary theory) دا له یه‌کێک له پێناسه‌کاندا ده‌لێت: "گوته و باوه‌رێکه پێچه‌وانه‌ی باوه‌رو بێرکردنه‌وه‌ی باوی په‌سه‌ندکراو"^۶.

^۲ عبدالکریم سروش، نقدی و در آمدی بر تضاد دیالکتیکی، ل ۱۴.

^۳ J.A.Cuddon., The penguin dictionary of literary terms and literary theory, penguin books – London, six, p.205.

^۴ سعید سبزیان مراد آبادی. فرهنگ نظریه و نقد ادبی، واژگان ادبیات و حوزه‌های وابسته، انتشارات مَروارید، چاپ اول، ۱۳۸۸، ه.ش. ل ۳۶۸.

^۵ رضا رشیدی، پارادوکس، سابتی هم اندیشی زبان و ادبیات فارسی.

^۶ J.A.Cuddon., p.205.

به‌گشتی ده‌توانین بلّین، نه‌گه‌ر دوو چه‌مکی (تضاد) بده‌ینه پالّ یه‌ک، یاخود پیکه‌وه کویانېکه‌ینه‌وه، نه‌وا (تناقض) پیکدیت، به‌لام نه‌گه‌ر بتوانین دوو (متناقض) پیکه‌وه کویکه‌ینه‌وه نه‌وا پارادوکس پیکدیت.^۷

۵) تقابل تضایف (به‌رامبه‌ریکی په‌یوه‌ست به‌یه‌ک): واته دوو سیفته، که نه‌مانیش نه‌توانریت له‌یه‌ک بابه‌تدا پیکه‌وه کویکړینه‌وه، به‌لام له‌همانکاتدا وه‌ک چه‌مک و واتا پیکه‌وه په‌یوه‌ست بن، واته بوونی نه‌م په‌یوه‌ست بیت به‌بوونی نه‌وی دیکه. بۆنمونه واتای باوکبوون و کوپړوون که‌سیک ناتوانیت له‌یه‌ک کاتدا کوپړی که‌سیک بیت و باوکیشی بیت، به‌لام هر نه‌وکه‌سه ده‌توانیت باوکی که‌سیک بیت و کوپړی که‌سیکی دیکه بیت، ه‌روه‌ها خوشک و برایی، سر و خوار، (علت) و (معلول)... هتد.^۸

۶) دوالیزمی دژیه‌ک (Binary opposition): له دوو پیناسه‌ی (ښناسایکلۆپیدیا) دا به‌م جوړه هاتووه:

"دوالیزمی دژیه‌ک، بریتیه له جیاوازی نیوان دژه‌کان، یاخود دوو شت، که له پیکه‌پینانیا‌ندا جیاوازی دژیه‌یه‌کتر دروست ده‌که‌ن"^۹. ه‌روه‌ها له‌همان سایتدا هاتووه، که: "دوالیزمی دژیه‌ک، سیستمیکی زمانه‌وانی و فیکریه، زاده‌ی دژیه‌ک بوونه به‌شپوه‌یه‌کی تیوری و ټامانچ لئی ده‌رخستن و پوونکړنه‌وه‌ی دژیه‌کیکه به‌رامبه‌ر دژه‌که‌ی"^{۱۰}.

^۷ رضا رشیدی، پارادوکس، سایت هم اندیشی زبان و ادبیات فارسی.

^۸ عبدالکریم سروش، نقدی و در آمدی بر تضاد دیالکتیکی، بپوهانه ل ۱۵.

^۹ نه‌نسایکلۆپیدیا، نه‌ننه‌رنیت.

^{۱۰} نه‌نسایکلۆپیدیا، نه‌ننه‌رنیت.

له فرهنگي (نظريه و نقد ادبي) دا هاتووه که: "په یوه نډی نیوان دوو شت، یاخود دوو چه مکه، که له سر بنه مای به رامبه ریه کبوونه وه ک چاک و خراب، پاستی و درق...^{١١}".

له فرهنگي فلسفه فیدا هاتووه که: "دوالیزم بوونی هه موو ته و شتانه ی له دوو به ش پیکدین دوالیزم بوونیش وه ته و پايه وایه، که تیروانی (دوانه ی جوت) ی هه یه بۆ ژيان و بوون...^{١٢}".

پاش خسته پووی ته و پیناسه گشتی و فرهنگیان، که بۆ هه ریه ک له و زارواوه کرا، به پیویستی ده زانم زۆر به کورتی په یوه نډی نیوان هه ریه ک له وانه پوونیکه مه وه.

تیمه له هه مه و دایه کدا باسی (تضاد و تناقض و دوالیزم) بکه یین له و کاره به ده ر نییه، که پیی ده و تریټ (تقابل) به رامبه رکړدن، یاخود به رامبه ر یه کدانان، بۆیه ته م زارواوه یه خودی کاره کیه، به لام ناوه پوکی واتایی له زارواوه کانی دیکه دایه.

١-١-١ / په یوه نډی نیوان (تضاد) و (تناقض):

(تضاد) جوړه پیکه ستنیکه، که ئاماژه یه به جوړیک له په یوه نډی نیوان دیارده کانی، که له پووه کی د ژبه یه ک وه ستاون و وه پېشتر ئاماژه مان پيدا پیکه وه کوکړدنه و هیان نه گونجاوه، به لام وه لانانی هه ردوکیان گونجاوه^{١٣}.

^{١١} سعید سبزیان، فرهنگ نظریه و نقد ادبی، ل ٦٩.

^{١٢} جمیل صلیبا. المعجم الفلسفی. دار الکتب اللبنانی، بیروت، الطبعة الأولى، ١٩٧١ م. ل ٢٨٥.

سه بارهت به په یوهندی و جیاوازی له گه ل (تناقض) دا (ابوالحسن بنی صدر) دهنوسیت: "نه گهر دوو گروپ، دوو شتوان، دوو بابته، دوو فرمان، دوو دیارده، هردو شتیک، که تو وینای بکهیت، هه بن، به لام دژۍ یه کتری بن، نهوا پییان ده لئین (تضاد) دژیهک و پییان نالین (تناقض)، به لام نه گهر یه کیکیان بوونی هه بیت و هه بوونی گریمانه کراوبیت، به لام پیچه وانه ی دژیهک ی نه بیت، نهوا پتی ده لئین (متناقض)" ^{۱۴}.

سه بارهت به (پارادوکس) وهکو پیشتو به کورتی ناماژهمان پېدا، کوکړدنه وه و ناشتکړدنه وه ی دوو شتی پیچه وانه و دژیهک. پارادوکس "هیچ نییه جگه له دهرپړنی چه مک و پوونکړدنه وه ی بیروپاکان به شیوازیکی ناباو و خوو پتوه گرتو، به جوړیک، که زهین و بیرۍ گوینگر ده خاته بیرکړدنه وه ی قوول و تیرپامان و پرسپاری بنه پرتیانه، زهینیک، که ده گاته نه م قوئاغه، نهوا بیگومان به یه کیک له بالاترین قوئاغه کانی گه شه کړدن و داهینان گه شتووه" ^{۱۵}.

له په یوهندی دژیهک و پارادوکسدا ده توانین بلین: "تضاد"، یاخود (طباق) به و واتایه دیت، که نووسه ر، یاخود گوتاریبیز چه ند زاراوویه که بهینیت، که له واتادا پیکه وه دژن و ناگونجین. بونموونه، کاتیک ده لئین: (ههندی له مناله کان خه ووتوون و ههندیکیان به خه بهرن)، نه مه واته (خه وتن) و (به خه بهربوون) دژیهکن، به لام پارادوکس واته کوکړدنه وه ی نه و دوو دژیهکه

^{۱۳} پریسا رضایی، بررسی تضاد و متناقض نما در اشعار احمد شاملو، پایان نامه کارشناسی ارشد رشته زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه کردستان، سال ۱۳۸۷ ه.ش. ل ۲۸.

^{۱۴} ابوالحسن بنی صدر، تضاد و تناقض، نوفل لوشاتو، چاپ دوم، کتابخانه جمهوری اسلامی، ل ۷۵.

^{۱۵} هوشنگ اشرفیان، زبان پارادوکس، سایتی www.literature-dept.talif.ir

له يهك بابهدا. بۆ نموونه ئهگەر ههر لهو نموونهی پيشوو پارادۆكس دروستبكهين دهلّتين: (خهوتووی بهخه بهر، ياخود بهئاگا) يان (بهخه بهری خهوتوو، ياخود بئ ئاگا)، بهگشتی پارادۆكس باشتري و هونهريترين جۆری دژيهكه^{۱۶}.

"بهكورتی له دژيهكدا، دوو دژيهك دراونه ته پالّ دوو بابهتی جياواز، بهلام له پارادۆكسدا دراونه ته پالّ يهك بابهت"^{۱۷}.

ههروهها سهبارهت به پهيوهندی نتيوان (متناقض) و (پارادۆكس) و جياوازيان، ئهگەرچی پارادۆكس هينان و كۆكردنهوهی دوو سيفهتی ناكۆكه و دهدرينه پالّ بابهتێك، بهلام "مهرجه دهبيت كۆكردنهوهی ئهو دوو ناكۆكه جوانی دروست بكات له دهبرپرين و مهرجيش نيه له پارادۆكسدا ههيشه دوو وشهی دژيهكمان ههبيت، بهلكو ژۆرجار له واتادا ماناكانيان يهك نايهتهوه، ياخود لهگهڵ واقع و لۆژيکی باودا ناگونجيت. پتيويسته ئاماژه بهوهش بدهين، ههر دهبرپرينێك، كه ناكۆك بوو ئهگەر پافهكردن و شيكاری و (تأويل)ی گرتهخۆی ئهوا (پارادۆكس)ه، بهلام ئهگەر پوون بوو و هيچ پافهكردنێکی نهگرته خۆی ئهوا (متناقض)ه، چونكه پارادۆكس پاش تپّامان واتا بنهپهتیهكه ی تیدا نيه و پووكه شه"^{۱۸}.

^{۱۶} رضا رشیدی، پارادوکس، سایت هم اندیشی زبان و ادبیات فارسی.

^{۱۷} وحیدیان کامیار، متناقض نما در ادب، مجله دانشکده ادبیات و علوم انسانی مشهد، ژماره ۳-۴.

^{۱۸} مهندي صالحی. تضاد یا متناقض نما، مجله فارسی، دوره ۲۳، شماره ۴۶.

له دهرته نجامدا بۆمان دهردهكه ویت، كه زاراوه ی (دوالیزمی دژیهك) وهك پیناسه و چیه تی و به كارهینان، فراوانتره له هه موو جۆرهكانی دیکه، به لكوو، هه موو ئهوانی تریش لهخۆده گریت.

(د.مکی نومان مظلوم) و (د.گۆران صلاح الدین شکر) له لیکۆلینه وهیه کیاندا له و باره وه ده لێن: "سه بارهت به په یوه ندی نیتوان دژیهك و دوالیزمی دژیهك نه وهی، كه جهختی له سه ر ده کریتته وه له سه ر په یوه ندی نیتوان نه و دوو زاراوه یه و هه موو نه و چهك و زاراوه ی تریش، كه په وانبیزان و په خنه گرانی عه ره ب به کاریانه پناوه بۆ دژیهك بوون، كه به زاراوه ی فره جۆر گوزارشتی لیکراوه، به لام هه موو نه وانه هه رچه ند جیاوازیش بن، به لام به گشتی له سه ر بنه مای پرنسیپی دوانه یی دانراون"^{۱۹}.

هه روهك نه ده بناسیک ده لیت: "دوالیزم کاریکی په گوپیشه داره له داهینانی شیعریدا، چونكه له ناوه پۆکی خۆیدا په گهزه كانی دژیهك بوونی هه لگرتوه، كه ده توانیت (دلّه پاوکی) و (جیاوازی) بخولقین، به جۆرێك، كه تیکسته كه له داهینانیکي نه گه تیف تیده په پینیت، كه هه ندی بابه تی پووکهش بریاری له سه ر بدات، به لكو ده یكاته تیکستیکی چالاکی زیندووی نوێ، تیکستیك، كه پاچه نین دروست ده كات و قوولی بیر و خه ونمان بۆ به دیده هیینیت، پیده چیت هه ر نه م په گهزه بنه په تیهش بیت، كه پۆلی نه مری ده داته زۆر تیکستی داهینه رانه"^{۲۰}.

^{۱۹} مکی نومان مظلوم و گۆران صلاح الدین شکر، ثنائیات الأضداد فی شعر المتنبي، گۆفاری زانکۆی کویه، ژماره ۱۱، ل. ۲۰۸.

^{۲۰} سراته البشیر، الخطاب الشعري والثنائيات الضديه، ینایر ۲۰۱۱، نه نته رنیت.

تا ئێره پانانئیکى خیرای زمانهوانى و پئناسه‌ى فرههنگى دوالیزم و جۆره‌کانى بوو، به‌لام نابیت شه‌و راستیه‌مان له‌بیربجیت، که دوالیزمى دژیه‌ک و هه‌موو جۆره‌کانى له‌سه‌رجه‌م مه‌ودا جیاوازه‌کانى مه‌عریفه‌دا له‌وانه (تیۆلۆجیا، عیرفان، فه‌لسه‌فه و لۆجیک، شه‌ده‌ب) تاییه‌تمه‌ندى به‌کاره‌ینان و میژووى خۆى هه‌یه، که به‌پێویستى ده‌زانی بۆ زیاتر ئاشکراکردنى په‌هه‌نده جیاوازه‌کانى (دوالیزمى دژیه‌ک) هه‌نده‌ی پێویست بکات له‌ مه‌ودا جیاوازه‌کانى مه‌عریفه‌دا ئاماره‌ی پێده‌ین، بۆشه‌وى له‌ گه‌ردوونیبوونى شه‌م چه‌مکه و ده‌رکه‌وتنى وه‌ک تاییه‌تمه‌ندییه‌کى بوون و ژیان، روونبکریته‌وه.

۲-۱/ دوالیزمى دژیه‌ک و تیۆلۆجیا

دوالیزم و دوالیزمى دژیه‌ک، یه‌کێکه له‌ گه‌وره‌ترین چه‌مک و په‌گه‌ز و په‌هه‌ندى په‌یڕدن به‌ شوناس و چیه‌تى خۆدى مرۆڤ و ژیان و بوون، چونکه بنه‌مای جیهان له‌سه‌ر دوانه‌یى و دژیه‌کبوون دامه‌زراوه و جیهان و مرۆڤ له‌ سه‌ر بنه‌مای هه‌یزه دژه‌کان خوێنراون. وه‌ک مه‌ولانای پۆمى ده‌لێت:

زندگانی آشتی ضدهاست

مرگ آن کاندەر جان‌ش جنگ خاست^{۲۱}

واته: ژیان پێکهاتوو له‌ ئاشکاردنه‌وه‌و پێکه‌وه‌ هه‌لکردنى دژه‌کان، مه‌رگى هه‌رکه‌سیش، شه‌وه‌یه، که له‌ ناخیدا شه‌پخواز بێت. پسه‌پۆرێکى دیکه‌ى شه‌م بواره ده‌رباره‌ی ده‌لێت:

^{۲۱} مولانا رومی، جلال الدین محمد بلخی. مثنوی معنوی، انتشارات الهام - تهران، چاپ اول، ۱۳۸۶هـ. ش. ل ۱۲۹۶، ج ۱.

"دوانهیی گەردوون، جیهانبینی و بیروباوەڕێکە، که پەڕیوەست لەگەڵ باوەڕی یەکتاپەرستیدا گەشە کردووە، بەتایبەتی لە ناوچەکانی پۆژەهلاتی ناوەراستدا و لەنیوان سەرەتاکانی هەزارەی پێش زاین و ناوەراستی هەزارەی دواي زاین. باوەڕی یەکتاپەرستی زادهی یەکتاپەرستیه لە پەرستش و عیبادهتدا، که لەسەر بنەمای باوەڕبوون بە خۆی تاک و تەنها دامەزرێوە، هەروەها یەکتاپەرستی لە عیبادهت و پەرستشدا، زادهی، یاخود کاردانهوی باوەڕی فرە خۆاییه..^{۲۲}

هەر ئەم توێژەرە بەردەوام دەبێ و دەڵێ: "دەگونجێت بەوجۆرە پێناسەی دوانهیی گەردوونی بکەین، که بیروباوەڕێکە باوەڕی بە دوو دەسپێک و پەرگەز و بنەپەتی سەرەکی و جیاواز و دژبەیهك لەپشت بوون و جۆلهی ژيان و کات و میژوووه هەیه. گرنگترین تایبەتمەندی ئەم دوو پەرگەزەش، ململانێیه لەپێناو پەرەتکردنەوی یەکیکیان لەوی دیکەوه. ململانێی نێوانیشیان جۆلالەوهی کات و میژوو و ژيانى مەوقایەتی بەرهو کۆتاییەکی بێگومان دەبات بەپێی سێ قۆناغ: قۆناغی یەکەم، که بە سەردهمی (زێڕین)ی دروستکراوهکان ناودهبرێت و لەو قۆناغەدا هیشتا (خراپە) ململانێ و جەنگی لەگەڵ (چاکە)دا بەرپا نەکردووه؛ قۆناغی دووهم، قۆناغی تێکەڵبوونی چاکە و خراپەیه؛ قۆناغی سێیهم، که دواقۆناغە، قۆناغی جیاپوونەوهیه لەنیوان چاکە و خراپەدا و

^{۲۲} فراس السواح، الرحمن والشيطان، دار علماء الدين للنشر - سورية، دمشق، الطبعة الثالثة،

به ته وای له ناو بردنی هیزی (خراپه)یه، تا جیهان وهك جاران باش و خاویڤ
بیته وه" ۲۳.

بابه تی دوالیزم و دوالیزمی دژیهك، له گهڵ ده سپیکی بوون و ژياندا ههیه،
چونكه هه ر له سه ره تاوه مرۆڤ عه ودائی وه لامي چه ندین پرسایری سه ره دییه،
له وانه ش چیه تی چا که و خراپه یه.

دکتۆر عه لی شه ریه تی، له کتێبه کهیدا "فرهنگ لغات" له باره ی چه مکی
(دوالیزم) و چۆنیه تی که و تنه وه ی له دنیا ی ئایینناسیدا ده لیت: "دوانه یی
به واتای باوه پبوونه به دوو کهس، یاخود پیکهاته، جیهان له دوو کهس و هیز و
هۆکار پیکهاتوه، که یه کهم، هه ی لیکچوونیکیان له نیاواندا نییه، هه ر دووکیان
ده سپیکن و (قدیم) و دژیه کیشن، دووهم، دژایه تی له نیاواندا هه یه و سه به م
دابه شبوون بۆ دوو جه مسه ری خراپ و چا که و ناشیرین و جوان. کاتیک ده لێین
هه موو هه بوون له دوو هیز و هۆکار پیکهاتوه، واته دوو سیمبول و دروستکه ری
هه یه، که خودایه. باوه پ به دوانه یی، جۆره جیهان بینییه که، که دواتر ده گزپیت
بۆ باوه پ به دوو خوایی، که خۆی ئیستا وه کو مه زه بیک هه یه" ۲۴.

به شیوه یه کی گشتی ده توانین، ئه و بیرو باوه پانه ی، که له سه ر بنه مای دوانه یی
دامه زاون، له پووی پووخسار و ناوه پۆکه وه، بۆ سێ جۆر پۆلێنیان بکهین:

۱. دوانه یی په ها.
۲. دوانه یی بنه په تی.
۳. دوانه یی میانه په و.

^{۲۳} فراس السواح، الرحمن والشيطان، ل ۱۱.

^{۲۴} علی شریعتی، فرهنگ لغات، شرکت انتشارات قلم، چاپ چهارم، ۱۳۸۳ ه.ش، ل ۱۴۸.

دوانه یی په ها، باوه پې به بوونی دوو بڼه پړتی، یاخود دوو پړه گزی (نژدلی) هه میښه یی و سهریه خۆ و دژیهک هه یه، که هه ریه که یان دنیا بینی و دهسه لاتیکې په های خۆی هه یه به سهر جیهانه وه. جیهانیک بۆ گیان و پووناکی هه تاهه تایی، هه روه ها جیهانیک بۆ ماده و تاریکی هه تاهه تایی. ثم دوو جیهانه نه چوونه په یوه نښه کی راسته وخوړه له گه ل په کتر تا نه وکاته ی تاریکی هیرشی کرده سهر پووناکی و چووه پیکهاته که یه وه، هه ریویه پتویستبوو، که جارتیکتر له یه کتری جیابکرتنه وه، ثمهش بیروباوه پې (مانویه).

سه بارهت به (دوانه یی بڼه پړتی) یش، باوه پې به دوو دهسپیکې یه کسان هه یه له پووی به های پړژیهیه وه و له پووی په یوه ندیان به بوونه وه، به لام ثم دوو بوونه وهره دهسپیک و بڼه پړتی (نژدلی) هه میښه یی نین، به لگو (حادث)ن و هه ردووکیان زاده ی یه ک خوی هه میښه یی (نژدلی) و (قدیم)ن، که پاش بوونیان به رده وام له ململاندان، ثمهش بیروباوه پې زه رده شتییه.

جوری سیته می دوانه یی، که دوانه یی میانه پړه وه، باوه پې به یه ک دهسپیک و بڼه پړت و تنه پایه کی (قدیم) و (نژدلی) هه یه که هر نه وهش خوی پووناکییه کانی بالا یه. پاشان ثم خوییه بالا خوییه کی بجوکتتر له خۆی دروستکردووه، که نه و خوییه جیهانی خواره وه، جیهانی ماده یی دروستکردووه، چونکه ماده به سروشتی خۆی خراپه. هه ریویه ناگونجیت خوی تاقانه ی چاکه، خراپه ی دروستکردیت، یاخود له بوونی بهرپرسیار بیت، ثمهش بڼه ما و بڼه پړتی بیروباوه پې (غنوسی)یه کانه به هه مور پړچکه کانییه وه.^{۲۵}

^{۲۵} فراس السواح، الرحمن والشیطان، پروانه ل ۱۲.

ئەو پۇلېنكردنەى سەرەوۈ بەگشتى پۇلېنكردنى ئەو ئايىنانە بوو، كە باوەپرېان بە دوانەىى گەردوونى ھەيە، لە پوانگەى خودى دوانەىىو دوالىزمى دژيەكەو، بۇيە پېويستە بۇ زياتر پوونكردنەوۈى چەمكى (دوالىزمى دژيەك)، بەخىرايى چاويك بە ناوەرپۇكى ھەندېك لە ئايىنەكاندا بخشىنەوۈ، تا بزاني لە ھەلسەفەى بوونى ئەو ئايىنانەدا بابەتى دوالىزمى دژيەك چ جۆرە ئامادەىيەكى ھەيە، بەلام لىرەدا و لەپىناوى ئەوۈى چەمكى دوالىزىمان زياتر بۇ پوونبىتەوۈ، پېويستە جياوازىى نىوان (دوانەىى) و (دووجەمسەرى) بگەين.

۱-۲-۱ / دوانەىى و دووجەمسەرى، بىرپاوەپرې (تاو) وەك نمونە

دووجەمسەرى ھىندەى مانا و واتاى ھاوکارى و يەكتر كاملىکردن دەگرىتە خۆى، ھىندە واتاى دژبوون و مەلمانى ناگرىتە خۆى.

دووجەمسەرى بىرپاوەپرېكە، كە باوەپرې بە دوانەىى بنچىنەىى ھەيە و پىكھىنەرەكەى دووجەمسەرى جياواز و دژيەكەن لە ھەموو شتىكد، بەلام لەھەمانكاتدا ھاوکارن و يەككىيان بەبى ئەوۈى دىكە نابىت. لەئەنجامى ئەم جياوازى و ھاوکارىەى نىوانيان، دياردەى ژيان سەرچاوەى گرتوۈ و ھەر بەوھۆيەشەو ژيان بەردەوامە.

باشترىن نمونە سەبارەت بە دوانەىى دووجەمسەرى، بىرپاوەپرې (تاو)ى چىنيە، كە بنەما فىكرىيەكانى ئەم بىرپاوەپرە لەلايەن مامۇستا (لاو - تسو)وۈ دانراو لە سەدەى شەشەمى پېش زايىندا.

لاو - تسو، لە كىتپە تاقانەكەيدا، كە دراوۈتە پال ئەو، دەلېت: "دەسپېكىكى (ئەزەلى) و (قدىم) ھەيە، كە پىيدەگوترى (تاو). ئەم (تاو)ەش كەسايەتېكى خوايى نىيە، بەلكو ئەو سەرچاوەى ھەموو بوونە و راستىەكى

په‌هایه، که هه‌موو بوونه‌کانی تر، که پږه‌مین له‌وه‌وه هیژ وهرده‌گرن. له‌م ده‌سپیکه گشتیه‌وه دوو هیژی سهریه‌خو هاتوونه‌ته بوون، که نه‌وانیش هیژی (یانخ) واته (موجب) و هیژی (ین) واته (سالب)ه، به خولانه‌وه‌ی ئه‌م دوو هیژه به ده‌وری په‌کتردا هه‌زاران جوړ دروستکراوی تر هاتوونه‌ته بوون. هیژی (یانخ) له پهنکی سپیدا خو‌ی ده‌نوینئ، که ئاماژه‌یه بو پووناکی، هه‌روه‌ها هیژی (ین) له پهنکی په‌شدا خو‌ی ده‌نوینئ، که ئاماژه‌یه بو تاریکی^{۲۶}.

به‌لام لږه‌دا پووناکی و تاریکی هه‌چ ئاماژه‌یه‌کی به‌هایی و په‌وشتی له‌گه‌ل خو‌یان هه‌لناگرن و هه‌چ کامیان چاکتر نییه له‌وی تریان و هه‌روه‌ها هه‌چ کامیان له هه‌ولئ نه‌وه‌دا نییه سهرکه‌وئ به‌سهر ئه‌وی دیکه‌دا، باشت‌ترین نمونه بو ئه‌م دووجه‌مسهریه، چواندنیه‌تی به هیژی دووجه‌مسهری موگناتیسه.

له نایینه‌کانی پوژه‌لاتی کوښیدا نمونه‌ی له‌و جوړه نایینه‌مان هه‌یه، که بنه‌په‌ته‌که‌ی ده‌گه‌پږته‌وه بو دووجه‌مسهری نه‌ک دوانه‌یی له‌گه‌ل بوونی په‌گه‌زی ململانئ پووخساری و دهره‌کی له‌نیوان دوولایه‌نی ئه‌و دوانه‌دا. له‌و نمونه‌ش دوانه‌یی له په‌ره‌ستشی (که‌نعانی)یه‌کاندا، که خو‌ی له دوانه‌ی سه‌وزایی و وشکانیدا ده‌بینیه‌وه و وه‌ک دوو که‌سایه‌تی خوایی خو‌یان دهرده‌خست، که نه‌وانیش بریتیبوون له (بعل) و (موت)، خوای (بعل) ژیان و سه‌وزایی به‌ده‌ست بوو، به‌لام (موت) مردن و وشک‌کردنی به‌ده‌ستبوو. ئه‌م دوو خوایه به‌رده‌وام له ململانیدا بوون، به‌لام هه‌چکامیان کوتایی نییه و نایه‌ت^{۲۷}.

^{۲۶} لاژودزو داڅو. راهی برای تفکر، برگردان و تحقیق، داڅوده جینگ، ترجمه: ع. پاشایی، نشر

چشمه، چاپ پنجم، ۱۳۹۰ ه.ش، ل ۴۴۸.

^{۲۷} فراس السواح، الرحمن والشیطان، بې‌واڼه ل ۱۴۰.

چاکه و خراپه و پړه و شت به گشتی له بیروباوه پړه کانی کوندا په یوه سستیو به کومه له وهو یا سا داخواوه کانی نیو کومه ل ناراستی ده کرد و هیچ په یوه سستی نه بوو به نایینه وه، چونکه چاکه و خراپه له و فیکره په سه نانه، که په گوپشه یان له سهره تایی بوونی مرقه وه هیه و چیتراوه له عه قلی مرقدا، خواستی مرقیش بق نایین دهره نجامی پو لیتن کردنی ژیان و بوونه بق چاکه و خراپه. پیویسته نه وه ش بلتین، که زورجار سروشت و دهره اویشته تیگه یشتنی مرقه له سروشت، نه و تیپوانینه به ره مدیتیت، که نایا ژیان و خودی سروشت چاکه یان خراپ؟

پاش په یدابوونی نایین، چندی جور په رستش په یدابوو، به لام هه مووی له ژیر کاریگری هکاری چاکه و هکاری خراپه دا بوو، به وجوره دوانه ی چاکه و خراپه، نه که ته نها بوونه دوانه ی پړه و شتی تاکه کان له کومه لگادا، به لکرو بوونه په گهزی پیکهینه ری نایینه کانیش، که به نایینی دوانه یی ناسراون^{٢٨}.

له باسی ناییندا په یوه سستی به بابه ته سهره کیه کی نیمه وه، که دوالیزم و دوالیزمی دژیه که، ته نها له په گهزی سهره کی و پیکهینه ری بڼه پته ته و نایینه سهره کیانه ده دوین، که دوالیزمی دژیه که بووه ته پیکهینه ری جیهان بینیان و له و باره وه ته نها رانانیکي خیرای ده که یین، چونکه بابه ته که ی نیمه لیکولینه وه له نایین و خودا نییه و نه وه جگه له وهی نه و باره زور فراوانه و نامانجی نیمه به به لگه هینانه وهی نه و کایه یه، نه که رافه کردنی.

^{٢٨} محمد التونجی، الیزیدیون واقعهم و تاریخهم و معتقداتهم، المكتبة الثقافية، بیروت، الطبعة الأولى، ١٩٩٥م، بیوانه ل ١٢٩.

۱-۲-۲/ دوالیزمی دژیهک له دیارترین نایینه‌کانی هیند دا

سهرتا پټویسته نو راستیه بلټین، که مه‌به‌ستمان له (هند) ولاتی هیندستانی نه‌مړو نییه، به‌لکو جوگرافیای فراوانی شیوه کیشوهری هینده، که به (هیندی دټرین) یش دهناسریت و به (موزه‌خانه‌ی نایینه‌کان) یش ناوزده ده‌کړیت، چونکه لانکه‌ی سهدان، به‌لکو هزاران نایین و مه‌زه‌به.

۱-۲-۲-۱/ نایینی فیدا – Veda:

فیدا به‌واتای حکمت و دانایی دټت:

له نایینی (فیدا) دا، که پرگاربوونی مړوځو ځوی له فنه‌نابوونی (نه‌فس) دا ده‌بینټه‌وه، دوو خوا بوونیان هیه:

یه‌که‌میان: Indra – ئیندرا، که ځوای سروشت و هه‌وره بروسکه و لافاو و بارانه و به‌گشتی جوړه خوایه‌کی شه‌پکه‌ره به سودی خه‌لک و لایه‌نگرانی ځوی. دووه‌میان: (varouna فاراوونا) یه، که ځوای عه‌قل و حکمت و داناییه. فاراوونا سهرتا ځوای شه‌و و نه‌ستیره بووه، به‌لام دواتر بووه‌ته ځوای جیهان و په‌وشت و جولټنهری سروشت و پټنمایی کاری مړوځ^{۲۹}.

نهم باوه‌په گه‌شه ده‌کات و له چوارچپوه‌ی نایینیکی نویدا گټرانکاری گه‌وره به‌ځویه‌وه ده‌بینټت به‌تاییه‌تی باوه‌پری دژایه‌تی نه‌فس و دوورکه‌وتنه‌وه له چټزه‌کان.

^{۲۹} مه‌رداد ایزد پناه، آشنایی با ادیان قدیم هند، انتشارات محور، چاپ اول، ۱۳۸۱ ه.ش، پروانه ل ۱۸.

۱-۲-۲-ب/ ثایینی براهما - Brahmanisme:

ئەم ئایینی بەلایینی کەمەو دەگەرپتەو بە سەدەئە حەوتەمە پێش زایین. یەکیک لە مەسەلە بنەرەتییەکانی ئەم ئایینی، باوەربوونە بە هەردوو کەسایەتی (براهمن)، یاخود (نەفسی جیهان) و (ئاتمەن) واتە (نەفسی مەرۆک).

بەواتایەکی تر ئەم ئایینی برەوای وایە، کە مەرۆک بە زیری ناتوانیت لەم جیهانە فراوانە تێبگات و پەڕ پێبەریت. لە کاتی کەدا خۆی بە شیکێ زۆر بچووکە لەم جیهانە گەورەییە و ناتوانیت لە چییەتی بنەرەتی بگات، بۆیە مەرۆک پێویستی بە (بصیرت) و هەستیکێتر هەیە جگە لەم عەقڵ و هەستە ئاشکرایانە، کە هەستی (ناهەست)ە و داگیرسانی پووناکی ناخە، کە بەو قۆناغە دەوتریت (ئاتمەن)، وەک و تراوێ "بە مەریفە ناتوانین بگەینە ئاتمەن"^{۳۰}.

ئاتمەن پەبیردە بە خۆی خۆد، بەلام "ئەو خۆایە، کە خۆای پەهایە و سەرچاوەی دەرکەوتنی گەردوون و بوونە (براهما)یە، کە خۆای بالایە و بە پێژەنی (فیضی) خۆی بوونی داوەتە دروستکراوەکانیتر و لە بەرزایی زنجیرە چیاکانی (هیمالایا)دا و لەناو پووناکی و فریشتە پێرۆزەکاندا نیشتەجێیە"^{۳۱}.

لێرەدا ململانێ و دژایەتی لەنیوان (خۆی ماددی) و (خۆی بالائەر لە سروشت)دایە، کە بە گەڕانەوێ بەو ناخ و وازەتێانە لە چێژی ماددی و دنیایی تا گەشتن بە (ئاتمەن) و پاشان ئەگەر (گیان) توانی لە ململانێدا بەردەوامبێت

^{۳۰} سەرچاوەی پێشوو، ل ۳۲.

^{۳۱} صدیق الدملوجی، الیزیدی، مطبعة الاتحاد، موصل - العراق، ۱۹۴۹م، بڕوانە ل ۱۴۱.

و خوی پزگار بکات له ههمو کۆت و پېوهنده جهستیی و مادییه‌کان نه‌وا ده‌بیته خودی (براهمن)، یاخود (براهما)، چونکه خودی نه‌و هیچ نییه، جگه له بونیادیکی پړحانی و شاراوه و خالی له خود و ماده ده.^{۳۲}

۱-۲-۲-ج/ نایینی هیندوس:

له سه‌دهی شه‌شهمی پېش زاییندا، له‌براهمه‌ر هه‌ژمونی پیاوونی نایینی برهمادا و دهرته‌نجامی که‌وته‌وه‌ی دوو نایینی دژیه‌کی (جاین و بودا) دا، نایینی هیندوس به‌رهمی ناسرا، که ناسراوترین خواکانیان (شیوا) و (ویشنو) بوو، که له جهستیی (پاما) و (کریشنا) دا دهرکه‌وتبوون و خوځان ده‌نواند.

شیوا: خوای ویرانکاری و به‌رهمه‌پتان بوو، شتانیکي دروسته‌کرد و پاشان خراپ و ویرانی ده‌کرد، له‌م نایینه‌دا هیزی ویرانکاری و دروستکردن (واجب الوجود) بوو، نه‌م خواجه له‌گه‌ل خواکانی سته‌مکاری و خوینړیزي و په‌شی هاویه‌شبوو.

ویشنو: پاریزه‌ری جیهان، چوار بانووی به‌هیزی هه‌بوو، نه‌م دوو خواجه به‌رده‌وام له ململاتی و دژیه‌تیدا بوون.^{۳۳}

۱-۲-۲-د/ نایینی بودا:

بودا، یاخود گتاما، که نایینه‌که‌شی به‌ناوی خودی که‌سه‌که‌وه‌یه، جه‌ختکردنه‌وه‌ی له‌سه‌ر ململاتی (من) دهروون و سروشت و جیهانی پراوه‌یه (که

^{۳۲} مهرداد ایزد پناه، آشنایی با ادیان قدیم هند، ل ۴۸.

^{۳۳} مهرداد ایزد پناه، آشنایی با ادیان قدیم هند، ل ۵۸.

وهك په رده ى نه زانې) پښگړه له بېرده م بينينى پاستى و حه قيقه تى بووندا، به لام (بودا) خهوت پوژ نارامى گرت و به بڼدهنگى مايه وه تا له نارو نوپه رستى و نښه يى بردن پاكيوويه وه و (به پښى باوه پى تناسخ) سرله نوځى له دايكبوويه وه، له م خهوت پوژده ملاملانى له نيوان (بودا) و (مارا - Mara) دا بوو، كه سومبولى هيڙى خراپه و شهيتانه له نايينى بودادا، كه بېرده وام گومان و وه سوه سى ده خسته دلى بوداوه، به لام بودا، كه له ژير دارى مه عريفه دا بڼدهنگ و نارام بوو، سرته نجام سهركهوت به سهر مارادا و پزگارى بوو.^{۳۴}

۱-۲-۳/ دواليزمى دڙيهك له ديارترين نايينه كانى ئيران دا:

ناسراوترين نايين، كه دوانه ى چاكه و خراپه و پووناكى و تاريخى و ملاملانى نيوانيان، بوويته شوناس و نه و دوو په گزه ى وهك دواليزمى دڙيهك تيدا دهركه وځت، نايينى (زهردهشت) ييه، به لام ليره دا به كورتى بهر له باسكردنى نايينى زهردهشت باسى نايينى (ميترا)، ياخود ميترائيزم دهكه ين، چونكه وهك ميژوو و بابته له پيشتره و دواتر له پووى پوژ و گرنگييه وه كه ميټ زياتر له نايينه كانى تر، بايخ به نايينى زهردهشت دهدهين.

۱-۲-۳/۱/ نايينى ميترا:

بناغى مهرپه رستى يا ميترائيزم له سهر نه و باوه پرهيه، كه مهر (خور) خواى گه ورهيه، خاكانى ديكه له و بچوكتن. ميترائيزم له سهر بنچينه ى په رستنى ناگر و په رستنى هيژه كانى سروشت و دهستگرتن به سهر (سحر) جادودا

^{۳۴} سهراچاوه ى پيشوو، ل ۷۴.

دامه زراوه، جادوو پټویستیه کی په رستنې هیزه کانی سروشته و هم ئایینه باوه پری به پڅی پاک و پیس هیه، که له جیهاندا ده سته کارن^{٣٥}.

جادوو، بریتیه له کږمه لیک کردار، که مړوؤ بؤ خو پاراستن له پڅی خراپه و پاکتیشانی پڅی چاکه نه نجامی ددهات.

میترا له خوا هاو به شه کانی میترانی و هیندی بوو، میترا به چاودیری جیهان ده زانراو، برودارانې پټیانو ابوو میترا له نه به ردی نیوان مړوؤ و دیوه کاند، یاوه ری مړوؤه^{٣٦}.

١-٢-٣-ب/ ئایینی زه رده شت، یا خود زه رده شتی:

نه گهرچی هندی که له زانایانی بواری لیکولینه وه له ئایینی زه رده شت، جیاوازی ده که له نیوان نهو ئایینه پاستیه، که زه رده شت هیناویه تی و له گه ل نهو ئایینه زه رده شتی، که جیگره وه کانی بانگ وازی بډه که ن. کرزکی نهو جیاوازی هس له یه کتابوونی و دوانه یی بوونی بیرو باوه په که یدایه^{٣٧}، به لام نهو هیهچ لهو پاستیه که م ناکاته وه، که ئایینی زه رده شت زیاتر له هه موو ئایینه کانی تر له سهر بنه مای دوو په گزی جیاواز و دوانه یی دژیه که دامه زراوه به جوری که، که دوانه یی دژیه که شوناس و کرزکی جیهان بینی نهو ئایینه یه.

^{٣٥} عبدالله موبلی نابدانی، میژوی ئایینی زه رده شت. وه رگیزانی بؤ کوردی: وریا قانع،

خانه ی چاپ و بلوکودنه وه ی قانع، چاپی دووهم برهانه ل ٢٢.

^{٣٦} عبدالله موبلی نابدانی، میژوی ئایینی زه رده شت، وه رگیزانی وریا قانع، برهانه ل ٢٤.

^{٣٧} علی شریعتی، فرهنگ لغات، ل ٢٢١.

• هر لہم بارہیہوہ و تراوہ: "ٺاھورامزدای خوی زہر دہشت ہمیشہیی و نہبہدیہ، زہر دہشت بہ ژیر، بینہر، بہ توانا و زانای دہ زانیت. کہ ویستی جیہان دروست بکات، لہ سہرہ تاوہ پڄحیکی نہمر و پہہای بہناوی (وہومن) دروستکرد، یانی (پہوشت، زہین، فیکر و نہندیشہی چاک) لہ دوا ییدا و ہومن ہمہمو دیار دہکانی جیہانی دروستکرد" ۳۸.

زانایہکیتہر لہ پوونکردنہوہی نہم ٺایینہدا پٽیوایہ، لہ بیروپاوہپی زہر دہشتدا دوو سیستمی یہزدانی بہناوی بوونہوہری بہد (نہنگرمئی نو) و بوونہوہری چاک (سپنٹامئی نو) ہن، یانی بوونہوہری باش و بوونہوہری خراب، کہ ہمیشہ لہ جہنگدان، ہریہکہشیان چہندین یاوہر و فریشتہیان ہبیہ ۳۹.

لہ گاتاگاندا ھۆکاری چہپہلییہ و سہرچاوہی پیروزی و پاکی. ٺو دووہ ہر لہسہرہتاوہ وک دوو برالہ و ھاوتا ہن، لہ (یہسنا ۴۵، ۲) ھا تووہ کہ: "من دہمہوئی لو دوو پہگہزہ بدویم، کہ لہسہرہتای ژیانہوہ ہن - لہوہی، کہ یہکہ پیروژہکہیان بہ چہپہلہکہ دہلٽت: ہست، ٺاموژ، ھوش، ٺارہزوو، گوشتار و کرداری پہوانی ٺیمہ دوو برالہ و یہکسان ٺین" ہرہوہا لہ (یہسنا ۳۹، ۴) ھا تووہ، کہ: "ژیان و مردن لہ بہیہک گہیشتنی ٺو دوو پہگہزہ پہیدابو" ۴۰.

۳۸ علی شریعتی، تاریخ و شناخت ادیان، ج ۲، انتشارات قلم، ۱۳۸۳ هـ.ش. ل ۲۰۲.

۳۹ عبدالله موبلی ٺابادانی، میژوی ٺایینی زہر دہشت، وەرگیژپانی وریا قانع، بپوانہ ل ۴۷.

۴۰ ھاشم رضی، زہر دہشت و ٺاموژگار ییہکانی. وەرگیژپانی: م. گزمہیی، چاپخانہی تیشک، سلیمانہی ۲۰۰۰ ز. ل ۶۶.

نهم دوو هیزه (سپه‌نتامینو - نه‌نگره‌مینو) له سهره‌تای دروست‌بوونه‌وه دوو هیزی دژیه‌یه‌کترین، یه‌که‌میان له‌گه‌ل بیرى باش، گفته‌ی باش و کرده‌وه‌ی باشدايه و دووه‌میان دژیه‌تې، مړوفى دانا له‌نیوان باشه‌کاندايه ^{۴۱}.

"له‌سهره‌تاوه، جگه له خواوهند - ناهورامه‌زدا هیچیکه نه‌بوو. بوونیکی ته‌واو‌گشتگیر و خوايه‌تیبیه‌کی پراوه‌ستا و له‌سهر خودی خوی و قایل به‌بوونی خوی، به‌لام نهم خوايه‌تیبیه بریاریدا به‌ده‌رچوونی له‌سستییه‌که‌ی و به‌پوو خستنی جگه له خوی به‌ره‌و بوونه‌وهر، هه‌تا نه‌وه‌ی یه‌که‌مین دروست‌کراوی بریتی بوو له دوو گیانی دوانه‌یی، که نه‌وانه‌ش (سپه‌نتامینو و نه‌نگره‌مینو) بوون. نه‌وجا خواوهند تاییه‌تمه‌ندی نازادی پټبه‌خشیون. سپه‌نتامینو چاکه‌ی هه‌لټ‌زاردووه و ناوبراوه به‌گیانی پیروژ، نه‌نگره‌مینو‌ش خراپه‌ی هه‌لټ‌زاردووه و ناوبراوه به‌گیانی به‌دی و به‌ره‌نگاری هه‌موو کردارپکی باش ^{۴۲}."

زهرده‌شتایه‌تی هه‌موو جیهانی فیزیایی واده‌بینیت، که له‌خویدا چاکه و هه‌رچی گه‌نده‌لی هه‌یه‌پاشتر له‌لایه‌ن (نه‌هریمه‌ن) هوه‌هینراوه‌ته‌ناوه‌وه. وه‌ک بینیموانه، جیهانی گیان نمونه‌ی نه‌و جیهانه‌یه، به‌لام له‌بنچینه‌شدا لټی جیاواز نییه، له‌دواين پوژدا سهره‌نجام هه‌موو نه‌و خراپانه‌تیکده‌شکینرین کاتیک (نه‌هریمه‌ن) له‌ناوده‌بریت، یان به‌ته‌واوی بی‌توانا ده‌کریت ^{۴۳}.

^{۴۱} عبدالله قهره‌داغی، زهرده‌شت، چاپخانه‌ی تیشک، چاپی دووه‌م، سلیمانی ۲۰۰۷ ز، بېوانه ۱۳۶ل.

^{۴۲} فیراس نه‌لسه‌واح، خواوهند و شه‌یتان، وه‌رگټپانی: به‌ختیار عه‌زیز، چاپخانه‌ی پوژمه‌لات-هولټیر، چاپی یه‌که‌م ۲۰۱۱ ز. ل ۹۶.

^{۴۳} ر.س. زټهنر، پوخته‌یه‌که له‌بیروباووه‌پی زهرده‌شتی، وه‌رگټپانی: نازاد حه‌مه‌شریف، چاپخانه‌ی ماردین-هولټیر ۲۰۰۰ ز. بېوانه ل ۷۱.

له کاتيکدا خه لکي کڙبونته وه و پرسياړي چاکه و خراپه و پووناکي و
تاريکي له زهردهشت ده پرسن، له وه لامياندا به چرپني هڅره وه ده لئ:

نيسټا بډ نيوه نه ي په ججووراني پاستي و

نه ي خه لکانی دانا ده ناخفم..!

له مه پ دوو مه زاري گه وړه وه، (دوو مه زاري گه وړه مه به ست دوو هيزي نه يار
و دږبه يه کن)

مه وړه هاش شيوه ي ستايشي نه هڅرا و

راماني پاک و

زانستي چاک و ثاييني پاستي،

تا تيشک و پوښنايي راسته قينه بناسن و

به په سايي و شادوماني بگن.

گاتا، ها تي ۳۰، سروودي ۱

که وايه،

په يفه هره باشه کان به گوئي هوش ببيسن و

به راماني پوون بپوانن،

هه ريک له نيوه،

په کيک له م دوو پښگايه بوخوي هه لږږيت و

به ر له بويه ري مه زن

پاپه پن و به دروستي،

نه م ثايينه فير بين و په رهي پي بدنه

گاتا، ها تي ۳۰، سروودي ۲

نه و دوو گه وهره لفانه،
 هر له سهره تاوه،
 له ناو رامن و خه يالدا پديدابوون،
 يه کيکيان چاکه ده نوښت و نه وي دیکه خراپه،
 له و دوانه
 مروفي ژير پاستی و دروستی هله ده بژيرت،
 نه زانیش خراپه و چهوتی

گاتا، ها تي ٣٠، سرودي ٣^{٤٤}

له نايینی زهرده شتدا په گوړپیشه ی دوانه یی، یاخود دوالیزمی له
 (گاتا) کاندایه، که سهاره ت به چیه تی پافه ی جوړاوجور کراوه، که له
 (یسنا ٣٠) (بهندی ٣٠) دا باس له سهره تای سهره لدانی دوانه یه ک ده کات، که له
 بیرو گوشتار و کرداردا ناسازن و یه کيکيان چاک و نه ویتریان خراپه، به لام
 به سهر هلدانی نه و دوانه ژيان و مردن به دیدیت. له مباره یه وه په پړه وانی
 قوتابخانه ی دوانه یی پړه وشت، ده لټن: نه م بهنده ی ناو گاتاگان باس له
 سیستمیکي بیرکړنه وه ده کات، که تیدا چاک و خراپ له جهنگدان. دوانه یی،
 دیارده یه کی فیکری و نمونه یه کی پړه تارویه، که سهره تا له زهین و دواتر له
 گوشتار و کرداردا پړه نگه داته وه، به لام په پړه وانی دوالیزمی، یاخود دوانه یی
 دروستکردن (خولقاندن) له ویاوه پړه دان، که نه م بهنده باس له سیستمیکي

^{٤٤} بابان سه قزی، زهرده شت هیوای پزگاری، به پړه به رایه تی چاپ و بلاوکرده وه ی سلیمان
 ٢٠٠٦ ز. له ٢٢٦-٢٢٦.

خولقاندن دهڪات، ڪه ٿيڊا دوو هيڙي (ٺهه ٺهه) چاڪه و خراپه ڀان به ديپٽاوه و شهڙ و ملهلائڻي به رده واه هه به له نٿوان دروستڪراوه ڪانڀاندا، واته به ڪه ميان باوهڙي به دوو پهفتاري ڏڙ و دووه ميان به دوو به ديپٽهري ڏڙ هه به. لڙهه ڏا و له هه رڌو گريمانه ڪه ڏا، جيهاني دروستڪراو، يا خود بينراو، ڪه جيهاني پهه ها نيهه جيهاني ڏڙهه ڪانه، ڪه تاريڪي بي پووناڪي و چاڪه به بي خراپه و... هتد نايٽ. ڏڙيووني ٺهه و دوو پهه گزه پيڪهڙه سهره ڪيهش ڏڙهه ڪبووني ٺهه رڪي نيهه وه ڪوو بڙنموونه (ڙن و پياو)، به لگوو ڏڙهه ڪبووني ماهيت و چيهه تيهه وه ڪوو پووناڪي و تاريڪي^{۴۵}.

۱-۲-۳-ج/ ٺاڀيني دهيه سان (ديصان):

ناوي هه لگري بانگه وازي دهيه سانه، ڪه به ڪيڪه له و سڻ ٺاڀينه، ڪه پاش (زه ردهشت) باوهڙيان به دوانه يي هه بووه، "ٺهه ٺاڀينه بانگه واز بڙ ٺهه دهڪات، ڪه هه موو چاڪه به ڪه له پووناڪيه وهيه و هه موو خراپه به ڪيش له تاريڪيه وه، خواي خيڙ به سروشتي خوي چاڪه ٺهه نجام ده دات و خواي شه پهنگيڙيش به سروشتي خوي خراپه^{۴۶}.

۱-۲-۳-د/ ٺاڀيني ماني، يا خود مانيزم:

ماني، سي (۳۰) سال پاش دهيه سان سهره ٺهه ڏا و باوهڙي و ابو، ڪه چاڪه و خراپه تيڪه له به ڪن.

^{۴۵} فرنگ مهر، فلسفه زردشت، چاپ ديپا، چاپ هشتم، ۱۳۸۴ ه.ش. بپوانه ل ۷۷-۷۹.

^{۴۶} محمد التونجي، اليزيديون، ل ۱۲۹.

(پووناکی) له م ثابینه دا پیروترین و گوره ترینه، به لام له گه ل بالاده ستیدا به رامبه ر "هیزی دووه م، که (تاریکی) به نه بوته به هیزترین، به لکو به به رده وامی پوویه پووی ململانیی ئو هیزه بووه ته وه. لیږه شه وه بیری (دوانه په رستی - Dualism) له م ثابینه دا دهرده که ویت له گه ل بیری به کتا په رستی، که به هیزی بی سنوور و بی هاوتایه، جیا ده بیته وه" ^{٤٧}.

مانی پیو ابوو، که "پووناکی پیچ تاییه ته ندی هیه، که هیزکی نارام و له سه رخو و نه نیپاریزی وریا و زیر و لیها تووه و خوشه ویستی به نده کانیه تی و جیگای باوه پ و متمانه و زیره ک و وردبینه. له به رامبه ر (بی باوه پی، بی وه فایی، کینه، کاولکاری، سوتینه ری و نه زانی) هیزی تاریکی.

ئم خه سلته باشانه بو (پووناکی) و خراپانه بو (تاریکی) دهرته نجامی ئوه بوو، که به که میان (خودای) پاسته قینه و شایسته ی په رستن و دووه میان له ناچاری خراپی و دلپه قی و ده سه لاتی سته مکاری، پایه ی خودای وه رگریبوو" ^{٤٨}.

فهلسه فه ی دروستیوون لای مانیزم بو بنیاتنان و دریژه پیډانی ژبانی بو به که مین دوو دروستکراو ده گپ ته وه، که به کیکیان (مروفی کون) و ئو ویتریان (شهیتان) ه، ئو دوانه ش، که له دوو په گزی جیاواز پیکه اتون به مه به سستی گواسته نه وه ی شه پ و ململانیی هه ردوو هیزی (پووناکی و تاریکی) بو

^{٤٧} فرهنگ مهر، فلسفه زردشت، برهانه ٧٧-٧٩.

^{٤٨} سرچاوه ی پیشوو، ل ١٣٠.

خويان، "سهره تا (تاريكي) دروستكراوڻيكي به ناوي (شهيتان) دروستكرد تا له ليداني هڙي پووناڪيدا هاوڪاري بڪات"^{٤٩}.

باوه پيوون به دوانه پهرستي لاي مانيزم، تنها نه وندنه نه بوو، ڪه دوو هڙ پوڻي خويان له بالادهستي بوونه وهر و جيهاندا ببينن، به لڪو وهڪ ياسايه ڪ بڻ ناسته جياوازه ڪاني خواره وه له دروستكراوه ڪاني ديكهش، دابه زيبوو.

١-٢-٣/هـ/ ثانييني مه زده ڪ:

له سهردهمي قوبادي ساسانيدا سهرپه لڏا واته (٤٨٧ ي زاييني)، دواتر (نهوشيروان) پاشاي ساساني ڪوشتي. نه ميس هممان تيروانييني ماني هه بوو بڻ هردوو پهگهزه سهره ڪيهه ڪي پووناڪي و تاريڪي، ڪه وهڪ دوانه يه ڪي پيڪهڻنه رو دروستڪر سيري ده ڪردن، به لام جياوازي له وه دابوو، ڪه (مه زده ڪ) باوه پي وابوو، ڪه پووناڪي جيهانتي ڪي هه ستياره و تاريڪي نه زانتي ڪوڙ، پووناڪي هه ڪارتي ڪه دڪات به مه به ست و ويستي خوي ده ڪات، به لام تاريڪي ڪاره ڪاني به پيڪه وته^{٥٠}.

١-٢-٤/ دواليزمي دڙيه ڪ له ثانييني ڪوني ميسريدا:

له بهر دڙيي ثانيينه ڪاني ڪوني ميسريه ڪان، ناچار يه ڪ نمونه بڻ بابته ڪه مان ده ڪينه به لگه بڻ نه و ناوچه جوگرافي و شارسانيه ته قوول و ميڙوو ده ور و دريڙه.

^{٤٩} سهرچاوهي پيشوو، ل ١٣٢.

^{٥٠} محمد التونجي، اليزيديون، بپوانه ل ١٢٩.

١-٢-٤/١ (حورس) و (سیت) دوو خوداوهند له نایینی میسری کۆن و سهره‌لدانی دوانه‌ی گهردوونی:

له کۆتایی هه‌زاره‌ی چواره‌می پێش زایندا، هه‌ندێ نه‌ته‌وه کۆچیان کردوه و له‌گه‌ڵ نه‌ته‌وه په‌سه‌نه‌کانی میسردا، پێکه‌وه جیگیربوون، ئهم دوو پیکهاته‌ی دانیشتون جگه له‌وه‌ی به‌رده‌وام له مملانی‌دابوون تا دواتر له قه‌واره‌یه‌کدا یه‌که‌رخان، هاوکات بره‌ویان وابوو، که خواکانیشیان له دژایه‌تی یه‌که‌تیدان.

(سیت)، که خواوه‌ندی دانیشتوو په‌سه‌نه‌کان بوو له‌گه‌ڵ (حورس)دا، دوانه‌یه‌کی دژبان له ناخ و زه‌ینی میسریه‌کاندا چاندبوو، که وه‌ک باوه‌پێک و نایینی میسری به‌رده‌وام بوو، به‌جۆرێک، که میسریه‌کان باوه‌پیان وابوو، که خواوه‌ند (حورس) نوێنه‌ری هه‌موو هیزه چاک و ئه‌کتیفه‌کانه و سه‌روه‌ری ئاسمان و خۆره، که مایه‌ی ژبانه، به‌لام خواوه‌ند (سیت) یه‌که‌مین دوژمنی خۆر و هه‌موو پووناکیه‌که به‌ جۆره جیاوازه‌کانیه‌وه، ئهم وێنه سهره‌تاییه‌ی نینگه‌تیف و ئه‌کتیف (کارا و ناکارا) زیاتر ده‌رپا له دوانه‌ی پووناکی و تاریکی، یاسا و ئاژاوه‌دا، به‌لام به‌گشتی دوالیزمی دژیه‌ک په‌گه‌زی یه‌که‌م و پیکه‌ینه‌ری بنه‌رته‌ی بوو له‌م جیهانبینییه‌دا^{٩١}.

١-٢-٥/ نموونه‌یه‌ک له نایینه‌کانی کیشوه‌ری ئه‌مریکا:

١-٢-٥/١ نایینی (omeecuhtli) ئۆمیکوه‌تلی واته، (خوا‌ی دوانه‌یی):

ئهم نایینه بۆ ئهم لیکۆلینه‌وه زۆر جیگای سه‌رنج بوو، بۆیه وه‌ک ته‌نها نموونه‌ی نایینه‌کانی کیشوه‌ری ئه‌مریکا، ئاماژه‌مان پێدراوه، نایینی خوا‌ی

^{٩١} فیراس ئه‌له‌سه‌واح، خواوه‌ند و شه‌یتان، وه‌رگێڕانی: به‌ختیار عه‌زیز، به‌وانه ل ٦٧.

دوانه یی وهك لیكۆله رێك پوونیکردۆتهوه، ده‌لی: "ئهو بوونه به‌رز و بلندیه له ئایینی (ئه‌زیتیک)ی مه‌کسیکی دا، که له ده‌ره‌وه‌ی شوین و کاته، سه‌رچاوه‌ی ژیانه، هه‌ندێ له لیكۆله‌ران وایده‌بینن، که مه‌کسیکیه‌کان بێگومان له‌وه‌ی، که هه‌موو شتێک له‌م بوونه‌دا هه‌لگری به‌کیه‌تی و به‌کبوونیکه له پێکهاته دژ و جیاوازه‌کان، له نێر و مێ، له پووناکی و تاریکی، جو‌له و ئارامی، یاسا و بێ یاسایی. ئه‌م دوالیزمی دژیه‌که، پێکهاتنه‌ری بنه‌په‌تی هه‌موو شتێکه و له هه‌موودا هه‌یه، هه‌روه‌ها بڕوایان وایه له‌م پاستیه بنه‌په‌تییه‌وه ژيان هاتووته بوون، هه‌ربۆیه ئه‌م خوايه، که شاراوه‌یه‌کی زۆر نه‌پێیان بۆ ئاشکرا ده‌کات (واته خواي دوالیزمی دژیه‌ک)، به‌لام ناتوانین بیناسین هه‌ربۆیه ته‌نها خوايه، که په‌ره‌ستگای نییه"^{٥٢}.

١-٢-٦/ دوالیزمی دژیه‌ک له ئایینی ئێزیدی (الیزیدی)دا:

په‌ی‌په‌روانی ئه‌م ئایینه، که کاریگه‌ری ئیسلام و مه‌سیحی و ئاین و ته‌وژمی فیکری دیکه‌یان له‌سه‌ره، به‌تایبه‌تی ئایینی (مانی، یاخود مانیزم) باوه‌ریان به‌ خوا هه‌یه، به‌لام له‌ پافه‌کردنی پۆلی (إبلیس) شه‌یتان دا، په‌نگدانه‌وه‌ی دوانه‌یی، یاخود دوالیزمی ئایینی (مانی)یان پێوه‌ دیاره. سه‌باره‌ت به‌ پێگه‌ی (إبلیس) مه‌لیک تاوس ده‌لێن: "ئهو خوايه‌ی، که سنوورێک نییه بۆ به‌خشنده‌یی له‌گه‌ڵ دروستکراوه‌کانیدا، هه‌چ زیانیکیان پێناگه‌یه‌نێت و خراپه‌ی ناوێت بۆ به‌نده‌کانی، چونکه ئهو چاکه، به‌لام شه‌یتان شه‌په‌نگێزه و په‌لکێشیان ده‌کات بۆ خراپه‌کاری و خۆیشی خراپه، بۆیه ژیری له‌وه‌دایه هه‌ر که سێک خۆشه‌ختی

^{٥٢} ١. امام عبدالفتاح امام، معجم دیانات و أساطیر العالم، ج ٣، مکتبه‌ مدبولی، ٢٠٠٨ز، ل ٦٢.

دهوټ با پشت بکاته په رستنځي خوا و ههول بډات په زامه نډي شه يتان ده ست بڅات^{۵۲}.

هه روه ها باوه پيان وايه، که خوا فرشته کاني تاقير کرده وه، که داواي ليکړدن کړنوش بهرن بق نادم، به لام (بلېس) کړنوشي نه برد و بوو به سرگه وړه ي فرشته کان، هه ريوه پتويسته، کومه که له هيزي شاراوه ي شه يتان وه ريگري بق دژايه تي چاکه و پشت به تاريخي بيه سترئ له بري پووناکي، نا به مجوره خو بپاريژي له شه پ و گيچه لي شه يتان^{۵۳}.

هه روه ها له کتبي (جلوه) دا (که کتبي پيروزي نيزيديه کانه) هاتوه، مه له که تاووس پيش هه موو دروستکراوه کان، دروستکراوه و ناويکي دیکه شي هه يه، که برتبه له (کاروبيم) واته، پاش خواي جبهانيان^{۵۴}.

ليړه وه بومان دهرده که ويټ، که نيزيديه کان باوه پيان به دوو هيزي کارا هه يه و هه ردووکيان پيروز پاده گرن، که نه ویش (خواي) دروستکر و (شه يتان) ي سرچاوه ي خراپه و شه په نگيزيه، به لام به رده وام خير و قورياني و جهن بق شه يتان ده که ن تا له شه پي دوورين و پاڅي بکن. ليړه دا گرنګ نه وه يه دوو هيزي بزوينه ري بوون له م باوه په دا هه يه، که چاکه و خراپه، يا خود تاريخي و پووناکيه.

^{۵۲} مجموعه من المؤلفين، موسوعة العراق الحديث، مكتبة النهضة، ج ۲، الطبعة الأولى، ۱۹۸۹ م.

۱۰۰۵ ل.

^{۵۳} محمد التونجي، اليزيديون، ل ۱۲۵.

^{۵۴} سرچاوه ي پيشوو، ل ۱۲۶.

۱-۲-۷/ ٺايننه ڪاٺي يه ڪتابه رستي و دواليزمي درٿيه ڪ:

بيگومان مه به ستمان له ٺايننه ڪاٺي يه ڪتابه رستي، ٺو ٺايننه يه، ڪه له
 دڙڪرين (عقيده) و جيهان بينيدا باوه پيان به خواي (تاك) و هه روه ها له
 په رستشدا خواي تاقانه ده په رستن و باس له (وه جي) نيگاي ٺو خوايه ده ڪن
 بڙ مڙوڙ و هه لگري چندين (دڙگما)ن، ڪه به شيڪي دانه بڙاوه له بڙاوه ٺان به
 پڙوڙيه ڪان. له گرنگرين و ديارتريني ٺو ٺايننه (يه هودي، مه سيحي، يا خود
 ڪريستان و ٺيسلامه).

به ره له وهي تيشڪ بخهينه سر بابته تي دواليزم لاي هه ريه ڪ له م ٺايننه، به
 پڙويستي ده زانم باس له دوو چه ڪم، يا خود بابته تي سره ڪي بڪم، ڪه
 په يوه ندي ڪي ته نگاوته نكيان هه يه له گهڙ بابته ڪي ٺيمه، ڪه دواليزم و
 دواليزمي درٿيه ڪه و له م سڻ ٺايننه دا وه ڪ خالتي ڪي هاوبه ش هه يه، ڪه ٺه گر
 وه ڪ يه ڪ نه هاتبت له باس ڪرندا ٺو وا بابته تي ڪي بنه پرتيه له هه ر سڻ
 ٺايننه ڪه دا و وه ڪ ڪايه و به لگه يه بڙ بايه خ و گه ردووني بووني مه به ست و
 بابته سره ڪي ڪي ٺيمه.

۱-۲-۷/ ٺيبليس، يا خود شهيتان:

ٺيبليس (Iblis). شهيتان، يا خود سر ڪرده ي شهيتانه ڪان، له بنه پرتيه
 فرشته يه ڪ بووه، ڪه به زماني عيبي پڙيده و ترا (Azazil)، هيماي
 شه پهنگيزيه و له هه موو ٺايننه ڪاندا هه يه، به لام به ناو و نازناوي جياواڙ،
 هه نديڪ له ليڪڙه ران پايانوايه: "ڪه وشه ي (ٺيبليس) ده رٿه نجامي شيواندن
 وشه يه ڪي يوناني ڪڙنه (Diabolos) به واتاي شهيتان (Devil)، يا خود وشه ي

شهیطان (Satan) به عیبری. شیبلیس تهخت و دهسه لاته که ی به سهر (ثاو) هوه داناو و له وپوه شهیتانه کان دهنیریت بق لهخشته بردنی مرفه کان^{۵۶}.

شهرهنگیز = شهیتان (Devil)، وه رگراوه له (Evil) واته: شهر، یاخود خراپه، (Do) واته (کار)، به سهریه که وه (خراپه کار) شهیتان، که به رجه سته بووی هیزی خراپه و شهرهنگیزیه له جیهاندا، یاخود گیانی شهرهنگیزی، شهیتانی گهرهش (شیبلیس) ه، که وشه عهره بیه که ی له (لا باس) هوه وه رگراوه، واته له دهسدانی تکاروی و بی هیوا بوون^{۵۷}.

شهیطان له ههرسئ نایینه که دا سهرچاوه ی خراپه کارییه و هیزی شهرهنگیزیه، به گشتی شهیتان جهنگ و ململانی و دژیه تی له گه ل مرفدایه و له هه ولئ لهخشته بردنی مرفدایه، چوئن پیشتی بویه هوکاری گومراکردن و وه دهرنانی (تاده م و حوا) له به هشت و جیهانی نه مری. به کورتی له م باسی (شهیطان) له سئ نایینه که دا، په یوه ست به بابته تی (دوالیزمی دژیهک)، که نامانجی نیمه یه، به و دهرنه نجامه، مه به سته که مان کورت ده که ی نه وه، که (شهیطان) یه کیک له دوو دانه ی (دوالیزمی دژیهک) پیکده هیئتیت له به شیک له جیهان بینی سئ نایینه ناسمانیه که دا، به لام سه باره ت به چیه تی نه و یه که ی دیکه ی به رام بهر به (شهیطان) له هر نایینیکیاندا تاییه تمندی و راهی جیاواز هیه، بیگومان دواتر، که هاتینه سهر باسی (دوالیزمی دژیهک) له هرکام له و نایینانه دا به شپوه یه کی جیاواز و تاییه ت نه و لایه نه پوونده که ی نه وه و هاوکات چهندين په گز و بابته تی دوانه یی دیکه ش له هرکام له و نایینانه دا ده خینه پوو.

^{۵۶} ۱. امام عبدالفتاح امام، معجم دیانات و اساطیر العالم، ج ۲، ۲۰۰۸ ز، ل ۱۷۳.

^{۵۷} سهرچاوه ی پیشوو، ج ۱، ل ۲۹۶.

۱-۲-۷-ب/ چاڪه و خراپه، نمونہ يه ڪي هاويه ش له دوالي زمي دڙيه ڪ:

مرؤڙ له سهره تاي بونييه وه له م جيهان و ڙيانہ دا پووبه پويي دوو جؤر شه پ و خراپه ڪاري بووه ته وه، ڪه يه ڪه ميان خراپه و ويڙانڪاري سروسشي و دياردهي ناوخودي سروسشت بووه و دووه ميان، چاڪه و خراپه ي پهفتاري نيو تاڪه ڪاني ڪؤمه لگا بووه.

جؤري يه ڪه ميان، دياردهيه ڪي دهرهاويشتهي ناوخودي سروسشت بووه وه ڪو بومه له رزه، بورڪان، لافاو و... هتد، به لام جؤري دووه ميان دهرهاويشتهي پهفتاري خؤويستانه ي مرؤفي خاوهن ڙيرييه، ڪاتيڪ، ڪه لاده دات له و بنه ما و ياسا هاويه ش و به لڙين له سهر دراوانه ي، ڪه له ناو ڪؤمه لگايه ڪدا ڪؤدهنگي له سهره وه ڪ بهاي هاويه ش سهر ده ڪريٽ، وه ڪو دزي، ستم، ده ستر ڙي و... هتد.

له سهره تاي ڙياني مرؤفه وه جؤري يه ڪه ميان دوو خوي هيڙي چاڪه و هيڙي خراپه ي پيڪهينا، به لام جؤري دووه ميان له ئاستي پهفتاري تاڪه ڪه سيدا مايه وه و چاڪه و خراپه وه ڪو شوناس و پهفتاري دوو جؤر له ڪه سايه تي ناو ڪؤمه لگا دهردهه ڪوت نه ڪ وه ڪ جؤري يه ڪه م، به ڪورتي دوانه يي و دوو جه مسهري شوڙنه بوييه وه بؤ ناو په يوهنديه ڪؤمه لايه تيهه ڪان.

زانايه ڪي تر لايه نه ڪاني ئه م بابتهه پوونده ڪاته وه و پيويوه، ڪه دواتر په وشت په يوه ستر ڪراوه ته وه به ئايينه وه، ئه وڪاته ي، ڪه جيهان بيئي مرؤڙ وه يه ڪه يه ڪي پيڪه وه په يوه ست و ڪامل سهر ي بونه وهري ده ڪرد و له م جؤره بير ڪردنه وه دا برواي وايه، ڪه ڙيان و جيهان و بونه وهر ياسايه ڪي ورد ي هاوسهنگ هه مو به ش و ڪايه ڪان په يوه ست ده ڪات و ده يانبات به پڙوه،

بهجۆرێك بره‌واى وایه، كه له‌پشت ئهم بوونه‌وه‌ره‌وه هیزێكی خوایی تاك و ته‌نها هه‌یه، كه دابه‌ش نابێت. ئهم جیهانبینییه‌ش به‌پوونی و ئاشكرا كاتیك ده‌ركه‌وت، كه بیروباوه‌ری یه‌كتا‌په‌رستی سه‌ربه‌لدا، كه به‌و‌پێه جگه له (خوا) هیچ بوونیكیتر نابینیت و هه‌موو (خیر) و چاكه‌یش ده‌گێڕێته‌وه ته‌نها بۆ ئه‌و، خودا ئه‌و چاكه‌یه، كه هه‌موو چاكه‌یه‌ك له‌وه‌وه‌یه. لێ‌ره‌وه چه‌مکی شه‌یتانی گه‌ردوونی سه‌ربه‌لدا، كه نوێنه‌رایه‌تی خراپه ده‌كات له هه‌موو ئاست و كایه‌كاندا و هه‌موو خراپه‌یه‌کی بوونه‌وه‌ر و ده‌روون و په‌فتاری مرۆفه‌كانیش ده‌درێته پال ئه‌و. بیروكه‌ی شه‌یتان له بیروباوه‌ری ئایینیدا بووه هۆی پێكهاتنی، یاخود دروستبوونی چه‌مکی دینامیکی بۆ میژوو، چونكه شه‌یتان هه‌له‌یه، هه‌له‌ش ده‌بێت راست و چاك بكریت به‌بێ پێگه‌گرتن له پره‌نسیپی ئازادی و ئازادبوونی مرۆف، ئهم راست‌كردنه‌وه‌یه‌ش له‌چوارچێوه‌ی جه‌ده‌لیكی میژوویدا ده‌بێت، كه له‌سه‌ر بنه‌مای مملانیی چاكه و خراپه دانراوه و به سه‌ركه‌وتنی چاكه و تێكشكانی خراپه كۆتایی دێت. به نه‌مانی شه‌یتان میژوویش كۆتایی دێت، چونكه میژوو به‌بێ مملانی و دژایه‌تی نێوان جیاواز و دژه‌كان، بوونی نییه^{٥٨}.

١-٢-٧-ج/ دوالیزمی دژیهك له ئایینی یه‌هودی دا:

ئه‌گه‌رچی ئایینی یه‌كتا‌په‌رستی به‌واتای په‌رستنی یه‌ك خودا دێت له جیهانبینی (عقیده) و په‌رستش، به‌لام به سه‌ربوردیكی ئایینی یه‌هودی پووبه‌پووی كێشه‌ی یه‌كتا‌په‌رستی ده‌بینه‌وه له بواری به‌شی جیهانبینی

^{٥٨} سوود وه‌رگه‌راوه له فراس السّوّاح، الرحمن و الشّیطان، ل ٥٤.

(عقیده)دا. له په‌رستیشدا ته‌ن‌ها کپ‌تۆش بۆ خ‌وای تاقانه‌ی نادیار ده‌ب‌پ‌ئ‌ت و ق‌وربانی بۆ ده‌ک‌ر‌ئ‌ت. (وه‌ک له ته‌ورات له (س‌ف‌ر الت‌ک‌وین، ١٧)) هات‌وه‌، خ‌وایه‌ک به‌ناوی (یه‌وه) په‌یمان و به‌ل‌ئ‌ت‌نامه‌یه‌کی له‌ن‌ی‌وان نه‌وه‌کانی (ئ‌یس‌رائیل)دا به‌ست‌وه، که نه‌گ‌ه‌ر نه‌وان نه‌و خ‌وا تاقانه‌یه‌ به‌ر‌ست‌ن نه‌وا نه‌ویش له به‌رام‌به‌ردا زه‌وی (که‌نع‌ان) فه‌له‌ست‌ینیان به‌مول‌کی پ‌ئ‌ده‌به‌خ‌ش‌ئ‌ت.

نه‌و ک‌ئ‌شه‌ی، که مه‌به‌ستم‌انه له بواری جیه‌هان‌بینیدا، سه‌ره‌تا له وات‌ای مه‌ند‌ئ‌ک له ئایه‌ته‌کانی (ته‌ورات) و‌ئ‌نه‌ی دوو، یاخ‌ود چه‌ند خ‌وایی در‌وست ده‌ب‌ئ‌ت له زه‌ینی خ‌و‌ئ‌نه‌ردا " زۆر‌جار (یه‌وه) وا وه‌سف ده‌ک‌ر‌ئ‌ت، که گ‌ه‌ره‌ترین خ‌وایه له‌ن‌ی‌و خ‌واکاندا. بۆ نموونه له (الخ‌روج ١٥: ١١)دا ده‌ل‌ئ‌: "ک‌ئ‌ و‌ئ‌نه‌ی تۆیه له‌ناو خ‌واکاندا نه‌ی خ‌وا، ک‌ئ‌ وه‌ک تۆ پ‌ی‌رۆزه (ته‌نانه‌ت نا‌وزه‌ ده‌ک‌ر‌ئ‌ت به‌ خ‌وای خ‌واکان، وه‌ک له (یش‌وع ٢٢: ٢١) هات‌وه‌ (نه‌وه‌کانی ر‌ائ‌وب‌ین وه‌لام‌یان دایه‌وه و وتیان: نه‌ی خ‌وای خ‌واکان"٩١.

ه‌ه‌روه‌ها هه‌مان سه‌رچ‌اوه زیات‌ر پ‌ه‌و‌ن‌یده‌کاته‌وه و ده‌ل‌ئ‌: "(یه‌وه) وات‌ه خ‌وای نه‌وه‌کانی ئ‌یس‌رائیل به‌ش‌ئ‌وه‌یه‌کی زۆر دراماتیکیانه و له و‌ئ‌نه‌ی م‌و‌ف‌ئ‌ک‌دا خ‌ۆی ن‌ی‌ش‌اند‌ه‌دات و له‌گ‌ه‌ل (یع‌ق‌وب)دا ده‌که‌و‌ئ‌ته گ‌ف‌ت‌وگ‌ۆ. پ‌اشان ده‌که‌ونه مل‌مل‌انی و زۆر‌ان‌ب‌ازییه‌وه و ته‌نانه‌ت یع‌ق‌وب ل‌ئ‌ی ده‌دات تا نه‌وکاته‌ی ها‌وارده‌کات، که من (یه‌وه)م، نه‌م چ‌ی‌رۆکه‌ش به‌ در‌ئ‌زی له (س‌ف‌ر الت‌ک‌وین ٣٢)دا هات‌وه"٩٢.

^{٩١} فراس الس‌واح، الر‌حمن و الش‌یطان، ل ١٠٣.

^{٩٢} سه‌رچ‌اوه‌ی پ‌ئ‌ش‌وو، ل ١٠٧.

تهنانه ت هم خوايه له گه ل (موسا) شدا ده که ویتته ململانی کاتیک، که موسا داوا دهکات بیبینی، به لام نه و پازی نابیت، به لام دواتر موسا و هارونی برای و چه ند که سیکي تر هر ده بیبین.

به گشتی نه گه ر له پووی تیپوانینه وه سهیری ثایه تهکانی نیو ته ورات بکهین (یهوه) به رده وام دژی هه یه و له ململانی دایه. هه ندیکجار له گه ل خوی دیکه دا و هه ندیکجار له گه ل مروفیکدا و تهنانه له سه ره تای دروستکردنی (ئاده م) دا، که خوی گه وره واته (یهوه) فرمان دهکات به (ئاده م)، که له و داره نه خوات، چونکه خواردنی به ری نه و داره (نه م) ی داوه ته مروف و (یهوه) ش پینا خۆشه کهس جگه له خۆی نه مر بیت!!^{۶۱}. سه بارهت به کاره کتیری (شهیطان) و بابتهی چاکه و خراپه له ثایینی یه هویدا، ده بیبین، که شهیتان ئاماده یه (واته حاضر) ه و نا ئاماده شه.

سه ره تا وا ده رده که ویت، که شهیتان پوئیکی زور لاوه کی هه یه و (یهوه) خۆی دروستکیری چاکه، خراپه، تاریکی و پوونا کیشه. له (یشوع ۴۵: ۷۶) دا هاتووه، که "ته نها من خوام، نه ک که سیت، ویتنه به خشی پووناکی و دروستکیری تاریکی، دروستکیری ناشتی و هه روه ها خراپه و شه پ. من دروستکیری هه موو نه مانه م". لیره دا که سایه تی خوا و شهیتان له (یهوه) دا کۆکراوه ته وه، به لام هه ندیکجار شهیتان وه کو (هاوبه ش) له گه ل (یهوه) دا ده رده که ویت و هه ندیکجاریش وه ک دواکه و تووی و فرمانهکانی جیبه جیده کات، بۆ نمونه له (سفر لاوین) (یهوه) (عزایل) واته شهیتان بانگ دهکات و پیکه وه نه و قوریانیی، که کراوه و قوریانی (گوناهه) دابه شه که ن وه ک یه ک به ش به شی ده که ن.

^{۶۱} سه رچاوه ی پیشوو، ۱۲۷.

ههروهها له (أشعيا) دا هاتوو، كه (يهوه) شهيتانی دروستکردوو تا کاری خراپه‌ی پێبکات و به (مهلك) له‌ناوهر ناوی ده‌بات و ده‌لێ: "من له‌ناوهرم دروستکردوو بۆ خراپه‌کاری) (٥٤: ١٦). هه‌ندیکجار پۆچی پیس و هه‌ندیک به به‌لاو ده‌رد ناوی ده‌بات و هه‌ندیکجار پێکه‌وه هاوکارن بۆ تۆله‌سه‌ندنه‌وه، وه‌ك له باسی هاوکاری (يهوه) و (شه‌یتان) دا هاتوو به‌رامبه‌ر به (ئه‌یوبی پێغه‌مبه‌ر) و له ته‌وراتدا به‌ناوی (سفر ایوب) ئاماژه‌ی پێدراوه^{٦٢}.

به‌گشتی له‌م ئایینه‌دا جه‌ده‌لی نیوان خوا، شه‌یتان، چا‌كه و خراپه له‌ په‌فتار و ده‌روونی مرقه‌كاندا و ململانێی نیوان دو‌الیزمه دژه‌كان پێکه‌ینه‌ری ئه‌و ئایدیایه. می‌ژوو، ململانێی نیوان ئه‌م دو‌الیزمه دژانه ده‌یجولێن و كۆتایی می‌ژووش ئه‌وكاته‌یه، كه چا‌كه سه‌رده‌كه‌وێت به‌سه‌ر خراپه‌دا و ئه‌وه‌ش له‌وه‌دا به‌رجه‌سته ده‌بی‌ت، كه مرقه‌فایه‌تی سه‌ركه‌وتوو ده‌بی‌ت له‌ خۆ پا‌ككردنه‌وه و تێپه‌راندنی مرقه‌ی ناكامل و گونا‌هكار (له‌ وێنه‌ی ئاده‌م) بۆ مرقه‌ی كامڵ له‌ وێنه‌ی ئه‌و كه‌سه‌ پزگاركه‌ره‌ی، كه له‌ ته‌وراتدا مژده‌ی هاتنی دراوه.

١-٢-٧-د/ عیرفانی یه‌هودی:

(غنوصی) واته (عیرفانیه‌ت)، كه دراوه‌ته پال (غنوص - Gnosis)، كه ئه‌ویش وشه‌یه‌كه له‌ بنه‌په‌تدا یۆنانیه و به‌شێوه‌یه‌کی گشتی به‌ واتای مه‌عریفه دێت. هاوشێوه‌شی له‌ زمانه‌كانی دیکه‌ی هیندوئهوروپیدا هه‌یه. بۆنموونه به ئینگلیزی (know) واته ده‌زانیت و مه‌عریفه‌ی هه‌یه و هه‌روه‌ها (knowledge) واته مه‌عریفه، ئه‌و مه‌عریفه‌یه‌ی، كه چه‌مكه‌کانی (غنوص) باسی ده‌کات، زیاتر

^{٦٢} فراس السّوّاح، الرحمن و الشّیطان، ل ١٣١.

نزیکه له وچه مکه ی (عیرفان)، که له ته سه و فی ئیسلامیدا به کار دیت. به گشتی و له هه موو ئایینه کاند، واته ئه و چالاکیه پڅی و ده روونی، که ده مانگه یه نیتته مه عریفه ی نه نیتیه کانی خوایی له پڼگه ی نه زمونکړندی (تجربه ی باطنی) یه وه، که ده رته نجام سر له (کشف) و (الاستناره) ناشکراکردن و به رچاو پوښنیه وه، ده ردینیت.

له به رامبه ر ملکه چی یه هودیه ک بڼ شریعت و به جیگه یاندنی سروته کانی و هه روه ها له به رامبه ر باوه پی مه سیحیه کدا به (یسوع) پرگارکر، که سیکی (غنوص) عارف نه و پڼگایه ده گریتته بهر، که به نه زموننی عیرفانی خوی به ره و مه عریفه ی خوایی بپوات، نه ویش پڼگای (ذوق) و (کشف) و (نیلهامه). نه م مه عریفه یه ش ته نها پڼگای ئازادکړندی پوځه له زیندانی جهسته ی، مادی و بگه پیتته وه بڼ جیهانی پووناکي بالا، که لیوه ی هاتووه ^{۶۲}.

هه روه ها هه مان زانا به رده وام ده بی و ده لی: " نه و خوایه ی، که که سی عارف له ناخیدا به دوایدا ده گه پڼ، (یهوه) نییه، که دروستکری نه م جیهانه ماددیه یه، به لکو نه و خوا بالایه، که دوالیزمه کانی نیو دروستکراوه کانی تیپه پاندووه و بلندتره له وان. نه وان باوه پیاوایه، که نه م جیهانه که موکرت و لیوانلیتوه له خراپه کاری و دروستکراوی خوا نییه، به لکو له دروستکراوی خوایه کی نزمه، که خوی نیو (ته وراته). نه و خوایه به راورد ده که نه له گه ل خوی خراپه ی ناو ئایینی (زهرده شت) و ناوزه دی ده که نه به (فرمانپه وای تاریکی)، که فرمانپه وای جیهانی ماددیه. نه م خوایه دژه له گه ل خوی پووناکي جیهانی بالادا، که هیچ وه سف و ناویک ناتوانیت گوزارشتی لی بکات و

^{۶۲} سرچاوه ی پيشو، بپوانه ل ۲۰۴.

ئەم خىوايە بەردەوام كار لەسەر ھېشتەنەو و دەرنەچوونى ئەو بەشە پووناكىيە ئاسمانىيە دەكات، كە لە ناوھەپۆكى دروستكراوھكانى جىھاندايە. ھەر ئەم خىوايە كاتىك دابەزىيە سەر دروستكردنى مەژۇ ۋەك دواكارى دروستكردن و جەستەي ئەم مەژۇھى لەو ماددە تارىكىيە دروستكرد، پاشان پۆجى، كە لە پووناكىيەكانى بالاوھ ۋەريگرتوۋە خستىيە ناو جەستەيەو و بۆئەوھى لەچارچىۋەي نەزانىدا بىمىنىتەو (شەرىعت)ى بەسەردا فەرزكرد. (شەرىعت) تەنھا سەرقالكردنى مەژۇھ تا نەگاتە عىرفان و (اكتشاف) و ناوھەپۆكى پاستەقىنەي پۆج^{۶۴}.

۱-۲-۷-ھ/ دوالىزمى دژىيەك لە ئايىنى مەسىحى دا:

"لەسەرەتاۋە وشەيەك بوو، وشەكەش لای خواۋە بوو، وشەي خوا بوو. سەرەتاكان لای خوا بەمەژۇرەبوون. ھەموو شتەك بەوھەو ھەبوو، بەبى بوونى ئەوئىش ھىچ شتەك لەوھەنەبوو، كە ھەيە^{۶۵}.

ھەرۋەك لە ئىنجىلىدا ھاتوۋە: "لە ئەزەلدا ھىچ شتەك نەبوو جگە لە خوا، بوونىكى لەخۆۋە و دروستنەكراو، ھەموو پووناكى، بەلام نەك لەوچۆرە پووناكىيە، كە دوايى دروستكرا، بەلكو پووناكى شەك و سەرۋەرى. ئەم بوونە بەشىۋەيەكى ئالۆز و نەپتى، كە لە چۆنىيەتدا (سەئ لەيەك و يەك لە سەئ بوو)، كە ئەوانىش (باوك) و (كوپ) و (گيانى پىرۆز) بوون، لە ئەزەلەو كوپ لە باوك و

^{۶۴} فراس السّواح، الرحمن و الشّيطان، ل ۲۰۰۴.

^{۶۵} ئىنجىلى پىرۆز، چاپخانىە زانكۆى صلاح الدىن - ھەولېر ۱۹۹۸ ز.

گیانی پېرؤزیش له هردووکیان بوو ته وه، که واته سئ سهرور و یه ک خوان^{٦٦}.

له باوه پي مه سحیدا فریشته کان یه که م دروستکراوی خوان، که له چه قی پووناکییه وه ده رچوون و دابه شبوون به سر حوت ناسماندا، که هه مووی پووناکییه، له ناو فریشته کاند (لوسیفر)، که جوانترین و به پزترین فریشته یه، پتیاوبوه خوا له و باشتري دروستنه کردوه بویه، که خوا پلانی دروستکردنی ناده می دانا، (لوسیفر) هه مو پلانی خوی بۆ به رهنکاری ئو دروستکراوه نوییه خسته کار^{٦٧}. سه باره ت به ناده میس له نایینی مه سحیدا: "ناده م به رجه سته بووی مروفیکی کامل بوو، که خوا ویستویه تی، ئویش سهره تا وه ک فریشته کان نه مر بوو نه گهرچی له ماده دروستکراوه، هه روه ها وه ک فریشته کان خاوه نی ویست و نازادی بوو، له سر زه وی. خوا نمونه ی به هشتیکی وه ک ئه وه ی بالای بۆ دروستکرد، که هه موو شتیک تیایدا هه لال بوو، ته نها به روو بووی دره ختیک نه بیت. واته خوی و (هوا) ی خیزانی، که دواتر له په راسووی ناده م دروستکرا، به لام دواتر شه ی تان هه روه ک فیشکه فیشی (مار) ده یچانند به گوئی (هوا) دا و ده رنه نجام پازی کرد، که له به ری ئو داره بخوات و ده رخوا ردی ناده میشی بدات. شه ی تان سویندی بۆ خواردن نه گهر له و داره بخون ئو ا ئیوه ش وه ک خوا زانستی چاکه و خراپه ده زانن. ئم هه واله، که گه یشته لای خوا (واته هه وائی یاخی بوونی ناده م)، (خوا) نه فره تی گهره ی کرد له (ابلیس) و (ناده م) و هه موو جیهانی ماده. چونکه

^{٦٦} فراس السواح، الرحمن والشيطان، ل ٢٠٥.

^{٦٧} سه رچاوه ی پتیشوو، بېوانه لاپه ره کانی ٢٤٠ بق ٢٥٢.

مرؤڙ سهرههري ئهم جيهانهيه، خوا ئادهمي له بههشت دهرکرد و ناردیه سهرزهوی خول، که خوی لهوه دروستبوو بوو، بهمشيويه جيهانهکشي فرېدرايه سهرزهوی^{٦٨١}.

ثاينی مهسحيش وهکو نمونهی ثاينهکانی پيشو ورافهيهکی دواليزميانهی هيه بؤ (بوون) نهگرچی له بنهړهتهوه باسی دوخوايی نهبيت، بهلام له ژياندا ململانی شهيتان و مرؤڙ ئامانجی سهرهکيه، که نوينهرايهتی هيزی چاکه و خراپه دهکن. نهوه جگه لهوهی باسی جيهانی بالا و خوارهوه پووناکي و جيهانی تاریکی و... چندين بابتهی دیکهش، بؤ بابتهکی ئيمه، که گهردوونی بوونی دواليزمی دژيهکه، بهلگهيهکی ئاشکرايه.

١-٢-٧-و/ عرفانی مهسحی:

له بابتهی عرفانی (يههودی)دا باسی زارواه و چهکی (غنوص)ی، یاخود عرفانمان کرد، که لیرهدا پتويستی به دوبارهکردنهوه نيه، بهلام به پتويستی دهزانم بلیم، عرفانی (مهسحی)یش، که دريژکراوهی عرفانی يهوديه، بههمانشيويهی نهوان له پښگای گيشتن به (بصيرت)ی ناخ و دهرهونهوه دهگنه راستی گشتی و پهها و نهيارهکانيشيان واته ناعارفهکان (agnostics)، نهوانن، که پووکشي پتيماييه ثاينيهکانيان وهرگرتوه و نهچونهته ناوهپوکی. ههرېويه نهگر پزگارېوون لای يهوديهک به پهيوهستېوون بيت به شريعهتهوه و لای مهسحيهک لهپښگای باوهپهيتان بيت به (يسوع) مهسح، نهوا پزگارېوون لای عارفیک به پښگای چالاکی پوحي

^{٦٨} فراس السواح، الرحمن والشيطان، ل٢٥٢.

دهروونی ده‌بیت، که ده‌رته‌نجام عارف مه‌عریفه‌ی ده‌بیت به (نه‌فس)ی خو‌ی و دواتر مه‌عریفه‌ی نه‌فس سه‌رده‌کیشیت بۆ مه‌عریفه، یاخود په‌یبردن و ناسینی مروّف دواتر له قوولترین حاله‌تیدا سه‌رده‌کیشی بۆ مه‌عریفه و ناسینی خوا‌یی. هه‌ریۆیه گوناوه و خراپه دوزمنی مروّف نییه، به‌لکو (نه‌زانین) دوزمنی مروّفه (واته کارکردن له‌سه‌ر دوالیزمی زانین و نه‌زانین). هه‌ر لێ‌ره‌وه لای عارفه‌کان (مه‌سیح) زیندوو ته‌نها هێما‌یه‌که بۆ زانینی راستی^{٦٩}.

به‌هه‌مان شیوه‌ی عیرفانی یه‌هودی، لای عارفانی مه‌سیحیش، ئه‌و خوا‌یه‌ی له ناخدا به‌دوا‌یدا ده‌گه‌ڕێن، ئه‌و خوا‌یه‌ی نییه، که ئه‌م جیهانه ماددی‌یه‌ی دروستکردووه، که پڕه له ئازار و خراپه‌کاری و مردن، به‌لکو مه‌به‌ست له‌و (باوکه) پڕ له پووناکی‌یه‌یه، که دوانه‌یی نێو دروستکراوه‌کانی تێپه‌راندووه و هیچ وه‌سف و ناویک گوزارشتی لێ ناکات. "یه‌کێک له خاله جیا‌وازه‌کانی عیرفانی مه‌سیحی له ئایینی مه‌سیحی ئه‌وه‌یه، که ئه‌م جیهانه ماددی‌یه‌ی دروستکرا‌وی خوا نییه، به‌لکو دروستکرا‌وی خوا‌یه‌کی پله نزمه، که خوا‌ی یه‌هوده، که ئه‌ده‌بیاتی عیرفانی مه‌سیحی له شیوه‌ی دروستکرا‌ویکی شیواودا وێنه‌ی ده‌کات، که به‌شیکی ماره و به‌شیکی شیر و دوو چای سووری ئاگرا‌وی هه‌یه و له‌سه‌ر ته‌ختیک داده‌نیشی، که دار و ده‌سته‌که‌ی له هێزی تاریکی ده‌وریان داوه"^{٧٠}.

^{٦٩} فراس السواح، الوجه الآخر للمسيح. منشورات دار علاء‌الدین، سوریه - دمشق. الطبعة الأولى، ٢٠٠٤م. ل. ٦٦.

^{٧٠} فراس السواح، الرحمن والشيطان، ل. ١٤٩.

ئەم جۆره ويناكردنه، عيرفانى مهسيحيش دهخاته پريزهبندي بىروباوه پره
 (دوانه يى) يه كانه وه، كه باوه پى به دوو دهستپيك، ياخود دوو پره گز و بنه پره تى
 جياواز و دژ هيه، كه بهرده وام له پشت هه موو ديارده كانى بوونه وه، له
 ململانى و دژايه تيدان و له هه موو ئاسته كاندا دواليزميان دروستكردوه.
 ده رنه نجام ململانى نيوانيان په وپه وهى ميژوو ده جوالينى، مرقايه تى به ره و
 كوتايى ده بات به پي سى قوناغ، كه دوا قوفاغيان سه ركه وتنى چاكه به سه ر
 خراپه دا. ئەم دواليزمه به دواليزمى گهردوونى ناو زهد ده كريت، چونكه دژايه تى
 نتيوان ئەم دوو پره گزه شقربووه ته وه بق نيو هه موو بازنه كانى، ياخود
 بواره كانى گهردوون و ژيان.

۸-۲-۱ / دواليزمى دژيه كه له ئايينى ئيسلامدا:

دياره ئيمه مه به ستمان له م پاران و باسه كرؤكييه زؤكرورتهى دواليزمى
 دژيه كه، هه لچنين و دا پشتنى سه ره تايه كه بق چوونه ناو كرؤكى
 ليكولينه وه كه مان، چونكه ئەو دوو شاعيره ي، كه ئيمه ده مانه وي ده رياره ي
 ئەم چه مكه له به ره مى شيعرى ليريكياندا بدويين مه ولاناي پؤمى و مه وله وي
 تاوه گوزين. ئەوانيش زاده ي نيو ترادسيؤنى ئيسلامى و عيرفان و ته سه وفى
 ئيسلامين و پيكه ينه ر و پالنه رى شيعر و ئەده بيان و له هه مانكاتدا به
 به ره مه كانيان پانتاييه كى گه وريان له و ترادسيؤنه پر كړدۆته وه. بؤيه به
 پيويستى ده زانين به شيوه يه كى كه ميك زياتر له بابته تى دواليزم و دواليزمى
 دژيه كه له م ترادسيؤنه دا بدويين. واته باس له جيهان بينى و دؤكترين و فه لسه فه
 و عيرفان و ته سه وفى ئيسلامييدا و چؤنيه تى كه وتنه وه ي ئەم بابته لاي هه ندى
 په وت و پيچكه ي فيكرى و زاناي ناودارى ئيسلامى بكه ين.

وهك دكتور على شريعةتي ده لئيت: "دوانه يی و دوالیزم له ئیسلامدا تهنه له (جیهانی مړؤ) دایه و ئهم دوانه ییهش له (جیهانی مړؤ) دا، ئیسلام دانهری نییه و پیشنیاری نه کړدوه و مړؤ کانی بؤ بانگه‌یشت نه کړدوه. له بنه پرتدا (مړؤ) بوونه وهریکی (دوانه یی) یه، هر که سیک به و پړزه ی، که ناگایی له (خودی) خوی هیه ههست به دوانه یی له خویدا دهکات، دووفاقیی و دوانه یی له ناخی خویدا ده دؤزیته وه و ململانی نیوان دوو هیزی تاریکی و پووناکی ده بینیت.

هیچ راستیهک هینده ی پاستی دوالیزمی دژیهک، له مړؤدا ئاشکرا نییه. ململانی و شه پی نیوان (تاریکی و پووناکی)، (نه هریمن و ئاهورامه زدا)، له جیهانی گوره و بالادا نییه، به لکو له جیهانی (بچوک) دایه. شهیتان نه یاری خوا نییه، به لکو بهنده یه تی، به لام نه یاری مړؤ. که واته مړؤ له پوانگه ی قورئانه وه، بوونه وهریکه له پیکهاته یه کی دژیهک. دوو هیزی دژیهک به ره و دوو جیهانی دژیهک بانگه‌یشتی ده که ن: یه کیکیان به ره و نزمی و پهستی و نهوی دیکه یان به ره و بهر زاییهک، که هه موو فریشته کان کړنووشی پړزی بؤ ده بن. مړؤ بهرده وام له بهرده م ئهم دوو پڼگه جیاواز و دژه دایه و شهیتانیش (ئیبلیس) بهرده وام له هه ولی له خشته بردنیدایه و یه خه ی بهرنادات^{٧١}.

بیروباوه پی ئیسلام له سر بنه مای باوه پوون به خوا ی تهنه و دروستکهری تاقانه دامه زراوه. "یا ایها الذین آمنوا آمنوا بالله و رسوله و الكتاب الذي نزل علی رسوله و الكتاب الذي أنزل من قبل ومن یکفر بالله و ملائکته و کتبه و رسله و الیوم الآخر فقد ضل ضلالاً بعيداً"^{٧٢}، بیگومان ئهم باوه پره په یوهسته به بوونی

^{٧١} علی شريعةتی، فرهنگ لغات، ل ١٤٨.

^{٧٢} قورئانی پیروز، سوره تی النسله، ثایه تی ١٣٦.

کرداري چاڪه وه و باوه پي تيڙي به ته نها به س نيه "وَأَمَّا مَنْ آمَنَ وَعَمِلَ صَالِحاً فَلَهُ جِزَاءُ الْحَسَنِ" ^{٧٣}.

باوه پيون به شهيان په گز و مهرچيڪ نيه له بنه ماڪاني بيروباوه پي نيسلام، به لام بروبون به هه بوني و پڙي له زيانن تاڪ و ڪڙمه لگادا له سر هه موو موسلمانن پيويسته "إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلْإِنْسَانِ عَدُوًّا مُبِيناً" ^{٧٤}.

"نه گرجي هاوشيوه ي و هاوبه شيهيڪ له نيوان شهيانن نيوان نيه دوانييه كان و شهيانن باوه پي ناو قورئاندا هه يه، به لام ڪڙي باوه په قورئانيه كه هر له بنه پت و سره تاوه له خاليكي زور گرنگدا جياوازه، نه ويش نه وه يه: شهيان له نيسلامدا به رامبه ر و نه ياري له گه ل خوادا نيه و به گشتي بوماوه يه كي كم، يا خود كاتيش بيت له ناست و جه مسهري به رامبه ر خواييدا نيه، بويه هيج هيڙي دروستكردي نيه و ته نانت تواناي به سر هيج دروستكراويڪدا ناشكي، به ڪورتي نه هيڙي هه يه و نه ده سلات. جگه له ممش شهيان دروستكاري سره تاي خراپه و خراپه ي گه ربوني نيه و خاوه و ده سلاتاري (جيهاني خراپه) نيه. چاڪه و خراپه دوو نه گهرن، دوو ويستراوي سروشتين كه خوا خستويه تيبه به ردهم مڙوڻ بڻ تاقيردنه وه و خواستي نازادانه ي مڙوڻ و وه ڪ پڙلينا نيك بڻ مڙوڻ له چاو دروستكراوه كاني ديكه دا، كه ناعاقلن" ^{٧٥}.

"كُلْ نَفْسٌ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ وَنَبْلُوكُم بِالشَّرِّ وَالْخَيْرِ فِتْنَةً وَإِلَيْنَا تُرْجَعُونَ" ^{٧٦}.

^{٧٣} قورئاني پيروز، سوره تي الكهف، ثايه تي ٨٨.

^{٧٤} قورئاني پيروز، سوره تي الاسراء، ثايه تي ٥٣.

^{٧٥} فراس السواح، الرحمن و الشيطان، ل ٢٧٧.

^{٧٦} قورئاني پيروز، سوره تي الانبياء، ثايه تي ٣٥.

وېژپای سنوورداریوونی کاری شهیتان تنها له بواره پوهشتیه که دا، توانایی له سر کاریگه ربوون له بواره شدا دیاریکراو و سنوورداره. به جۆرئک، که دهسه لاتی، یا خود کاریگری تنها له سر نه و که سانه، که خواستی خویان به کاره یتاوه له هه لېژاردنی خراپه دا و داویانه ته پال خراپه کاری و شهیتانیش زیاتر و زیاتر هانیان ددهات و کاره که یان لا جوان دهکات، به لام هیچ دهسه لاتیکی به سر چاکه کاراندا نییه، که چاکه کارن. "ینه لیس له سلطان علی الذین آمنوا وعلی ربهم یتوکلون، إنما سلطانه علی الذین یتولونه والذین هم به مشرکون" ٧٧.

هه روهک قورئانیش له سر زاری شهیتان ئاماژه ی پېده دات: "وما کان لی علیکم من سلطان إلا أن دعوتکم فاستجبتم لی، فلا تلومونی ولوموا انفسکم" ٧٨.

تویژده ریک ئه مه لیکیداوه ته وه و ده لئ: "کورتی چه مکی چاکه و خراپه له باوه پی قورئانیدا ئه وه یه، ئه م دوو دژه له ناو ده روونی خودی مرقدا هه ن و له ده ره وه ی خوی بۆی نایه ت، به رامبه ر به م راستیه گه وره یه، مرقۆ پئویسته جوامیرانه هه لویست وه رگری، به جۆرئک، که شایسته بئت به شکوی جیگره وه یه کی خوا (که مرقۆه) و دژایه تی و ململانئیی خراپه بکات له ناوخوی و ده ره وه ی خویدا، تا میژوو به ره و ئامانجی بالا به ریت و ئه م جیهانه پر که له دوالیزمی دژیه که، تیپه پئینیت به ره و جیهانئیکی ته واو چاک و کامل" ٧٩.

٧٧ قورئانی پیرۆز، سوره تی النحل، ئایه تی ٩٩ - ١٠٠.

٧٨ قورئانی پیرۆز، سوره تی ابراهیم، ئایه تی ٢٢.

٧٩ فراس السّواح، الرحمن و الشیطان، ل ٢٧٩.

له قورئانی پیرۆزیشدا هاتوو: "ونفس وما سواها، فآلهمها فجورها وتقواها، قد افلح من زكاهها، وقد خاب من دساها"^{٨٠}.

خوای گه وه مرقۆی دروستکردوه له دوو پێکهاته، که دوالیزمی درێهکن، به لām له مرقۆدا کۆبوونه ته وه، که ئەوانیش (گیان) و (ماده) ن.

خوایه که مجار، که مرقۆی دروستکرد (ئاده) و (حهوای دروستکرد، که دوو په گه زی جیاوازن، به لām ته واکه ری یه کترین.

به گشتی ئەم جیهانه (بجوکه)، (ماده) یه، جیهانی دوانه و دوالیزمه کانه. له ئەنجامی خویندنه وهی جیا جیا بۆ ئیسلام و باوه ری ئیسلامی به گشتی، چه ندین پێچکه و پێبازی جیاواز سه ریه لداوه، که زۆرجار بابتهی (دوالیزم) بابته و هۆکاری سه ره کی، یاخود که ره سه و هۆکاری لاوه کی پێکهێنان و جودابوونه وه و دروستبوونی بووه. له وانه ش چه ندین پێبازی فه لسه فی و پێچکه ی عیرفانی، که به پێویستی ده زانم ئاماژه به سه ره کییه کانیان بکه م.

١-٢-٨/ (الباطنية) ده روونگه راکان:

(باطنية)، یاخود پێچکه و پێباز و قوتا بخانه (باطنية کان) ده روونگه راکان زۆر پێش ئیسلامه و ته نها له ناو ترادسیۆنی ئیسلامیدا بوونی نییه، به لکو له ژیا نی پێش میژوودا (واته میژووی نووسراو) هه بووه له سه ره تای میژووی

^{٨٠} قورئانی پیرۆز، سوره تی الشمس، ئایه ته کانی ٧، ٨، ٩، ١٠.

نوسراویشدا (له گه‌ل جادووگ‌ریدا) دیارده‌ی باوی سرده‌م بوون، به چه‌ندین شیواز و جوړ، که لیږده‌دا دهره‌فتی ئاماژه‌پیدان و باسکردنمان نییه^{٨١}.

به‌گشتی و به‌کورتی برپوی (باطنیه) دهررون‌گه‌راکان له‌وه‌دا کۆده‌بیته‌وه، که دوو جوړ (جیهان) هه‌یه، یه‌که‌میان جیهانی ناشکرا و بینراو، که جیهانی مادده‌یه و جیهانی هه‌سته‌کانه. ئه‌م جیهانه‌ برپاوه‌یه، واته کوتایی دیت و (محدث)ه، (ازلی) نییه و تنه‌ها دهرپرین و نمونه‌یه‌که بق جیهانی (باطن) دهررون و ناوه‌وه، که ئه‌وه جیهانی نه‌برپاوه و پاستییه. جیهانی ناشکرا و بینراو به هه‌سته‌کان ده‌بینریت، که ئه‌م جوړه هه‌سته‌پیکردنه هه‌موو خاوه‌ن گیانتیک له دروستکراوه‌کانی دیکه هاوبه‌شن تیتدا، به‌لام گه‌ردوونی شاراوه‌ی دهررون له تاییه‌تمه‌ندییه‌کانی ئه‌وه‌یه، که به (عه‌قل) په‌ی پیده‌بریت نه‌ک به هه‌سته‌کان. مرؤف ناتوانیت به‌ره‌و ئه‌و جیهانه به‌پیکه‌ویت مه‌گر به‌هوی، یاخود له‌پیی (هیزه عه‌قلیه)‌کانه‌وه. وه‌ک خه‌ون، خه‌یال و ئه‌ندیشه و (خه‌واندنی موگناتیس) و... چه‌ندین پینگ و شیوازی دیکه‌ی دهررون‌گه‌راکان. که واته (ظاهر) پیش (باطن)ه هه‌روه‌ک له‌پیشبوونی (فکر به‌ر له‌کردار)، (کار به‌ر له‌دهرنه‌نجام)، (هۆکار به‌ر له‌کار)... هه‌موو ئه‌مانه واتایه‌کمان پیده‌ده‌ن، که (خوا) جیهانی خواره‌وه واته (ظاهر)ی دروستکردوه تا مرؤف هه‌موو ئه‌زمونه‌کانی له‌بواره‌کانی (چاک و خراپ)، (پاک و پیس)، (باوه‌پ و بی باوه‌پی)، (په‌وناکی و تاریکی)... هتد، له‌و جیهانه‌دا پراکتیزه بکات. هه‌موو ئه‌مانه شیوازی جیهانی بالا (باطن) نین و

^{٨١} محمد عزیز الوکیلی، المدارس الباطنیه، دار الحوار للنشر والتوزیع، الطبعة الأولى، ٢٠٠٧م.

بروانه لاپه‌په‌کانی ٢٧ بق ٧٧.

جيهانى بالا دووره و پاكه له هه موو دژيه كېوونيك، به لام جيهانى ناشكرا جيهانى تيكه لكردى دژه كانه.

مروڤ له جيهانه دا به رده وام به دواى ناسينى خويدا عه وداڻ بووه، به لام به سه ليقه عه قلى خوى نه وهى زانيوه، كه ناكريت (بوون) ته نها له م جيهانه بينراوه دا كورتبكرتته وه. بويه به (نظره)ى زانيويه تى، كه هيزيكى شاراوو هيله كان ده جوڻينى و ئاراسته ده كات و ياساكان داده نيت و په يوه ندييه كان پيكده خات. له به رنه وه به رده وام له هه ولى په يوه ندييكرندا بووه بۆ گه يشتن و په يوه ندى كردن به جيهانى (باطن)ه وه.^{٨٢}

له سه رته تاي ميژووى مروڤايه تيبه وه چونه تى پافه كردنى هه ردوو جيهانى (باطن) و (ظاهر) و نه گه رى په يوه نديكردن به جيهانى (باطن)ه وه، چه ندين قوتابخانه ي (باطن)ى خستوه ته وه، به لام نه وهى نيمه ليڙه دا مه به ستمانه پيچكه كانى (باطنية)يه ته له ميژووى ترادسيوونى ئيسلامدا. نه وهش بيگومان بابته تى دواليزم و دواليزمى دژيه ك پۆلى بنه په تى و سه ره كى هه بووه له خستنه وه و جياوازى و ئاراسته كردنى نه م پيچكه نه دا.

له ميژووى ئيسلاميدا چه ندين پيچكه و پيياز هه ن، كه به (باطن) لاده ر و ده رچوو له ئيسلام ناوزه ده كرين، به لام به شيكن له كوى پۆشنپيرى جيهانى ئيسلامى و پيچكه كانيان له سه ر بنه ماي، ياخود سه ر به ترادسيوونى ئيسلاميه و له ئاستيكى مه عريفيدا بابته تيكيان، ياخود چه ند بابته تيكيان كردوه ته زه مينه ي په خنه گرتن و ده رخستنى شوناسى، ياخود تايبه ته ندى خويان و زورجار نه و بابته، كه كرۆكى په خنه و جيگاي

^{٨٢} محمد عزيز الوكيلى، المدارس الباطنية، پروانه لاپه په كانى ٩ بۆ ٢١.

باسکردنیان بووه، له خودی خۆیدا بابەتیکى دوالیزمی دژیهک بووه. بۆیه داواى به لگه و قه ناعه تپیکردنى عه قلیان کردووه، که دواتر سه ری کیشاوه بۆ بواری دیکه. بۆنموونه بابەتی (سیفات و ناوه کانی) خواى گه وره له وانه: "الظاهر، الباطن، الاول، الآخر..." ههروه ها ناو و سیفاته کانی دیکه، که به سهیرکردنیکى گشتى دوالیزمی دژیهکى تیدا به دیده کریت. ئهم بابەته ی نێو (سیفات و ناوه کانی خواى گه وره) و جیهانی دیار و نادیار و پیکهاته ی مڕۆڤ له جهسته یه کى دیار و (روح) یکى نادیار و چه ندین بابەتی دیکه که ره سه ی (باطنیه) کان بووه به گشتى به لادهر و راسته پره وه وه. به پێى ئهو دابه شکردنه ی که زانا و فه یله سووفى ئیسلام (ابو حامد الغزالی) به شیوه یه کى گشتى له ترادسیۆنى ئیسلامیدا بۆ (باطنییه کان) ی کردووه، (باطنییه کان) دابه ش ده بن به سه ر ده جۆردا:

: "الباطنية، القرامطة، القرمطية، الخرمية، الخرمينية، الأسماعيلية، السبعية، البابكية، المعمرة، التعليمية"^{۸۳}. ئیمه لیژهدا ده رفه تی ئه وه مان نییه باسی هه رکام له م پێچکانه بکه ی و ئه وه ی له هه رکام له م پێچکانه دا بۆ ئیمه گرنگه چۆنیه تی که وتنه وه ی بابەتی دوالیزمی دژیهک له لای ئهم پێبازانه. خۆشه ختانه (الشهرستانی) له کتیبی (الملل والنحل) دا له سه ر بنه ماى جیاوازی و دژایه تیان ئهم پێچکانه ی پۆلین کردووه، که لیژهدا ئاماژه یان پێده ده ی: ^{۸۴}

^{۸۳} ابو حامد الغزالی، فضائح الباطنية، تحقیق و تقدیم: عبدالرحمن البدوي، إصدار مؤسسة دار الكتب الثقافية – الكويت. بروهانه ل ۱۱.

^{۸۴} محمد عزیز الوکیلی، المدارس الباطنية، بروهانه ل ۱۸۰.

گروپی ٻه ڪم: مملائڻ و جياوازيان له سهر سيفاتي خواي گه وڙه و بابته تي
يه ڪتابه رستي له و سيفاتانه دا، ڪه سيفاته ڪان له چوارچٽوهي دوايزمه ڪاني
(أزلي) و (حادث)، سيفاتي (ذات) و سيفاتي (فيعل)... ڪه مملائنيڪه له نتيوان
(الأشعرية) و (الكرامية) و (المعتزلة) دا بوو.

گروپی دووهه: مملائڻ و جياوازيان له سهر چارهه نووس (القدس) و (عدل) و
خواييدابوو، ڪه وهڪو دوايزمي دڙيه ڪ سهيريان ده ڪرد، ڪه بابته ڪاني له م
دوايزمانه دا خوي ده بينييه وه: قهزا و قه دهر، (جبر) و (اكتساب) ي بوون،
ويستي چاڪه و خراپه، زانراو و نه زانراو... ڪه مملائنيڪه له نتيوان پڇڪه ڪاني
(القدرية، النجارية، الجبرية، الأشعرية، الكرامية) دا بوو.

گروپی سٽيهه: مملائڻ و جياوازيان له سهر (الوعد) و (الوعيد) ناوه ڪاني
په يوهه ست بهم بابته وهه بوو، ڪه بابته دوايزمه ڪاني (باوهي و تهوبه، خوف) و
(رجاء)، گومرا ڪردن و پڙنمايي ڪردن، (مضل و هادي)، ده گرتي خوي، ڪه مملائنيڪه
له نتيوان پڇڪه ڪاني (المرجئة، الوعيدية، المعتزلة، الكرامية، الأشعرية) دا بوو.

گروپی چوارهه: مملائڻ و جياوازيان له سهر (بيستن) و (عقل) (نيگا) و
پاڪيزه يي و مرقوبووني (نيمام) دا بوو، ڪه زور بابته تي جياوازي دوايزمي
دڙيه ڪي ده گرتي خوي و مملائنيڪه له نتيوان (الشيعه، الخوارج، المعتزلة، الكرامية،
الأشعرية) دا بوو.

۱-۲-۸-ب/ عرفان و ته سه و في نيسلامی:

نه گه رچي هاوبه شي و هاوشٽيهي هه يه له نتيوان عرفاني يه هودي و
مه سيحي و نيسلاميدا، به لام نه مه به لگه نيبه له سهر نه وهي، ڪه عرفان و
ته سه و في نيسلامی دريژه پيڏه ري هه مان پڇڪه و پڇڪه ڪاني ده روڻگه راييه له

ثابینه کڅنهکانی هیندوئاسیادا، چونکه باسی پاککردنه‌وهی دهررونی بوونی ململانیتی چاکه و خرابه له دهررونی مرؤفا بابه‌تیکی په‌روه‌دهیی و نه‌خلاقۍ په‌سه‌نه و چاکبوونی گ‌ردوون په‌یوه‌ست کراوه به چاکبوونی نه‌فسی مرؤفه‌وه "ان الله لا یغیروا ما بقوم حتی یغیروا ما بأنفسهم"^{۸۰}.

"عیرفان پښکه‌یه‌کی فیکرییه، که له (فیطره‌ت)ی چۆنیه‌تی مرؤف سه‌رچاوه‌ی گ‌رتووه. مانای گ‌شتی عیرفان، هه‌ستکردنه به ختوکه‌دان و بزوانیکی دهررونی مرؤف له‌م جیهانی ماده و سروشته‌دا. ئەم هه‌سته دهرنه‌نجامی دل‌پاوکتی مرؤفه له‌و که‌می و کورته‌پنانه‌ی، که له په‌یوه‌ندی نیوان مرؤف و و سروشتدا هه‌یه، واته به‌و نه‌ندازه و پڙه‌ی، که مرؤف په‌ی به مرؤف‌بوونی خوی ده‌بات به‌و پڙه‌یه‌ش خواست و پ‌یداو‌یستی نه‌وتوی ده‌بیت، که سروشت ناتوانیت وه‌لام‌دهره‌وه‌ی بیت، بۆچی؟ چونکه سروشت نه‌و شوین جینگایه، که مرؤف و گیانداره‌کانی دیکه پښکه‌وه تپیدا ده‌ژین و ئەم سروشته له‌سه‌ر بنه‌مای خواسته نا‌ژه‌لییه‌کان دروستکراوه. مرؤف چه‌ندین خواستی هه‌یه، که له سروشتدا به‌ده‌ست نایه‌ن، لی‌ره‌وه‌یه، که هه‌ستکردن به (نامۆبوون) له مرؤفا سه‌ره‌ل‌ده‌دات و ئەم تینویتی و خواسته له مرؤفا دروستده‌کات، که سه‌رچاوه بنه‌په‌تیه‌که له (تجلی) بوونی گیانی عیرفانی مرؤف‌دایه. که‌واته ناساییه مرؤف بۆ ده‌ست‌خستنی خواستی بالا بیر له جیهانی مه‌عنه‌ری بکاته‌وه، چونکه تا له سروشتدا زیاتر گه‌شه بکات زیاتر هه‌ست به‌و پ‌یداو‌یستی و نامۆبوونه ده‌کات. به‌کورتی نه‌و جیهانه‌ی، که لی‌ره نییه جیهانی (غیب)ه،

^{۸۰} قورئانی پی‌رۆز، سوره‌تی الرعد، ثابیه‌تی ۱۱.

که واته عرفان (تجلی) (فیض) هتی مرقفہ بۆ چوونی به رهو (غیب) و
 ناشکراکردنی^{۸۶}.

هاوکات بابہ تی عرفان و ته سه و فی نیسلامی پچک و پیبازی جڑاوجوری
 هیه، که په یوه سته به بابہ ته که ی نیمه وه (دوالیزی دژیه ک) و به پی پیو یست
 باسی ده که ین.

پاش سه ره له دانی زانستی (ته پیستمولوژی) واته (مه عریفه ناسی)، که
 هه ولیدا وه لایمی نه و گومان و پرسیاره بداته وه، که نایا هیزی (درک) په ی
 پیبردن و (ناسین) لای مرقف نه و توانایه ی هیه، که له نیتوان مرقف و جیهانی
 دهره وه دا په یوه ندیه کی دروست و جیگای متمانه بسازینیت؟ له م بواره دا به
 به لی و نه خیر چه ندین پیبازی فله سفی و دهروونی دروست بوون. عرفان
 په وش و پیبازی که بۆ دژینه وه و ناشکراکردنی پاستی جیهان، نه ک له سر
 بنه مای عقل و به لکه ی عقلی، به لکو له سر بنه مای (ذوق) و (اشراق) و
 (وصول) و (اتحاد)^{۸۷}.

هه مان شاره زای سؤفییه تی ده لی: "عرفان ته نها له سر (مه عریفه) کار
 ناکات، به لکو (کار) بنه په تی عرفانه، هه ریو په عرفان دابه شده بیت بۆ دوو
 جۆر: (کاره کی) و (تیوری). په هه ندی کاره کی به رنامه یه کی ورد و پر له زبری
 و بازار له ژياندا ده گریته خوی، که چه ندین (مقامات) و (احوال) ده بریت تا
 ده گاته (توحید) و (فنا)، که به گشتی نه مه به (طریقه ت) ناوده بریت.

^{۸۶} علی شهربه تی، فرهنگ لغات، ل ۲۶۲.

^{۸۷} سید یحیی یثربی، فلسفه عرفان، مرکز انتشارات دفتر تبلیغات اسلامی، حوزه علمیه قم،
 چاپ چهارم، ۱۳۷۷ ه. ش. بپروانه لاپه په کانی ۱۷-۳۰.

سەبارەت بە عێرفانی تیۆری، کۆمەڵی دەربرینی عارفەکان دەگرێتە خۆی لەوەی لە حەقیقەتی جیهان و مەزە پێی گەشتوون ئەمەش هەمان بابەتی تیۆلۆجیا، چونکە هەولێ پافەکردنی (بوون) دەدات^{٨٨}.

وەک پێشتر ئاماژەمان پێدا عێرفان و تەسەوفی ئیسلامی پێچەکە و پێیازی جۆراوجۆری هەیە، بەلام بەگشتی و بە رێژەی جیاواز هەموویان لە جۆرەکانی عێرفانی تیۆری و کارەکیشدا لەسەر ئەو باوەڕەن، کە جیهانیکی بالا و شاراوە (واجب الوجود) هەیە، کە (ئەزەلی)یە و تییدا هەموو شتەکان کەمڵن، چونکە جیهانی کەمالە و لەبەرەمبەردا جیهانیکی ماددە و بێنراو (فانی) و (ممکن الوجود) هەیە، کە (حدث)ە و تییدا هەموو شتەکان ناکامڵن و بەجیهانی (تناقض) و دوالیزمە دژەکان ناسراوە.

بابەتی عێرفان "گەرانه بەدوای زاتی خوا و پاستی سیفات و ناوەکانیدا"^{٨٩} بۆ گەشتن بە جیهانی کامڵی و دەریازبوون لە جیهانی ناکامڵی و دوالیزمە دژەکان.

عێرفان، یاخود تەسەوفی ئیسلامی چوار پەرگەز و بنەمای سەرەکی هەیە: یەکەم: (وحدت)، هەبوون یەک پاستی هەیە، کە لە (باطن)دا خواوەنی یەکیبوونیکی تەواوە لە خۆیدا و لە هەر جۆرە جیاوازی و فرەییەک بەدەرەو پووکه‌شیکی ئاشکرای دەرەکی هەیە، کە سەرچاوەی نمایشکردنی فرەییە، کە ئەم فرەییانە پووکه‌ش و خەیاڵێن نەک واقعی و پاستی.

^{٨٨} سەرچاوەی پێشوو، ل ٢٤.

^{٨٩} سید یحیی یشیری، عرفان نظری، مرکز انتشارات دفتر تبلیغات اسلامی، حوزه علمیہ قم، چاپ ششم، ١٣٨٧ هـ.ش. ل ٢٥.

دوهم: (شهود)، عارف دان به بايه خ و بهاي عه قل و بهلگي عه قلدا دهنيٽ، بهلام جهختي لهسر پهيوه ندي (حضور)يه و مهعريفه يه، كه دهراويشته ي (مكاشفات) و (مشاهدات) بيټ به باشتري دهزانيټ له دهرنه نجاميٽ، كه زاده ي بهلگي عه قل ي بيټ. ههروه ها مروؤ ده توانيټ پهيوه ندي پهيدا بكات لهگل حقيقي تي تاقانه ي جيهان و پهيوه نديكي (حضور) و (شهودي) هه بيټ، كه نه مهش پهيوه ست و مه رجداره به دهستبه رداربووني به خواسته پووكه شهكاني دونيawe.

سيټهم: (فنا)، نامانجي زانا تيگه يشته له حقيقيت، بهلام نامانجي عارف فه نابونه له حقيقيتدا.

چوارهم: (رياضت)، بهلگي كرداري پاستبووني عارفه. عارف بؤ گه يشتن به كه مالي خؤي، كه هه مان (توحيد) و (فنا)يه، جهستي خؤي دهخاته بهر جوړه ژيانتيكي زير و پر له ناړهحتي له كه م خؤراكي و كه م خوي تا پله ي مهعنه ويه تي بهرتر بيټه وه^{۹۰}.

هه ر له م باره يوه شاعير و بيرباري عه رب نه دؤنيس دهلي: "نامانجي سؤفي، يه كبووني دژه كانه، ياخود (وحدة الوجود)ه، واته يه كبوون له نيوان (خود) و (بابهت)دا. به واته يه كي تر (جيهاني دهركي) و (مهعريفه داخلي)"^{۹۱} بهوه ي وهك بوونه وريكي جيهاني ئاشكرا پهيوه ندي بكات به جيهاني شاراو و ناوه كييه وه، "نهم يه كبووني دژانه، ياخود (وحدة الوجود)، كه به (المبدأ العليا) ناوده بريټ (بريتون) به (دهسپيكي بالا) ناوي دهبات و بهم شيويه

^{۹۰} سيد يحيى يثري، عرفان نظري، بروانه لاپهړه كاني ۴۰ بؤ ۵۰.

^{۹۱} ادونيس. الصوفية والسوريالية، دارالساقى، بيروت - لبنان، الطبعة الرابعة، ۲۰۱۰ م. ل ۴۸.

دیاری دهکات: هه موو شتیک ده مانخاته سهر ئو باوه پرهی، که خالئیکی دهسپئیکی پۆخی ههیه، که تئیدا هه موو دژهکان نامیئن له نیوان (ژیان و مردن)، (واقع و خه یال)، (پابردوو و داهاتوو)، (سهروو و خواروو)...^{۹۲}.

"له (دهسپئیکه بالا)یه دا وهک جیگه و شوئینیک وایه بۆ بهیه که یشتنی جیهانی ناوخۆیی خودی و جیهانی دهرهکی بابهتی..."^{۹۳}.

"گرۆکی عیرفان ههچ نییه جگه له وهی جۆره هیز و ههسپئیکردنئیکی قووله سه بارهت به و بیرو باوه پانهی، که مرۆقه له بارهی جیهانه وه ههیه تی"^{۹۴}.

عیرفان و ته سه و فی ئیسلامی قۆناغی میثوویی و گۆرانکاری نۆدی به خۆیه وه دیوه تا که یشتووه ته ئه مرۆ. بێگومان "عیرفانی (ابن ادهم) و (فضیل) جیاوازی هه بووه له گه ل عیرفانی (قشیری) و (گولابادی) دا و عیرفانی سه رده می (قشیری) یش قۆناغئیکی سه ره تاییه له چاو عیرفانی سه رده می (ابن فارض) و (ابن عربی) و (مه ولانای پۆمی)"^{۹۵}.

دکتۆر سید یحیا یثربی، قۆناغهکانی عیرفان و ته سه و فی ئیسلامی کردوه به پینچ به شه وه:

یه که م: قۆناغی زه مینه سازی: ئیبن سینا بۆ ئه م قۆناغه ئاماژه ی به سئ نازناو داوه، که (عابد) و (زاهد) و (عارف) ه، یه که میان خوا ده په رستئ و خوازیاری حه لاله کانی ژیانیشه، به لام (زاهد) پوو ی له ژیان وه رگپراوه و

^{۹۲} سه رچاوه ی پێشوو، ل ۴۹.

^{۹۳} سه رچاوه ی پێشوو، ل ۵۰.

^{۹۴} برتراند راسل، عرفان و منطق، ترجمه نجف دریا بندری، انتشارات ناهید چاپ گلشن،

چاپ سوم، ۱۳۸۴ ه. ش. ل ۳۹.

^{۹۵} سید یحیی یثربی، عرفان نظری، ل ۱۱۳.

کردوویه تیه قوربانی ژبانی کۆتایی و نه پراوه. (عارف)، که له و دوانه ی دیکه بالاتره، ته نها خوای مه به سته و هیچی ناوێت. عارف لیژهدا له نیوان دوالیزمی دژییه کی (دونیا و قیامت) دایه. له عارفانی ئەم قۆناغه (وهیسی قهره نی) و (ئەبو زهری غه فاری) و (سه لمانی فارسی).

دووه م: قۆناغی پاش زه مینه سازی: رابیه ی عه ده وی له ناسراوترین که سه عارفه کانی ئەم سه رده مه، که چه مکی (اخلاص) ی گۆپی بۆ (عیشق)، که دواتر وه ک دژێک له به رامبه ر (عه قل) و هه ردوکیان وه کو دوالیزمی دژییه که له ئەده بیاتی عیرفانیدا ده رکه وتن. جگه له رابیه ی عه ده وی (شقیق ابراهیم بلخی) و (ذوالنون مصری) و (معروف کرخی) له ناودارانی ئەم قۆناغه ن.

سییه م: قۆناغی گه شه کردن: یه که مین که سایه تی ئەم قۆناغه (بایزید به سطامی) یه، که بابه تی (عیشق) و (فنا) ی به ناشکرا له به رامبه ر (عه قل) و (بقا) دا خسته پوو. هه روه ها بۆ یه که مجار باسی (مکاشفه) ی کرد، که بیگومان هه موو ئەمانه بابه تی دوالیزمی دژییه کن. جگه له و (تستری) و (جنید بغدادی) و (ابو منصور حلاج) له ناودارانی ئەم قۆناغه ن. (جنید بغدادی) بۆ یه که مجار تیۆریزه ی بابه تی فه نابوون له حق و یه کبوونی (وجود انسان) و (وجودی نامحدود) ی خسته به ر باس و به پای ئەو هه موو شتیێک له (حق) وه سه رچاوه ی گرته وه و بۆ ئەویش ده گه پێته وه و ده رنه نجام هه موو جیاوازی و دژه کان به کۆ و گشته وه په یوه ست ده بنه وه.

چواره م: قۆناغی پێکخستن و که مال: له عارفه ناوداره کانی ئەم قۆناغه (قشیری) و (باباطاهیری هه مه دانی) و (ابو حامید محمد بن محمد غزالی) و (سوهره وه ردی) و (شیخ فرید الدین عطار نیشاپوری) و (ابن فارض) و (ابن عربی) و چه ندین عارفی گه وره ی دیکه، که هه ریه که یان تاییه ته ندی خۆی

هه بووه. ده توانين هه نديكيان به ئارام و ميانه په و هه نديكيشيان به پيچه وانه كه ي ناوزه د بكه ين. گرنه گرتين كه سيان (ابن عربي) به، كه به داپژده ري (عيرفاني تيؤري) ده زانريت، (ابن عربي) دانه ري جيهان بيني دواليزمى دژيه كي و (حدث) و (كثرت) واته خوا له خؤيدا يه كه يه كي كامل و ته واوه دواتر خؤيه تي به شيويه كي (كثرت) فره يي و جياواز ده ركه وتووه. ئه وه ي هه يه خودي خواي تاقانه يه، به لام له جيهاني دواليزمه دژه كان و فره جؤريه كاندا به شيويه ي جيا جيا ده رده كه ويئت.

پيئجه م: قؤناغي رافه كردني نووسينه كانى (ابن عربي) و ده ركه وتني چه ندين كه سايه تي و عارفي گه وره و ناوداري ديكه، كه ديارترينيان (مه ولاناي پؤمي) به^{٩٦}. مه ولاناي پؤمي له ديارتريني ئه و عارفانه يه، كه به پيژرتين و نؤرتين به رهمي ئه ده بي عيرفاني پيشكه ش كردووه، كه له دواپاري ئه م به شه ي ليكؤلينه وه كه ماندا باسي ئه ده بي عيرفان و دواليزمى دژيه ك و چؤنيه تي كه وتنه وه ي له ئه ده بي عيرفانيدا باسده كه ين، كه ئه وه ئامانجي بنه په تي ليكؤلينه وه كه مانه.

٣-١ / دواليزمى دژيه ك له فه لسه فه و لؤژيك (منطق) دا:

"به شيويه كي گشتي له فه لسه فه ي ئيسلاميدا، كه ئه ويش په يره ويكه ر و وه رگيراوه له فه لسه فه ي (ئه رستؤ)، دوو جؤر دژيه ك و دواليزمى دژيه كيان هه يه، كه هه ريه كه يان تاييه تمه ندي و جياوازي خؤي هه يه و پيويسته له يه كترين جيا بكه ينه وه و كؤبوونه وه يان له ژيؤر ناو نيشان و وشه يه ك، كه

^{٩٦} سيد يحيى يثري، عرفان نظري، ل ١١٤ بؤ ١٩٢.

(دڙيهڪ)ه، نه بڻته هڙي تنيڪه لڳووني ئم دوو ئاراسته جياوازه. ئيمه لڳره دا ئم دوو جڙه به (دڙيهڪي فلهسفي) و (دڙيهڪي لڙيڪي) ناوزده دهكهين^{۹۷}.

يه كه م: دڙيهڪيون، ياخود دواليزمي دڙيهڪ له فلهسفه دا:

به كورتى و له پوانگه ي مه به سته كه ي ئيمه وه، فلهسفه بريته له: "فلهسفه، خواستى مرڙه بڙ كامليون و به رزكردنه وي نه فسى مرڙه به ره و كه مال، له پڙي، ياخود به هڙي په يردن به حقيقتى بوون، به وجڙه ي، كه له واقعدا هه يه و (حوكمدان) به سر بوون و هه بووندا به شيوه ي ليځكولښه وه و پيدانى به لگه نه ك به لاسايى كردنه وه و گومان، هه موو ئه مانه ش له چوارچټوه ي توانايى مرڙه دا...^{۹۸}.

فلهسفه بڙ گه يشتن به چيپته ي بوون، زځرجار بابته كاني، كه به گشتى (دواليزمي دڙيهك) ن ده كاته پښكه ي ليځكولښه وه و بابته ي به دواواچوون تا به پښي (مهنه جيكي عه قلى) به حقيقتي تيكي دياريكراو بگات.

بابته ي دڙيهك بوونى فلهسفي، ياخود دواليزمي دڙيهك له فلهسفه دا، باسكردنى ئه وه نيه، كه بابته تيك دوو سيفته ي جياوازي بدرتته پال، به لكو باسى دواليزمي دڙيهك بابته ي به ريهك كه وتن و دڙيوونى دوايزمه كانه و دهرته نجام سره كيڅشانى ئم بابته يه بڙ باسى دواليزمي دڙيهك (چاكه) و (خرابه)، كه ئايا بڅچي له جيهاندا خراپه بوونى هه يه؟! زانايانى بواري

^{۹۷} عبدالكريم سروش، تضاد دياكتيكي، ل ۷.

^{۹۸} مولا صدرا، محمد ابراهيم (صدرالدين شيرازي). اسفار اربعه، مؤسسه انتشارات حكمت،

چاپ اول، ۱۳۸۲ هـ. ش. ل ۲۰.

فلسفه به شیوازی تاییه تی خویان ئەم بابەتەیان چارەسەر کردووه (ههروهک له پاری دووهمی ئەم بەشەدا باسمان کرد - وەرگێڤ) و لێره دا وەلامدانەوهی ئەو پرسپارە جیگای بایەخی ئێمە نییه.

کرکۆکی بابەتی فلسفه لێره دا، باسی ماددەیه، واتە پێکھاتەیی ئەم جیهانە بە جۆریکە، که ماددەیهک بوونی ههیه و له گەڵ وێنەیی، یاخود شیوازی دەرەکی. ماددە پێکھاتەری بنەپەتی ئەم جیهانەیه، ماددە وەکو ناوەرۆکێک گۆرپانکاری لەخۆدەگرێت واتە دەتوانیت شیواز و تایبەتمەندی و وێنەیی فرە و جۆراوجۆر لەخۆبگریت.

بەکورتی جیهان لە پێکھاتەیهک دروستکراوه، که ماددەیه و ماددەش وێنەیی جیاواز و گۆرپا و لەخۆدەگرێ، لێره وهیه، که بابەتی (خراپە) دیتە پێشەوه، که ئه‌ویش گۆرپانی (نسبی)یه له شیوازیکەوه بۆ شیوازیکی تر، به واتایه‌کی دیکه (هێنۆ ئاماده‌یی)یهک ههیه له گەڵ (کار و ئەگەر و واقع)دا.

کورتە و مەبەستی بنەپەتی ئەوهیه، که ئەو جۆرە ئالوگۆرپە بەردەوامی وێنەکان، یاخود پووکاری ماددەیی ئەم جیهانە، واتە شیواز گرتنە خۆی جیاواز و بەردەوامی ئەم جیهانە بەهۆی لێکدان و بەیه‌ک‌گە‌یشتنی بوونەوهره جیاوازه‌کانه، هه‌مان ئەو بابەتەیی، که زانایان بە لێکدان و بەرامبەرپوونەوه تەعبیری لێدەکەن. ئەم تەنھا شتەیی، یاخود بابەتەیی، که ئەمڕۆ شتیکی و شیوازیکی ههیه، بۆئەوهی بێتە شتیکی دیکه، پێویستە ئەم حالەتەیی ئیستای بەرپێکات و بێتە شتیکی دیکه. ئەم دوو شیوازییه، که بەردەوام بەسەر ماددە و بابەتێکدا دیت و لێکدان لەو نێوه‌ندەدا دروست دەبێت، پێی دەوترێت (دژیهک بوونی فلسفه‌یی)^{۹۹}.

^{۹۹} عبدالکریم سروش، تضاد دیالکتیکی، پروانه ۳۸.

به گشتی ده توانین کڙی نه و بابه ته ی سهره وه له دوو خالدا کڙیکه پینه وه:

۱. ناماده یی جیهان و مادده بډ گرتنه خوی وینه و شیوازی دږیه ک.
۲. نه گهری (تفاعل) و کاریگهری حاله ته کانی دږیه ک، له سهر په کتری و په یدابوونی، هه بوونی (نوی).

بڼگومان هیچ کام له م دوو خاله به واتای کږبوونه وه ی دوو دږیه ک نییه له یه ک بابه ت و له یه ک کاتدا، به لکو شیوازه کانی، که دږیه کن له کایه جیاوازه کاندا و له مادده دا بوونیان هه یه و پڅکدادان و پڅکه وه بوونی نه و شیوازه دږیه کانه، ده بیته مایه ی کار و کاردانه وه و گډانکارییه کان.

نه م بابه ته واته دوالیزمی دږیه ک و جږره کانی، بووه ته چه ق و بابه تی په که می زږینه ی فیه له سوفه کان و پڅکه فیه له سییه جیاوازه کان. له م پاره دا به شیوه یه کی گشتی و هینده ی خزمه ت به بابه ته سهره کییه که مان بکات، وه ک به لگه یه ک نامازه به هه ندیک له و زانا و پڅکه فیه له سییه فیانه ده که ین، که دوالیزمی دږیه ک له فیه له سییه کلاسیک و مډیرنیشدا، گرنگی و بایه ختیکی ناوه ندی هه یه.

۱-۳-۱ / دوالیزمی دږیه ک لای هه ندی له فیه له سوفه کانی پیښ

(سؤکرات دا):

(زه ینونی نه یلی، هیرقلیدس، سوفستاییه کان و گډرگیاس وه ک نمونه،

فیساکورسییه کان، نه فلوتین)

فیه له سوفه کانی "به ر له (سؤکرات) به (۱۲) بیرباری گوره ده وتریت، که به ر له (سؤکرات) هه ولپانداوه پڅکه اته ی جیهان و سروشتی واقع پافه بکن، نه ره ستق به (لیکږلهرانی بواری سروشت) ناوزه دی کردوون، چونکه نه وان

سروش و پیکهاته‌ی شته‌کانیان وهك (كُل) گشتیک سهر ده‌کرد، نه‌گه‌رچی واقعیان دابه‌شده‌کرد بۆ (واقیعی ده‌ره‌کی) و (ناوه‌کی)، به‌لام هه‌ردوو واقعیه‌که‌یان وه‌کو واقعیکی فیزیکی پافه ده‌کرد^{۱۰۰}.

به‌گشتی بابه‌تی دوانه‌یی، یاخود دوالیزمی دژیهک، باسی دوانه‌یی (جوهر)، یاخود بوونی بالا نییه وهك له تیۆلۆجیادا ئاماره‌مان پیکرد، به‌لکو باسی دوالیزمی دژیهک وهك سیفاتی بوون (وجود).

یه‌کێك له وه‌فله‌سوفانه زه‌ینونی ئه‌یلی یه. "زینون فه‌لسه‌فه‌یه‌کی تایبته به‌ خۆی نه‌بووه، به‌لکو هه‌موو هه‌وله‌کانی خۆی خستبووه خزمته به‌رگریکردن له فه‌لسه‌فه‌ی مامۆستا که‌یه‌وه، واته (بارمنیدس)، که کرۆکی فه‌لسه‌فه‌کی له‌سه‌ر دوو بابه‌تی گرنگ بوو:

۱. (الوجود الواحد)، واته یه‌ك هه‌بوون، یاخود بوون ته‌نها یه‌که.

۲. (الوجود الساکن)، واته بوون نه‌گۆڕه.

له‌ویاره‌وه (زینون) کتیبیکی نووسی، که ئامانجی له‌و نووسینه ئه‌وه‌بوو تا بۆ خه‌لکی پوونبکا ته‌وه، که باوه‌پوون به‌ فره‌یی، سه‌رده‌کێشیت و بۆ چه‌ندین جیاوازی و دژیه‌کی^{۱۰۱}. به‌گشتی فه‌لسه‌فه‌ی ئیلییه‌کان و زینون له‌وه‌دا کورت ده‌بیته‌وه که: "حه‌قیقه‌ت یه‌ك دانه‌یه و یه‌که، ئیتر هه‌موو شته‌کانی جگه له ئه‌و ناپاسته"^{۱۰۲}، واته جیهانی پووک‌ه‌ش و دوالیزمه دژه‌کان ته‌نها پووک‌ه‌شه و خودی حه‌قیقه‌ت نییه.

^{۱۰۰} الموسوعة الفلسفية المختصرة، وه‌رگێڕانی له ئینگلیزیه‌وه بۆ عه‌ره‌بی: فواد کامل، جلال العشری، عبدالرشید الصادق، مکتبه‌ النهضة، بغداد، ل ۲۰۴.

^{۱۰۱} امام عبدالفتاح امام، المنهج الجدلي عند هيجل، دار المعارف بمصر - القاهرة، الطبعة الأولى، ۱۹۸۷م. ل ۵۱.

^{۱۰۲} سه‌رچاوه‌ی پێشوو، ل ۵۶.

فەیلەسوفىكى دىكە، كە (هېرۆقلیدس) ە لە (۵۷۶-۴۸۰) ى پېش زايىندا ژياوہ. "بېواى وايە، كە سىروشتى جىهان لە كەشتىك دەچىت، كە لىوانلىوہ لە دوالىزىمى دژىك و چەندىن نمونەى ھىناوہ تەوہ. سەرەتا لە بالائىزىنى بوونەوہرەكانەوہ بۆ نزمترینيان، خوا پۆژ و شەوہ، زىستان و ھاوینە، جەنگ و ئاشتىيە، تىرى و برسەيتىيە، شتە ساردەكان دەبنە گەرم و گەرمەكانىش سارد دەبنەوہ. وشكەكان تەپ و تەپەكان وشكەدەبنەوہ. ھەر لە ئىمەى مەزھدا دوالىزىمەكانى ژيان و مردن، خەوتن و بىدارى، بچووكى و گەورەيى، بوونى ھەيە و كۆي ئەم دوالىزىمە دژانە دەگۆرپن بۆ دوالىزىمى دىكە. هېرۆقلیدس يەكبوون لە دژەكاندا بە دەرئەنجامى فرەيى دژەكان دەزانى، بۆيە (يەك) لە (كۆ) كردنەوہى شتەكان پىكدىت و ھەمووانىش لە (يەك) دەرەدەچن^{۱۰۳}.

لە چوارچىوہى باسكردنى فەيلەسوف و پىچكە فەلسەفەيەكانى پېش سۆكراتدا (پەيوەست بەم لىكۆلىنەوہەيى ئىمە)، نايىت باسى سوفستائىيەكان و لەنيوشياندا بەتايبەتى (گۆرگياس) لە ياد بكەين. بەگشتى گۆرگياس جگە لەوہى ئىنكارى (وجود) بوونى دەكرد ھەروەھا ئىنكارى (مەعرىفە)شى دەكرد و پەتیشى دەكردەوہ ھىچ پەيوەندىك لەنيوانياندا ھەيىت^{۱۰۴}. بەگشتى سوفستائىيەكان (پەيوەست بە بابەتەكەى ئىمەوہ)، "بابەتەكانى دوالىزىمى دژىەكيان وەك ھۆكار و كەرەسەيەك دەگرتەبەر بۆ (قەناعەت) پىكردنى نەيار و

^{۱۰۳} امام عبدالفتاح امام، المنهج الجدلي عند هيجل، ل ۵۹.

^{۱۰۴} سەرچاوەى پېشوو، بېروانە ل ۶۳.

بهرامبه ره کانیان تا له کۆتاییدا یه کۆیک له دوالیزمه دژه کانیان سهرده خست به سه ره ئهوی دیکه دا^{۱۰۵}.

فیساکۆرسییه کانیش پێچکه به کی دیکه بوون، که دوالیزمیان وه که بنه مایه کی شیکاری گهردوونی باسکردوه. "فیساکۆرس خۆی فه یله سوفیکی یۆنانیه، که له سالانی (۵۳۰) پێش زایندا ناوی هاتوه، پافه ی بۆ جیهان پافه یه کی ژماره ییانه بووه، که باوه پی وابوو جیهان پێکدیت له دوالیزمی (سنووردار) و (بی سنوور) و دواتر فیساکۆرسییه کان له سه ره بنه مای ئه و دوالیزمه (قائمة الأزواج العشرة). واته ده دوالیزمه که ی بلۆکرده وه، که پێیانوابوو جیهان له وانه پێکدیت، ئه وانیش بریتین له (تاک، نیر، راسته وخۆ، چاکه، چه سپاو... هتد) و دژه کانیان^{۱۰۶}.

له کۆتایی ئاماژه ماندا به نمونه کانی به ره له سۆکرات پێویسته باسی (ئهفلوتین) بکه ی. "هه ندیک له زانا یان باوه پیا نوایه، که فه لسه فه ی ئهفلوتین، ده سپیک و سه ره تاهه که بۆ (وحدة الوجود)، که له عیرفاندا هه یه، به لام هه ندیک تر باوه پیا نوایه، که ئهفلوتین باوه پی به پله به ندیه کی بزواوی یه که له دوا یه که هه یه، که سه ره تا له بوونی یه که مه وه ده ستپێده کات و تا بوونه کانی دیکه. پله کانی بوونی خواره وه، یاخود بوونه کانی له پله کانی خواره وه زۆرترین جیاوازی و دوالیزمی تێدا یه، ههروه ها باوه پی به (النفس

^{۱۰۵} بولس سلامه، الصراع في الوجود، دارالکتب اللبنانی، بیروت - لبنان، الطبعة الثالثة،

۱۹۷۳م. ل ۳۹.

^{۱۰۶} کامل ومجموعه من المؤلفین. الموسوعة الفلسفية المختصرة، مكتبة النهضة - بغداد ل ۳۲۱.

الكلية) بوون و نهفسى گشتى ههيه، كه بهردهوام پيويسته نهفسه (فرد)بیه‌كان، بوون له گشتیه‌كه‌وه وه‌رگرن^{۱۰۷}.

۱-۳-۲/ سۆكرات (سقراط) و هه‌ندى له فه‌يله‌سوفه كلاسيكه‌كانى

ميژووى فه‌لسه‌فه و بابەتى دواليزمى دژيه‌ك:

(سۆكرات، ئەفلاتون، ئەرسىتۆ)

"(ئەى مرؤف خۆت بناسه)، ئەم گوته‌يه‌ى سۆكرات، ميژووى فه‌لسه‌فه‌ى گۆپى. بيريارانى له تيّپامان بۆ (جيهانى ده‌ره‌كى) له‌پيتناو پافه‌کردنى گه‌ردووندا وه‌چه‌رخاند بۆ تيّپامان له (جيهانى ناوه‌كى)، واته له‌برى تيّپامان له سروشت (ئاو، هه‌وا، ئاگر، خاك) جه‌ختى كرده‌وه له تيّپامان له خودى مرؤف واته (عه‌قل)يى نه‌ك جه‌سته‌يى.

سۆكرات دواليزمه دژه‌كانى به‌رامبه‌ر يه‌ك داده‌نا و له (جدل)ه‌كه‌يدا ده‌يكردنه پيوانه و پيروه‌ر بۆ يه‌كترى، واته سۆكرات بابەت و دژه‌كه‌ى ده‌كرده جیگای بايه‌خ و به‌رگريکردن لى، نه‌ك بۆ هينانه‌كايه‌ى (نوئى)يه‌ك، به‌لكو له‌پيتناو گه‌يشتن به‌ حه‌قيقه‌ت^{۱۰۸}.

به‌گشتى ده‌توانين سۆ خالى سه‌ره‌كى له فه‌لسه‌فه‌ى سۆكراتدا ديارى

بكه‌ين:

۱. په‌يبردى مرؤف به‌ خودى خۆى، كه به‌گشتى له بابەتى دواليزمى (خود) و (بابەت) ده‌دوى.

^{۱۰۷} مصطفى غالب، في سبيل موسوعة فلسفية، ج ۱، ل ۲۲.

^{۱۰۸} بولس سلامه، الصراع في الوجود، ل ۴۴.

۲. سوکرات له گفتوگوکانیدا بابه‌تیکې ودرده‌گرت و ده‌یخته بهر گفتوگو و درنه‌نجام (جهل) ی بهرام‌به‌ره‌کانی ده‌سه‌ل‌ماند بۆ ئه‌و بابه‌ته. پاشان به شیوازی پېوانه و پتوه‌رکردنی دوالیزمه دژیه‌که‌کان حقیقه‌تی چه‌مکه دژیه‌که‌ی ده‌خسته‌پوو. وه‌ک ئه‌و پرسپاره‌ی (سوکرات) له (مینون) ی ده‌کات دهریاره‌ی (الفضیله) دواتر به پتوه‌رکردنی له‌گه‌ل (الردیله)^{۱۰۹}.

پاش سوکرات، (نه‌فلاتون)، وه‌ک گه‌وره‌ترین فه‌یله‌سوفی سه‌رده‌می خوی ئاماژه‌ی به دوالیزمی دژیه‌ک وه‌ک بنه‌مایه‌کی فه‌لسه‌فی و شیکاری داوه. نه‌فلاتون به سوده‌رگرتن له هه‌ندی په‌گه‌زی بنه‌په‌تی فه‌لسه‌فه‌کانی پیش خوی بووه داپژه‌ری فه‌لسه‌فه و پچک‌یه‌کی نوێ له فه‌لسه‌فه‌دا. له (بارمنیدس) هوه ئه‌و باوه‌په‌ی وهرگرت، که (حقیقه‌ت) هه‌میشه‌یه و ناچېته چوارچېوه‌ی (کات) هوه، هه‌روه‌ها له (هیرۆقلیدس) هوه ئه‌و بیرۆکه‌ی وهرگرت، که (العالم المحسوس) جیهانی هه‌ستېکراو نه‌مر و به‌رده‌وام نییه. "به‌پای نه‌فلاتون (مه‌عریفه) له عه‌قله‌وه ودرده‌گیریت و ته‌نها (عه‌قل) سه‌رچاوه‌ی حقیقه‌ته و (هه‌سته‌کان) سه‌رچاوه‌ی به‌هه‌ل بردنانه، چونکه هه‌سته‌کان پووک‌ش (ظاهر) مان نیشان ده‌دات، به‌لام عه‌قل خودی حقیقه‌تمان بۆ دیاری ده‌کات"^{۱۱۰}. واته لای نه‌فلاتون مه‌عریفه دابه‌شبووه بۆ دوالیزمه دژیه‌که‌کانی (عه‌قل و هه‌سته‌کان) و (جیهانی پووک‌ش و حقیقه‌ت).

"نه‌فلاتون باوه‌په‌ی به حقیقه‌تیکې گشتگیر و هه‌میشه‌یی هه‌یه، که خودی ماهیه‌تی شته‌کانه و به (مثل)، نمونه و (نمونه‌یی) ناوزه‌دی ده‌کات. نه‌مه

^{۱۰۹} امام عبدالفتاح امام، المنهج الجدلی عند هيجل، بروه ل ۶۲-۶۷.

^{۱۱۰} امام عبدالفتاح امام، المنهج الجدلی عند هيجل، ل ۶۸-۶۹.

پاستی و حەقیقەتی شتەکانە، کە لە جیهانی ھەستپێکراوەکاندا (جیهانی پووکەش) دا دەبینرێن. فەیلەسوف لە حەقیقەت و ماھییەتی شتەکانی نۆ ئێم جیهانە ناگات تەنھا لە پێگەی (جدل) (دیالیکتیک) ەوە نەبێت^{۱۱۱}، دیالکتیکیش پێکەو ھێنانی دوالیزمە دژبەکانی نۆ سروشت و بوونە تا بە حەقیقەتی شتەکان بگەین. (ھەرەك چۆن دواتر و بەتایبەت باسی دیالیکتیک دەکەین).

ئەفلاتون پێیوایە دیالکتیک دوو پێگای ھەیە، دیالکتیک بەرە و بلندی و بالا و دوو ھەمیان، دیالکتیک بەرە و خوارەو. لەوێ یەکەمیاندا مۆژ پارچە پووکەش و جیاواز و دژبەکان دەبینێت و پاشان بەرز دەبێتەو بۆ ئێ و (عەقلە گشتیە)ی، کە پەییوھندی لەنێوانیاندا دروست دەکات، واتە لە فرھیی ھەستپێکراوەکانەو بەرز دەبێتەو بۆ یەکەمی عەقلی. بەرزبوونەو بەردەوامە لە تاکەکانەو بۆ جۆرەکان و پاشان بۆ پەرگەزە پێکھێنەرەکان و دواتر بۆ سەرچاوەی ھەموو پێکھاتە و پەرگەزەکان، بۆ فیکرەیک، کە زۆرترین حەقیقەتی لەخۆگرتوو و بالاترین پلە و پایەیی ھەیە و ئێم فیکرەیکەش ھیچ نییە جگە لە (مُثل)، کە سەرچاوەی (چاکە)یە. ئێم سەرچاوەیە لە (جیهانی معقول) دا پۆلی ھەمان (خۆری) ھەیە لە جیهانی ھەستپێکراوەکاندا^{۱۱۲}.

سەبارەت بە ئەرستۆش "بنەمای دوالیزمی دژبەکان لە فەلسەفەی ئەرستۆدا، جیگا و بایەخی خۆی ھەیە. ئەرستۆ ئێم بنەمایە بە (اول الاوائل) یەکەمی یەکەمەکان ناوێد دەکات و لە میتافیزیکدا باسی کردوو. ئەرستۆ لە

^{۱۱۱} مصطفیٰ غالب، فی سبیل موسوعة فلسفیه. من منشورات دار و مكتبة الهلال، بیروت،

۱۹۷۹م. ل. ۴۸.

^{۱۱۲} امام عبدالفتاح امام، المنهج الجدلی عند هيجل، ل. ۷.

باسی میتافیزیکدا وهك به پښتښت زانست و به رفراوانترین هاوکیشمی بونناسی
 باسی کردوه و هر له ویشدا بنه‌مای دوالیزمی دژیهکی وهك ناسراوترین و
 به پښتښت و له پښتښت بنه‌ما ناساندوه. بنه‌مای دوالیزمی دژیهك له پوانگهی
 ئه‌ره‌ستوه به (مبدء المبادئ) ناوده‌بریت. به واتایه‌کی دیکه ده‌ریپی پایه
 سه‌ره‌کیه‌کانی بوونه، به‌جۆرێك به په‌تکردنه‌وه‌ی دوالیزمی دژیهك هه‌موو یاسا
 و سیستمی بوونه‌وه‌ر له یه‌ك هه‌لده‌وه‌شیته‌وه. ئه‌ره‌ستۆ به‌رده‌وام هه‌ولیداوه له
 هه‌ریه‌ك له بابته و به‌ره‌مه‌کانی خۆیدا باسی دوالیزمی دژیهك بکات. له
 باسکردنی هه‌ندیک بابته‌دا، به‌وای وایه، که بۆ دژیه‌کبوونی دوو دوالیزم پتویسته
 هه‌لگری تاییه‌تمه‌ندی یه‌کبوون و یه‌کیه‌تیی بن. به‌جۆرێك، که ده‌توانیته‌
 ئه‌ره‌ستۆ به یه‌که‌مین فه‌یله‌سوف و لۆژیکزان ئه‌ماربکریته، که لیکۆلینه‌وه‌ی
 کردوه له (الوحدة الاعتبارية) له دوالیزمی دژیه‌کدا، واته‌ گه‌ران بۆ بنه‌په‌تی
 یه‌کبوون له دوالیزمی دژیه‌کدا.

- ئه‌ره‌ستۆ به هه‌شت جۆر تیپوانینی خۆی بۆ بنه‌مای دوالیزمی دژیه‌ك ده‌ریپوه:
- ا. هه‌بوون و نه‌بوونی شتیك له یه‌ك کاتدا نه‌گونجاوه.
 - ب. نه‌گونجاوه شتیك پێکه‌وه له یه‌ك شوێن و یه‌ك کاتدا هه‌بیته و نه‌شبیته.
 - ج. دوو گوته‌ی دژیه‌ك ده‌ریاره‌ی یه‌ك شت نا‌کریته پاست بیته.
 - د. هه‌چکات نا‌کریته دوو گوته‌ی دژیه‌ك وه‌ك یه‌ك و بۆ یه‌ك بابته پاست بیته.

بەگشتی هەشت جۆر دەربڕینی هەیه، که دوالیزمی دژیک بێهەت و بابەتی جیاوازی و پۆلێن بەندیەکیە^{۱۱۲}.

هەر وەها وەك لێكۆڵەرێکی تر دەڵێ: "بابەتیکی زۆر گەرم لای ئەرەستۆ، بابەتی (تطور) گەشەکردنە، ئەو پێیوایە، که شتەکان بەردەوام لە مەلەکان و کێبەرکێدان تا بگەنە بالاترین (صورة) شیوە و وێنەی خۆیان و هەڵدان بۆ گەشتن بە (تاماچ)، که هۆکاری بزوتنەری هەموو جیهانە و هۆکاری یەکە...^{۱۱۴}.

۱-۳-۳ / میتافیزیک (میتافیزیکا):

"میتافیزیک لێکۆڵینەوێهە لە پرنسپە سەرەتاییەکانی، یاخود یەکەمی شتەکان. هەر وەها دەگوترێت لێکۆڵینەوێهە لە (جوهر) کۆکی شتەکان، (جوهر)یش ئەوێهە، که هەر لە دەستپێک و سەرەتاوە هەبووە و پافەکردنی هەر شتێک پێویستی بە ناسینی (جوهر)ی ئەو شتە هەیه..^{۱۱۵}

د.عەبدولکەریم سرووش دەربارەی ئەم زاراوەی پێیوایە: "بەکارهێنانی زاراوەی میتافیزیک بۆ (جیهانی ناھەستیار) هەلەیه، ئەم هەلەیه لەپاستیدا هەندێک فەیلەسوفی پۆژناوایی کردوویانە، تەنانت فەیلەسوفەکانی وەکو (سوهرەوردی) و (مولاسەدرا) و (بوعلی سینا)ش، که زادەیی پۆژەلاتن

^{۱۱۲} علی اکبر احمدی افرمجان، تعبیرهای ارسطو از اصل تناقض، فصلنامه 'دانشگاه قم' شماره سوم، و چهارم. ۱۳۸۱ ه.ش

^{۱۱۴} مصطفى غالب، في سبيل موسوعة فلسفية، ل ۶۳.

^{۱۱۵} الموسوعة الفلسفية المختصرة، وەرگێڕانی لە ئینگلیزیەوێهە بۆ عەرەبی: فواد کامیل، جلال العشری، عبدالرشید الصادق، ل ۴۶۶.

نهکه وتوونه ته و هه له یوه. میتافیزیک جۆریکه له دابه شکردنی مه عریفه، نه که دابه شکردنی جیهان و بوون. میتافیزیک جۆریکه له مه عریفه، که په یوه سته، یاخود په یوه ندی به هه موو بوونه وه هه یه و له وانهش ئه م جیهانه. میتافیزیک هه روه ک زانست چۆنیه تی و پرهوش و ئه حکامی خوی هه یه و ئه مهش به واتای ئه وه نییه، که (دژیهک) بن. ته نها جیاوازیان له وه دایه، که بابه ته کانی میتافیزیک (سه لماندن) و (په تکردنه وه) ی خوی له پړی (ئه زمونکردن) ه وه ئاشکرا ناکات. بۆ نمونه هاوکښه کانی لۆژیک جۆریکه له میتافیزیک. به گشتی زانستیک، که باس له هاوکښه کان و یاساکان و ئه حکامه کانی (بوونی پرها) ده دویت. به میتافیزیک ناورزد ده کریت^{۱۱۶}.

بڼگومان ئه م جۆره زانسته ش جگه له وه ی گریمانه ی دوو جیهان و دوو بڼه پرت و بابه تی چاکه و خراپه و... هتد، ده کاته که ره سه ی لښکولینه وه ی خوی، دوالیزمه دژیه که کانی جیهانی واقعی ش ده کاته خالی ده ستیک و سه ره کی بۆ دۆزینه وه ی بوونی پرها.

۱-۳-۴ / دوالیزمی دژیهک لای هه ندیک له فه یله سوفه کانی

مۆدیرنه: (کانت، هیکل)

کانت فه زلئیکی زۆر گه وړه ی به سه ر (دیالکتیک) وه هه یه، به وه ی بابه تی دوالیزمه دژیه که کانی هیتایه کایه وه و که لیتی نیوان وه ک یه، یاخود یه کبوه کانی ئاشکرا کرد^{۱۱۷}.

^{۱۱۶} عبدالکریم سروش، تضاد دیالکتیکی، ۱۳۲ل.

^{۱۱۷} بولس سلامه، الصراع في الوجود، ۴۹ل.

له م بارهيه وه و تراوه: "كانت يه كه م كه س بوو، كه جياوازي نيوان (عه قل) و (فهم) د ډډيزيه وه، كه پيوايوو بابه تي ژيري دوايي نه هاتوو و بي م هرجه به پيچي وانه ي تيگه يشتنه وه، كه بابه ته كي كوتايي هاتوو و م هر جداره" ^{۱۱۸}.

له گرنگ ترين كار ه كاني، كه (كانت) كردي، دهر خستن و پووناكي خستنه سر فيكره ي دږيه كه كان، ياخود دوا ليزمه دږيه كه كان بوو. "پيشتر وا بابوو، كه نه گه م عريفه سهر بكي شيت بږ (تناقض) جياوازي و دږيه كيون، نه وا وه كه به لگه سهر يده كرا بږ لادان و هله ي خودي، ياخود له به لگه كاندا، به لام كانت باوه پي و ابو، كه (فيكر) به شيوه يكي سروشتي ده چي ته ناو بابه ته جياواز و دږيه كه كانه وه به تاييه تي، كه بيه ويت پي به دوايي نه هاتوو (اللامتناهي) به ريت. هر ليتره كانت خزمه تيكي گه وړه ي به فلسفه كرد، به وړه ي ناماژيدا به (متناقض) ه كاني عه قل، چونكه ناسيني دوا ليزمه دږيه كه كان پووي هه موواني وه رگي تر بږ جو له و تيگه يشتن له (ديالكتيك). كانت بږواي و ابو، كه ناتوانين هيج شتيك ته نها له خودي خو يه وه بناسين و پي پي بهرين به بي پي يردن به دوا ليزمه دږه كي به رامبه ري، (دږ) به واتا پږزه تيفه كي، كه مبه ستمان له پږزه تيف نه و يه، كه هر شتيك بووني (فعل) و حه قيق ي هه بيت نه وا له ناخي خويدا چه ندين په گه زي دږيه كي كږ كړدووه ته وه، هه ربويه ناسين و پي يردن لاي كانت پي يردنه به شته كان وه كه يه كي زيندو له پارچه و پي كهاته ي جياواز و دږيه يه" ^{۱۱۹}.

^{۱۱۸} امام عبدالفتاح امام، المنهج الجدلي عند هيجل، ل ۸۲.

^{۱۱۹} سهرچاوه ي پيشوو، بږوانه ل ۸۳.

سه‌باره‌ت به (هیگل)، کوی هه‌ولای هیگل به‌رزکردنه‌وه‌ی فله‌سه‌فه بوو بۆ پله‌ی (زانست)، واته ده‌ریازکردنی له هه‌موو باب‌ه‌تیک، که پێچه‌وانه‌ی عه‌قله، یاخود له‌گه‌ڵ نه‌زموونگه‌ری (عه‌قل) دا نایه‌ته‌وه.

هیگل باوه‌ری به مملانی‌ی دوالیزمه دژه‌کان هه‌بوو "باوه‌ری به فله‌سه‌فه‌ی میژوو، هه‌روه‌ها بزاوتنی میژوو هه‌بوو به‌ره‌و کۆتایی، کۆتاییه‌ک، که چینی (ناوه‌ند) کۆمه‌لگا پێکده‌هێنێ و حکومه‌تی مۆدێرن به سیستمیکی دیاریکراوی فله‌سه‌فیه‌وه په‌یوه‌ست ده‌بی‌ت" ^{۱۲۰}.

وه‌ک‌ه‌ علی شه‌ریعه‌تی ده‌لی: "ئه‌گه‌ر له دوو وشه‌دا فله‌سه‌فه‌ی هیگل کورت بکه‌ینه‌وه ئه‌وا ده‌لێن خوازیاری ئازادی بوو. بۆیه دژی هه‌موو جۆره سنووره‌کانی ئایین و مه‌زه‌ب بوو. هیگل له نیوه‌ی دووه‌می ژیا‌نیدا، واته له سه‌ده‌ی نۆزده‌هه‌مدا، باب‌ه‌تی (سنووردار) و (بێ سنووری)، یاخود (دروستکراو) و (دروستکه‌ری) وروژاند و پێیوابوو په‌یوه‌ندی نێوان خوا و مرقفه‌کان به‌نده‌ییه‌تی نییه، چونکه ئه‌وه دژ له‌گه‌ڵ (ئازادی) مرقفدا، به‌لکو ته‌نها په‌یوه‌ندی (عاشقانه) ده‌توانی‌ت (خالق) واته (تێژ) و (مخلوق) (ئه‌نتی تێژ) و (سینتێژ) یکی نوێ بخولقی‌ن" ^{۱۲۱}.

بۆ زیاتر تی‌گه‌یشتن له باب‌ه‌تی دوالیزمی دژیه‌ک لای هیگل پتویسته باسی دیالکتیک بکه‌ین، چونکه ئه‌گه‌رچی په‌گه‌ز و پێشه‌ی دیالکتیک لای زۆریک له فه‌یله‌سوفه‌کانی پێش سۆکرات و دوا‌ی ئه‌ویش هه‌یه، به‌لام دیالکتیک به‌شیه‌یه‌کی تیوری و ته‌واو لای هیگل ئاماژه‌ی پێدراوه.

^{۱۲۰} علی شه‌ریعه‌تی، فرهنگ لغات، ل ۳۷۹.

^{۱۲۱} عبدالکریم سروش، تضاد دیالکتیکی، ل ۳۹.

۱-۳-۵/ د پالکتیک و دوالیزمی دژیه ک لای هیگل:

له پړوی واتا و به کاره یتانه وه، د پالکتیک بریتیه له: "گه یشتن به حقیقت و سه لماندنې نامانجیک له پړگه ی ناشکراکردن و به دواي په کتردا هیتانی دوالیزمه دژیه که کان له فیکر وگوتاردا" ۱۲۲.

وه ک پېشتر باسماں کرد سوکرات له پړوشی گفتوگزی خوی له گه ل نه یاره کانی به خستنه پړوی دوالیزمه دژیه که کان، نه یاره که ی خوی شکست پېده هیتا و به سهریدا سهرده که وت. "نهم شیوازه ی سوکرات لای هیگل به رده وام بو، به لام به و جیاوازییه ی، که د پالکتیکی هیگل بریتی بو له تیگه یشتن له دیارده کانی جیهان و کار و کاردانه وه کانی بوون له سهر بنه مای دژینه وه ی یاسا کانی دوالیزمی دژیه ک و باوه پ به و بنه مایه ی، که دهر نه نجامی ململانئ له نیوان دوو دژیه کدا، دیارده یه کی نوئ دیته کایه وه. هه روه ها باوه پ بوون به وه ی ململانئ و دژیه تی نیوان دژیه کان هه میشه ییه و له هه موو کایه کاندایه و دواچار باوه پ به و بنه مایه ی، که هر دیارده یه ک له خویدا دوالیزمی دژیه خوی به شیوه یه کی (جبری) واته له دهر وه ی ویستی خوی هه لگرتوه بویه د پالکتیکی هیگل له سهر سنی بنه ماو پایه وه ستاوه:

۱. (تیز، یاخود (بنه پرت)، (کار).

۲. (هنئی تیز) دژیه که ی.

۳. (سینتیز) نه و دهر نه نجامه ی، که له کۆکردنه وه ی نه م دوو دوالیزمه دژیه دیته کایه وه ۱۲۳.

۱۲۲ علی شهربه تی، فرهنگ لغات، ل ۱۹۴.

"ديالكتيك، وهك پيڭكاته يه كي له يهك جودا و سهر به خۇ ناپوانتيته شته كان، به لكو له پوانگه ي پيه وندي هاويه شي نيوان هه موو پارچه و به شه كان، وهك يه كه يه كي گشت و كامل و تهاو سهر ي هه موو جيهان دهكات، نه مش واته گشتگيري يه كي كه له بنه ماكاني ديالكتيك، كه تييدا هه موو ديارده يهك پيه وندي و پيه ونده به هوكاري ديكه وه و هه موو به شيكيش فرمان و نهركي خوي هه يه و جيهانيش تها له سهر نه م بنه مايه پافه دهكرتت. بؤنمونه چاو چ مانايه كي هه يه نه گهر پيه ونده نه بيت به جهسته وه؟ ثايا راسته پتي بوتريت چاو؟ ثايا نه و كاته ده بينيت؟ كتيه بينه ره كه؟ هه روه ها پرينسيپي به رده وامبون و گه شه كردن هه رده م له گورانكاري دايه و هيج شتيك له م بوونه دا جيگير و چه سپاو نيه، هه موو شتيك له دايكه ده بيت و گه شه دهكات و پاشان ده مرئت. هه موو شتيك ميژوي خوي هه يه. پابردوو و ثيستا و داهاتوي هه يه. كه واته ديالكتيك له پوانگه ي گه شه و ژيانه وه سهر ي شته كان دهكات" ۱۲۴.

"سه باره ت به (دواليزمى دژيهك)، ياخود (دژيهك)، بنه ماي سهره كي پيچكه ي (ديالكتيك) ه و پيچه وانه ي لؤزيكي نه رسته تويه، چونكه لؤزيك پيپوايه، هه موو شتيك يه كسانه به خودي خوي. بؤنمونه (نه حمده) يه كسانه به (نه حمده)، به لام ديالكتيك بپوي وايه هه موو دياريكردن يه كسانه به نه ييكردن له نه واني ديكه، ياخود دژه كه ي. بؤنمونه ده لئين نه وه (نه حمده) ه واته ئيبراهيم نيه، به لكو ديالكتيك له وه زياتر ده پوات و بپوي وايه هه موو

^{۱۲۳} سه چاوه ي پيشوو، ل ۱۹۴.

^{۱۲۴} بولس سلامه، الصراع في الوجود، ل ۴۱.

شتيڪ له خۇيدا دڙهه ڪي هه لگرتووه. بۆنموونه (تۆو) پوه ڪيڪ (مردووه)، به لام له خۇيدا ڙياني پوهه ڪيڪي هه لگرتووه، پاشان نه ویش دهرئ و ڙياني له تۆودا جيپيشتووه... ڪه واته دڙيه ڪبووني ديا لڪتيڪي ويرانڪاري و مردن نيهه، به لڪو بزوينه ري راسته قينهه. دوا ليزمه دڙهه ڪان به رزده بيهه وه تا دڙيه ڪبوون تيپه پڙن و (نوي) بوونه وه يه ڪ بهيننه ڪايه وه...^{۱۲۵}.

۱-۳-۶ / مارڪسيزم:

له راستيدا نه گهرجي وابهوه، ڪه ديا لڪتيڪي مارڪسيزم ته واه جيا واه و دڙهه له گهڻ ديا لڪتيڪ هيلگاڏا، به لام به گشتي جيا واه يه ڪي نه وٽو له نٿوان هه ردووه ديا لڪتيڪه ڪاندا نيهه و مارڪس برواي واه، ڪه ته نها پڙيازتيڪ، ڪه پٽويسته فلسفه بهيگرتي بهر، بريتيه له پڙيازي ديا لڪتيڪي هيگلي و هه ردووه ڪيشيان به ته واهي ميتافيزيڪ پهتده ڪه نه وه^{۱۲۶}.

زانايه ڪي نه م بواره دهلي: "خالتي سه ره ڪي جيا واه يي نٿوان مارڪس و هيگل، له وينا ڪردني هه ردووه ڪيانه وه به بۆ (بوون) گهردوون، يا خود نه گهر ورتدر ناماڙهه پڙيڪهين، جيا واه يي هه ردووه ڪيان پهيوهندي به (فيڪر) و (وجود) وهه هيه و له پوهي لڙيڪيه وه ڪاميان له پڙيشتن. هيگل برواي واه، ڪه (فيڪر) مهرجي بنه پرتي و (مبدأ) يه ڪه مي گهردوونه. هه روهه ڪيپيه تي و ڪروڪي جيهاني واقيعيه و هه رويي پٽويسته له (فيڪر) وهه دهستي پڙيڪهين بۆ (سروشست)، به لام مارڪس نه م تيپوانينه نمونه يه پهتده ڪاته وه و پٽيوايه

^{۱۲۵} سه رچاوه ي پيشووه، ل ۴۱.

^{۱۲۶} امام عبدالفتاح امام، المنهج الجدلي عند هيگل، ل ۳۳۰.

(سروشت) بنه‌په‌تی به‌که‌مه و مهرجی لۆژیکیانەى بوونی (فیکر) و ژيانى پوځيشه به‌گشتى. ئەم خالە بنه‌په‌تیه‌ش له جیاوازی نیوان هیگل و مارکسدا کار ناکاته سەر خودی پێبازەکه. خالی دەسپێک هه‌رچه‌ک بیت، بابەتی فەلسەفە و تیروانینیان بۆ فەلسەفە هه‌رچه‌ک بیت، ئەوا هیچ له‌و راستییە ناگۆرپێت، که هه‌ردووکیان بپوایانوايه پێگهی پراست هه‌چ نییه جگه له دیالکتیک^{۱۲۷}.

که‌واته مارکس و هیگل بپوایان به دیالکتیک هه‌یه، به‌لام هیگل به (فیکر) ده‌ستپێده‌کات و مارکس به (ماده). که‌واته بابەت و بنه‌په‌تی دوالیزمی دژیهک، که له (هیرۆکلیس) هوه پێشه‌که‌یمان هێنا، لێره‌دا (مارکس) ی‌ش ده‌یکاته بنه‌په‌تی دیالکتیکی خۆی وه‌ک زاده‌ی سروشت، چونکه وه‌ک له ئایدیای مارکسیزمدا هاتوه‌وه ئەگەر دژیه‌ک‌بوون و دوالیزمی دژیه‌ک نه‌بێت ئەوا هه‌موو شته‌کان وه‌ک خۆیان و به‌بێ گۆرپانکاری و به‌چه‌سپاوی ده‌مانه‌وه. "له مارکسیزمدا (مبدأ) دوالیزمی دژیه‌ک و دژیه‌ک‌بوون سهرده‌کێشی بۆ گۆرپانکاری له‌ چۆنیەتیدا. بۆ‌نمونه‌ ده‌نکه (گه‌نم)، یاخود (جۆیه‌ک، که ده‌بێته (گۆل) ئەوه‌ گۆرپانه له‌ چۆنی‌تیدا نه‌ک ته‌نها له‌ چه‌ندی‌تیدا. ئەم‌گه‌شه‌کردنه‌ له‌ جۆردا له‌گه‌ڵ کاتدا ده‌بێت و له‌ناو سروشتدا. ئەگەر سهرنجی‌کی وردی ناو سروشت بده‌ین چه‌ندین گۆرپانکاری به‌دی‌ده‌که‌ین. ئەم گۆرپانکارییه‌ گه‌وره‌ (شوێش) ن و مارکسیزمیش له‌سەر بنه‌مای (شوێش) دامه‌زراوه. شوێش له‌ نه‌ریتی مارکسیزمدا پۆزانه به‌رچاو ده‌که‌وێت. ئەمه‌ رای مارکسیزم بوو له‌سەر ئاستی سروشت و ماده‌ده، به‌لام بابزانی له‌سەر ئاستی میژوو چۆنه، چونکه ئەم خالە

^{۱۲۷} امام عبدالفتاح امام، المنهج الجدلی عند هیگل، ل ۲۳۱.

گرنگترین خاالی ناو دیالکتیکی ماددهیه. له مارکسیهت و له ململانی مارکسیزمدا، که بپوای به شوپش و دژایهتی نیوان دژ و دوالیزمه دژیه که کان هیه، ململانیکه داستانی خودی مرؤفه و پالوان و پلهی بالاش (چینی کریکار)ه. مرؤفه له میژوودا هاته بوون و دواتر دهرئه نجامی دابه شکردنی کار (مولکی تاییهت) پیدابوو. له بهر مولکداری و خاوه ندریهتی تاییهت، مرؤفه کان بوونه دژی یه کتر و دهرئه نجام (به رژه وهندی گشتی) که وته ململانی له گه ل (به رژه وهندی تاییهت) دا، دهرئه نجام له ناو خوازیارانی به رژه وهندی گشتیدا که سانیکی خاوهن ده سولات دروستیوون، که بوونه خاوهنی (سهرمایه) و نازادی مرؤفیان کرده قوریانی سهرمایه ی خویان و خودی مرؤفیشیان کرده کالاً و... هتد. دهرئه نجامی ئەم هه موو ململانییه و له دهرئه نجامی گه شه ی ململانی نیوان ئەم دژیه کانه دا، مارکسیش قوناغه کانی گه شه ی کۆمه لگای کردوو به "سهرتایی، کۆیله یی، دهره به گایه تی، سهرمایه داری..." و دهرئه نجام ئەم ململانی دیالکتیکی نیوان دژه کان کۆمه لگا ده بات به ره و (سۆشیالیزم) و دواقوناغیش به ره و کۆمۆنیزم، که کۆتایی ململانی و دژایه تی کردنه^{۱۲۸}.

به گشتی و به کورتی له فیکری مارکسیزمدا بزۆینه ری دیالکتیکی مادی و میژوویش ململانی نیوان دوالیزمه دژیه که کانه و قوناغی کۆمۆنیزمیش هیچ نییه جگه له قوناغی کۆتایی ململانی و دژایه تی نیوان دژه کان.

به گشتی زۆر فه یله سوف و پچکه ی فه لسه فی هه ن، که دوالیزمی دژیه کیان کردۆته بنه ما و په گه ز و بابته ی سهره کی کاره کانیان، یاخود تاییه ته مندی

^{۱۲۸} بولس سلامه، الصراع في الوجود، ل ۱۹۵۰.

بوونیان، به لّام له م بابه ته ی نئمه دا ناتوانین باسی هه موویان بکین. نه گهر (دی کارت) وهرگرین (شک) گومان ده کاته پټیاز و پټگای گه یشتن به (یقین)، که نمه دوالیزمی دژیه که^{۱۲۹}. نه گهر باسی (نیتشه) بکین نه وا "لای لیکۆله رانی بواری فه لسه فه، نیتشه ناسراوه به فه یله سوفیکی ئازاد و (متناقض)، که هیچ بایه خیکی بۆ لۆژیک و یاسا و پټسا دانه ناوه"^{۱۳۰}.

وجودیه ت، (بوونی تاکه گهر) و (بوونی گشتی) ده کاته چه قی بابه تی خۆی، که کامیان راسته قینه یه. (تناقض) و (توتر)، واته دله پاوکێ هه موو فیکری وجودی داگیرکردووه، ته نانه ت فه یله سوفی ناوداری وجودی (کتیرکیگارد) ده لێ: فیکر عاشقی ململانییه، بیریار، یاخود (مفکر) به بێ ململانی وه ک عاشقی بێ خوشه ویست وایه^{۱۳۱}.

۱-۳-۷/ دوالیزمی دژیه ک لای هه ندیک له فه یله سوفه کانی ئیسلام:

له راستیدا فه لسه فه ی ئیسلامیش، که وه کو قۆناغ و بابه ت به شیکه له کۆی میژووی فه لسه فه، له پووی بابه ت و پانتاییه وه کاریگهری خۆی هه یه و نه میش وه کو کۆی فه لسه فه ئامانجی گه یشتنه به وه لّامه بنه پره تییه کان سه باره ت به (بوون)، له و پوانگه وه (دوالیزمی دژیه ک) یان که ره سه و ئامرازی لیکۆلینه وه یه، یاخود بابه ته کانی، که بوونه ته جیگای مشتومری فه یله سوفه کانی هه ر قۆناغیک له خودی خۆی اندا دوالیزمی دژیه کن. لێزه دا و وه ک به لگه، نمونه ی چه ند فه یله سوف و پټچکه یه ک باسه ده که یان تا بزانی دوالیزمی دژیه ک له کوئی بایه خ و بابه تی نه واندایه:

^{۱۲۹} مجموعه من المؤلفین، فی سبیل موسوعة فلسفیه، ج ۵، بپوانه لاپه ره کانی ۱۱۰-۱۱۸.

^{۱۳۰} سه رچاوه ی پټشوو، ج ۶، بپوانه لاپه ره کانی ۳۱-۳۸.

^{۱۳۱} بولس سلامه، الصراع فی الوجود، بپوانه ل ۱۳۵.

۱-۳-۷/ /فلسفہ فی ئیشراق (اشراق)، یاخود (ئیشراقیہ کان):

پہرہ وانی ئم جوړه فلسفہ فیہ، جگہ له وہی په نا دہبہ نہ بہر بہ لگہ و لیکړلینہ وہی عہ قلی و فیکری هاوکات، بہ دہستہ پټنانی معریفہ لہ پښگہی (تاملات باطنی) و چیژی پوچی و پڙژن و پوونا کبونه وہی دہروون، بہ پیویست دہزانن، کہ ئویش بہرہ می کوششی دہروونی و پوچیہ، چونکہ پټیانواہی عہ قل و فیکر بہ بی پووناکی و پاکبونه وہی دہروون و زیندو وکړدنه وہی ہستہ دہروونیہ کان کہ موکورتہ. "پہرہ وانی ئم جوړه فلسفہ فیہ، کہ تیکہ لکړدنی (فلسفہ) و (باطنی) بونہ، لہ ترادسیونی ئیسلامیدا پټکدین لہ (شیخ الأشراق) واتہ (شیخ شہابہ ددین سوہرہ وہدی) و (شارہ زووری). شیخ شہابہ ددین فلسفہ کہی خوی لہ سہر شوینہ واری فہیلہ سوف و حکیمہ کانی دټیرینی ہیند، ئیران، بابل، میسر و یونان، بونیادناوہ^{۱۳۲}.

شیخ شہابہ ددین سوہرہ وہدی لہ سہرہ تای کتیبہ کہیدا (کتاب حکمۃ الأشراق)، باسی معریفہ دہکات و پټیواہی جگہ لہ بہ دہستہ پټنانی معریفہ لہ پټی ہستہ کانہ وہ، ہموو موؤفیکیش بہ پڙژہی کہم، یاخود نذر و بہ ئہ اندازہی کوششی خوی دہبیتہ خاوہنی (ذوق)، کہ ہوکاری بہ دہستہ پټنانی حہقیقہ تی معریفہ و معریفہی (باطن)ہ. واتہ ہر لہ سہرہ تاوہ معریفہ دابہ شدہ کات بؤ سہر دوالیزمہ کانی (حہقیقہ و پووکہش)، (ہستہ کان و ذوق). سوہرہ وہدی پاشان باس لہ (فیساغورس) دہکات تا (ئہ فلاتون) و پټیواہی، کہ ئم پوہوشی معریفہ وہرگرتنہ لہ پټی (ذوق) و کوششی (باطن)

^{۱۳۲} سید یحییٰ بٹری، فلسفۃ عرفان، ل ۲۸.

یهوه، پرهوشی نهو فیهلسوفه گه وړانه ش بووه و پاشان باس له وه دهکات، که گوته ی نهو حکیمه گه وړانه به شپوه ی (پهمن) بووه بویه هه ندیک په خنه یان لئ ده گرن نه گه رنا (باطن) ی ناوه پوکى نووسین و گوته کانیاں بگرین و (ظاهر) پووکش تیپه ریښین، نهوا مه به سته سه ره کیه که مان بؤ دهرده که ویت.

پاشان باس له بنه مای (پووناکی و تاریکی) دهکات، که له پوژه لاتدا، بنه مای تیپوانینی حکیمه کانی ئیران و (براهمن) بووه. دواتر به گشتی زانایان پوئین دهکات بؤ سئ جوړ و باشرینیاں به وانه دهر زانیت، که په پیره وی له (علوم ذوقی) و (علوم بحث) ی ده کهن و له راستیدا ته نها نه وانه، که (خلیفه الله) ن.

جگه له م دوالیزمه دژیه کانه ی، که له باسکردن و پوئینکردنی مه عریفه دا هیه تی به گشتی (عالم محسوسات)، یاخود (عالم بحث) به جیهانی دوالیزمه دژیه که کان دهر زانیت، که هر خودی دوالیزمی دژیه کیش که ره سه ی په ییردنه به و جیهانه ^{۱۳۲}.

۱-۳-۷-ب/ پرهوشی (متکلمین):

به گشتی نه مانیش بابه ته دوالیزمه کان، که له هه مانکاتدا وه ک دوالیزمی دژیه که دهرده که ون، بابه تی ململانی و گفتوگو کانیاں بوو. بؤ نمونه (ابو الهذیل علاف)، که له (۱۳۵-۲۳۵) کړچیدا ژیاوه تیوری (جوهر فرد) ی کرد بووه بنه مای لیکنولینه وه شه رعیه کان و به گونجاوتری دهر زانی له (هیولی) و (صورة) ی لای نه ره ستو. له و پوانگه وه، که نه وه ی لای نه ره ستو (قدیم) ه، به لام ده گونجیت (جوهر فرد) له گه ل (حادث) بووندا بیته وه. به کورتی نه م

^{۱۳۲} سید یحیی یثربی، له پاشه ی کتیبی حکمة الأشراف، فله سه فه ی عرفان، پړوانه ل ۳۰.

جۆره بابەتانه، که دوالیزمی دژیهکن له چوارچێوهی لیکۆلینهوهکانی (متکلمین)یشدا بوو.

له دامهزێنهزان و پهپههوانی ئهم پهوشه، بریتیبوون له: حسن بهسری، جاحظ، باقلانی، ئهبولحهسهنی ئهشعهری، غهزالی، خواجه نصیرهدینی طوسی.^{۱۳۴}

۱-۳-۷-ج/ اخوان الصفا:

کۆمهلهی (اخوان الصفا و خلاف الوفاء) کۆمهلهیهکی نهێنی بووه، که له (بصره) و له سهدهی (۱۰)ی زاینیدا دروستبوون و (۵۲) نامه‌ی نووسراویان ههیه بهناوی (رسائل اخوان الصفا) و چه‌ندین نووسراو و به‌رهممی دیکه‌یان ههیه.

به‌وایان وایه، که (مردن)ی (جهسته) هیچ نییه جگه له (له‌دایکبوونی) (پۆج) ههروهک چۆن (گهوه‌ر) له (صدف) ده‌رده‌هێنرێت. به‌وایان وایه، که (قیامهت) ئه‌وساته‌یه، که (عارف) دڵ و ده‌روونی پووناک ده‌بێته‌وه به‌ مه‌عریفه‌ی خوایی و ده‌چێته جیهانیکی نوێوه.

به‌وایان به‌وه ههیه، که (پۆج) به‌شیکه له نوری خوا، که له تاریکی جهسته و ماده‌دا زیندانی کراوه و ته‌نها به ناسینی خۆی پزگاری ده‌بێت و مڕۆفی عارف به‌زده‌بێته‌وه به‌وه (بالا) و ئهم جیهانه نزم و پڕ له دوالیزمی دژیه‌که به‌جێدێت.^{۱۳۵}

^{۱۳۴} سید یحیی یشربی، فلسفه عرفان، به‌وانه لاپه‌ره‌کانی ۲۸-۳۳.

^{۱۳۵} فراس السواح، طریق اخوان الصفا، منشورات دار علاءالدین، دمشق - سوریا، الطبعة الأولى، ۲۰۰۸م. به‌وانه ل ۲۰-۳۹.

۱-۳-۷-د/ هەندیک له فەیلەسوفەکانی ترادسیۆنی ئیسلامی:

(کندی، ئیبن سینا، مولا صدرا، غەزالی، فارابی، ئیبن رشد،

ئیبن خەلدون)

(کندی) یەکیکە لە فەیلەسوفەکانی ترادسیۆنی ئیسلامی، ئەم فەیلەسوفە پێیوایە، کە جیهان پەنگدانەوێ (الله)، کە بالاترین (علە)یە و یەکەمین (علە) ھۆکارە، کە دەرئەنجام چەندین (علە) و (معلول)ی لە ئاستی خواوەدا لێکەوتوووە. (علە) کاریگەری ھەیە بۆ (معلول)، بەلام (معلول) ھیچ کارناکاتە سەر (علە).

بەگشتی تیۆری مەعریفە لای ئەم زانایە دوالیزمی، کە پێیوایە بەھۆی ھەستەکانی جەستەو پەڕی بە (جزئیات) دەبەین و بەھۆی (عەقڵ)یشەو پەڕی بە (کلیات) دەبەین^{۱۳۶}.

جگە لەم زانایە ھەردوو زانای ناوداری نۆو ترادسیۆنی ئیسلامی، واتە (ئیبن سینا) و (مەلا صدرا) دوالیزمی دژیهکیان لە پەروشی مەعریفیی خۆیاندا بەکارھێناوە. بەگشتی و بەکورتی ئەم دوو حکیم و فەیلەسوفە ترادسیۆنی ئیسلامی پەروشیکی پێشبینی کرایی لەجوۆریان گرتوووە، کە (خوا) بە (علە) ھۆکاری یەکەم و کامل دەزانن و ھەموو دروستکاروکانی بە (معلول)ی ئەو (علە)یە دەزانن و سەبارەت بە بوونی شەپەنگیزی و (خراپە) لە (بوون)دا بەجوۆرە پاشای دەکەن کە:

۱. (خراپە) بە بەراورد لەگەڵ (چاکە) زۆر دەگەن و کەمە.

^{۱۳۶} مجموعة من المؤلفين، الموسوعة الفلسفية المختصرة، بيوانه لا پەرەکانی ۲۴۸-۲۵۲.

۲. ئەم (خراپە)یە، کە زۆر کەمە بە کارکردن لەسەری بە بەلگە و شیکردنەوە، لە نەبوونەوە سەردەر دەکات واته لە ژياندا بەسەردەچیت.

۳. (خراپە) بە دەرئەنجامی، یاخود زادهی گۆرپانکاری و دژیه‌کبوونی دیاردەکانی جیهانی (سروش) دەزانن و نەبوونی گۆرپان و دژیه‌کبوون، یاخود دوالیزمی دژیه‌ک وەك (حوکم) دانە بە نەمانی (جیهانی سروشت)، چونکە ئەو سروشتی ئەو جیهانەیه. واته دوالیزمی دژیه‌ک تایبەتمەندی نەگۆری جیهانی ماددەیه ^{۱۳۷}.

فەیلەسوفیکی دیکە، کە (غەزالی)یە ئاماژەى داوه بە دوالیزمی دژیه‌ک لە دیدە فەلسەفی و تێپوانینە دەروونی و پەوشتییەکانیدا. ئەم فەیلەسوفە ناودارەى ترادسیۆنى ئیسلامی لەو قۆناغەدا، کە لە بواری فەلسەفەدا کاری کردووه بە فەیلەسوفی (شک) و (یقین) ناسراوه، کە دوانەیه‌کی دوالیزمی دژیه‌کە ^{۱۳۸}.

(فارابی) یەکیکی دیکەیه لە فەیلەسوفەکانی ترادسیۆنى ئیسلامی، کە زۆر هەولێ نزیککردنەوێ فەلسەفەى یۆنانی و ئیسلامی داوه. فارابی هەموو (بوون) دەکاتە دوو جۆر (واجب الوجود) و (ممکن الوجود). (ممکن الوجود) (علە)ى دەوێ بۆ بوونی (علل)یش ناکرێت تا کۆتایی بپروات بۆیه پێویستیمان بە (واجب الوجود)، کە بوونی یەکەمە و وەکو بوونەکانی دیکە نییه و لە بووندا تاکە و (دژی نییه بەو واتایەى، کە (ضد) دژ بەگشتی لەگەڵ بەرامبەرەکید،

^{۱۳۷} منصور ایمانپور، کاملیت جهان و مسئله شر در اندیشه ابن سینا و ملا صدرا، نشریه دانشگاه تبریز، شماره ۱۹۹.

^{۱۳۸} مجموعة من المؤلفين، الموسوعة الفلسفية المختصرة، ج ۷، ل ۷۸.

که دژیهکن و دوالیزمی دژیهک پټکدههینن، هاویهش، یاخود هاوسهنگی دژهک‌یه‌تی و دوو دژهک‌ش هر جاره و یه‌کټکیان نه‌وی دیکه (باطل) ده‌کاته‌وه، ده‌رته‌نجام له‌به‌رته‌وه‌ی نه‌و (واجب الوجود) ه‌هیچ (باطل‌ی) ناکاته‌وه. که‌واته ه‌هیچ دژ‌ی نییه، به‌لام بوونه‌کانی تره‌موویان دژیان ه‌یه و پټکه‌وه دوالیزمی دژیهک پټکدههینن^{۱۳۹}.

فه‌یله‌سوفټکی دیکه‌ی ناو ترادسیونی نیسلامی، که له ه‌ه‌ول‌ی نزیک‌کردنه‌وه‌ی (فه‌لسفه) و (شهریعت) دا بوو، (نبین روشد) ه‌. نبین روشد داهین‌ری پافه‌ی (باطن) ه‌ له‌به‌رامبه‌ر پافه‌ی (ظاهر) یدا. له‌پیناو نزیک‌کردنه‌وه‌ی (فه‌لسفه) و (شهریعت) له‌یه‌کتری و ده‌رته‌نجام پټیویه پافه‌کردنی (باطن) یانه بۆ که‌سانټکه، که (اهل البرهان) به‌لکه ویست و خاوه‌ن ژیری ته‌واون^{۱۴۰}.

دواچار به‌پټویستی ده‌زانین ئاماژه به (نبین خه‌لدون) بکه‌ین. ئه‌م زانایه‌ بپروای وابوو، که واقعی می‌ژوویی زاده‌ی دیارده و پروداوه کومه‌لایه‌تییه‌کانه، که نه‌ویش زاده‌ی ململانئ و هاوکی‌شه‌هۆکارییه‌کانی نیوان دژه‌کانه له‌سروش‌تدا.

ئه‌م زانایه (شارستانیته) به‌ دوا ئامانجی قو‌ناغه‌کانی گه‌شه‌کردنی سروشتیانه‌ی ژیا‌نی کومه‌لگا ده‌زانیت، نه‌ویش له‌به‌ر دوو هۆکار:

۱. گه‌شه‌کردن له‌ ژیا‌نی (لادی) وه‌ بۆ (شار).
۲. (تفاعل)‌ی نیوان گه‌لان و کاریگه‌ری ململانئ‌ی نیوان (غالب) و (مغلوب) و له‌و پوانگه‌وه، که (دوله) ده‌ولت دروستناییت و پټکنایه‌ت ته‌نها به‌

^{۱۳۹} سه‌رچاوه‌ی پټشوو، ج ۸، بپوانه‌ ل ۵۲.

^{۱۴۰} سه‌رچاوه‌ی پټشوو، ج ۱۰، بپوانه‌ ل ۱۷۸.

لۆژىكى (غلبە) نەبىت. كەۋاتە (شەپ) و مەملەننى بابەتتىكى سىرۋىتى نىۋان گەلەن و نەتەۋەكانە.

بەگىشتى ئەم زانايە مەملەننى نىۋان دىۋەكان دەكەتە ھۆكارى گەشەى مېژو و پېكەننەنى دەۋلەت و شارستانىيەت و پېيۋايە مەملەننى نىۋان دىۋەكان لە سىرۋىتى زىيان و كۆمەلگايە^{۱۴۱}.

لە كۆتايى ئەم خالەى پارى سېھەمدا، كە باسى (دوالىزىمى دىۋەك) بوو لە فەلسەفەدا، گەيشتىنە ئەم دەرئەنجامەى، كە (دوالىزىمى دىۋەك) گىرگىتىن بابەت و كاراتىن ھۆكار و پەگەزى چۆنىيەتى گەپان بوو بەدۋاى حەقىقەت و چىيەتى بووندا. لېرەدا و بەگىشتى لە كۆتايى ئەم پارەدا، خالەى دوۋەم نۆر بەكورتى دەخەينە بەر باس (دوالىزىمى دىۋەك لە لۆژىك دا)، چۈنكە خۇدى پارى يەكەم پېئاسەى فەرھەنگى (دوالىزىمى دىۋەك) بوو، لە چۈرچىۋە لۆژىكەكەى دا، چۈنكە پېئاسەى فەرھەنگى و بەكارھىننەى زاراۋەى لە دەرەۋەى لۆژىك نىيە.

دوۋەم: دوالىزىمى دىۋەك لە لۆژىك دا:

دىۋەكبۇن، ياخۇد دوالىزىمى دىۋەك لە لۆژىكدا، دەچىتە جۇغزى، ياخۇد چۈرچىۋەى بەشى (تقابل) لۆژىكى، ۋاتە ئەم بابەتانەى، كە لە لۆژىك بەرامبەر يەك و ۋەكو دوو جەمسەر دادەنرىن. لۆژىك ۋاتە ئەم ھونەرەى، كە نىشانمان دەدات، كە چۆن باش بېرىگەينەۋە و خۇمان لە ھەلەكانى (فىكىر) دۈۋرەينەۋە.

^{۱۴۱} سەرچاۋەى پېشۋو، ج ۱۱، بىرۋانە ل ۸۵.

له لۆژیکدا ئه‌گه‌ر مړوؤ فیږی ئه‌وه بېټ، چۆن بېرېکاته‌وه و پټنمای (فیکری) بکات و له پېشینه‌کان (مقدمات) ده‌رته‌نجام (نتیجه) ی راس‌ت وه‌برگرږت. ئه‌وا ئیتر که‌متر تووشی سه‌رلېشېوان ده‌بټ.

(تقابل)، یاخود به‌رامبه‌ر یه‌ک دانان، واته ئیمه دوو سیفه‌تمان هه‌بټ، که پیکه‌وه و له‌یه‌ک بابه‌تدا و له‌یه‌ک کات و له‌یه‌ک پوه‌وه نه‌توانرټ کۆبکړټه‌وه، واته (لۆژیک) پټگه نادات کۆیان بکه‌ینه‌وه، چونکه به‌پټی هاوکېشه لۆژیکیه‌کان نابټ و ناگونجټ.

به‌گشتی (تقابل) یش چه‌ند جوړیکي هه‌یه، که جوړه‌کان و پټناسه و به‌راورد و جیاوازیان، له پاری یه‌که‌می ئه‌م به‌شه‌دا باسکراوه پټویست به دووباره‌کردنه‌وه ناکات^{۱۴۲}.

ئه‌م بابه‌تی دوالیزمی دژیه‌که، که له (لۆژیک) دا په‌تده‌کړټه‌وه و په‌سه‌ند نییه، له ئه‌ده‌دا ده‌بټه هونه‌ر و ده‌رېږینی هونه‌رییانه، که له دواپاری ئه‌م به‌شه‌دا باسی ده‌که‌ین.

۱-۴/ دوالیزمی دژیه‌ک له ئه‌ده‌دا به‌گشتی و له ئه‌ده‌بی عېرفانیدا

به‌تایبه‌تی

۱-۴-۱/ به‌های ئه‌ده‌بی دوالیزمی دژیه‌ک:

هه‌روه‌ک چۆن دوالیزمی دژیه‌ک بڼه‌ما و په‌که‌ژیکي سه‌ره‌کی سروشته، له هه‌مان کاتیشدا یه‌کټکه له تایبه‌تمه‌ندییه‌کانی زمان ئه‌ده‌بناسټیک له‌م پوه‌وه ده‌لټ:

"له ده‌قی ئه‌ده‌بیدا بۆ لټکۆلینه‌وه‌ی ئیستاتیکانه له دوالیزمی دژیه‌ک،

^{۱۴۲} عبدالکریم سروش، تضاد دیالیکتیکی، ل ۷-۱۵.

پێویسته ئاگاداربین، که ئایا شاعیر به شیوهیهکی به ئاگایانه دوالیزمی دژیهک بهکاردههینیت* له هۆنراوهکانیدا، یاخود نا؟ ئهگەر وهلامهکه ئهرینی بێت ئهوا بێگومان له هینانی دهستهواژه و چه مکه دژهکان له هۆنراوهکانیدا ئامانجێکی ههیه و پێویسته به سه رنجدانی وردمان بۆ ئه و دوالیزمه دژیهکانه، له په یامی شاعیر تیبگهین، به لام ئهگەر وهلامهکه نه خیر بوو، ئهوا ئه و هینانی دوالیزمی دژیهکه جیگای بایهخی جوانکاری نییه و ناتوانییت وهک ئهفراندنیکی ئهدهبی و هونهری ئهژماربکریت، چونکه تهنها سهرفکردنی زاراوهی دژیهک له دهق و گوتاردا، ناتوانییت قایلمان بکات به بوونی وهستایهتی ئهدهبی و سه رسامبوون. هونهری ئهدهبی بۆ جوانکردنی دهبرپین و ئامانجی تایبته بهکاردی و پێویسته هه لگری په ههندی ئیستانیکی بێت و ههستی جوانیناسی و سه رسوپمانی گوێگر، یاخود بهرامبه ر پازی بکات، جگه له وه هه لگری ههچ به هایهکی ئهدهبی نییه^{۱۴۳}.

دوالیزمی دژیهک، خۆی جۆره پێکخستن و گونجاندنیکی وشهکانه له گه ل یه کتر. کاریگه ری و کارایی دوالیزمی دژیهک و چه مکهکانی له شیعردا، تهنها کاتی که به سنعه تی ئهدهبی ئهژمارده کریت، که شاعیره که به و هونه ره بالانسی جوانی هۆنراوه که به رزتر بکاته وه و ببیته مایه ی هه لچوونی سۆزی گوێگر...^{۱۴۴}.

* لێره دا مه به ستمان له به ئاگایی، ئاستی زانستی و رۆشنییری شاعیره به هونه رهکانی رهوانبێژی و دهبرپین، ئهگه رنا رۆچار بێئاگایی (لاوعی) دهبیته زه مینه ی ئهفراندنی شاعیر.
^{۱۴۳} جواد مرتضایی، نقد و تحلیل پارادوکس، مجله دانشکده ادبیات، دانشگاه اصفهان، شماره ۴۷، ل ۱۵۹.

^{۱۴۴} سه رچاوه ی پیشوو، ل ۴۹.

وهك پښتېر باسمان كړد دوالیزمی دژیهك له سروشت و ههموو مهوداكاني ژياندا بوونی ههیه و له جیهانی فیکریشدا یه کیکه له پښگاګانی مه عریفه. هه ربویه پښه چېت، شاعیران و نه دیبان په یانبردیټ به نهیټی دوالیزمی دژیهك و بایه خی له پووی پاكښانی باری سهرنجی گوږګرانه وه، هه ربویه دوالیزمی دژیهكیان له جیهانی نه ندیشه و خه یال و ههسته وه بق نه فراندنی وینه ی جوانی هونه ری، هیناوه ته ناو دهقی شیعری و نه ده بییه وه. له مباره وه عه بدولكه ریم سروش ده لیت: "دوالیزمی دژیهك، به شیوه ی دهرپرینتیکی هونه رمندانه له نه ده بیاند، وهك دهرهاویشته یه کی زهینی مروؤ بق چه مکی دوالیزمی دژیهك و له دهرنه نجامی هیزی كاردانه وهی دوالیزمی دژیهك، له پیناوه دهرپرینی نه ندیشه ناسك و ورده كانی شاعیراندا، سوود له م دهرپرینه هونه رمندانه و دهرهاویشته زهینی و هیزه بق جوانكردنی چونیته تی دهرپرین و دهقی نه ده بی وهرگیراوه...^{۱۴۵}."

هه روه ها ده لیت: "نه مه سنعه تیکی نه ده بی چې ژبه خشه و نه یټیه كه شی هر ده لیتی له وه دایه، كه دهرپرینتیكه پښه وانه ی نه ریت و لوژیكه... پوئی دوالیزمی دژیهك له دهقی نه ده بییدا هه لكشانی سهرسورپمان و چې ژه له گوږګردا...^{۱۴۶}."

نه ده بیاتیش هه روهك هه موو زانسته كانی ديكه دوو بابته تی دژیهك په تده كاته وه، به لام هه ندیكجار شاعیران و نووسه ران دوو سیفته تی دژیهك به جوړیكي هونه رمندانه ی نه وتق و هوشیارانه له دهقیكدا به كاری ده بن، كه نیمه نه و گوته و دهقه جگه له وهی به چې ژه وه وهریده گرین هاوكات به بیرى

^{۱۴۵} عبدالکریم سروش، ذکر جمیل سعدی، انتشارات حکمت، چاپ اول، ۱۳۵۷ ه.ش. ل ۲۵۷.

^{۱۴۶} سرچاوه ی پښوو، هه مان لاپه په.

قول و کۆشش بۆ لیکدانهوهی عهقلی و سهرنجدانی، چۆنی تایبەت تری لێوه رده گرین و به و جۆره له زهینماندا به نه مری ده مینیتته وه. به کورتی و به واتایه کی تر، بابەت و جۆره گوشتنیک پیچه وانهی ئه وهی وهرمانگرتووه و خومان پیوه گرتووه.

دوالیزمی دژیه ک که ره سه یه کی زمانی شاعیرانه یه، که شاعیر به خستنه بهرچاوی زاراوه دژه کان سهرنجمان پاده کیشی و دهرئه نجام واتایه کی نویمان بۆ ده خولقینی.

ئه و جۆره زمان و نووسینه ی، که دوالیزمی دژیه کی تیدایه، چۆنی تهی دهرپرین و توانایی بیرکردنه وه له ئاستیکی نزمه وه به رزده کاته وه. بۆ په یبردن به م جۆره زمانه، که هه لگری دوالیزمی دژیه که پیویستیمان به زهین و جۆره عه قلنکه، که بتوانیت چه مکه ناسازه کان به جۆریکی تر سازکاته وه.

هه ر دهریاره ی دوالیزم توێژه ریکی تر ده لی: "هه رچه نده قولتر برپوانینه ئه و دهرپرینانه ی، که دوالیزمی دژیه کی تیدایه و به شیوه یه کی پووکه ش بینانه سه یری نه که ین، ئه و کات ده توانین چه ندین پاستی شاراو ه ئاشکرا بکه ین، که له ده قه که دا به ئاسانی خۆی دهرناخت. دوالیزمی دژیه ک له به ره می عارف و هونه رمه ند و فه یله سوفه گه وره کاندایه چه ندین ئه ندیشه ی قولی گرتووه ته خۆی، که هینده ی پانتایی دوالیزمه کان زیاتر بیت ئه و گه وره یی و قولی ئه ندیشه که ش والا تر و سه رنج پاکیشتره" ^{۱۴۷}.

دوالیزمی دژیه ک وه ک هونه ریکی ئیستاتیکا و که ره سه یه کی دهرپرین و هه لسه نگاندن له کایه کانی په گز و هونه ره کانی ئه ده بدا بوونی هیه و به

^{۱۴۷} هوشنگ اشرفیان، زبان پارادوکس، سایتی: <http://literature-dept.talif.ir>

پانتایی میثووی نهدهبی پوژهلآت و پوژئاوا بایهخی خوی ههبووه و تهنانهت بوووته سیمما و تاییهتمندی هندی نووسر و قوتابخانهی نهدهبی. لیژهدا هیندهی بتوانین هندیك له و بوارانه وهك بهلگه دهخینهپوو.

۱-۴-۲/ نهفسانه:

نهفلاتون یهکهمین کهس بوو، که وشهی (Mythologia)ی میتولوجیای بۆ هونهری گیلپانهوهی چیرۆک بهکارهینا بهتاییهتی نه و جورهی، که نهمرۆ ئیمه به (نهفسانه) ناوزهدی دهکهین.

نهفسانه چهند تاییهتمندیهکی ههیه، لهوانه:

۱. لهپرووی شیوازهوه نهفسانه جوریکه له جورهکانی نهدهب، ههروهک چیرۆک، پهگهزهکانی پلۆت و گرئ و ململانیی کهسهکانی تیدایه.
۲. بابتهی نهفسانه ململانیی خواکانه، خوی تاریکی و پووناکی. چاکه و خراپه، جوانی و ناشیرینی.

۳. لهپرووی کاتهوه، له چوارچێوهی کاتیکی دیاریکراودا نییه، بهلام بهردهوام ئامادهیی ههیه، بۆ نمونه خوی گهرمای (تهموز)، که دهکوژیت تا له بههاردا بگهپتتهوه، نه مه نهفسانهیهکی (سۆمهری)یه و بهردهوام ئیمه هاوین بهپێدهکهین و له کوتاییدا چاوهپێی بههارین. خوی (مردوخ) لای ئێرانییهکان ههموو سهری سالیك واته بههاران سهرلهنوئ گهردوون دروست و نوئ دهکاتهوه و ئیستاش واپاوه. یاخود ململانیی خوی (بعل) لهگهڵ (لوانان) ماردا، که شش سهری ههیه، نه مه ئاماژهیه به ململانیی چاکه و خراپه، که ههیشه بهردهوامه.

۴. بابەتەكانى ئەفسانە لە چوارچىۋەى بابەتە گەرەكانى ژيان و گەردووندايە، كە بەردەوام عەقلى مەۋقە عەودالى بوو، ۋەكو (مەردن و ژيان) و (جىيەنى بىنراو و نەبىنراو) و (دروستبەۋىنى گەردوون و لەناوچوونى)، كە ھەموو ئەمانە جگەلەۋەى دوالىزىمى دژىيەكن جىگەى بايەخى مەۋقەن.

۵. خواكان و دژەكانىيان، كە ئەۋاننىش خان، پۇلى سەرەكى دەگىپن لە پەۋادەكانى نىۋ ئەفسانەدا و مەملەتنى لەنىۋان ئەۋ ۋايرانەدا ھەيە، كە ۋەك دوالىزىمى دژىيەك دەردەكەۋن (خۋاى ئاسمان و زەۋى)، (چاكە و خراپە)، (شەپ و ئاشتى)، (خۆشەۋىستى و پەق). بەم جۆرە ئەفسانە جۆرىك لە پەيۋىزى ھەيە و زۆرجار جگەلەۋەى سەرەتاي بىرى ئايىنىيە، دەشگۈنچىت ۋەكو كەرەسەيەكى گوزارشتكردنى ئايىنىش بەكاربەيتىرت.

ئەفسانە يەكەمىن بەرھەمى ئەدەبىيە، كە مەۋقە بەرھەمى ھىتاۋە و مەملەتنى نىۋان دژەكان، كە زۆرجار خان و دوالىزىمى يەكتىرىش، بابەتى سەرەكى ئەفسانەيە. بەگشتى سى جۆر ئەفسانە ھەيە: يەكەمىيان - ئەۋ ئەفسانەنى، كە يۆنانىيەكان بۇيان بەجىھەتشتوۋىن، كە پەيۋەستە بە جىيەننىيى و بىرۋاۋەپىانەۋە و بەشەك لە باۋەپى ئايىنىيان پەكتەدەھىتت. دوۋەمىيان - ئەۋ جۆرەيە لە ئەفسانە، كە ھىچ پەيۋەندىەكى بە ئايىنەۋە نىيە، بەلكو بەرھەمى نەتەۋەكانە ۋەكو ئەفسانەى (پۇستەمى زال). جۆرى سىيەمىيان ئەگەرچى كارەكتەرەكانى پەن لە شەيتان و خواكان و ھىزى چاكە و خراپە، بەلام سەرەخۆيە لە ئايىن و بابەتى ئايىن نىيە. ئەۋەى بۇ ئىمە لىرەدا گەرنە مەملەتنى نىۋان دوالىزمەكانە، كە بابەتى بىنەپەتى ھەر سى جۆرەكى ئەفسانەيە^{۱۴۸}.

^{۱۴۸} فراس السواح، دين الإنسان، بېۋانە لاپەپەكانى ۵۶-۶۹.

ئەفسانە چیرۆکە، چیرۆکیکی پیرۆزە، کارەکتەرەکانی خواکان، تۆماری کاری خواکان، یەكەمین دەربەرینە سەبارەت بە ھەموو ئەو کارانەى لە جیھانى مرقۇدا پوویان داو، ئەفسانە جگە لەوێ بوو بە بابەتییکی بەھیزی شیعەر، بوەتە داھینەری شانۆگەریش، کە زۆرجار لەسەر شانۆ خوا دژەکان، یاخود سومبولەکانی چاکە و خرابە و پووناکی و تاریکی دەکەوتنە شەپ و ململانێ.

فرۆید لە کتێبەکیدە (پافەى خەونەکان) زۆر بە سەرئەو بەسەى ئەفسانە دەکات، لەگەڵ (خەو)دا بەروردیان دەکات و بە یەکتریان دەچۆینێت، فرۆید پیتیواپە، کە خەون و ئەفسانە پێن لە سیمبول، کە ئەگەر پافە بکێن ئاماژە دەدەن بۆ دەروونی شاراوێ مرقۇ، کە چەند خواستی خنکینراوی تێدا و لەپاستیدا مرقۇ بەردەوام لە ململانێی دەروونی دژەکاندا دەژی وەك ئەفسانە. لێردە ئاماژەدان بە پافەى فرۆید بۆ ئەفسانەى (ئۆدیپ) بەسە وەك بەلگە بۆ پاکانمان. لەو ئەفسانەدا منالەکان، یاخود کوپەکان ھاوکاری یەکتە دەکەن بۆ کوشتنی باوکیان تا ژنەکانی باوکیان بۆخۆیان بێت، کاتیك ئەوێان بە دەستھێنا، کەوتنە لۆمەى خۆیان و ژنەکانی باوکیان (بە یاسایەك) لە خۆیان ھەرامکرد^{۱۴۹}.

زۆر پافەى ھەبە لەسەر چییەتى ئەفسانە، ھەندیک بە کەلەكەبووی بەرھەمى فیکری مرقۇفایەتى دادەنێن، کە وەك شاکاریکی ئەدەبى دەردەکەوێت و ھەندیکی تر ئەفسانە دەگێرێنەو بۆ سەرچاوەى سروشت واتە دیاردەکانی سروشت و پووداوەکانی وەكو مانگ و خۆر، یاخود ھەورە بروسکە و ھەلچوونی دەریاکان و بومەلەرزە... ھتد.

^{۱۴۹} فراس السواح، مغامرة العقل الأولى، منشورات دار علاءالدین، دمشق - سوريا، الطبعة الثالثة عشر، ۲۰۰۲م. بڕوانە ۵-۳۹.

هه‌ندیکى تریش به زیاده‌په‌وى له گێڕانه‌وه‌ى پووداوى میژووی و دواجار
پای له‌وجۆره‌ش هه‌یه، که به نووسینه‌وه‌ى سروه‌ ئایینییه‌کانى ده‌زانیت^{۱۰۰}،
به‌لام به‌گشتى ئاماژه‌ بۆ ئه‌و پاستیه‌ ده‌کەن، که ئه‌فسانه‌ ململانییه و ململانی
نیوان دژه‌کان و زۆرجار دوالیزمه‌ دژه‌کانه.

۱-۴-۳/ دوالیزمی دژیه‌ک له په‌وانبیژی عه‌ره‌بیدا:

(سه‌عه‌ده‌دین ته‌فتازانى، ئه‌حمه‌د هاشمی)

کاتێک ده‌لێین په‌وانبیژی عه‌ره‌بى، مه‌به‌ستمان له‌ هونه‌ره‌ى ده‌رپینه، که
له‌م ناوچه‌یه‌دا ده‌رکه‌وتوو و له‌ زمانى عه‌ره‌بیدا به‌هۆى قورئانه‌وه‌ گرنگی
زیاتری پێدراوه، چونکه هونه‌رى په‌یبردن و تیگه‌یشتن بووه له واتای قورئان.
"یه‌کێک له‌ سنه‌ته‌ واتاییه‌کانى نۆ زانستى (جوانکاری) (طباقي)، یاخود
(دژیه‌ک) بوونه، ئه‌م هونه‌ره‌ به‌جۆرێکه، که له ده‌رپینه‌که‌دا وشه‌ دژیه‌که‌کان له
نزیک یه‌که‌وه‌ داده‌نرێن به‌جۆرێک، که خودى ده‌رپینه‌که‌ بخوازیت و پێویست
بکات و ده‌رپینه‌که‌ له‌ حاله‌تى گونجان و هاوسه‌نگی ده‌رنه‌کات. وه‌ک (هو‌الاول
والآخر والظاهر والباطن) واته‌ هه‌ر خوا خۆی سه‌ره‌تا و کۆتاییه و پووکار و
ناوه‌وه‌"^{۱۰۱}. "دژیه‌ک، بریتیه‌ له‌ کۆکردنه‌وه‌ى شت و به‌رامبه‌ره‌که‌ى، یان شت و
دژه‌که‌ى"^{۱۰۲}. "بریتیه‌ له‌ کۆکردنه‌وه‌ى نیوان دوو دژ له‌ ئاخاوتندا"^{۱۰۳}.

^{۱۰۰} فراس السواح، مغامرة العقل الأولى، بېوانه‌ ل ۳۹-۵.

^{۱۰۱} غلامرضا کریمی فرد، پارادوکس خاستگاه و پیشینه‌ آن در بلاغت عربي. ئه‌نته‌رنیته‌.

^{۱۰۲} فضل حسن عباس، البلاغة فنونها وأفتانها (علم البيان والبدیع) دار الفرقان للنشر والتوزيع، عمان - الأردن، الطبعة الأولى، ۱۹۸۷م. ل ۲۷۵.

(طباقي)، ياخود دژیهك، دهتوانریت به شیوازی جوراوجړ له دهرېپین و گوته دا دهرکه ویت. بۆنموونه له نیوان دوو (ناو) دا یان دوو کردار، یاخود دوو بیت. هه روه ها دهگونجیت له نیوان یهك ناو و یهك كاردا بیت، به گشتیش دهگونجی پۆزه تیڤ، یاخود نیگیتیتف بیت له نیوان دوو دهسته واژه دا، یاخود دوو پرسته دا بیت، هه ندیک جارش واپدده چیت دژیهك بیت نه گه رنا دژیهك نییه. هه ر له م باره وه نیستا له نه ده بو په خنه ی نویدا، وینه ی دژیهك هه یه له کوی به ره همیکي نه ده بیدا، که به (پارادوکس) ناوزه ده کریت و دواتر له باسی دوالیزمی دژیهك له نه ده بی مؤدیرندا باسی ده که ین^{۱۰۴}.

له یه که مین ثاماره ماندا به یه کیک له زانایانی بواری زانستی په وانبیژی پیویسته باسی (سه عده دینی تهفتازانی) بکه ین. نه م زانایه، که زانای بواره کانی (نحو، صرف، المعاني والبيان، الأصول والكلام، المنطق والفلسفة) یه. واته (مه سعود کوپی عومری کوپی عبدالله) ناسراو به شیخ سه عده دینی تهفتازانی (۷۱۲-۷۹۱ک) له به شی یه که می کتیبه که یدا به ناوی (شرح المختصر)، گوشه یه کی تاییه ت کردوه به ناوی (المطابقة) وه، که له ویدا ده لی: "هه روه ها (طباقي) و (تضاد)یشی پیده وتریت، بریتیه له کۆکردنه وه ی، یاخود پیکه وه هینانی دوو دژیهك، واته دوو واتای به رامبر یهك له پرسته دا، که له نیوانیاندا (تقابل)، یاخود (تنافي) هه بیت نه گه رچی له چهند وینه یه کیشدا

^{۱۰۲} أمین ابولیل، علوم البلاغة (المعاني والبيان والبدیع)، دار البركة للنشر والتوزیع، عمان - الأردن، ۲۰۰۶ م. ل ۲۱۴.

^{۱۰۴} سیروس شمیس، نگامی تازه به بدیع، نشر میترا، چاپ چهارم، ۱۳۹۰ ه. ش. بپوانه ل ۲۵.

بیت، نیت ده گونجیت (تقابل) هکه (حقیقی) بیت، یاخود (اعتباری)، دوالیزی
 دژیە بن، یاخود بهرامبه‌ر بوونی پۆزه‌تیف و نیتگیتیف. کۆکردنه‌وه‌ی ئەم دوو
 دژه هەندیکجار لەنیوان دوو دەرپرین یا دوو ناو یان دوو کردار، یاخود دوو
 پیتدا بیت وەکو (الیه‌ا ماکتسبت وعلیه‌ا ماکتسبت)، لێره‌دا پیتی (لام) بۆ
 (سووه)، به‌لام پیتی (علا) بۆ زیانکردنه، به‌گشتی باسیکی ورد و دووردرژی
 (طباق) ی کردووه، به‌لام نێمه ئەم هینده وەك به‌لگه ده‌خه‌ینه‌پوو له‌سه‌ر گرنگی
 و به‌های (طباق) لای زانایه‌کی گه‌وره‌ی بواری ئەده‌ب و په‌وانبیزی^{۱۰۵}.

ئەگەرچی چەندین زانای دیکه له نمونه‌ی (سکاکی و جورجانی و... هتد) له‌م
 بواره‌دا جێده‌ستیان دیاره، به‌لام دواجا یه‌کیکی دیکه له‌و زانا ناودارانە، که
 له‌ بابەتی په‌وانبیزی‌دا پیش‌په‌وی و ده‌ستپێش‌خه‌رییان هه‌یه، (السید احمد
 الهاشمی) یه. ئەم زانایه‌ش له‌ کتێبه‌که‌یدا (جواهر البلاغة)، زۆر به‌ دووردرژی
 باسی (طباق) ی کردووه و به‌مجۆره‌ پێناسه‌ی ده‌کات: "بریتییه له‌ کۆکردنه‌وه‌ی
 دوو ده‌سته‌واژه، که له‌پووی واتاوه (مقابل) به‌رامبه‌ر یه‌کتری بن، هەندیکجار
 دوو ناون وەکو (هو الاول والاخر والظاهر والباطن)، یاخود دوو کردارن...^{۱۰۶}
 به‌گشتی ئەم زانایه وەك پیشینانی خۆی باسی گرنگی (طباق) ی کردووه وەك
 هونه‌ریکی دەرپرین.

^{۱۰۵} التفتازانی، شرح المختصر، ج ۱، شرح المختصر، انتشارات دار الحکمه، چاپ امیر، چاپ

سوم، ۱۳۶۰ ه.ش. بپوانه ل ۱۳۶-۱۴۱.

^{۱۰۶} احمد الهاشمی، جواهر البلاغة، مرکز انتشارات دفتر تبلیغات اسلامی - حوزه قوم، چاپ

سوم، ۱۳۷۰ ه.ق. ل ۱۶۶-۱۶۹.

۱-۴-۴ / دوالیزمی دژیهک له ئهدهبی هاوچهرخدا:

له م لیکۆلینه وهیه دا و له بابتهی (دوالیزمی دژیهک له فلهسهفهی مۆدیرندا)، باسی دوالیزمی دژیهکمان کرد، وهک بنهمایهک بۆ جیهانبینی نوێ و ههروهها وهک پێچکهیهکیش بۆ لیکۆلینه وه له (بوون)، بێگومان (ئهدهب) یش زادهی تیروانین و دیدمانه بۆ (ژیان). دهرئه نجام دهگهینه ئه و راستیهی، که دوالیزمی دژیهک و ململانی نیوان دژهکان پێکهینه ری زۆر پێچکهی ئهدهبییه و بهشیکه له پێکهاتهی چۆنیتهی بێرکردنه وهی زۆر نووسهر و پهخنهگری بواری ئهدهب. بهجۆرێک، که له سهردهمی مۆدیرندا (دوالیزمی دژیهک) جگه له وهی بووته بابتهیکی گرنگ بۆ زۆر بهرهمی ئهدهبی له هه مانکادا لای پهخنهگرانی بواری ئهدهبیش شیوازیکی ناسینه وهی، یاخود جیاکردنه وهی دهربرپینی بههیزه له دهربرپینی پووکهش و ساده.

دوالیزمی دژیهک بابتهیکی سهرهکی نیو ئهدهبی میلی و فۆلکلۆریشه (که له سهردهمی ئهدهبی هاوچهرخدا جیگای بایهخه)، به و بهلگه، که بهردهوام له و دوو جۆره ئهدهبه دا باس له ململانی نیوان دژهکان دهکات له بابتهی نه ریتی کۆمه لایهتی و کۆن و نوێ و ململانی چاکه و خراپه و تادهگات به باسی دێ و درنج و پۆلێنکردنی ئاژه له کانی ش بۆ دپنده و مرقۆ دۆست و فیلباز و زیرهک و گهلق و به وهفا.

له پهخنهی نویدا، دوالیزمی دژیهک له تایبهتمهندییه بنه پرهتیبه کانی (شيعر) ئهژمار دهکریت، تا ئه و پادهیهی، که شاعیری ساده بیژیش ناچاره، دوالیزمی دژیهک بکاته که رهسهی دهربرپینی خۆی. بۆچوونی هه ندێ له بیرمه ند و

ئەدەبناسان بەم شێوەیە: " (دیچن) زمانی دوالیزمی دژیک، بە زمانی شیعر دەزانیت، کە برۆی وایە دەربڕینەکان لە پێی دوالیزمی دژیکەووە زۆر گونجاو لە زمانی شیعریدا، شاعیر لە پێی دوالیزمە دژەکانەووە پاستییەکان دەردەبرێت. (فردریک شللیگل) و (توماس دکنس) سەلماندوویانە، کە دوالیزمی دژیک پۆلێکی بنەپەتی لە دەربڕینی شیعریدا هەیە، چونکە دوالیزمی دژیک چییەتی ئەم جیهانە دژیکە دەردەخات، کە هەمان ئەرك و کاری شیعرە" ۱۵۷.

هەر لەم پووەووە ئەدەبناسێک دەڵێ: "دوالیزمی دژیک وەک دەرکەوتەیکە مۆدێرنە لە قوولایی مێژوودا پەگۆریشە و بوونێکی کارای هەیە و هەر ئەم دوالیزمی دژیکە، کە مۆفی بزواندووە و چالاکی کردووە لە پێرەوی جیهانبینی خۆیدا، بەجۆرێک لە کایە (پەوشت)دا دوالیزمی دژیک (چاکە و خراپە) و لە (لۆژیک)دا (پاست و هەلە) و لە میتافیزیکدا (ظاهر و باطن) و... هتد خستوووەتەو. بنەمای بنەپەتی فیکری مۆدێرنەش بەهەمانشیوە لە چوارچێوەی دوالیزمی دژیکدا، کە هەمان بابەتی بنەپەتی، کە خۆی لە (الذات) خود و (موضوع) بابەتدا دەبینێتەو، خود وەک ئازادی و کار و ئێراده و پێوەر، بابەتیش وەک تۆرێک لە دەرواویشتەیی بابەت و حەتمی بوون، یاخود پەها و نەگۆر... بەواتایەکی تر مۆف لە تێوانینی فیکری مۆدێرنە بەردەوام لە ململانێدا لە نێوان دوالیزمە دژەکانی (الأختیار) هەلبژاردن و (جبر) سەپاندندا" ۱۵۸.

۱۵۷ فرشید وزبلە، متناقض نما در غزلیات حافظ، سابیتی تحلیلی خبری عصر ایران.

۱۵۸ سراته البشیر، الخطاب الشعري والثنائيات الضدية، ۲۰۱۱، ئەنتەرنێت.

دکتور (روح الله صیادی نژاد) له باسی (دوالیزمی دژیهک له نډه بیاتی هاوچه رخی عه ره پیدا) باس له گرنګی و بایه خی دوالیزمی دژیهک ده کات و پښوایه له هه ردو بواری زمانه وانی، یاخود پږمانی و (سیمانتیک) و اتایشه وه، بوون و کاریګه ری هیه. دکتور (صیادی نژاد) له پوانګه ی پره ګه زه کانی پږمانه وه و هه روه ها له پوانګه ی و اتاییه وه چه نډین پږلښه نډی ده کات بږ دوالیزمی دژیهک^{۱۵۹}.

دکتور (احمد مداس) له کتیبی (لسانیات النص) دا، که نامانجی کتیبه که ی به مجوره دیاریکړدوه (نحو منهج لتحليل الخطاب الشعري) واته به پږیاژنکی شیکاریانه بږ دیسکورسی شیعی، له به شی دوالیزمی دژیهک دا ده لئ: "دوالیزمی دژیهک شپواژنکی تاییه ته، که پره خنه گران شیکارییه کانی خویان له سهه بونیاد ناوه، هه روه کو چږن (کمال ابودیپ) له بنه مای دوالیزمی دژیهک وه هه ولئ ګه یشتنی داوه به و نمونه فیکری و معریفیه ی، که دواتر ده رنه نجامه که ی گشتاندوه به سهه هه موو شیعی جاهلیدا. پاشان له دوالیزمی دژیهک وه جوره په یوه نډیه کی بونیادناوه له نیوان به ش و پارچه کانی چامه ی (لبید) دا، که له سهه بنه مای دوالیزمی دژیهک کی (ظاهر) ناشکرایه...^{۱۶۰}.

پاشان ده لئ: "دوالیزمی دژیهک به هه موو جوره کانی وه، هاو شپوه یی (التشاکل - Isotopie) و جیاوازی (التباين - Alotopie) دروسته ده کات، له به کاره یتانی زمانه وانیدا.

^{۱۵۹} روح الله صیادی نژاد، متناقض نما در شعر معاصر عربی، بپوانه: مجله زبان و ادبیات عربی، شماره ۲، سالی ۱۳۸۹ ه.ف.

^{۱۶۰} احمد مداس، لسانیات النص، عالم الكتب الحديث للنشر والتوزيع، ۲۰۰۷ م. ل ۶۲.

جگه له وانهش (سمیر الدیوب) پایوایه که: "دوالیزمی دژیهک فهزایهکی ناوازه دهخاتهوه له دهقدا، بهجۆرتیک، که کۆمهڵی پهیوهندی کاتی و شوینی و کارهکی پهیوهست به سهردهمی جیاوازهوه، بهگشتی ئهم پهیوهندیانه له چهندین جهمسهرهوه بهیهک دهگهن. بهیهک دهگهن و بهیهکدا دهدهن و دهپچرین و پیکدیتنهوه و دهرنهنجام ئهو بهرهمهی لێدهکهوینهوه، که دهقهکه دهولههمند دهکهن و ئهگرهکانی گریمانهیی رافهکردنی زیاتر دهکهن. دوالیزمی دژیهکی کرداری و ناوی پیکهینهری جیهانی دیالیکتیکی نێوان واقع و خوده، که ململانیه له ژياندا. زۆری دوالیزمی دژیهک له دهقیکی ئهدهبیدا بهلگهیه لهسهر گونجان و کرانهوهی له چهندین جهمسهرهوه به جۆرتیک، که لهوانهیه له دهقیکی ئهدهبیدا کۆمهڵی نهسهقی دژیهک بهرچاومان بکهوێت، که بزواوی ده داده دهقه ئهدهبیهکه، ئهم نهسهقه دژیهکانه پهیوهستن بهو گهردوونهوه، که وێنای دهکهین ههریۆیه دوالیزمی دژیهک تایبهتمهندی جوانی ده داده دهق"^{۱۶۱}.

سهبارهت به ئهدهبی هاوچهرخێ فارسیش، زۆن ئهوانه، که گرنگی و بایهخیان به (دوالیزمی دژیهک) داوه وهک (شفیعی کدکنی)، که لای فارسهکان به داهینهری (پارادوکسی وینهیی) دادهنریت^{۱۶۲}.

ههروهها (سیروس شمیس)، که له کتێبهکهیدا (نگاهی تازه به بدیع) تیروانینی هاوچهرخانهی بۆ دوالیزمی دژیهک خستوهتهپوو^{۱۶۳}. جگه لهوانیش

^{۱۶۱} سهراوهی پیشوو، ل ۶۳.

^{۱۶۲} شفیع کدکنی، پروانه هه دوو کتێبهکانی صور خیال در شعر فارسی، مرکز پخش، کتاب گزیده، چاپ چهارم، ۱۳۹۰ ه.ش. و موسیقی شعر، مرکز پخش، کتاب گزیده، چاپ دوازدهم، ۱۳۸۹ ه.ش.

^{۱۶۳} سیروس شمیس، نگاهی تازه به بدیع، ل ۱۰۹.

(د. مهدی محبتی) له کتیبه‌که‌یدا (بدیع نو) تیږوانینیکي نویی بۆ هه‌موو هونه‌رکانی (جوانکاری) پیشکesh کردووه^{۱۶۴}.

ئوه‌ی لیږه‌دا زیاتر جیگای سه‌رنج و بایه‌خه، دوالیزمی دژیه‌که له ئه‌ده‌بی مۆدیږنی پۆژئاواییدا، چونکه ئه‌گه‌رچی (دوالیزمی) دژیه‌ک په‌گورپیشه و بناغه‌ی هه‌یه له پۆژه‌لات و به‌تایبه‌تی له په‌وانبیزیدا، به‌لام له چه‌رخي نویدا دوالیزمی دژیه‌ک وه‌ک ستایلی ده‌رپرین و بابه‌تی په‌خنه‌ی ئه‌ده‌بی، له پۆژئاواوه بۆمان دیتوه و ده‌بیته بنه‌ما و بناغه‌ی چه‌ندین پێچکه و میتۆدی ئه‌ده‌بی و په‌خنه‌یی و مه‌ودایه‌کی نویش بۆ ئیستاتیکای ده‌رپرین دینیته کایه‌وه. لیږه‌دا وه‌کو به‌لگه و هینده‌ی مه‌ودا و زانیاریمان هه‌بیته سه‌ره‌تاکانی گرنگی و بایه‌خ به دوالیزمی دژیه‌ک له ئه‌ده‌بی هاوچه‌رخي پۆژئاواوا ده‌خه‌ینه‌پوو، یاخود به‌واتایه‌کی تر هه‌ولده‌ده‌ین بابه‌تی دوالیزمی دژیه‌ک له تایبه‌تمه‌ندییه‌کانی هه‌ندئ قوتابخانه و نووسه‌ری بواری فیکری ئه‌ده‌بدا، بدۆزینه‌وه:

۱-۴-۱/ دی سۆسیږ:

فردينان دی سۆسیږ (۱۸۵۷-۱۹۱۳ن)، زانایه‌کی بواری زمانه‌وانییه و دواتر بۆچوونه‌کانی بوونه بنه‌مایه‌کی پته‌و بۆ قوتابخانه‌ی بونیاده‌گه‌ری. سۆسیږ له ناودارترین زانایانی هاوچه‌رخه له بواری زمانه‌وانیدا.

ده‌گوتږیت زانستی زمان له (دی سۆسیږ) هوه ده‌ستپېده‌کات. ئوه‌ی لیږه‌دا و بۆ لیکږلینه‌وه‌ی ئیتمه جیگای بایه‌خه، ئوه‌یه، که سۆسیږ تیږوانینیکي نویی

^{۱۶۴} مهدی محبتی، بدیع نو هنر ساخت و آرایش سخن، انتشارات سخن، چاپ دوم، ۱۳۸۶ ه.ش. ل. ۱۰۶.

بۇ زانستى زماڭ ھىتايە كايەوہ . بەگشتى (دواليزمى دۇيەك) پەوشى چۇنيەتى لىكۆلئىنەوہى سۆسىرە لە زماڭ . سەرەتا لە پىناسەى زماڭدا پىيوايە كە : "سىستىمىكى ھىمايە ، ھىماكانى يەكتى تەواو دەكەن و پووندەكەنەوہ و بەھا لە يەكتى وەردەگەن" ، ھىمان ، واتە پەيوەندى نىوان (ھىما) و (واتا)كەى پىكەوتنى كۆمەلەيتە ، يەكتى تەواو دەكەن واتە واتا و پۇل بۇ يەكتى تەواو دەكەن ، لە كۆتايىدا ، كە دەلى بەھا لە يەكتى وەردەگەن ، واتە كاتىك دەلئىن (چاك) بۇ ئەوہىە جىاي بەكىنەوہ لە (خراپ) ، ياخود (پەش) بۇ ئەوہىە جىاي بەكىنەوہ لە (سپى) و پەنگەكانى دىكە ، كە ئەمەش ھەمان دواليزمى دۇيەكە ، واتە ھىتايى وشەيەك بۇ جىاكردنەوہىەتى لە بەرامبەرەكەى ، ياخود دۇەكەى .

بەھماكانى تىپوانىنى سۆسىر بۇ زماڭ ، كە لەھەمانكاتدا (دواليزمى دۇيەك) ىشەن برىتىن لە :

۱. زماڭ و ئاخاوتن : سۆسىر پىيوايە ، كە بۇ لىكۆلئىنەوہ پىيوستە پىشت بە زماڭى (ئاخاوتن) بىستىن ئەك زماڭى نووسراو . پاىوايە ، كە ئاخاوتن ، ياخود زماڭى ئاخاوتن تايبەت نىيە بە كەسىك ، بەلكو زماڭى كۆمەلگايە ، بەلام زماڭى نووسىن ، ئەزموون و تايبەتمەندى كەسىكە و زماڭى پەيوەندىكردى نىو كۆمەلگا نىيە بەگشتى .

۲. سۆسىر دوو ئاستى بۇ لىكۆلئىنەوہ دانا (كە ئەمىش جۇرىكى تى دواليزمە) ، ياخود دوو جۇر پەيوەندى دىارىكرىد ، كە ئەوانىش (پارادىگم) پەيوەندى واتايى و (سىنتاگم) پەيوەندى پىزماڭى بوو .

۳. سۆسىر دوو جۇرىشى بۇ لىكۆلئىنەوہ دىارىكرىد ، كە ئەوانىش (سىنكرونى) واتە لىكۆلئىنەوہ لە ئىستاي زماڭ و (دىاكرونى) لىكۆلئىنەوہ لە قۇئاغىكى مېژووى زماڭ .

۴. سۆسیر پئیوایه، که زمان له دوو جۆر په یوه ندى پیکدیت، په که میان په یوه ندىه کی (جدول)، یاخود (اقتران)ی، که په یوه ندىه که جۆریکه، که له دهره وهی سیستمی زمانه وانیه. دووهمیان، په یوه ندى پیکخستن، یاخود (ترکیب)ی، که ده که ویتته ناوه وهی ئاخوتن و وشه کان ده که ونه ناو جۆره په یوه ندىه که وه، که جیاوازه له په یوه ندى په که م^{۱۶۵}.

به گشتی ئه م تپروانینانه ی سۆسیر و به کارهیتانی دوالیزمی دژیهک وهک پیکه یه کی لیکۆینه وه چه ندين قوتابخانه ی ئه ده بی به دواى خۆیدا هیتا، له وانه:

۱-۴-۴-ب/ فورمالیسته کان:

فورمالیسته پروسه کان له نیوان سالانی (۱۹۱۵-۱۹۳۰) سه ریان هه لدا، بانگه شه یان ده کرد بۆ بایه خدان به په یوه ندى ناوخویى ده قى ئه ده بی و بره یان وابوو، که ئه ده ب سیستمیکى زمانه وانیه و زمانیش ته نها چه ند هیمایه که بۆ ئامازه کردن به واقع نه ک په نگدانه وهی واقع بیت. جگه له مانه ش ئه ده بیات داده بری له فیکر و فه لسه فه و کۆمه لگا^{۱۶۶}.

له پاستیدا فورمالیسته کان له کاردانه وهی پژیى کۆمۆنیستی پوسیادا ده یانویست بناغه ی پیزانیکى سه ره بخۆ بۆ ئه ده ب دابنێن جیاوازه وهی، که ده سه لات و پژیى کۆمۆنیستی ده یویست، که جه خت کردنه وه بوو له سه ر

^{۱۶۵} کمال بشیر، التفكير اللغوي بين القديم والجديد، دار غريب، القاهرة، ۲۰۰۵، بره وانه ل ۴۵.

^{۱۶۶} ایناس محمود عبدالله، نقد النقد، عالم الكتب الحديث، الأردن، الطبعة الأولى، ۲۰۱۲م.

ناوه پۆك و بابەت، كە بەو پێیە ئەدەب تەنھا دەرپری ئەدەبیاتی مارکسی بوو و هیچ شتێك بەناوی فۆرم و پووخساری ئەدەبی جیگای بایه خ نەبوو.^{۱۶۷}

یەكێك لەو فەیلەسوف و زاناوانە، كە جاروبار بە هەڵە بە فۆرمالیست ناوی دەرکردووە، چەردەیهك بیریۆچوونی تازەى هێناى ئارا (میخائیل باختین)ە، باختین لەویدا هاوڕا بوو لەگەڵ سۆسیتر، كە (زمان) بنەمای گشتی واتا و پەگەزى بنەپەتە ناسینەوێ واتایە، بەلام بەپێچەوانەى سۆسیترەوێ زمانى بە دەرھاوێشتەیهكى كۆمەلایەتى و میژوویی دەزانى. بەپای باختین زمان بەهیچ جۆرێك جێگیر و چەسپاوی نییە، بەلكو بەردەوام لە گۆراندایە.^{۱۶۸}

(لوشینیف)، كە هاوڕێبازی (باختین)ە دەڵێ: "زاراوە و وشەكان چەند نیشانەیهكى كۆمەلایەتین، كە دەتوانن لەنتوان چینهكانى كۆمەلگا و قوناغە جیاوازهكانى میژوودا، واتای جیاواز و چەمكى جیاواز هەلبژێرن"^{۱۶۹}.

"هەر گوتهیهك، كە دێتە سەرزمان بەهەموو بوونی خۆى وەلامى قسەكەریكى نەببێراو دەداتەوێ و كاردانەوێ دەنوێنێت و ئاماژە بە شتێك دەكات لە دەرەوێ خۆى و زیاتر لە سنوورەكانى خۆى"^{۱۷۰}.

^{۱۶۷} یوسف عوض، نظرية النقد الأدب الحديث، ۱، الأمين - القاهرة، ۱۴۱۴ هـ.ق. بېوانە

ل. ۱۶.

^{۱۶۸} بابك أحمدی، ساختار و هرنوتیک، گام نو، چاپ سوم، ۱۳۸۳ هـ.ش. بېوانە ل. ۲۴.

^{۱۶۹} ویستر، راجر. پیش درآمدي بر مطالعه نظریه ادبی، ترجمه: الهه دهنوی، روزگار. چاپ اول، ۱۳۸۲ هـ.ش. ل. ۵۸.

^{۱۷۰} رمان سلدن، ویدسون پیتز. راهنمایی نظریهای ادبی معاصر، ترجمه: عباس مخبر، چاپخانه طرح نو، چاپ سوم، ۱۳۸۴ هـ.ش. ل. ۲۸.

باختین باوه‌پی واپو، که زمان زاده‌ی دوولایه‌نه، یاخود چند جه‌مسره‌یه،
 ناماژه به‌وه ده‌کات، که تاییه‌تمه‌ندی گفتوگویی ناو زمان له زمانی نه‌ده‌بیدا
 به‌تاییه‌تی له (پۆمان) دا ئاشکراتره و ده‌توانیت گریمانه جیاوازه‌کانی نیوخوی
 به‌شیوانی جۆراوچۆر پیکبخت. واته باختین دۆزه‌روه‌ی چه‌مکی (فره
 ده‌نگیه) له پۆماندا^{۱۷۱}.

لێره‌دا گرنگی و بایه‌خی (دوالیزمی دژیه‌ک) لای فۆرمالیسته‌کان جگه له‌وه‌ی
 وه‌ک که‌ره‌سه‌یه‌کی زمانه‌وانی و ده‌رپرین ده‌رده‌که‌ویت، که (دوالیزمی دژیه‌ک)
 به‌شیکه له پیکهاته‌ی ده‌ره‌کی (ده‌ق) و به‌ره‌می نه‌ده‌بی له‌هه‌مانکادا لای باختین
 به‌تاییه‌تی له‌و گۆشه‌نیگایانه‌یدا، که ده‌رباره‌ی پۆمانه‌کانی ف.م. دیستویفسکی
 ده‌رپرین مملانی دژه‌کان به‌گشتی سروشتی ئاسایی خۆی وه‌رده‌گریت.

۱-۴-۴-ج/ بونیادگه‌رای، یاخود بونیادگه‌ری (ستروکتورالیزم):

وشه‌ی بونیادگه‌ری له (بونیاد) و پیکهاته‌ی بنه‌په‌تییه‌وه هاتوه، به‌جۆرتیک، که
 بونیادگه‌راکان پریان وایه: هه‌موو دیارده‌یه‌ک، مرۆفایه‌تی بیت، یاخود نه‌ده‌بی،
 بونیادیکی هه‌یه، یاخود بونیادیکی پیکه‌یتناوه. بۆ لیکۆلینه‌وه له‌م بونیاده پێویسته
 شیبکه‌ینه‌وه بۆ ئه‌و پیکه‌یتنه‌رانه‌ی، یاخود په‌گه‌زانه‌ی، که ئه‌و بونیاده‌یان
 پیکه‌یتناوه به‌بێ گه‌رانه‌وه، یاخود بایه‌خدان به‌هۆکاره ده‌ره‌کییه‌کان^{۱۷۲}.

^{۱۷۱} ریچارد هارلند، درآمدی تاریخی بر نظریه ادبی - از افلاطون تا بارت. ترجمه: علی

معصومی و شاپور جوکش، چشمه، چاپ دوم، ۱۳۸۵ ه.ش. بهوانه ل ۲۵.

^{۱۷۲} لیونارد جاکسون، بؤس البنیویة، ترجمه: نادر دیب، دار الفرقد، الطبعة الثانية، ۲۰۰۸ م.

بهوانه ل ۱۲۶.

بونیادگەری ئەگەرچی لە بوارى زانستى زمان و پەخنى ئەدەبىدا زۆر
لەبارەىە دەگوتیت، بەلام بەگشتى پێيازىكى فیکرى و ھۆکارىكى شیکارىیە،
کە بونیادنراوە لەسەر فیکرى گشتگیر، یاخود کۆیەكى پێکخراو. بونیادگەرى
گرنگى بە ھەموو کایەکانى مەعرفەى مۆقايەتى داوە^{۱۷۳}.

لە کایەى زمانەوانیدا (سۆسیۆ) بە پیشەپەوى بونیادگەرى زمانەوانى
دادەنریت. لە کایەى کۆمەڵناسیدا (کلود لیڤى شتراوس) بپوای وایە، کە کۆى
ئەو لیکۆلینەوانەى، کە پەيوەستە بە کۆمەڵگەو، ھەرچەندە جیاوازی ھەبێت،
دەرئەنجام سەردەکیشیت بۆ چەند بونیادێک. بەجۆرێک ئەو پێکھاتانەى نۆو
کۆمەڵ و گریمانە دەکات، یاخود بەجۆرێک خۆى دەسەپێتیت، کە کۆیەكى
پێکەو گونجاو لە خودى خۆیدا، ئەو ھەش بەھۆى ئەو پێوەرە
سەپێنراوانەو، کە کۆمەڵگا دەیسەپێتیت.

لە کایەى زانستى دەروونناسیدا (میشیل فۆکۆ) و (جان لاکان) ھەر دووکیان
دژ بە پەوتى تاکگەرایى (الفردیە) وەستانەو لە بوارى (الاحساس) و
(الادراك) دا^{۱۷۴}.

لە تیروانىنى بونیادگەراکانەو، لیکۆلینەو لە ھەر دیاردەىەک و
پاڤکردنى، واتە پێویستە لیکۆلەر مامەڵە لەگەڵ پەگەزە پێکھێنەر و
بونیادییەکانى ئەو بابەتە بکات و پێگە ئەدات فیکر و بیروباوەپى خۆى، یاخود
ھۆکارى دەرەكى دزە بکاتە ناو لیکۆلینەو، کە لەسەر بونیادی دەقیك. وەك

^{۱۷۳} عبدالقادر حمە أمین، ئەدەب و پێژاوەکانى ئەوروپى - کوردی، سلێمانى ۲۰۱۱ز. بپوانە ل ۱۷۹.

^{۱۷۴} ریتشەرد ھارلەند، مافوق البنىویە، ترجمە: حسن حمامة، دار الحوار، سوریه، الطبعة الثانية،

۲۰۰۹م. بپوانە ل ۲۰-۷۲.

بونیادگه راکان ده لّین خالی بنه پرتی خودی بونیاده و تنها ئویش به سهو پتویست به چوونه دهره وهی چوارچتویه بونیاد ناکات^{۱۷۵}. به پای بونیادگه راکان، هه موو دیارده یهک بونیادیک بوخوی پیکده هینیت، پینه دهنکیه کان بونیادن، جیناوه کان بونیادن، به کارهینانی کاره کان و پیکهستنی هونه ره کانی په وانبیزی و... هتد هه موو ئه مانه بونیادن^{۱۷۶}.

له بوری په خنه ی ئه ده بیدا، په خنه ی بونیادگه ری، پیکه یه کی تاییه تی هیه، که کورته که ی ئه مه یه: به گشتی کاردانه وه و به پاره ویزدانیه کان، یاخود دهرونییه کان ناتوانیت بگاته ئه و لیکولینه وه و دهره نجامه ی، که لیکولینه وه له په گه زه سه ره کییه کانی بونیادی به ره مه میك، پییده گات. بویه هر به ره مه میك پتویسته له ناو خودی خویدا لیکولینه وه ی له سه ر بکه ی، له ناوه پوک و (سیاق) و په یوه ندی به ش و ئه ندامه کانی، ئه مه ش کاریکی ژور پتویسته، چونکه پتویسته بگینه ئه و پووکاره هونه رییه، که سه ره بخویه له هه موو بوونیکی، یاخود هۆکاریکی دهره کی و ده وروبه ر.

به گشتی بونیادگه ری باوه پی به (ظاهر) هیه وهک بونیادیک، داپراو له هۆکار و پاساوه کانی ده وروبه ری و هه ولئ شیکاری و. پافه کردنی دعات بۆ پیکهاته و په گه زه سه ره تاییه کان له پیناو تیگه یشتن و په یپردنی. هر لیره وهیه، که په خنه گرانی بپریان وایه، که حوکه کانی شکلی و پووکه شن^{۱۷۷}.

^{۱۷۵} ریتشرد هارلند، مافوق البنیویه. هه مان لاپه ره.

^{۱۷۶} محمد عزام، النص الغائب، عالم الکتب الحديث - الأردن، ۲۰۱۱ م. بپوانه ل ۱۸.

^{۱۷۷} رولان بارت، نقد و حقیقت، ترجمه: شیرین دخت دقیقیان، نشر مرکز - تهران، چاپ پنجم، ۱۳۹۰ ه. ش. بپوانه ل ۷۲.

لیفی شتراوس بروای وایه، که دهگونجیت ئم پښار و نه سهقه له هه موو جوړه لیکولینه وه یه کدا په پیره و بکړیت^{۱۷۸}.

یه کیک له دامه زړینه رانی ئم قوتا بخانه یه (رومان جاکبسون)، ه که ئویش له بواری زمانه وانیدا وینه یه کی ته وایو له په یوه ندی ئا خواتن پښکه ش کرد و دابه شیکرد بۆ (گه یه نه ر) و (وه رگر).

له دهر ئه نجامی به یه ککه یشتن و هاوکاری و پیکه وه کارکردنی (شتراس) و (جاکبسون)، که پیکه وه شیکاریه کیان کرد بۆ دهقی (پشيله کان) ی (بۆدلیر)، ده توانین بلتین بونیادگری به پره سمی له وپوه له دایکبوو^{۱۷۹}.

سه باره ت به لیکولری (سیمیلوژی) پوسی (لۆتمان - Lotman) پایوایه، که دیارکردنی (دهق) پشت ده به ستیت به پیکهاته (ته عبری) و (بونیادی) و دیاریکراوه کانی له دهر پیندا، دهق له چوارچپوهی په یوه ندیه کی سنووردار دایه، له و بونیادانه ی له دهر وهی دهق دانراوه جیاوازه. نه گهر دهق ئه ده بی بو ئه و دهر پین سه رها له پیکه ی په یوه ندیه سروشتیه کانی زمانه وه ده بیت^{۱۸۰}.

شایانی باسه یوری لۆتمان پښو ابوو، نابی پښا له و کۆدانه ی دهری ده قیش بگرین، که خزمه تی توپژینه وه که ده کات، هر ئم پایه ش دواتر دوا بونیادگره کان ئاوپیان لیدایه وه.

^{۱۷۸} لیونارد جاکسون، بؤس البنیویه، الأدب والنظرية البنیویه، ترجمة: ثائر ديب، بېوانه ل ۱۲۶.

^{۱۷۹} سه رچاوه ی پښوو.

^{۱۸۰} محمد عزام، النص الغائب، ل ۶۴.

١-٤-٤-د/ پۆلان بارت و دهق:

له‌سه‌ر پێناسه و سروشتی(دهق) پای خۆی هه‌یه. پای بارت به‌ کورتی به‌م جۆره‌یه. "دهق دابراوه له‌ داهێنه‌ر و سیاقه‌ میژوویی و کۆمه‌لایه‌تیه‌که‌ی. دهق په‌وکاری ده‌ره‌کی به‌ره‌می نه‌ده‌بیه و چنراویکه له‌ وشه‌ی جیاواز و پێکدادرا و پێکخراو به‌جۆرێک واتایه‌کی به‌هێز و قوولمان ده‌دات. (دهق) چنراویکه له‌ هونه‌ری په‌وانبێژی ده‌ربهرین به‌جۆرێک، که په‌وانبێژی ئاخاوتن و زمان ده‌کاته (چه‌ک). په‌وانبێژی بۆململانی کۆمه‌لێک که‌ره‌سه ده‌خاته به‌رده‌ست به‌کاربه‌ره‌که‌ی. لێ‌وه‌یه، په‌وانبێژی ته‌نها ئیستاتیکای ده‌ربهرین نییه، به‌لکوو به‌گشتی فه‌لسه‌فه‌ی بیرکردنه‌وه و پۆشنبیری کۆمه‌لگا و شینوازی وتووێژ و گفتوگۆیه..^{١٨١}، به‌لام دواتر نه‌میش ئه‌م ستراتیژیه‌ی گۆپی و بایه‌خی ده‌دا به‌و ده‌رووبه‌ره کولتوویرییه‌ی، که ده‌قه‌که‌ی تێدا هاتۆته به‌ره‌م.

له‌ کورته‌ی ئه‌م بابه‌ته‌دا گه‌یشته‌یه ئه‌و ده‌ره‌نه‌جامه‌ی، که بونیاده‌گری له‌ تێپوانینی بۆ ده‌ق و پێچکه‌ی په‌خنه‌گری خۆیدا (ظاهر) بونیادی ده‌ره‌کی ده‌ق ده‌کاته پێوه‌ر و له‌و پێناوه‌دا له‌سه‌ر بنه‌مای په‌یوه‌ندی که‌ره‌سه‌کانی ناو ده‌قیک شیکاری بۆ ده‌قه‌که ده‌کات. بێگومان (دوالیزمی دژیه‌ک) له‌ گرنگترین ئه‌و چنراوانه‌یه له‌ناو پێکهاته‌ی ده‌قدا و ده‌توانیت بنه‌مایه‌کی زۆر گونجاو بێت

^{١٨١} فانسان جوف، الأدب عند رولان بارت، ترجمة: عبدالرحمن بوعلي، دارالحوار، الطبعة الأولى، ٢٠٠٤م. ل ٤٧. هه‌روه‌ها پێوانه‌ کتێبی (رولان بارت. قراءه‌ جديده للبلغة القديمة، ترجمة: عمر أوكان، رؤية للنشر والتوزيع، ٢٠١١م).

بۆ ئو دەرئەنجامە، که شیکار و پافەکاری بونیادگەر، یاخود پەخنەگری بونیادگەر دەیهوئیت پیتی بگات.

۱-۴-۵/ دوالیزمی دژیهك و ئەدەبیاتی عیرفان و تەسەووف:

ئەدەبیاتی عیرفانی، یاخود سۆفیانه، بەگشتی بەشیکی زۆر گەورەیه لەو سامانە ئەدەبی و فیکری و پۆشنبیریە، که عارفانی ئەم ناوچەیه بەرھەمیان ھێناو و پانتاییەکی فراوانی لە ھۆنراوێ کلاسیکی گەلانی ئەم ناوچەیه بۆخۆی بردوو، تەنانەت لای نەتەوہیەکی وەکو ئیمە (کورد)، عیرفان و ئەدەبی عیرفانی دەستپێک و سەرچاوەی ئەدەبی کلاسیکیمانە.

ئەم ئەدەبیاتە واتە ئەدەبیاتی عیرفان لەمێژووی ئەدەبیاتی ئیسلامیدا (کە خاڵی ھاویەشی ئەدەبیاتی نۆیان گەلانی ئەم ناوچەیه، بەلام ھەریەکەیان بە تاییەتمەندی خۆی). سەرەتاکە دەگەرێتەو بۆ ئو پێچکە فیکریە، که لە سەرەتاکانی سەدە دیووەمی کۆچیوە بەتاییەتی پاش خەلافەتی (عوسمانی کۆپی عەفان) سەرپەڵدا. کەسانیک نەیار و نارازیبوون بەو شیوە ژیان و پەفتارانە، که کەسانی خاوەن دەسەلات ئەنجامیان دەدا لە دنیاویستی و لاوازی باوەریان، ھەریۆیە ئەمان دوورکەوتنەو لە دەسەلات و کەوتنە زەمی دنیا و پێویستی پەرورەدی دەروون و عیشق بۆ خوا و خۆیەکلەکردنەو بۆ بەدەستھێنانی پەرەزەمەندی ئو و گرنگیدان بە ناخ و پاکردنەوی (نەفس). سەرئەنجام پێنمایی و گوتهکانی ئەم پێچکەیه لە مێژووی ئیسلامیدا بوو دوو بەش، بەشیکیان کەوتنەو ئامۆژگاری و پێنمایی خەلکی، که دەتوانن بەرھەمەکانیان بە (ئەدەبی فیکری) ناوبەری. بەشیکی تریان کەوتنە بابەتی (جذبە) و (عشق)، که دەتوانن بە (ئەدەبی عاشقانە) ناوژەدی بکەن، که ھەموو

ئەمانە دواتر مىراتىكى گەرەى ئەدەبىيان بۇ بەجىيەشتىن، كە بەگشتى بە (ئەدەبى عارفانە) ناسراوہ و لەو پىچكە فېكرىيەوہ دەسپىك و ئىلھامى وەرگرتوہ^{۱۸۲}.

لەم رووہوہ نووسەر و بىريارى گەرەى پووسى (بىرتلس)، لە كىتەبەكەيدا (تصوف و ادبيات تصوف) بەشكى تاييەتكردوہ بەو بابەتە، كە سۆفى و عارفەكانى سەرەتاي مېژووى ئىسلامى كەوتنە ئەدەبىيات و بەتاييەتى شيعر نووسىن. لەمبارەيەوہ پايوايە، كە سۆفىيەكان زۆر گرنگيان دەدا بە (حال) و بە دابەزىنى پەحمەتى خاويان دەزانى، بۆيە بەردەوام بەدواى ئەو ھۆيانەوہ بوون، كە دەيانتوانى (حال) لە سۆفیدا بەدیبھېتن. دواتر (سماع)يان داھىتا، سەرەتا دەنگ و ئاوازی خۆشبوو دواتر سەرىكىشا بۇ ميوزىك و دەرئەنجام ئەم ميوزىك و دەنگە خۆشە پىويستى بە وشە و دەستەواژەى پىر لە جوانكارى (بديع) ھەبوو، بەلام پىويستبوو لە دەرپىندا وشە و زاراوہ و دەستەواژەى ئەوتۆ ھەلبژىرن، كە بۇ ئاستى گشتى گويگران گونجاو بىت و لىتى تىبگەن. كەرەسە زمانىيەكان ئاوازدار بن بەجۆرىك جۆلە و تاسە لای گويگر دروستبكات. سەرئەنجام لەبەرامبەر ئەو شيعرانەى دەربار و چىنى فەرمانپەوادا، كە بەردەوام سەنەتكارى تىدا دەكرا بە تاييەتمەندى خۆى، ھۆنراوہى لىرىكى (شيعرى غەزەلى) سۆفیانە سەرىپەلدا، كە جگە لەوہى ساكار و سروشتى و پىر لە پەند و نزيكوو لە تىگەيشتنى خەلكىيەوہ بەگشتى، ھاوكات ھەموو ھەول و ئامانجى ئەم جۆرە شيعرە وروژاندنى ھەست و سۆز بوو. ھەست و سۆزىك، كە دەرئەنجام (سماع) (حال) دروستبكات.

^{۱۸۲} عبدالھسین زىيىن كۆب، ارژى مىراث و صوفىيە، انتشارات سخن، چاپ چەھارم،

۱۳۸۹ھ. ش. بېوانە ل. ۱۴۰-۱۴۴.

ئەم چۆنىەتتى دەرىپىنە بەردەوام بوو تا كوشتى (حەلاج)، پاش ئەو
شيعر و ئەدەبىياتى سۆفى و عارفەكان زىمانىكى شاراوە و ئالۆزى ھەلبۇزاد
بەجۇرىك چەندىن ھونەرى دەرىپىنى ھىنايە كاپەو، كە لەيەك كاتدا جگە
لەوہى جوانكارى بوو لە دەرىپىندا، بەھەمانشىوہ ئەو جۇرہ زىمانەى شيعر
بووہ زىمانىكى شاراوہى بە جورئەت، كە ھەموو شتىكى لىوہ بگوتى و
ترسىش نەبىت لە سزادان، چونكە دەرىپىنەكان بەجۇرىكىبوون پافەى جىاوازيان
ھەلدەگرت. ئەگەر لای شاعىران بەگشتى زىمانى خوازە بەكار ھاتبىت بى
دەريازىبون لە كەمى و ھەژارى لە كەرەسەى دەرىپىندا ئەو لای سۆفى و
عارفەكان جگە لەوہ، وەك نىشانەيەك، ياخود سومبولىك بەكارھاتوہ بى
دەرىپىنى ئەو چەمكە عىرفانى و فەلسەفیانەى، كە وىستوويانە بە توىكلىدارى و
نەپنى و ناروونى گوزارشتى لى بكن.

زمانی خوازه لای عارفه کان زۆرجار به جۆریکه، له کاتی هینانی چه مکیکدا به خوازهیی چه مکهکی به رامبه ریشی وهکو دوالیزمیکی درێهك. هینراوه بۆنموونه (خوف و رجاء)، (بسط و قبض)، (محو و سكر)، (زولف و پوو)، (خۆر و مانگ)...هتد^{١٨٣}.

لهو پوانگوه، بابەتی (ئەدەبیاتی عێرفان) نەك پەيوەندی پاستەوخۆ، خودی بابەتەكی ئێمەیه، بە پێویستی دەزانم لەسەر دوو ئاست، یاخود ڕەهەند بۆسی (ئەدەبیاتی عێرفان) بكەم:

۱۸۲ یوگنی ادوارد ویچ برتلس، تصوف و ادبیات تصوف، ترجمه سیروس ایزدی، مؤسسه انتشارات امیر کبیر - تهران، ۱۳۸۷ ه.ش. پروانه لایحه‌رسانی ۵۰-۷۸، ه‌روه‌ها ۱۴۶-

یه که میان، زمانی دهرپرین، واته نو زمانه‌ی، که نه ده بیاتی عیرفانی پی
گوزارشت کراوه:

یه کیک له تاییه تمه ندییه گوره کانی نه زمونی عیرفانی، نه وه یه، که
دهرپرین و گوزارشتکردن له و حاله ته نه گره نه ستم نه بیت، ئاسان نییه،
به جوریک، که محمه د غه زالی ده لیت: "که سیک، که نه م پیکا و دهرگایه ی بۆ
بکریته وه، هینده کاری گوره ده بینیت، که ناتوانیت بگاته سنووی
وه سفکردنی^{۱۸۴}.

به گشتی ده توانین له دهرپرینی عیرفانیدا نه م هۆکارانه وه پیکرباس بکهین:
پیکری بابته: نه زمونی عارفانه، بابته ی دووباره کردنه وه و نه زمونکردن
نییه، به جوریک بتوانیت وه هاوکی شه یه کی جیهانی مادی و ههسته کان
نه زمون بکریته. ده توانین نه م پیکر و هۆکارهش به سه ره کی بزاین، چونکه
(دهرپرین) کاری عه قله و عه قلیش ته نها له توانیدا هیه چه مکه لیکدراوه کان
دابه شبکات و پۆلێتیان بکات و هه ندیکجاریش دووباره لیکیان ده داته وه.
به واتایه کی تر، بابته تیک، که هیشتا عه قل دهسته وسانه له قبولکردنی ئیتر چون
زمان گوزارشتی لی بکات.

پیکری زمان: زه مینه ی نه زمونی عیرفان، زه مینه ی ژبانی پۆژانه و زمانی
ئاخاوتنی خه لکی ئاسایی نییه، که پۆژانه له پێی زمانی ئاخواوتنه وه وه ک گوێگر
و قسه که ر، نه رکه ده بینن. زمانی ئاخواوتنی ئاسایی پۆژانه خزی کورتی هیناوه

^{۱۸۴} احمد غزالی، دو رساله ی عرفان در عشق، به کوشش ایرج افشار، بی چا - تهران، ۱۳۵۹

له وهی مه به ست و واتا کانی پۆژانه بخاته قالبی گوتن و ناخاوتنه وه، ئیتر چۆن ده توانیت گوزارشت له واتا گهردوونیه کانی عیرفان بکات؟!

ج. پێگهی خودی (بکه): خودی بکه واته (عارف)، لێره دا پووبه پووی حاله تیکهی دهروونی دژوار ده بیته وه، که تپه پاندنی ئاسان نییه. ئه ویش ئه وهیه، که کهسی عارف پاش گه یشتن به پله یهکی تایبهت، ده بیینیت تووشی شۆک ده بییت و له حاله تی سۆزداریدا نقوم ده بییت به جۆریک، که خۆی له یاد ده کات، دیاره ده برپینیش به شیکه له خودی عارف، بۆیه توانای گوزارشت و ده برپینی نامینێ.

د. پێگهی گوێگر: ژۆرجار له م کاری ده برپین و گوێگرتن و له یه کتر حالێ بوونه دا کێشه ی ئه وه دروست ده بییت، که گوێگر ناتوانیت له ئه زموونی عیرفانیانه حالێ ببیت، چونکه ههروهک وه سفکردنی پهنگ و چۆنییه تی پهنگه کانه بۆ که سیکێ نابینا و کوێر.

ئه گه رچی ئه و چوار خاله ی سه ره وه له جۆره کانی ئاسته نگ و پێگه یه یه له بهردهم ده برپینی عیرفانیدا، به لام پاستیه کی به رچاومان ههیه، که ئه ویش بوونی به ره میکی نۆری ئه ده بی عیرفانیه^{۱۸۵}.

(شطح) بزپکاندن، له تایبه ته ندیه کانی زمانی ده برپینی عارفانه:

بزپکاندن گرنه گرتین و یستگه و خالی پێکدادانی نیوان (عیرفان) و (لۆژیک) ه، ئه م بابته له نۆر پوانگه وه بابته ی قسه له سه رکردنه، به لام له پوانگه ی

^{۱۸۵} علیرضا فولادی، زبان عرفان، انتشارات سخن با همکاری انتشارات فراگفت، ۱۳۸۹ ه. ش.

لۆژيکه وه و له ديدىكى په خهنى لۆژيکيانه وه، جۆرێک له کۆبوونه وهى دژه کان، ياخود دواليزمه دژيهکه کان، واته گونجاندنى دوو نه گونجاو. جگه له بزپکاندن هه موو جۆرهکانى دیکى دواليزمى دژيهک و به گشتى (دژه کان) له زمانى عيرفاندا بوونى ههيه، ليره دا پرسىيارى بنه پتهى ئه مهيه، که بۆچى (دواليزمى دژيهک) له زمانى عيرفاندا بوونى ههيه؟ له وه لāmى ئه م پرسىاره دا سى تىۆرى ههيه:

۱. تىۆرى دژيهکبوونى ئه زمون: له سه ر بنه ماى ئه م تىۆريه، دژيهکبوون له بزپکاندنى عارفه کاند، په يوه سته به بوونى دژيهکى له ئه زمونى عيرفاندا. ئه م تىۆريه پاى (استيلس)ه، که بپواى وايه ئه زمونى عارفانه ههچ نيه جگه له دژيهکيهکى بى مانا. هه لē ئه م تىۆريه له وه دا به ته نها له پوانگه لۆژيکيه که وه سه يرى ده کات.

۲. تىۆرى هه لē ده ربېرىن: ئه م تىۆريه پايوايه، که (دژيهکبوون) له ده ربېرىنى عيرفاندا، ده رنه نجامى هه لē يه که، که عارف له وه سفکردنى ئه زمون ه عيرفانيه که يدا ده يکات، واته به بى ههچ مه به ستيک عارف ده که ويته هه لē وه له وه سفکردنى ئه وهى، که بينيويه تى.

۳. تىۆرى هه لگرتنى (دژيهکبوون): به پتي ئه م تىۆريه بزپکاندن و هه رکام له (دژيهک)هکانى دیکه له ده ربېرىنى عيرفانيانه دا ئه گه ر و گريمانه ئه وهى تيدايه، که دژيهکبوونى لۆژيکيانه ئه لسه ر هه لگرتبتي، چونکه بوونى دژيهک و دواليزمى دژيهک له ده ربېرىنى عيرفانيانه دا ته نها وه ک هينانى (هاو واتا) وايه به مه به ستي زياتر پھونکردنه وهى ماناى ده ربېرىن.

۴. تیۆری هونەری ئەدەبی: بە پێی ئەم تیۆرییە بزرگانەکان و بە گشتی دژیهك و دوالیزمی دژیهك، جۆریكە لە هونەری دەرپرین و عارفەكان لە پێناو جوانترکردنی دەرپرینەکانیاندا سودیان لەم هونەرە وەرگرتووە.

بە گشتی ئەو زمانە، کە عارف لە دەرپرینی عیرفانیدا بە کاریدەھێنیت یا زمانیکی (پافەکارانە) واتە ئەرکی پافەکردنی لەئەستۆیە، یاخود پوونبێژییە و ئەرکی گەیانندی واتا و پوونکردنەوێ لەئەستۆدا. مامەڵەکردنی لە جۆری لەگەڵ ئەزموونی عارفانەدا چوار ئاستی زمانی عیرفانی پیکهیناوە، کە یەکەمیان بریتییە لە ئاستی دژیهکی، یاخود بزرگانەکان، کە لەم ئاستەدا پووبەپووی کۆبوونەوێ دژیهك و دوالیزمە دژیهكەکان دەبینەو. بە شێوەیەکی گشتی (دژیهکی)، یاخود بزرگانەکان بە ھەموو جۆرەکانیەو، لایەنە بنەپەتیەکانی ئاستی دژیهکی دەردەخات لە زمانی عیرفاندا.

سێ ئاستەکی تریش بریتین لە: (ئاستی سومبولی) و (ئاستی بەلگەیی، یاخود عەقڵی) و دواجار (ئاستی نەقڵی)، بەلام ئەوێ پەيوەستە بە بابەتە سەرەکیەکی ئیمە ئاستی یەکەمە^{۱۸۶}.

دووھەمیان، خودی بابەتی ئەدەبیاتی عیرفان:

وەك لە سەرەتای بابەتی (دوالیزمی دژیهك و ئەدەبیاتی عیرفان و تەسەوفا)دا ئاماژەمان پێکەرد، پەيوەندی و میژووی نێوان ئەدەبیات و عیرفان (بەتایبەتی لەم ناوچانەدا) ھاوتەریب و پەيوەندییەکی تەنگاوتەنگیان ھەیە

^{۱۸۶} استیس و.ت، عرفان و فلسفه، ترجمه: بهاء الدین خرمشاهی سروش - تهران، چاپ

مفتم، ۱۳۸۸ ه.ش. پروانه ل ۲۶۸.

بهجۆرئك، كه چه ندين هاوبه شيان ههيه، له وانه (زمان) هۆكاری ده برپینی عیرفان و ئه ده بيشه، جگه له وه ئه م جۆره به ره مه، واته (ئه ده ب) و (عیرفان) هه ردووكيان په نگی وینا کردن ده ده نه ئه زمونی (ذوقی) و چیتزی پۆحی. وهك (زکی مبارك) له مباره وه ده ئیت: "ژیانی سۆفی له سه ر بنه مای (ذوق) ه و هه ر ئه مه ش بنه مای یه كه می هونه ره، كه واته سۆفی كه سینكه، كه (ذوق) یکی زۆری هه یه و هه رچی ده بینیت و ده خوینتته وه و ده بیستیت، به دوا ی و اتاكانیدا ده گه پیت، له م پوانگه یه وه سۆفیه كان هۆشیارترین و به ناگاترین كه سبوون له شیعر به گشتی و هۆنراوه ی لیریکی به تاییه تی"^{۱۸۷}.

(شفیعی كدكنی) ته سه وف و عیرفان به (وه رگرتنیکى هونه ریا نه ی ئایین) ده زانیت^{۱۸۸}.

خالتیکی تر، كه په یوه ست به ئه ده ب و عیرفانه وه جیگای بایه خ و گرنگیه جیهانی نمونه، یاخود (عالم المثال) ه. به واتایه کیت، واتا و مانا ئه ده بییه کانی ش هه روهك واتا و مانا عیرفانییه كان، بۆ ده ریا زبوون له جیهانی شاراوهی و نادیارى، پتویسته په نا به رنه به ر وینه ی (مثالی)، چونكه ته نها ئه م ویتانه ده توانیت ده برپینی واتا ده روونییه كان له نه ستۆ بگريت. بېگومان له چوارچۆیه ی ئه م ویتانه شدا، وینه کانی، كه وینه ی دژیهك و دوالیزمی دژیهك ن پوونترین جۆری وینه پیکده هیتن له گوزارشتی ئه ده ب و ئه ده بی عیرفانیدا.

^{۱۸۷} محمود زیدان، نظرية المعرفة عند مفكري الاسلام، مؤسسة الرسالة، الطبعة الأولى، ۲۰۰۱ م.

ل. ۶۸.

^{۱۸۸} شفيعی كدكنی، دستور زبان عرفانی و عرفان دستور زبان، طرح نو - تهران، چاپ اول،

۱۳۷۴ ه. ش. بهوانه ل ۱۰۵.

بەشى دووھم

چۆنيەتتى بەكارھيئان و كەوتنەۋەى دۋاليزمى دژيەك
لە ھۇنراۋمكەنى مەۋلانائى رۇمى و مەۋلەۋى تاۋەگۈزىدا

۲/ چۆنچە تېبى بەكارھېتئان و كەوتنەۋەى دوالىزىمى دژىك لە ھۆنراۋەكانى مەولاناي پۆمى و مەولەۋى تاۋەگۈزىدا:

دوالىزىمى دژىك چەمكىكى بىنەپەرتى و جەۋھەرىيە لە زمان و ھىز و
پەيۋەندىيە ھەمەلايەنەكانى ژياندا. مرقۇ بەھۆى دوالىزىمى دژەۋە دەتوانىت
پۆلىنى شت و دياردەكان بكات و سىستىمىكىان بۇ پىكىبھىنى.

ئەم بىرە ھەر لە سەرەتاكانى سەدەى بىستەمەۋە ۋەك بەشىكى گىرنگى
(تىۋرىى واتا) بۇ لىكەدانەۋەى ۋاقىع و بىر ھاتۆتە ئارا. لە پاستىشدا -ۋەك
پىشتىر وترا- بىنەۋان و دەستپىكى بەكارھاتنى ئەم چەمكە لەگەل لىكۆلىنەۋە
زمانەۋانىيەكانى فرىناد دى سۆسىر پەيدابوو. دواترىش زانا و فەيلەسوفە
فەرەنسىيەكانى ۋەك كلۆد لىفى شتراوس و رۆلان بارت و... ھتد گەشەيان
پىندا.

دوالىزىمى دژىك شىۋازىكى گونجاو و شايانى توۋىنەۋەى تىكستە. بوونى
دوالىزىمى دژ لە تىكستدا، كە لە سەرچەمىشىدا ھەيە، ھۆيەكى گىرنگە بۇ
گەشەپىدانى شىكارى مانا و نوپىكردنەۋەى كولتور و تەنەت ياسا و
پىساكانى كۆمەلىش.

ئەۋەشى، كە پەيۋەندى بە توۋىنەۋەى ئەدەبىيەۋە ھەبىت، دۆزىنەۋە و
خستەگەپى ئەم چەمكە، بۆتە شىۋازىكى بىنەپەرتى خويندەۋە و ستراتىۋىكى
شىكارى و لىكۆلىنەۋە، بەتاييەتەش يەككە لە پرىنسىپ ھەرە گىرنگەكانى
بونىادگەرىي و دوابونىادگەرىي... ھتد.

دوالیزمى دژيەك بە چەشنىكى بەرچاۋىش لە ھۆنراۋەكانى ئەم دوو شاعىرە مەۋلانائى پۆمى و مەۋلەۋى تاۋەگۈزىيدا ھەيە و ھەريەكەيان بە چەندىن جۆرى دەرپرېن و ھونەرى پەۋانېژىدا و دارىشتى وىتەنى شىعەرى بۆ ناۋەپۆكى ھەمەچەشنى ھۆنراۋەكانى بەكارىيەتتاۋە، بەجۆرىك، كە دەتۈانېن چەندىن پۆلىتەبەندىي لە بەكارىيەتتاۋە ئەم ھونەرەدا بۆ ھەر شاعىرەيان بگەين و تاييەتمەندى ھەريەكەيان بپارىزىن و بخەينەپو، بەلام ئەۋەى لىرەدا مەبەست و ئامانجى ئىمەيە ھەلئازدىنى جۆرە پۆلىتەبەندىيەكە، جگە لەۋەى لەپوۋى كارەكى و (تطبيع)يەۋە بەلگە بىت بۆ ھەموو ئەۋەى ۋەك تىۋرى ئامازەمان پىداۋە. لەھەمانكاتدا پۆلىتەبەندىيەكەمان بەجۆرىك بىت، كە ھەردو شاعىرەكەمان لەسەر ئەۋەنەما و خالە كۆپكاتەۋە، كە ئەمەش خۇي لە خۇيدا بەشىۋەيەكى لاۋەكى، ياخود ناراستەوخۆ بەراورد و كۆكرىدەۋەى ئەم دوو شاعىرە مەزەنەيە لە جوغزى ناۋەپۆك، ياخود چۆنىەتتى دەرپرېنى ھاۋبەشدا.

سكېچى پۆلىتەبەندىيەكەشمان لە چوارچىۋەى، ياخود لە پوانگەى جۆر و دابەشكرىدى ھونەرەكانى پەۋانېژىدايە، بەۋ ئەندازەى، كە ھۆنراۋەكانى ئەم دوو شاعىرە ۋەكو خالى ھاۋبەشى نىۋان ھەردووكيان، ھەلىدەگرىت. ئەگەرنا ھەريەككە لەم دوو شاعىرە بەتەنھا بگرىت، توانائى دەرپرېن و جۆرى ھونەرى دەرپرېنى (لە دوالیزمى دژيەك دا) زۆر لەم پۆلىتەبەندىيەى ئىمە فراوانترە و سنوورى تىشكدانەۋەى داھىنئانېن ئەگەر بېئسنوورىش نەبىت ئەۋا لە توانائى ئەم باس و بابەتەى ئىمەدا نىيە، كە بەش و پىشكى لىكۆلەرانىتر نەھىلئەتەۋە تا ھەول و كارىترى بۆ زىياد بگەن. ۋەك لە بەرايى بابەتەكەشدا ئامازەمان پىداۋە بە پەرۋشەۋە دەمانەۋىت پەخەنگران و لىكۆلەر و خەمخۇرانى ئەدەبى كوردىمان بخەينە بەردەم شىۋاز و پوانىنئىكى

نوئى بۇ چۆنىەتتى نىرخاندنى بەرھەمى ئەدەبىمان، كە ئەم شىۋازە جگە لەۋەى ۋەكو ھونەرىك بەشىكە لە شوناسى ئەدەبى كلاسكىمان ۋە لەۋەى ھونەرى دەرىپىنەۋە پانتايىەكى بەرفراۋانى بۇخۇى بردوۋە، لەھەمانكاتدا پىياز ۋە پىۋەرئىكى نوئى ۋە ھۈچەرخىشە، كە پىسپۇرانى ئەدەب لە گەلانى دراۋسى ۋە جىھان، بەشىك لە كارامەىى ۋە جوانكارى ئەدەبى خۇيانى پى نەمايش دەكەن.

دوالىزىمى دژەيك يەككە لە دەرگەۋتەكانى جوانى پوونىژى لە بەرھەمى ئەدەبىدا. ئەم ھونەرە ئەدەبىيە دەگونجىت بە شىۋازى (تەعبىر، دەرىپىن)، ياخود (تركىب، پۇنان) بەكاربىرىت. لە ھۇنراۋەكانى مەولانائى پۇمى ۋە مەۋلەۋى تاۋەگوزىدا ئەم ھونەرە ئەدەبىيە لەتەك ھونەرەكانى پەۋاننىژى ۋە جوانىناسى (خواستن، لىچواندن، ۋىنەى دوو پەھەندى، دىركە، خوازە، فرەۋاتايى، پۇچون ۋە زىادەپەۋى) ئاۋىتە بوۋە ۋە ئاستى جوانى ناۋەپۇك ۋە پوونىژىيەكەى دوو ھىندە بەرزكردوۋەتەۋە. دەرخستى ۋە ئاشكرادىنى ئەم پەيۋەندىيانە دەتوانىت زۇر ئاسانكارىمان بۇ بىكات تا زىاتر پەى بە تىگەىشتىن ۋە ئامانجى شاعىرەكەمان بەرىن. لىرەدا پۇلئىنبەندى ۋە بەشەكانى دوالىزىمى دژەيك لائى ھەردوۋ شاعىر بە نمونەى ھۇنراۋە لىرىكىيەكانىيانەۋە دەخەينەپوۋ.

بەشەكانى دوالىزىمى دژەيك لە ھۇنراۋەكانى مەولانائى پۇمى ۋە مەۋلەۋىدا:
دوالىزىمى دژەيك لە ھۇنراۋەكانى مەولانائى پۇمى ۋە مەۋلەۋى تاۋەگوزىدا، لە پوانگەى پىكەئىنان ۋە بناغەى دروستبوۋەتەۋە، دەكرىت بە دوو بەشى سەرەكى،
ۋاتە (ۋاتايى ۋە دەرىپىن) ۋە (لىكدرائى، ياخود پۇنان).

۱-۲/ دواليزمی دژیهک به شیوازی واتایی و دهربرپیندا:

هه ندیکجار دواليزمی دژیهک و پارادوکس (پېچه وانه ی داب و نهریتی باو) له چه مک و واتا و تیگه یشتنماندا بڼ واتای چه مکی نیوه دیریک، یاخود کډپله ی هونراوه یه ک به شیوازی دهربرپینی واتا، یاخود وینه و دهربرپینیکی تاییه ت دیت. به جوریک، که نه م وینانه بڼ زهینی خوینه ر و چیللیوه رگرتن، هونه ری و جوانتر ده که وینه وه له به ش و شیوازی دووه می دواليزمی دژیهک، که (دواليزمی دژیهک به شیوازی لیکدراو، یاخود پڼانه) وه کو: له زمانی فارسیدا (تاریکتر شدن از چراخان، صحت بودن بیماری، احسان بودن ترک احسان...) له کوردیشدا وه کو: (غمی بڼ غمی، دهردی بڼ دهردی، چاکی مه که با خراب نه بیت).

دواليزمی دژیهک له شیوازی گوزارشتی واتاییدا، ده کریته دوو

چه شن:

۱-۲/ نه و گوزارشته واتاییدنه، که له پیکهاته ی هوکارییاندا دژیهک

به دیده کریت:

نه م چه شنه له دواليزمی دژیهکیش ده کریته دوو جور: ناوه پڼکی و جوانناسی.

۱-۲-۱/ دواليزمی دژیهکی (ناوه پڼکی):

له م چوارچپوه یه دا، دواليزمی دژیهکی ناوه پڼکی گوزارشتیکه له پاشخانی بینراوه سروشتی و عاده تیه که وه، که گونجاویشه له گه ل باو و نهریتی په سه ندرکراودا، راستیه ک خوی شاردوته وه، که پېچه وانه یه له گه ل نه و دیارده

ناشڪرايه دا. هريڙيه دهر پريني ٺهه پاستي و واقيعه له بهر نه وهي له گهل باو و
 لڙيڪي ٺاسايي و باودا دڙ و پيڇه وانهيه، له سه ره تادا وهك دڙ و پيڇه وانه
 به ديد هڪريٽ، به لام له خودي خويدا هونه ريڪي دهر پرينه بڙ زياتر چيڙ
 ليوه رگرتن و دهر كه وٽني مه به ستي شاعير.^{۱۹۲}
 مه ولاناي پڙمي ده لي:

چو دانستي، كه ديوانه شدي، عقل است اين دانش

چو مي داني، كه تو مستي، پس اڪنون هوشياري تو^{۱۹۳}

واته کاتيڪ ناگاداري به شيتي خوت، نه وه عه قل و ژيري و زانينه، چونكه
 عه قلت هه يه، كه شيتي، کاتيڪ ناگاداري، كه تڙ مه ست و بي هوشي، نه وه
 هوشياري و به ناگابوونه، چونكه هوش هه يه، كه بي هوشي.
 مه وله وي تاوه گلزي ده لي:

به دي نيڪيهن، نيڪي به دنامي

فاماي شيتيهن، شيتي پر فامي^{۱۹۴}

به دي: خراپه. نيڪي: چاڪه. فاماي: تيگه يشتن.

واتاي ويته نيوه بهيتي يه كه مي مه ولانا، له نيوه بهيتي دووه مي مه وله وي دا
 پهنگي داوه ته وه. له وهش بگه پي، كه هر له سه ر به نه ماي چه مڪ و زاراوه كه ي ٺي مه

^{۱۹۲} تقى وحيديان کاميار، متناقض نما (paradox) در ادبيات، نشریه دانشکده ادبيات و علوم

انسانی دانشگاه فربوسی مشهد، سال بیست و هشتم ۱۳۷۶ هـ.ش، شماره ۴ و ۳، ل ۲۷۱.

^{۱۹۳} جلال الدین محمد بلخی، مولانا. غزلیات شمس تبریزی، مقدمه گزینش و تفسیر: محمد

رضا شفیعی کدکنی، جلد دوم. انتشارات سخن — تهران، چاپ سوم، ۱۳۸۷ هـ.ش. ل ۳۰۶.

^{۱۹۴} دیوانی مه وله وی، سرجه م هونزه کانی ٺهه بابته وه رگرون له (دیوانی مه وله وی، کورکنه وه

و ليکنانه وه و ليکنانه وه مه لا عبدالکريمي مدرس، سنجند، انتشارات کردستان، ۱۳۸۹)، ل ۵۱۹.

بهیټی همدوو شاعیره که داپښراون، به لّام نه وهی به تایبه تمه ندی بڼ مهوله وی
تاوه گزنی دهگه پښتو وه، نه وهیه، که نه هاتو وه دهقاوده قوپی بهیته کی مهولانا
بکات، به لکو دژیه کی (به دی و نیکی) هیتاوه، که له پووی قوولی و فراوانی
واتاکه یوه نه گره له (دانایی و نه دانی) قوولتر نه بیټ، پوکه شتر نییه.
ده توانین گه لیک نمونه ی تر بڼ هه مان مه به ست بهیینه وه، له شویننکی
تردا مهولانای پومی ده لیت:

اول نظر، ارچه سرسر بود سرمایه واصل دلبری بود

گر عشق و بال و کافری بود آخر نه به روی آن پری بود؟

زان رنگ تو گشته ایم بی رنگران سوی خرد هزار سنگ^{۱۹۵}

مهولانا باس و حقیقه تی (عیشق) ده خاته پوو، که نه گه رچی تپله نیگای
یه که می عاشق بڼ نه وینداره کی سرسره ریانه یه، به لّام هر نه وه سرمایه ی
سهره تای و خودی ده ستپنکی نه ویندار یوون و دل له ده ستدانه...

پاشان له دوا دپدا، که مه به ست و نامانجی نه م خالهی نیمه یه، مهولانا پوو
له (عیشق) ده کات و ده لئ: له جوانی په نگی تردا و له په نگاوپه نگی و جوانیتدا
نیمه (بڼ په نګ) بووین، بڼ په نګبوون به واتای (سپی بوون) و پاکبوونه وه،
یاخود داپننن په نگی جیاواز و خاکیبوون له جیهانی (عیشق) دا^{۱۹۶}. له نیوه ی
کوژتایی دوا دپدا ده لئ: له و جیهان و شوینه ی، که به هه زاران میل له عه قله وه

^{۱۹۵} جلال الدین محمد بلخی، مولانا. غزلیات شمس تبریزی، مقدمه گزینش و تفسیر: محمد

رضا شفیعی کدکنی، جلد اول. انتشارات سخن - تهران، چاپ سوم، ۱۳۸۷ ه.ش. ل ۲۶۱.

^{۱۹۶} احمد گلی، متناقض نمایی در شعر صائب، فصلنامه پژوهشهای ادبی سال ۵، شماره ۲۰،

تابستان ۱۳۸۷ ه.ش. ل ۱۵۴.

دووره واته (جيهانی عیشق)، چونکه له فرههنگی عارفاندا (عقل و عیشق) وهك دور جياوازی دژ سهردهكرین و لهوبارهوه شاعیره عارفهكانی ئهم ناوچهیه بهتاییهتی مهولانا زور هونراوهی سبارت به دژبوونی (عقل و عیشق) هیه. نهوهی لیژدها كرؤکی مهبهست و ئامانجی ئیمیه، ههمان دهرپرینی نیوهی یهكهمی دواډیپی هونراوهكهیه، كه دوالیزمی دژیهکی دروستکردووه، چونکه دهلی: له جوانی پهنگی تژدا ئیمه بئ پهنګ بووین.

تیبینی: ئهم دهرپرینی (پهنګ و بئ پهنګی)یهی مهولانای پومی به جوریکي، بهلام بؤ ههمان مهبهستی هونهری دوالیزمی دژیهك لهپوی ناوهپۆكهوه، لای مهولهوی تاوهگوزیش باسکراوه، وهك پاش ئهم نمونهیهی مهولانای پومی دینه سهر باسی نمونه لای مهولهوی تاوهگوزی. هروهها له نمونهیهکی دواتردا پوونمان کردووتهوه، كه (بئ پهنګی) له فرههنگی عارف و سوفیدا (درکه)یه بؤ پایه‌داری و نه‌گۆپی.^{۱۹۷}

مهولانا له هونراوهیهکی زور پرمانی دیکه‌دا دهلی:

گم شدن در گم شدن دین من است

نیستی در هست آیین من است^{۱۹۸}

واته: ونبوون له‌ناو ونبووندا باوه‌پی منه، نه‌بوون له هه‌بووندا ئایینی منه. واته جۆره ونبوونیک، كه مړؤ ته‌نانهت ههست به ونبوونی خویشی ناکات، له‌گه‌ل بوون و به‌هره وه‌رگرتن له هه‌بووندا به‌جۆرک دوریکه‌وینه‌وه له‌حه‌ز و ناره‌زووه‌کانی مړؤ، كه هیچ کاریگه‌ری و پاشماوه‌یه‌کیان لات نه‌میتیت. به‌م

^{۱۹۷} دیوانی مهولهوی، ل ۱۱۴.

^{۱۹۸} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۱، ۲۹۱.

جۆره هم بوونه هم نه‌بوون.^{۱۹۹} هر له م باره‌یه‌وه مه‌وله‌وی تاوه‌گۆزی ده‌لّیت:

وه‌ش په‌نگی بازهم ساده‌ی بێ په‌نگی

شادی باوه‌س بۆ وه‌ختن دڵ ته‌نگی^{۲۰۰}

مه‌وله‌وی له م هۆنراوه‌یه‌دا و له دوو به‌یتی به‌راییدا به ئاراسته‌ی "چه‌واشه‌ی چه‌په‌گرده"، که مه‌به‌ستی (قه‌ده‌ر) و پووداوه خۆش و ناخۆشه‌کانی ژیانه، ده‌دوێ و دواتر له باسیدا و له نیوه‌دێری یه‌که‌می ئه‌م به‌یتی سه‌ره‌وه‌دا ده‌لّی: (جوان و په‌نگاوپه‌نگ، یاخود په‌نگی جوانت له‌خۆگرتووه)، به‌لام به‌رده‌وامه و ده‌لّی: (بازهم) له‌هه‌مانکاتدا ساده‌یه‌کی بێ په‌نگی.

ئه‌م گوزارشته، که له یه‌ک کاتدا په‌نگ جوان و ساده و بێ په‌نگیشه، گوزارشتێکی واتاییه، که له‌په‌وی ناوه‌پۆکه‌وه دوالیزمێکی دژیه‌کی گرتووته خۆی، چونکه له‌په‌وی لۆژیکێ واقیعییه‌وه چۆن ده‌بێت له‌یه‌ک کاتدا جوانی و فره‌په‌نگی و بێ په‌نگی کۆبکریته‌وه، به‌لام دیاره شاعیر مه‌به‌ستی له ژیانه، که خۆشی‌پێ ناخۆشی له‌خۆگرتووه.

تێبینی: له شیکاریی دیوانه‌که‌ی مه‌وله‌ویدا و له‌هه‌مان لاپه‌رده‌دا، مامۆستا مه‌لاعه‌بدالکریمی مدرس مانای واتای (بازهم) به (وازم لێبێنه)، یاخود (لێم گه‌پێ) لێکداوه‌ته‌وه، به‌لام له‌پاستیدا (بازهم) له هه‌ورامی خۆره‌ه‌لاتی

^{۱۹۹} کریم فیضی، (غزلیات شمس تبریزی به روایت دکتر دینانی)، جلد اول، انتشارات اطلاعات، چاپ اول، ۱۳۸۹ ه.ش. ۳۰ ل.

^{۲۰۰} دیوانی مه‌وله‌وی، ۱۷۲ ل.

كوردستاندا واتە (لههه مانكاتدا) و ئەگەر كۆی واتای هۆنراوه كەش بگڕین بە واتای دووهم مانادار دەبێت.

له هۆنراوه یه كی دیکه دا ده‌لی:

په‌شیوی وه‌نەزم لوی لوی نه‌سڕین دا

په‌روین دائیره‌ی خورشید ته‌زین دا^{۲۰۱}

له‌پووی لۆژیکي جوانیه‌وه و له واقیعدا (په‌شیوی) نابێته هۆی (ته‌زین) واته جوانی پازاندنه‌وه، به‌لام مه‌وله‌وی ده‌لی: ئەو دهنکه فرمی‌سکانه‌ی نازداران، که نه‌وسا به‌ پێکی وه‌ك پشته‌ی مرواری ده‌هاته خواره‌وه، ئیستا به‌ ناپێکی و په‌شیوی ده‌پژێته خواره‌وه و به‌ ده‌وری پوویاندا ده‌پژێ دائیره‌ی پوویان ده‌پازینێته‌وه. له‌پاستیدا له‌پووی پوواله‌تی وشه‌گانه‌وه دژه‌که: (په‌شیوی × نه‌زم)، به‌لام -وه‌ك وترا- په‌شیوی و بیسه‌روبه‌ری -وه‌ك باوه‌- نیشانه‌ی جوانی نه‌بووه. لێره‌دا هه‌ر له‌پووی دژه‌کیه‌وه، واتایه‌کی تر له‌خۆده‌گرێت، ئه‌ویش گه‌پانی (خۆشیی) جاران به‌ (ماته‌م)ی ئیستا،..که‌واته له‌چهند پوویه‌که‌وه شاعیر هونه‌ری نواندوه بۆ نیشاندانی هه‌ست و سۆزی.

۲-۱-۲/ دوالیزمی دژه‌کی جوانناسی:

به‌شیویه‌کی تایبەت تمه‌نا یه‌کیکه‌ له‌ شیوازه‌کانی ناساندن و ناسینه‌وه و نه‌فراندنی (جوانی زمانی)یه و هه‌یج په‌یوه‌ندییه‌کی به‌ کرۆک و چه‌مکی دژه‌ک بوونه‌وه نییه. واته له‌ واتادا دژه‌کبوون نییه، به‌لام له‌و ده‌رپه‌ینه‌دا

^{۲۰۱} دیوانی مه‌وله‌وی، ل ۱۴۰.

دهسته واژه و زاراوہی ئه وتۆی تیدایه، که له واتایه کدا پیکه وه ده بنه دژیهک، به لام به مانا و واتایه کی دیکه دژیهک نین.^{۲۰۲}

دوالیزمی دژیهکی جوانناسی به پیتی لایه نه کانی په وانبیژی به شیوه یه کی گشتی و سه ره کی دابه شده بیت به سه ر دوو لایه نی: پوونبیژی و جوانکاری (بدیع).

ئهو جۆره دوالیزمه دژیهکی، که له سه ر بنه مای لایه نی هونه ری پوونبیژییه، دابه شده بیت بۆ پینچ جۆر، که ئه مانه ن:

۱-۲-۱-۲ / له سه ر بنه مای خواستن:

له م جۆره دوالیزمه دژیهکی جوانناسیدا، لیخواستراو، که (له وچوه) به جۆرێک هه لده بژێردیت، که له گه ل زاراو و وشه یه کی ناو هۆنراوه که دا دژیهک دروستبکات و به لابرندی لیخواسترا و دژیه کبونه که (یاخود ئه وهی، که به دژیهک ده زانریت و وا به دیده کریت) نامینیت.^{۲۰۳}

جیگای ئاماژه بۆکردنه، که (خواستن) له پووی پیناسه ی زاراو یه وه له په وانبیژیدا: "ئه وه یه، که ناوی لایه کی دوو لاکه ی چواندن (چوینراو و پینچوینراو) بهینی و مه به ست له لاکه ی تر بیت و واش پيشانی به دیت، که چوینراو چوه ته په گه زی پینچوینراوه وه و تایبه ته ندیه کانی پینچوینراوی تیدا به سه سیت"^{۲۰۴} با نمونه بۆ شیکاری ئه م جۆره دوالیزمه بهینیه وه، له و باره وه مه ولانای پۆمی ده لیت:

^{۲۰۲} تقی وحیدیان کامیار، متناقض نما (paradox) ل ۲۸۴.

^{۲۰۳} تقی وحیدیان کامیار، متناقض نما (paradox). هه مان لاپه ره.

^{۲۰۴} ابو یعقوب سکاکی، مفتاح العلوم، مطبعة مصطفى البابي الحلبي، القاهرة، ۱۹۷۳، ل ۱۸۰.

گر قالبت در خاک شد، جان تو بر افلاك شد
گر خرقة^{۲۰۵} تو چاك شد، جان تورا نَبود فنا^{۲۰۶}

جان: واته گيان، رُوح.

قالب: واته قالب و چوارچيوه، ليخواستراوه بق جهسته.

خرقة^{۲۰۵}: پُشاكی دهرويشان، ليخواستراوه بق جهسته.

واته: نه گهر (قالبت) جهسته بجيته ژيړخاك، نهوا گيانت به بهرزی
دهگات، ههروهه نه گهر جهسته (خرقة^{۲۰۵}) ت بدپيټ، يان بكهويټ، گيانی تو
نهر دهبيټ.

ليړه دا (قالب) و (خرقة^{۲۰۵}) ليخواستراوه بق جهسته و لاشه و پووكاری
دهروهه، له گه ل وشه ی (جان) دا واته گيان، كه دهگونجی مه بهستی گيان و
كړوك و دهروون بيټ، دواليزمی دژيه گيان دروستكردووه.

تبييني: مهوله وی تاوه گوزی شاعيريش هه مان جوړه دهبرپینی هه یه، كه ده لي:

"قالبم بي رُوح، نهروام نه مهندهن

من دانی حیات زینده گيم كهندهن"^{۲۰۶}

به لام له بهر نه وهی له شيوازی دووه می سهره کی "واته ليكدراو پښانی" یه،

له جوړی (خواستن) وهكو نمونه هينامانه وه، كه له دواتردا ديټ.

مهولانا له هونراوه یه کی ديكه دا ده لي:

این عدم خود چه مبارك جای است

كه مدد های وجود از عدم است^{۲۰۷}

^{۲۰۵} غزليات شمس تبريز، گزينش و تفسير محمد رضا شفيعی كدكنی، ج ۱، ل ۱۶۲.

^{۲۰۶} ديوانی مهوله وی، ل ۴۴.

عدم: ئم زاراو په لای مه‌ولانا واتا و به‌کاره‌یتانی تاییه‌تی هیه، به‌واتای په‌های (نه‌بون) نییه، به‌لکو مه‌به‌ست له و جیگه و پیگه‌یه‌یه، که پووخساره دهره‌کیه‌کان ناماده‌گیان نییه و سنووریک نییه، ئم زاراو په، که ته‌عبیریکی تره له (عالم غیب) جیهانی شاراو، شتیک نییه جگه له (وجود مطلق) بوونی په‌ها، که له کرۆکی نه‌وه‌وه هه‌موو شیوه‌کان دهر‌دین.^{۲۰۸}

واته: ئم جیهانه‌ پیروژه‌ی (عدم) - نه‌بوونی، که لیخواستراوه بۆ (وجود مطلق) بوونی په‌ها، زۆر پیروژه، چونکه هه‌موو پالته‌ره‌کانی (بون) له‌م جیهانه‌ نه‌بووه‌وه‌ن. لیره‌دا دوالیزمی دژیه‌کی دروست‌کردوه‌ واته وشه‌کانی (عدم) و (وجود)، که (عدم) لیخواستراوه بۆ (بوونی په‌ها).
له‌م باره‌یه‌وه مه‌وله‌وی تاوه‌گۆزی ده‌لێت:

سیایم ناوهره، سفیدیم پی پهره‌شت

هه‌فتم که‌رده‌وه گریم دا له هه‌شت^{۲۰۹}

سیایی: واته‌ گونا و تاوان.

گونا و تاوانم به‌سه‌ر خۆمدا هیتا و نامه‌ی کردارم، که سپیه و خراپه‌ی تیدا نییه، په‌شم کرده‌وه، یاخود پریم کرد له تاوان و گونا.

وشه‌ی (سیاه) واته په‌شی لیخواستراوه بۆ (تاوان، گونا)، که وشه لیخواستراوه‌که (واته په‌شی) دژ دیته‌وه له‌گه‌ل (سفید) واته سپی بوونی نامه‌ی

^{۲۰۷} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۱، ل ۲۹۳.

^{۲۰۸} سه‌چاره‌ی پیشو.

^{۲۰۹} دیوانی مه‌وله‌وی، ل ۳۳۵.

کردار، نه گەر (سیاه) لابه‌رین و مه‌به‌سته بنه‌په‌تییه‌که به‌پنین، که (خرابه و گونا‌هه) نه‌وا دژیونه‌که نامیئت.

تیبینی: له نیوه‌ی دووه‌می دپری هۆنراوه‌که‌دا (هه‌فت) واته‌هوت ده‌رگای دۆزه‌خی بۆخۆی خستووته‌سه‌ر پشت، هه‌روه‌ها (هه‌شت) واته‌قفلی له هه‌شت ده‌رگای به‌هه‌شت داوه‌به‌پووی خۆیدا، دیاره‌نهم دوانه‌ش دوالیزمی دژیه‌کن، به‌لام نه‌گەر بگه‌پینه‌وه‌بۆ مه‌به‌سته بنه‌په‌تییه‌که‌یان، نه‌مه‌ش ته‌نها بۆ زانیاری و نه‌گەر نا‌په‌چه‌وانه‌ی خواست نامانجی ئیمه‌یه‌له‌م خاله‌دا.

۱-۲-۱-۲-ب/ له‌سه‌ر بنه‌مای لیچواندن:

له‌م جۆره‌ له‌ دوالیزمی دژیه‌که‌دا (له‌وچوو) به‌جۆرێک هه‌لده‌بژیاردیت، که له‌گه‌ڵ زاراوه‌ و وشه‌یه‌کی ناو هۆنراوه‌که‌دا دژیه‌ک‌بوون دروست بکات و به‌لابردنی (له‌وچوو) ه‌که، نه‌وه‌ی، که به‌ دژیه‌ک ده‌زانریت نامیئت.^{۲۱۰}

وه‌ک نموونه‌یه‌ک بۆ ئه‌م هونه‌ره‌، مه‌ولانای پۆمی ده‌لێت:

دل‌گردون خلل‌کند چو‌مه‌ تو‌نه‌ان شود

چو‌رسد تیر‌غمزه‌ات هم‌قده‌ا کمان‌شود^{۲۱۱}

خلل‌کردن: به‌ فارسی (زیان‌دیدن و شکستگی‌یافتن)^{۲۱۲} زیان‌هێنان و پاشه‌کشێ کردن.

^{۲۱۰} تقی‌وحیدیان کامیار، متناقض‌نما (paradox) ل ۲۸۴.

^{۲۱۱} غزلیات شمس تبریز، گرینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۱، ل ۵۶۲.

^{۲۱۲} حسن عمید، فرهنگ فارسی عمید، مؤسسه‌ انتشارات امیرکبیر، تهران، ۱۳۷۹ ه.ش.

واته: هه موو دروستکراوه کانی ناوچه رگه ی گهردوون پاشه کشییان کرد، که مانگی تۆ (واته تۆی وه ک مانگ) ده رکه وت.

که تیری غه مزه ت گه یشت، هه موو قه د و بالاکان وه کو که مان چه مینه وه، له پیزی هاتنی تۆدا.

لێره دا (تیر) و (که مان) ههردووکیان لێچوون و دوالیزمی دژیهکن، دواتر (غه مزه) و (قه دوبالا) چوینراوه به (تیر و که مان)، که مه به سته بنه پره تییه کان واته غه مزه و قه دوبالا، ههچ دژیهک بوونیکیان تیدا نییه، به لکو لێچووه کانیان دوالیزمی دژیهکن.

تییبینی: مه وله وی تاوه گزیش هه مان به کارهیتانی (که مان) ی هه یه بۆ قه دو پشته چه ماوه، به لام چه ماوه ی (پیری) ههروه ها (تیری) بۆ (نظر) به کارهیتاوه نه ک ناز و غه مزه، که ده لیت:

سفیدیت قه لغان په ی پرووی سیات بۆ

که مانیت شه فیع تیری دیات بۆ^{۲۱۳}

ئیمه ئه م هۆنراوه یه ی مه وله وی تاوه گزیمان له جۆریکی تری ئه م هونه ردا واته دوالیزمی دژیهک به کارهیتاوه، که دواتر دیت.

مه وله وی تاوه گزی له م باره یه وه واته له چوارچێوه ی ئه م هونه ردا ده لیت:

مه وته نه کدی چه م دیده ش هانه ریت

غه ریبه تاکه ی بزوه ماوا ی ویت^{۲۱۴}

مه وته ن: واته نیشتمان و شوینی خۆت.

^{۲۱۳} دیوانی مه وله وی، ل ۱۳۷.

^{۲۱۴} سه رچاوه ی پێشوو، ل ۵۶.

(چاوم)، که وهکو مهوتنی خۆته، چاو له پێته، تاکه ی (غهریبی) واته تاکه ی دور له وهته ن و ولات بگه پتوه شوین و جیگه ی خۆت.

(مهوتن) و (غهریبی) دوالیزمی دژیه کن، چونکه تهعبیره له دوو شوینی جیاو دژ بۆ مۆف، به لām لیڤه دا (مهوتن) له وچووه و لیچووه که ی (چم) واته چاوه، که نه گه ر له وچوو واته (مهوتن) لابه رین دژیه ک نامینیت.

له هۆنراوه یه کی دیکه دا مه وله وی ههنگاوێک له مهش زیاتر ده پوات و دوو له وچووی دژیه ک له دیڤێک هۆنراوه دا ده هینتی و ده لیت:

تۆ وینهی بۆلۆل مهستی هه وای گۆل

من چون بایه قوش چۆلی نه وای دل^{۲۸۵}

(بۆلۆل) و (بایه قوش) هه ردوکیان له وچوون و دژیه کن، چونکه بۆلۆل هیمایه بۆ جوانی و ئاوه دانی و خۆشی، به لām بایه قوش هیمایه بۆ ناشیرینی و چۆلی و شوومی.

۲-۱-۱-۲-ج/ له سه ر بنه مای وینهی دوو په ههندی (خواستن و

لیچواندن):

له م جۆره ی دوالیزمی دژیه کی جوانناسییدا، (لیخواستراو) و (له وچوو) به جۆرێک هه لده بژێردرین، که پێکه وه له هۆنراوه که دا دژیه ک دروست بکه ن و به لابردنی لیخواستراو و له وچووه که و گه رانه وه بۆ مه بهستی بنه په تی، دژیه ک بوونه که (یاخود نه و دژی بوونه ی، که وا به دیده کریت) نامینیت.^{۲۸۶}

^{۲۸۵} دیوانی مه وله وی، ل ۱۵۰.

^{۲۸۶} تقی وحیدیان کامیار، متناقض نما (paradox) ل ۲۸۴.

بۆ ئەم بابەتە مەولانای پۆمی دەلێت:

عقل آمد، عاشقا! خود را بپوش ای ما، ای وای ما، از عقل و هوش
یا برو از جمع ما، ای چشم و عقل یا شوم از ننگ تو بی چشم و گوش
تو چو آبی ز آتش ما دور شو یا در آ در دیگ ما، باما بجوش^{۲۱۷}

واته: عقل هات، ئەو عاشق خۆت داپۆشه- وای له ئێمه، (خۆکۆکردنه وه و خۆداپۆشین و شهرمی ئافرهتان) وای له تاو عقل و هۆش (لای عارف و سۆفیهکان عقل و عیشق دژی یه‌کترین، چونکه عقل سه‌رچاوه‌ی مه‌عریفی فه‌یله‌سوف و زانایانی که‌لامه، به‌لام دڵ و عیشق سه‌رچاوه‌ی مه‌عریفی عارفانه). ئەو عقل یا له‌ناو کۆمه‌لی ئێمه‌دا مه‌مینه و بپۆ، یان له‌ داخی په‌ستی تو بی چاو و گوێ ده‌بم تو ئەو عقل، که وه‌کو (ئاو) وایت له (ئاگی) ئێمه دوورکه‌وه، یاخود وه‌ره‌ ناو مه‌نجه‌لی عیشقی ئێمه له‌گه‌ڵ ئێمه‌دا بکه‌وه‌ره جۆش و خرۆش. (عقل) وه‌کو (ئاو) ه... ئەمه لی‌چواندنه...

(ئاو، که (له‌وچووه) دوالیزمی دژیه‌کی دروستکردوه له‌گه‌ڵ (ئاگی) دا، که لی‌خواستراوه بۆ (عیشق).

مه‌وله‌وی تاوه‌گوزیش ده‌لێت:

چەمم چون شاباز ویتل شکار بۆ
دايم بال پەرواز نەسەر دیار بۆ

واته: چاوم هه‌روه‌ك شاباز (که جۆریکه له هه‌لۆ و بۆ راوکردن به‌کار دێت) ویتله و به‌دوای نێچیره‌که‌یدا ده‌گه‌رێت و به‌رده‌وام باله‌کانی ده‌دات به‌یه‌که‌دا و له به‌رزاییه‌وه ده‌پوانی بۆ دۆزینه‌وه‌ی نێچیره‌که‌ی.

^{۲۱۷} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۱، ل ۶۶۱.

لێره‌دا (شابان)، كه وهك له‌وچوو هاتوو و له چاوی شاعیر (چه‌مم) ده‌چیت، دوالیزمی دژی‌ه‌كی دروست‌كردوو له‌گه‌ڵ (شكار)دا، كه (لێ‌خواستراوه‌) بۆ خۆشه‌ویست و كه‌سێ‌كی تاییه‌ت، كه شاعیر به‌دوایدا ده‌گه‌پیت. نه‌گه‌رچی شاعیر نه‌و كه‌سه‌شی به‌ (شكار) واته نێچیر چواندوو، به‌لام له‌مه‌ی دووه‌مدا ته‌نها (شكار) هاتوو، واته (خواستن)ه^{٢١٨}.

٢-١-٢-١-٢-١-٢ / له‌سه‌ربه‌مای (درکه):

له‌م جۆره‌ له‌ دوالیزمی دژی‌ه‌كی جوانناسیدا، (درکاو)، (چ وهك زاراوه و چ وهك واتای ئاشکرا) به‌ جۆرێ‌ك هه‌ڵه‌بژێردریت، كه له‌گه‌ڵ وشه‌ یان پێ‌كهاته‌، یاخود پسته‌یه‌كی ده‌رپینه‌كه‌دا دژی‌ه‌كبوون دروستده‌كات، به‌لام به‌ لابردنی (درکاو)ه‌كه‌ دژی‌ه‌ك بوونه‌كه‌ (یاخود نه‌وه‌ی، كه وهك دژی‌ه‌كبوون ده‌رده‌كه‌وێت) نامێنێت.^{٢١٩}

مه‌ولانای پۆمی له‌ نمونه‌ی هۆنراوه‌یه‌كیدا ده‌لێت:

خداوندِ خداوندان و صورتِ سازِ بی‌صورت!

چه صورت می‌کشی بر من، تو دانی من نمی‌دایم^{٢٢٠}

صورت ساز: واته دروست‌كه‌ر و به‌ده‌یه‌نه‌ری پوو‌خسار و شێ‌وازه‌كان، لێره‌دا (درکه‌)یه‌ و مه‌به‌ستی له‌ (خوا)یه‌.
بی صورت: بێ وینه‌ و بێ پوو‌خسار.

^{٢١٨} دیوانی مه‌وله‌وی، ل ٢٣.

^{٢١٩} تقی وحیدی‌ان کامیار، متناقض نما (paradox) ل ٢٨٤.

^{٢٢٠} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ٢، ل ٧٣١.

واته: ئه‌ی خوای خواکان و ئه‌ی دروستکهری وینه و پووخساره‌کان، که خۆت بئ وینه و پووخساری.

هر جوړه پووخسار و شپوازیک بده‌یته من، ئه‌وه تهنه‌ها خۆت ده‌زانی و من نازانم.

(صورت ساز بی صورت) ده‌سته‌واژه‌یه‌کی لیکدراوه، که دوالیزمی دژیه‌کی دروستکردووه.

له هۆنراوه‌یه‌کی دیکه‌دا ده‌لئیت:

از "أَسْلَمَ شَيْطَانِي" شد نفسِ تو ربّانی ابلّیس مسلمان شد، تا باد چنین بادا^{۲۲۱} (أَسْلَمَ شَيْطَانِي) ئاماژه‌یه به فرموده‌یه‌کی پیغه‌مبه‌ر (خ)، که ده‌فرمووئیت: "لکل نفس شيطان.. لكن أَسْلَمَ شَيْطَانِي بِيَدِي".^{۲۲۲}

واته: نه‌فسی هه‌موو مرقۇئیک شه‌یتانیکی له‌گه‌لدايه، که هانی ده‌دات بۆ خراپه، به‌لام من شه‌یتانه‌که‌ی خۆم موسلمان کردووه.

مه‌ولانا ده‌لئیت: به به‌ره‌که‌تی موسلمانبوونی شه‌یتانه‌که‌ی پیغه‌مبه‌ر، تۆش نه‌فست بووه‌ته (ربّانی) واته پاکبووه‌ته‌وه، چونکه له بنه‌په‌تدا نه‌فسی (امارة بالسوء) فرمان به خراپه ده‌دات، ئه‌م کاره واته موسلمان بوونی شه‌یتانه‌که‌ی پیغه‌مبه‌ر و هه‌ر به‌و به‌ره‌که‌ت‌ه‌ش توانایی موسلمانێ په‌بانی بۆ جله‌وکردنی شه‌یتان سه‌رکه‌وتنه و وه‌ك مسولمانکردنی شه‌یتانه گه‌وره وایه، که (ابلّیس) و سه‌رچاوه‌ی هه‌موو خراپه‌یه.

^{۲۲۱} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۱، ل ۲۰۰.

^{۲۲۲} فرموده‌ی پیغه‌مبه‌ر (خ)، مختصر صحیح البخاری، بیروت، دار نوبلیس للنشر، ۲۰۰۸.

لێره دا (ابلیس) (موسڵمان) بوو دوالیزمی دژیه که و (ابلیس) (درکه) یه بۆ
 هه موو خراپه کار و به درپه فتاریک و له بنه پهدا (ابلیس) مه حاله موسڵمان بێت.^{۲۲۲}
 مه وله وی تاوه گزیش له م باره وه ده لێت:

نامام سه رنیام وه باره گاهه

غهریو، موو سفید، وه پرووی سیاوه^{۲۲۴}

(موو سفید) خوازه یه بۆ (پیری)، که له گه ل (په شی) پوودا دژیه که، یاخود
 دوالیزمی دژ دروست ده کات، به لام به لابر دنی (موو سفید) و هینانه وه ی
 (پیری)، که هاوواتایه تی، دژیه که بوونه که نامی نی.
 مه روه ها له هۆنراوه یه کی دیکه دا ده لێت:

"فاتحه ی کتاب" دوغام، شهو نه رپۆن

نیلتیماسی حوسن خاتمه کی تۆن^{۲۲۵}

فاتحه: نه وه ل، سه ره تا، ده ستی ک

خاتمه: کۆتایی، کۆتا

(فاتحه ی کتاب) درکه یه که مه به ست له سوهره تی فاتیه یه، که یه که مین
 سوهرت و سه ره تای نه و کتیبه یه، که قورئانه، به لام مه وله وی به م درکه یه نه و
 واتایه مان پێ ده گیه نیت، که سه ره تای دوغام له شهو و پۆژدا و پاپانه وه ی
 به رده وامم بۆ باشی (کۆتایی) په فتار و ته مه نی تۆیه .
 (فاتحه) و (خاتمه) دوو دوالیزمی دژیه کن، که یه که میان (درکاوه).

^{۲۲۲} کریم فیضی، شعاع شمس، ج ۱، ل ۲۶۲.

^{۲۲۴} دیوانی مه وله وی، ل ۳۳۰.

^{۲۲۵} دیوانی مه وله وی، ل ۵۳.

۲-۱-۲-۱-۲/ له سهر بنه مای خوازه:

له و جۆره، که له پیکهاته و دهر پینه که دا له بری زار اوه یه ک، (مرادف) هاوواتاکه ی بهیتریت به جۆرک، که له گه ل زار اوه یه کی دیکه دا له مانا و واتا یه کدا دوالیزمی دژیهک دروستبکات، به لام له مانا و واتا بنه پرتیه که ی زار اوه که دا دژیهک بوونه که نه میښت.^{۲۲۶}

سه بارهت به م جۆره مه ولانای پومی ده لیت:

یک نفسی خموش کن، در خموشی خروش کن
وقت سخن تو خامشی در خمشی تو ناطقی^{۲۲۷}

واته: بڼ ساتیک بیدهنگ به و بیدهنگی هه لېژیره، له م بیدهنگیه دا له ناخ و دهر و ونته وه بجوش پړ هاوار به و بخروشی. نیت له کات و ساتی قسه کردن و قاله قالی بیسودی خه لکی دیکه دا تو بیدهنگی، که به زمانیکی پوخت و لیژان و پرواتا ده دویت واته دهر پینیکی جیاواز له خه لکی.

خامشی: بیدهنگی

سخن: وته، قسه کردن

ناطق: قسه کهری لیژاتوو

به گشتی دوو جۆر بیدهنگیون هه یه: یه که میان، بیدهنگی له و تنی بابه تیک، که نابیت بگوتیت. واته وهک دهر پین ده توانین دهر پین، به لام نابیت بگوتیت، چونکه بڼ گوتن ناشیت.

^{۲۲۶} تقی وحیدیان کامیار، متناقض نما (paradox) ل ۲۸۴.

^{۲۲۷} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیع کدکنی، ج ۲، ل ۱۱۹۴.

دووه^{٢٢٨}، هه نديك بابته و مانا ههيه ناگوتريته له بهر نه وهی، كه به گشتی بابته كه گه وره تره له كه ره سه كانی دهربرین، كه زاراو و وشه و زمانه لیږده دا زځر جار بیدهنگی نهك ده بیته قسه و دهربرین، به لكو له (سخن) دهرده چی و ده بیته (ناطق) بوون واته دهربرینی جوان، یاخود جوانترین دهربرین.^{٢٢٨}

لیږده دا (خامشی) بیدهنگی (ناطق) له جوری دهربرینی جوان، دوالیزمی دژیه كه، (ناطق) (خوازه) یه بۆ ئه و جوره بیدهنگیهی، كه جوانترین دهربرینه (ههروهك پښتر باسماں كرد).

پتویسته تیښینی نه وهش بكهین، كه مه ولانا بۆ قسه ی خه لگی (سخن) واته (وته و قسه كردن) به كارد هینیت، به لام بۆ جوری دووه میان، كه جوانترین دهربرینه به بیدهنگی (ناطق) بوون به كارد هینیت، كه ئاماژه یه بۆ وهسفی دهربرینه كه، كه بیدهنگ بوونه.

مهوله وی تاوه گزیش له مباره وه ده لیت:

ده خیل بیم وه نوتق خه مان لال كه ردهم

لالام جه خه یال خه م غاره ت به ردهم^{٢٢٩}

نوتق: واته دهنگ و قسه كردن، كه له بری (زمان) هاتوه وهكو هاو واتا یه ك و له هه مانكاتدا (خوازه) ی به ره لایه و په یوه ندیه كه ی لازم و مه لزومی یه كتریه. مهوله وی ده لی:، كه نامه كات هات ده سه وداوینی (زمان) م بووم، كه خه م ئالی كردبوو، هه روه ها لالامه وه له خه یال، كه خه م به تالان بردبووی.

^{٢٢٨} کریم فیضی، شعاع شمس، ج ١، ل ٢١١.

^{٢٢٩} دیوانی مهوله وی، ل ٣٢٥.

لیره‌دا (نوتق) به واتای دهنګلیهاتن، که خوازه‌یه و له‌بری (زمان) هاتووه دوالیزمی دژیهک دروست دهکات له‌ګه‌ل (لالبوون)، به هینانه‌وه‌ی وشه بڼه‌په‌تیه‌که، که (زمان) ه و لابردنی (نوتق)، که دژۍ (لال)‌یه، دژیهک بوونه‌که نامینۍ.

۲-۱-۱-۲/ نه و جوړه دوالیزمه دژیه‌که‌ی، که له‌سهر بڼه‌مای لایه‌نی هونه‌ری جوانکاری واتاییه:
دابه‌شده‌بیت بؤ دوو جوړ، که نه‌مانه‌ن:

۲-۱-۱-۲/ له‌سهر بڼه‌مای (فره‌واتایی) *:

نه و جوړه‌یه، که له دهرپړندا، وشه و زاراوه‌یه‌که به‌کاربریت، که دوو واتا بګه‌پنیت واته دوو مانا و واتای هه‌بیت به جوړیک، که نه و زاراوه‌یه به یه‌کیک له‌و واتایانه، دوالیزمی دژیهک دروست بکات له‌ګه‌ل زاراوه‌یه‌کی دیکه‌ی نیو دهرپړنه‌که‌دا، به‌لام هه‌مان زاراوه نه‌ګر به واتاکه‌ی دیکه‌یان به‌کاربریت نه و دژیهک بوونه نه‌میتیت.^{۲۳۰}

* لیره‌دا پتویسته ثامازه به‌و تېبینیبه بګه‌ین، که جګه له (د.ئیدریس عه‌بدوللا)، که باسی (فره‌واتایی) کړیوه و پای وایه، که بابه‌تیکۍ نوۍ و زانستی په‌وانبېژیه، پسپړانی دیکه‌ی هم بواره پایان وایه، که (فره‌واتایی) بابه‌تیک نیبه له‌ناو په‌وانبېژیدا، به‌لکو (به‌کاره‌ینان، ثاراسته، پۆشینی ته‌وریبه) وه‌ک چه‌ند هونه‌ریکی په‌وانبېژۍ هه‌ن، به‌لام نیمه له‌م لیکل‌ئینه‌وه‌یه‌دا فره‌واتایی وه‌ک ناوینشانی سهره‌کی به‌کارده‌هینین و له پافه‌ی شیعره‌کاندا سۍ چه‌مکه‌کی تر به‌کارده‌هینین.

^{۲۳۰} تقی وحیدیان کامیار، متناقض نما (paradox) ل ۲۸۴.

سه‌باره‌ت به‌م هونه‌ری جوانکاری (ئیدریس عه‌بدوللا مسته‌فا) ده‌لێت:
 "فره‌واتایی، یه‌کیکی دیکه‌یه‌ له‌ هونه‌ره‌ قه‌شه‌نگه‌کانی جوانکاری، ده‌چێته‌ خانه‌ی
 جوانکاری واتایی، چونکه‌ لێره‌دا مامه‌له‌ له‌گه‌ڵ وشه‌ و ده‌ربهرین و پسته‌یه‌ک
 ده‌کریت، بۆ زیاتر له‌ واتایه‌ک ئاساییه‌ و زیاتر له‌ وینه‌یه‌ک درووست ده‌که‌ن. ئه‌م
 هونه‌ره‌ بۆ یه‌که‌مجار له‌ کتییی (جوانکاری له‌ ئه‌ده‌بی کوردیدا) له‌لایه‌ن نووسه‌ری
 ئه‌م نامه‌یه‌ ئاماژه‌ی بۆ کراوه‌ و خراوته‌ نۆ جوانکاری، که‌ پێشتر هیچ
 په‌وانبێژیکێ کورد ئاماژه‌ی بۆ نه‌کردوه‌. بریتییه‌ له‌ به‌کارهێنانی وشه‌، یان چه‌ند
 وشه‌ و ده‌سته‌واژه‌یک، که‌ به‌سه‌ریه‌که‌وه‌ زیاتر له‌ واتایه‌ک ده‌به‌خشن." ٣٣١
 مه‌ولانای پۆمی له‌ هۆنراوه‌یه‌کیدایه‌ و له‌ چوارچۆیه‌ی ئه‌م بنه‌مایه‌دا (له‌ جۆری
 هونه‌ری ئاراسته‌) ده‌لێت:

سپاس آن عَدَمی را که هست ما بریود ز عشقِ آن عَدَم آمد جهانِ جان به‌ وجود
 به‌ هر کجا عَدَم آید وجود گم گردد زهی عَدَم، که چو آمد، از او وجود فرود! ٣٣٢
 عَدَم: واته‌ (نه‌بوو) به‌ پێچه‌وانه‌ی بوون (وجود)، نۆرچار به‌واتای (جیهانی
 نه‌بینراو) دیت، به‌لام مه‌ولانای پۆمی نۆرچار، به‌تایبه‌تی له‌م هۆنراوه‌یه‌دا سێ
 جاریان مه‌به‌ستی له‌ (عَدَم)، جیهانی بێ وینه‌ و پوو‌خسار، یاخود (وجود
 مطلق)ه‌، که‌ خوای گه‌وره‌یه‌. جاریکیش مه‌به‌ستی جیهانی نه‌په‌راوه‌ی نه‌بینراوه‌،
 که‌ به‌رامبه‌ر جیهانی بینراوه‌.

بۆیه‌ ده‌لێ: سوپاسی ئه‌و (عَدَم) خوایه‌ی، که‌ بوونی ئێمه‌ی بردوه‌ بۆلای
 خۆی و له‌ خۆشه‌ویستی ئه‌و (عَدَم) خوایه‌دا، جیهانی گیانه‌کان هاتوه‌ته‌ بوون.

٣٣١ ئیدریس عه‌بدوللا مسته‌فا، لایه‌نه‌ په‌وانبێژییه‌کان له‌ شیعری کلاسیکی کوردیدا، ل ٣٧٦.

٣٣٢ غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ١، ل ٥٥٢.

نه‌گەر (عدم) لیږه‌دا واته جیهانی نه‌بینراو، په‌یدا بوو ئیتر جیهانی بوون وڼ ده‌بیټ، به‌لام ئهم (عدم)ه‌یان واته خوای گه‌وره زیاتر بوون ده‌خاته سهر هه‌بوون.^{۲۳۲}

که‌واته لیږه‌دا، (عدم) و (وجود) دوالیزمی دژیه‌کیان دروست کردوه، به‌لام (عدم) زیاتر له واته‌یه‌کی گرتووه‌ته خۆی. به‌واتای (نه‌بوون) دژیه‌ک دروست ده‌کات، به‌لام به‌واتای (خوا) هیچ دژیه‌کیوونیک‌ی تیدا نییه. مه‌وله‌وی تاوه‌گوزیش له چوارچێوه‌ی ئهم بنه‌مایه‌دا و له هۆنراوه‌یه‌کیدا ده‌لیت: شیرینی ئیفتار دل‌م تالییه‌ن

جام نه جه‌ماعه‌ت دۆسان خالییه‌ن^{۲۳۴}

"جه‌ماعه‌ت" به دوو واتا دیت یه‌کێکیان به واتای (نوێژ)، واتاکه‌ی دیکه‌شیان به مانای (کۆ، کۆبوونه‌وه، قه‌ره‌بالی، گردبوونه‌وه...) ده‌کات. نه‌گەر به‌واتای دووه‌میان بیټ واته گردبوونه‌وه و قه‌ره‌بالی ئه‌وا له‌که‌ل وشه‌ی (خال‌ی)، یاخود (خالیه‌ن)، که له کۆتایی نیوه به‌یتی دووه‌مدایه، دوالیزمی دژیه‌ک دروست ده‌کات، به‌لام نه‌گەر به‌واتای یه‌که‌میان واته (نوێژ) بیټ، ئه‌وا هیچ دژبوونیک‌ی تیدا نییه.

مه‌وله‌وی له‌و هۆنراوه‌یه‌ی سهره‌وه‌دا ده‌لی:

دل‌م له‌باتی شیرینی، به تالی به‌ریانگ ده‌کاته‌وه، جیگاشم له‌ناو تاقمی براده‌رانا خالییه، چونکه لییان دوورم.

^{۲۳۲} محمد رضا شفیعی کدکنی، در عشق زنده بودن (گزیده غزلیات شمس)، انتشارات سخن

— تهران، چاپ اول، ۱۳۸۸ ه.ش. ل. ۵۵۴.

^{۲۳۴} دیوانی مه‌وله‌وی، ل. ۷۸.

تېبېني: جېنگای ئاماژه، که (شیرینی) و (تالی) یش دوالیزمی دژیه که، به لام لیږه دا نیمه ته نها ئاماژه به نیوه. دپړی دووم ده دین، که مه به سته که ی نیمه ی تېدایه.

۲-۱-۱-۲-۲-ب/ له سر به مای پوچوون (موباله غه):

ئەم جوړه دوالیزمی دژیه کبونه، له دهرئه نجامی نذر پوچوونی شاعیر دیت له وه سف و باسکردنی بابە تیکدا.^{۲۳۵}

مه ولانای پومی له مباره به وه ده لیت:

تو خود دانی که من بی تو عدم باشم عدم باشم
عدم خود قابل هست است از آن هم نیز کم باشم^{۲۳۶}

واته: تو خوت ده زانی، که من به بی تو به (عدم) لیږه دا به واتای (نه بوو)، یا خود (غیبی) م نه ک نه وه، به لکو (عدم) به واتای (غیبی) نه گهر ئاشکرا بوون و ده رکه وتنی هیه، به لام من له وه ش که مترم.

واته له (نه بوون) یش که مترم، هینده بوونم بی به ها و بایه خه.

ئەمە پوچوونی تېدایه له لایه ن شاعیره وه، که دوالیزمی دژیه کی دروستکردوه، چونکه هه بوونی خوی به که متر ده زانیت له نه بوون.

له دپړی کۆتایی هونراوه یه کی دیکه دا ده لی:

نیست شو نیست از خودی زیر بدتر از هستی ات جنایت نیست^{۲۳۷}

^{۲۳۵} تقی وحیدیان کامیار، مناقض نما (paradox) ۲۸۴ل.

^{۲۳۶} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفيعی کدکنی، ج ۲، ۷۴۲ل.

^{۲۳۷} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفيعی کدکنی، ج ۱، ۳۲۴ل.

واته: با بوونت نه مینیت و بیهره نه بوو، نه بوو له خودی خوت، چونکه هیچ تاوانیک هیندهی بوونت خراب نییه. به کورتی بچوره دخی نه بوون، چونکه بوونت خرابترین تاوانه.

ثم جوره دهربرینه، حالتی دهروونی تاییهت به عارف و سؤفیه کانه، که نفسی مرقف و بوونی خواسته دنیا بیه کانی به خرابترین و گوره ترین دوزمن دهرانن و پتویسته کاریکه ن و هول بدن بق به جیهیشتنی (خود) و هه بوونی ناره زووه کان، که له خودی خویدا تاوانه، بق نه بوون و جیهانی بن خودی عیشق، که (من) هکان نامینن، ثم ناره زووکردنه ی (نه بوون) و به تاوان و خراب زانینه ی (بوون) جگه له وهی دوالیزمی دژیه که، پوچوونی تیدایه له دهربریندا. مه وله وی تاوه گوزیش ده لیت:

جهو بن قیمه تی وه قیمه ت یاوام

وه پایهی روتبه ی عالی سه رساوام^{۲۳۸}

له نیوه دپری یه که مدا مه وله وی ده لی: له و بن نرخ و بن قیمه تیه وه گه یستمه پله ی به قیمه تی و خاوه ن نرخ و بایه خ و گه یستمه پایهی بلند.

(بن قیمه تی) و (قیمه تدار بوون) دوالیزمی دژیه که و شاعیر به ده سته واژه ی بن قیمه تی زود پوچوو له بن به هاگردنی خوی و که سیکیش، که بیه ویت به به ها و پله به رزه مه عنه و بیه کان بگات.

له پرهوشی په روه رده یی نه هلی ته سه وف و عارفاندا، هاوکیشه یه که هیه، که بریتیه له وهی هه رکه س پله ی به رزی لای خوی ده ویت ده بیت به نرخ ی زیان و

^{۲۳۸} دیوانی مه وله وی، ل ۲۹۴.

بچووکبونه وه و خوډاپنښ له هه موو (خو به گوره گرتن) ټک، پازی بېت وهک له
فهرموده یه کدا هاتووه (من تواضع لله رفعه الله).

٢-١-ب/ نه و گوزارشته واتايانهی، که له پیکهاته ی پوکاریاندا دژیهک
به دیناکریت:

له م چه شنه دا وشه و زاراو هی دژیهک بوونی نییه، به لکو هاوکات له گه ل
نه وهی گوزارشته واتايیه که مان مه به سته، دژیهک بوونه کهش له کزی واتای
هونراوه که دا وهک واتا یان وینه، یاخود باب ته کی دژ له گه ل لژیک و نه ریتی
ژیانی باودا دیته وه.

نه مهش وهک چه شنی یه که م ده کریتته دوو جوړ: ناوه پژیکی و جوانناسی

٢-١-ب/ دوالیزمی دژیهکی (ناوه پژیکی):

له راستیدا مه ولانای پژی به گشتی و به تاییه تی له چوارچیه هی نه م خاله دا،
هینده نمونه ی به رز و چیریه خشی هیه (له یهک دپری و چوارینه و چامه...)،
که مړی سهرسام ده کهن و دهره تی خسته پووی زوریانمان نییه، به لام وهک
سهره تا و چوونه ناوه وهیه که نه م سئ نمونه یه ده خینه پوو:

مه ولانا له هونراوه یه کیدا ده لی:

داد جارویی به دستم آن نگار گفت: ک "ز دریا برانگیزان غبار"^{٢٣٩}

جارویی: گسک

^{٢٣٩} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ١، ل ٦٠٥.

واته: ئەو نیکاره شوخ شەنگەم گسکیکی دایە دەستم و پێی گوتم: "تۆز و خۆڵ لە دەریا هەستینه و بەرزکەرەوه!!"
چۆن تۆز و غوبار لە دەریا بەرز دەبێتەوه؟!
لە هۆنراوەیەکی دیکەدا دەلی:

مپرس از کشتی و دریا، بیا بنگر عجایب ها

که چندین سال من کشتی در این خشکی همی رانم^{۲۴۰}

واته: لەبارەیی کەشتی و دەریاوە پرسیار مەکه و وەرە سەیری ئەوه بکه،
که مایەیی سەرسوپمانە، که چەندین سالا من لەم وشکانیەدا کەشتی
لێدەخویم.

کەشتی چۆن لە وشکانیدا دەپوات؟!

مەبەست لەم دوو بەیتە، که (تۆز لە دەریا هەستین) و (لە وشکانیدا
کەشتی بگێڕێ)، هەولەدانی مۆفە بۆ گەیشتن بە (پەیی پێ نەبراو). ئەم دوو
بەیتە گەپان و هەولێ گەیشتن بە پەلە بەرزەکانی مۆفی بەدوای پاستی گەپاودا
و بە ناخی خۆدا پۆچوون و لە (هونە)دا گەیشتن بە (کەمال)، بیری مۆف
دەخەنەوه، جگە لەو کارامەییە، که مەولانا لە (بە وشە) نیکارکێشاندا
نیشانیداوه و وێنەکانی هێندە بەرچاو و هەستپێکاروون، که لە زەین و
بەردیدەیی مۆفدا پۆشن و دیارن.

لە هۆنراوەیەکی دیکەدا دەلی:

اگر يك دم بياسايم، روان من نياسايد

من آن لحظه بياسايم، که يك لحظه نياسايم^{۲۴۱}

^{۲۴۰} سەرچاوەی پێشوو، ج ۲، ل ۷۳۱.

واته: نه گهر بۆ ساتيکيش ئاسووده بېم، نهوا ناخ و دهروونم ئاسووده نابيت. من نهو ساته ئاسووده ده بېم، که بۆ ساتيکيش ئاسووده نه بېم. نه م بهيتهش هر تهواوکه ری دوانه که ی پيشووه بۆ مروفتيکی عه دالتي راستی، که ساتي ئارامی دهروونی به خوره نه دیوه.

نه مانه هه موو وینه ی دژیه ک و دوالیزمی دژیه کین، له خویندنه وه و سه یزکردنی یه که مدا، دژده وه ستنه وه له گه ل لژیکي باودا، به لام ده رپینیکي چيژبه خشن و دوالیزمی دژیه کن له پووی ناوه پۆکه وه نه گه رچی له پووکاردا وشه ی دژیه ک نابینریت، هه روه ها به گشتی و به تاییه تی دوو دپری یه که م دوو وینه ی سوریا لیزمی جوانیان پیکهیتناوه.^{۲۴۲}

له م چوارچیه یه دا مه وله وی تاوه گوزیش ده لیت:

ده فنت نه په هلووی مه یخانه کهرده ن

وه سه ر خاکتدا سه بووی مه ی مه رده ن^{۲۴۳}

په هلوو: ته نیشته

سه بوو: کوپه

داوا و وه سه ته ت کردوه یان وسته راوه، که له ته نیشته (مه یخانه) هوه

(قه برت) بۆ هه لکه نه ی و بنیژیت؟!

یاخود کوپه ی شه راب به سه ر قه بره که تدا بشکینن!

^{۲۴۱} سه رچاوه ی پيشوو، ج ۲، ل ۷۴۷.

^{۲۴۲} دکتور سيد حسين فاطمي، تصويرگري غزليات شمس، مؤسسه انتشارات امير کبير —

تهران، ۱۳۷۸ ه.ش. ل ۲۳۷.

^{۲۴۳} ديواني مه وله وی، ل ۸۲.

گړپه لگندن له تهنیشت مه یخانه و شکاندنی شووشه می له سر گړپی
که سیک نهک ته نها له گه ل به هاکانی ثایینی نیسلامدا دژه و نه گره به پوواله ت
سهیری بکهین، ده لئین: چۆن هم دهربرپینه له که سیکي وهک مه وله وی
ده وه شیتوه، به لام نه وه لیږدها پتویستی به رافه کردن هیه، نه وه یه، که
زاراوه ی (مه یخانه) و (مه ی) له کوی نه ده بیاتی سؤفییه کان و عیرفانی کوردی
و هم ناوچه یدها ثامازه یه کی پرمزییه و له فره نگی تاییه تی عارفاندا واتا و
به کاره یتانی تاییه تی خوی هیه، بۆ نمونه:

مه یخانه: به پله و مه قامی لاهوت و حه زده تی زاتی تاک و ته نها ده لئین، که
پیاله و جامی هه موو خاوه ن پتگه و مه قامه کانی بوون، له باده ی ثاماده ی نه و
مه یخانه یه لیوانلیو کراوه.

مه ی: مه به ست له (تجلیات الهی) یه.

سه بوو: به وجۆره عیشقه ده وترتت، که بگاته پله یهک، که له مه یخانه ی
یه کتاپه رستی خوا پیدا زال ببت به سر هه موو عیشقه خودییه کاند. ^{۲۴۴}

تاییه تر له سر هم بابه ته لای مه وله وی تاوه گزی، نه نوهر قادر محهمه د
نوسویوه تی: "مه ی له سه رجه م شیعری پوژه لاتدا دیارده یه کی باو بووه.
شاعیره سؤفییه کان هم بابه ته یان به شتوه یه کی فراوان پره پنداوه و له کړپی
مه ی و مه یخواردنه وه گه لی پرمز و وینه یان بۆ دهربرپینی بیري فلسه فیی

^{۲۴۴} یوگنی ادوارد ویچ بیرتلس، وه رگیزپانی بۆ فارسی: سیروس ایزدی، تصوف و ادبیات
تصوف، ل ۱۶۵.

خۆيان نەخشاندوو، بابەتی مەى لە بەرھەمى شاعیرانى کورددا ھەيە، لای مەلای جزیری و ئەحمەدی خانى بە مانا سۆفییەکەى ھەيە".^{۲۴۵}

ھەرھەما دەلێت: "ھەرچەندە غەزەلى سەربەخۆ بۆ مەى، وەك بابەتێكى بەرچاو و دیار لای مەولەوى نییە، بەلام لە زۆریەى بابەتەکانى تریدا مەى و وێنەى ساقى دیاردەيەكى بەرچاون، بۆنموونە: (۲۲) جار لە نامە شیعرییەکانیدا، (۱۴) جار لە لیریکای شەخسى و (۹) جار لە لاواندەو و (۷) جار لە وەسفدا ھەيە. جارێکیش لە سەرەتای غەزەلێکیدا پەنا بۆ ساقى دەبات. مۆتیفی مەى و ساقى بەمانا سۆفییەکەى و لەکاتى بارى ئالۆزى دەروونى خۆیدا بەکاردينى و بەو ھیوايە، کە مەى کول و کەسەرى گیان و دلى ساپێژ بکات و مەست و دلخۆشى بکات".^{۲۴۶}

ئەوێ دەشتى ھەر لەم پووەووە بوتێ، کە زۆرجاریش لە دنیاى فیکر و لۆژیکدا ئاماژەى پێکراوێ ئەوێ: مۆۆ نابێ ھەر بە پووالەت حوکم لەسەر شتەکان بدات، بەلکو ھەمەلایەنە لێیان بکۆلێتەو، تەنانت لەم سیاقەى ئێمەشدا شاعیرێكى دیندار، داواى ناشتنى ئازیزێكى لای (مەيخانە)دا بکا و کووپەى شەرابى بەسەردا بکێ، دیسانەووە دەچێتەو سەر (دوانەى دڠ)، بەلام نەك بە شێوہەيەكى قوول و تەتەلەکردنێكى ورد، بەلکو ھەر بە پووالەت و خۆیندەوہەيەكى سەرپێی.

^{۲۴۵} ئەنوەر قادر محەمەد، لیریکای شاعیرى گورەى کورد مەولەوى، دەزگای چاپ و پەخشی

سەردەم، چاپى سێھەم، سلێمانى، ۲۰۰۷. ل ۱۸۳.

^{۲۴۶} سەرچاوەى پێشوو، ل ۱۸۴.

۲-۱-ب-۲/ دوالیزمی دژیهکی جوانناسی

ههروهک جۆری دووه می چه شنی یه کهم، دوالیزمی دژیهکی جوانناسی به پیتی لایه نهکانی په وانپیژی به شیوه یه کی گشتی و سه ره کی دابه شده بیت به سه ر دوولایه ن: - پوونپیژی و جوانکاری- دا.

۲-۱-ب-۲-۱/ نهو جۆره دوالیزمه دژیهکی، که له سه ر بنه می لایه نی هونه ری پوونپیژییه:

دابه شده بیت بۆ پینج جۆر، که نه مانه ن:

۲-۱-ب-۲-۱-۱/ له سه ر بنه می خواستن:

مه ولانای پۆمی له چوارچیتوه ی نهو هونه ره پوونپیژییه دا ده لیت:

چندان بنالم ناله ها، چندان بر آزم رنگ ها

تا بر گنم از آینه^{۲۴۷} هر مُنکر من زنگ ها

بر مَرکَبْ عشق تو، دل می راند واین مَرکَبْش

در هر قدم می بگمزد، زان سوی جان فرسنگ ها

بنماتو لعلِ روشنت، بر کوری هر ظلمتی

تا بر سرِ سنگین دلان، از عرش بارد سنگ ها^{۲۴۷}

رنگ ها: په نگه کان، لیتره دا مه به ست له جۆره جیاوازهکانی هاوارکردنه.

آینه^{۲۴۷}: ئاوینه ی ده رخه ری وجود و حه قیقه تی بوونی مروؤ.

آینه^{۲۴۷} منکر: ئاوینه یه ک، که پیس بووه و حه قیقه تی مروؤ ناداته وه.

^{۲۴۷} مولانا جلال الدین محمد بلخی، کلیات شمس تبریزی، انتشارات اشارات طلایی، چاپ اول،

ڙنگ ها: واته ڙنگ نه و دهرهاويشتهي له ٺاسن دهرديت و خراپي دهکات^{۲۴۸}
 لعل روشن: واته حیکمت و گوتار و فهرموده کاني، که مایه ی پووناکیه^{۲۴۹}
 واته: هیئده بنا لئیم و هاواربکم، که ناله و هاوارم به چندیڼ پهنگ و جؤر
 دهرییت، تا له ٺاویته ی بوونم، که دهرنه نجامی (ڙهنگ) گرتن پیوه ی پیس
 بووه، نه و ڙهنگ و پیسیه هه لکه نم.

دل، سواری که شتی (عیشق) بووه و ده بیات، به هه موو هه نگاویکی چندیڼ
 پیڼگای دوور ده بیټ به ره و نه ولاتر و نه ویدیوی گیان.

حیکمت و گوته کانت، که پووناکیڼ بیان نوینه به پووی هر جؤره
 کوپړیه ک، که دهرنه نجامی تاریکيه، تا له عرشې خواوه به رد بباریت به سر
 نه وانه دا، که دلایان وه که به رده.

(ٺاویته) و (ڙهنگ)، هه روه ها (لعل روشن) و (ظلمت)، دوالیزمی دڙیه کیان
 دروستکردووه نه مه جگه له وهی (ٺاویته) لیخواستراوه بؤ (هه حقیقه تی بوونی
 مرؤفه)، (ڙهنگ) بؤ (گونه ها و تاوان) (لعل روشن) بؤ (حیکمت و ڙیری)، (کوری
 ظلمت) تاریکی نه زانی، یاخود کوپړی تاریکی.

به گشتی (ٺاویته) له فرههنگی سؤفی و عارفاندا، مه به ست له هه حقیقه تی
 بوونی مرؤفه، که ده بیټ وه که ٺاویته په نگه ره وهی نه ویدیوی بوونی مرؤفه بیټ،
 به لام دهرنه نجامی تاوان ڙهنگ ده یگرئ ده بیټه ٺاویته ی (منکر)، که کاری
 بڼه په تی خوی ناکات و پیویستی به کڅششی سؤفی هه یه تا پاکی بکاته وه.^{۲۵۰}

^{۲۴۸} حسن عمید، فرهنگ فارسی عمید، ل ۶۹۳.

^{۲۴۹} کریم فیضی، شعاع شمس، ل ۱۴۵.

^{۲۵۰} سرچاوه ی پتیشور، ل ۱۴۳.

تیښینی: مهوله وی تاوه گوزیش ناوینه ی وهك هه مان پهمز و بۆ هه مان مه به ست به کارهیناوه، که ئیمه شو هۆنراوه یه مان له هه مان بابهت و له هونه ریکی دیکه دا به کارهیناوه، که دواتر به رچاوتان ده که ویت. مهوله وی تاوه گوزیش له م بابه ته دا ده لیت:

وهی گشت نایره وه خه یالْم خامه ن

به ختم ناپوختن فامم نه فامه ن^{٢٥١}

(نایر) واته (ناگر)، که مه به ست له دوورییه واته (خواستن) ه له بری وشه ی (دووری).

خام: کال و نه برژاو.

واته مهوله وی ده لیت: به م هه موو ناگری دوورییه وه، یاخود به م دوورییه ته وه، که له ناگر ده چیت له ناخ و ده رووندا، هیشتا خه یالاتی سه رم و خه ونه کانم خه یالْم خام و خاو و نه برژاون، له گه ل بوونی ناگریکی زۆردا، (کال) بوونی خه یالْم!؟

لیره دا (ناگر) و (کال) بوون دوالیزمی دژیه کن، به لام نه گه ر بگه پښینه وه بۆ واته بنه په تیه که ی، که (ناگری) وه کو لیخواستراویک بۆ وه رگیراوه، که وشه ی (دووری) یه له نازیز، نه وا دژیه ک بوونه که نامینیت.

تیښینی: نیوه دتپری دوه میش بابه تی دوالیزمی دژیه ک ده گریته خۆی، به لام نیوه دتپری یه که م له چوارچپوه ی ئامانچ و بابه ته که ی ئیمه دایه.

۲-۱-ب-۲-۱-ب/ له سهر بنه مای لیچواندن:

مهولانای پۆمی بۆ ئەم بابەتە هونەری پوونبیزی دەلێت:

بین، که عالم دام است و آرزو دانه

به دام او مشتاب و هوای دانه مکن^{۲۵۲}

دام: داو

دانه: گەنم و دانى بالنده

واته: بزانه، که ژيان و جيهان وهکو (داو) ته له وایه و ئاره زووی مروفیش

وهکو گەنم و دان و خواردنی بالنده، که بۆی دهخریته بهردهم داوه که وه.

هه لپه مه که و پامه که بهره و داوه که و ئاره زووی ئه وه وهس و خوارده مه که.

لێره دا (عالم) و (ئاره زو) مان ههیه، که چوینراوه به (داو) و (گەنم و دان)،

که ئەم دوانه ی دوا یی وهکو دوو له وچوو، دوا لیزمی دژیه کیان دروستکردوه

(ئەم چۆره لیچواندنه، لیچواندنی وێنه به وێنه یه).

له هونراوه یه کی دیکه دا ده لێ:

باز بر آورد عشق سر به مثال نهنگ

تاشکند زورق عقل به دریای عشق^{۲۵۳}

واته: وا جارێکتر ههروهک نه ههنگ، عیشق سهری ده رهیتا تا له ده دریای

عیشقدا که شتی بچوکی (عهقل) تیکبشکیتێ.

(عشق) لیچووه، (نهنگ) له وچووه.

(عقل) لیچوو، (زورق) به له می بچووک، له وچووه.

^{۲۵۲} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۲، ل ۱۰۳۵.

^{۲۵۳} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۱، ل ۶۷۸.

لهو چووه‌کان، دوالیزمی دژیه‌کیان دروست کردووه، به‌هه‌مانشیوه ئه‌م جۆره‌شیان لیچواندنی وینه به وینه‌یه.

مه‌وله‌وی تاوه‌گوزیش ده‌لی:

گیای په‌ژموورده‌ی ته‌ژنه‌که‌ی بی شۆم

چه‌مه‌ پای واری هه‌وری لوتفی تۆم^{۲۵۴}

مه‌وله‌وی له‌م هۆنراوه‌یه‌دا زۆر به‌کورتی ده‌لی: من چاوه‌پوانی لوتفی تۆم، که ئه‌مه زۆر ئاساییه و هیچ دژیه‌ک‌بوونیکی تیدا نییه، ته‌نها باسی که‌سی (یه‌که‌م) و (دووه‌م) ه‌ واته (من و تۆ)، به‌لام کاتیک لیچواندن دینه ناو بابته‌که‌وه‌و (من) ده‌چوینریت به‌ گیای ژاکاوی (تینوو) و (لوتفی تۆ)ش ده‌چوینریت به‌ (هه‌وری باران)، ئیتر لی‌ره‌دا دوالیزمی دژیه‌ک، یاخود ئه‌وه‌ی، که وه‌ک دژیه‌ک خۆی ده‌نوینێ دروست ده‌بیت، به‌لام ئه‌گه‌ر هه‌نهری لیچواندنه‌که‌ لابه‌رین و ده‌ربهرینه ساکاره‌که‌ی سه‌ره‌تا به‌کاربه‌رین ئه‌وا دژیه‌ک‌بوون نامینێ.

له‌ هۆنراوه‌یه‌کی دیکه‌دا ده‌لی:

به‌لکه‌م شه‌راره‌ی ناخه‌ره‌ی فیراق

نه‌سۆچنۆ ته‌مام سه‌وزه‌ی نیشتیاق^{۲۵۵}

واته: به‌لکو (فیراق) و دووری تۆ، که وه‌کو (ئاگر) وایه، له‌مه زیاتر شه‌وق و تاسه‌م بۆ بینینت، که وه‌کو (سه‌وزایی) جوان و ته‌پو پاراوه، نه‌سوتینیت.

دوو له‌وچووه‌که، که (ئاگر) و (سه‌وزایی) به‌ دوالیزمی دژیه‌کیان دروست کردووه.

^{۲۵۴} دیوانی مه‌وله‌وی، ل ۳۵۱.

^{۲۵۵} سه‌رچاوه‌ی پیشوو، ل ۲۶۹.

۲-۱-ب-۲-۱-ج/ له سەر بنه‌های وێنه‌ی دوو په‌هه‌ندی (خواستن و

لێچواندن):

له هۆنراوه‌یه‌کیدای مه‌ولانای پۆمی بۆ ئهم بابته ده‌لێت:

ایشان چو ما زاوَل خفاش بۆده‌ اند

خفاش شمس گشت از آن بخشش و عطا^{۲۵۶}

خفاش: واته شه‌مشه‌مه‌کوێره، هه‌روه‌ها (له‌وچوو).

شمس: واته خۆر، به‌لام لێره‌دا (لێخواستراوه) بۆ شیخ و پیریکی ته‌ریقه‌ت،

که به‌ پله‌ی که‌مال گه‌یشتووه و پووناکی په‌خش ده‌کاته‌وه، هه‌روه‌ها

ناماژه‌یشه به‌ شیخه‌که‌ی خۆی، که (شمس تبریزی) یه‌.

واته: ئه‌وانیش وه‌ک ئێمه له‌ سه‌ره‌تادا وه‌ک شه‌مشه‌مه‌کوێره وابوون (که

توانای سه‌یرکردنی پووناکیان نه‌بوو و چه‌زیا له‌ تاریکی ده‌کرد).

به‌لام ئهم شه‌مشه‌مه‌کوێره‌یه‌ بووه (خۆر) ده‌رئه‌نجامی به‌خشش و پووناکی

به‌خشینه‌وه.

که‌واته: شه‌مشه‌مه‌کوێره و خۆر، که له‌هه‌مانکاتدا (له‌وچوو) و

(لێخواستراو)ن، دوالیزی دژیه‌کیان دروستکردووه، ئه‌مه جگه له‌وه‌ی شاعیر

ده‌لێت: شه‌مشه‌مه‌کوێره بووه خۆر!!

مه‌وله‌وی تاوه‌گوزیش ده‌لێت:

"مه‌علوومی"! کرده‌ی به‌دی هه‌زار ته‌رز

زانووی ئومێدت ناوه‌رۆ ئه‌و له‌رز

ئه‌و که‌س مزانوو سه‌تاره‌ن ئارۆ

^{۲۵۶} کلیات شمس تبریزی، ل ۱۴۶.

جهو بوزورگته رهن شهو نهو پړوت نارو

سفیدیت قه‌لغان پهی پرووی سیات بو

که مانیت شه‌فیع تیری دیات بو^{۲۵۷}

مه‌وله‌وی له‌م سڼ دپړه هونراوه‌یه‌دا باسی خوی ده‌کات و جگه له جوانی
ده‌رېرېن و بوونی چهن‌دین هونه‌ری ده‌رېرېن و جوی تری دوالیزمی دژیهک، له
کوتا نیوه‌دپړی دا:

(که مانیت) واته چه‌ماوه‌یت، که وه‌کو که‌مان وایه، وشه‌یه‌کی لیخواستراوه
بو (پیری) نه‌م وشه‌یه واته (که‌مان)، که (لیخواستراوه) ده‌بیته دوالیزمی دژیهک
له‌گه‌ل (تیر)، که نه‌م وشه‌یه‌ش (له‌وچووه) و (لیچووه‌ه‌کی (دیات) ه واته
سه‌یرکردن و پوانینی حه‌رام، نه‌مه‌ش ناوه‌پوکی له‌و فهرموده‌ی پیغه‌مبه‌ر (خ)
وه‌رگرتووه، که ده‌فهرمودیت: "النظرة سهمۃ مسمومة من سهام إبليس" ^{۲۵۸}.
که واته (تیر) و (که‌مان) دوالیزمی دژیه‌کن له‌و هونراوه‌یه‌دا، به‌لام یه‌که‌میان
وه‌ک لیخواستراو هاتووه و دووه‌میان وه‌ک له‌وچوو، نه‌گه‌ر به واته
بنه‌په‌تییه‌کانی خویان بیت، که (پوانین) و (پیری)یه، نه‌وا دژیه‌کبوون نامینیت.

۱-۲-ب-۱-۲-د/ له‌سه‌ر بنه‌مای (درکه):

مه‌ولانای پۆمی ده‌لئت:

بریند دو چشم عیب بین را بگشار دو چشم غیب دان را^{۲۵۹}

^{۲۵۷} دیوانی مه‌وله‌وی، ل ۱۳۷.

^{۲۵۸} فهرموده‌ی پیغه‌مبه‌ر (خ)، مختصر صحیح البخاری، بیروت، دار نوبلیس للنشر، ۲۰۰۸.

^{۲۵۹} کلیات شمس تبریز، ل ۱۲۲.

واته: هەردوو چاوه‌کانی سەرت، که هەمیشە جیهانی عەیب و عار و بچوکی دەبینن (که جیهانی ماددەییە) بەستە.

چاو و بینایی (سێ) واتە ئەو چاوه‌ی دەروون، که نەیتییەکان دەبینن، ئەو چاوانەت بکەرەوه (چاوی بەصیرەتیشی پێ دەوترێت).

لێره‌دا چاوی (غیب دان) هەمان (دیدە‌ی سێ) مەولەوی تاو‌ه‌گ‌زینیە، که درکە‌یە — دواتر دەیه‌یتینە‌وه — له‌گە‌ڵ دوو چاوی ئاساییدا دوالیزمی درێه‌کیان دروستکردووه.

له‌ هۆنراوه‌یه‌کی تری زۆر جواندا ده‌ڵێ:

بشستم دست از گفتن، طهارت کردم از منطق

حوادث چون پیاپی شد وضوی تویه شکستم^{٢٦٠}

واته: ده‌ستم شتوو له‌ گوتن، خۆم پاککردوو‌ه‌ته‌وه و (تاره‌تم) گرتوو له‌ (لۆژیک)، ده‌رئه‌نجامی پووداوی یه‌ک له‌ دوا‌ی یه‌ک دا ده‌ست‌نوێژی ته‌وبه‌م شکاندوو‌ه.

(بشستم دست) ده‌ستم شتوو، درکە‌یە بۆ قسه‌نه‌کردن و بێ‌ده‌نگبوون، که دژه‌ له‌گە‌ڵ (گفتن) گوتن (طهارت کردم) خۆپاککردنه‌وه، له‌ شتی پیسه‌ نه‌ک (لۆژیک).

مەولەوی تاو‌ه‌گ‌زیش له‌ هۆنراوه‌یه‌کیدا و له‌ چوارچێوه‌ی ئەم بابەته‌دا ده‌ڵێت:

وهر تۆ بینایت پەردەش هانه سەر

ئەوتۆ موینۆ جه‌ تۆ زەریفته‌ر^{٢٦١}

^{٢٦٠} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ٢، ل ٧٢٥.

^{٢٦١} دیوانی مەولەوی، ل ١٠٢.

مه‌وله‌وی ده‌لّی: نه‌گه‌ر تۆ چاوه‌کانت په‌رده‌ی له‌سهره، نه‌مه‌ش (درکه‌)یه و به‌و واتایه دیت، که نه‌گه‌ر تۆ سنووری بینیت دیاری کراوه و توانای بینینی (معشوق)، واته خوای گه‌ورده نیه و ته‌نانه‌ت بینینی چاوه‌کانت هینده سنوورداره، که حه‌قیقه‌تی خودی خویش نابینیت، نه‌وا نه‌و واته خوای گه‌وره (معشوق) حه‌قیقه‌تی تۆ ده‌زانی و ده‌بینی له‌ خۆت باشتر و جوانتر. دوو جوړ بینایی و بینین، که دوالیزمی دژیه‌کیان دروستکردوه، یه‌که‌میان کورت بینه (په‌رده‌ی له‌سهره) و دووه‌میان توانای بینینی خوای گه‌وره‌یه، که هه‌موو شت ده‌بینی.

ناوه‌پۆکی نه‌م هۆنراوه‌یه له‌ فهرمووده‌یه‌کی پښه‌مبه‌ر (خ) وه‌رگیراوه، که ده‌فهرموویت: "الاحسانُ أن تعبد الله كأنك تراه فإن لم تكن تراه فإنه يراك".^{۲۶۲} مه‌وله‌وی له‌ هۆنراوه‌یه‌کی دیکه‌دا، باسی دوو جوړ بینایی و (دیده) ده‌کات، که (دیده‌ی سهر) واته چاوه‌کانی سهر و (دیده‌ی سپه) واته چاوی دل، یاخود چاوی (باطن)، که چاوی (عارف بالله)یه و جیهانی نه‌پنی و ورده‌کاریه‌کانی پی ده‌بینی، وه‌کو دوالیزمی دژیه‌ک باسیان ده‌کات و دوا‌ی نه‌وه‌ی (دیده‌ی سپه) وه‌کو (درکه‌)یه‌ک ده‌خاته‌پوو. له‌ دپړه‌کانی تری هۆنراوه‌که‌دا تاییه‌تمه‌ندییه دژه‌کانیان ده‌خاته‌پوو، که چه‌ندین دوالیزمی دژیه‌کی تیدا‌یه، به‌لام ئیمه‌ ته‌نها مه‌به‌ستمان نیوه‌ی یه‌که‌می دپړی یه‌که‌مه وه‌کوو به‌لگه‌یه‌ک بق نه‌م خاله و نیودپړه دپړه‌کانی تر تاییه‌تمه‌ندییه جیاواز و دژه‌کانی نه‌و دوو (دیده‌)یه‌ن. مه‌وله‌وی ده‌لّی:

دیده‌ی سهر نه‌رش‌ی دیده‌ی سپه‌ کافین

ئید دای مونا‌فین نه‌و ده‌وا‌ی شافین

^{۲۶۲} فهرمووده‌ی پښه‌مبه‌ر (خ)، مختصر صحیح البخاری، بیروت، دار نوبلیس للنشر، ۲۰۰۸.

نید وه زیفه ی گل، نهو له تیفه ی دل

نهو چون مه نزلن، نید بچ چون مه نزل

نهو به قاش نییه، فنه اش تاقیه

نید عه تای تاقی و باقی و لاقیه^{۲۶۳}

واته: نه گهرچی چاوه کانم کوږیوون و بینایی و دیده ی سهرم نه ما، به لام چاوی دلم به سه، که هه موو نه ینیه کان ده بین و باشته و گه لی قازانجی زیاتره، له واته: چاوی سهر، چونکه حهرامی پی سهر ده کړی وه کو دهر د و په تا وایه، به لام چاوی دل، که زیکی خوی پی ده کړی وه کو دهرمان و شیفا وایه. چاوی سهر سهری شتی ماددی پی ده کړی، به لام چاوی دل خهریکی نه رکی مه عنه وی خو یه تی. چاوی سهر جیگای مادیاته و نهو شتانه یه وینه ی هیه، به لام چاوی دل ماوا و مه نزلای خوی پی وینه یه، وه که له فهرموده دا هاتووه: "قلب المؤمن عرش الرحمن"،^{۲۶۴} واته: دلی باوه دپار عهرشی په روه دگاره.

۲-۱-۲-ب-۱-۲-۱/ له سهر بنه مای خوازه:

مه ولانای پومی له هو نراوه یه کیدا ده لیت:

الا ای قادر قاهر، زتن پنهان به دل ظاهر

زه ی پیدای پنهانم تورا خانه کجا باشد؟^{۲۶۵}

^{۲۶۳} دیوانی مه وله وی، ل ۱۵۵.

^{۲۶۴} فهرموده ی پیغه مبه ر (خ)، مختصر صحیح البخاری، بیروت، دار نوبلیس للنشر، ۲۰۰۸.

^{۲۶۵} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیع کدکنی، ج ۱، ل ۳۷۲.

تن: واته جهسته، به لّام لّیره دا خوازه به بّو (چاو)، چونکه ده لّی (زتن پنهان) له جهسته شاراو واته له چاو شاراو و به چاو نه بینراو. به دل ظاهر: به دلّ ناشکرا.

به گشتی واتا که ی: نه ی به توانا و خاوهن ده سلات، که له چاو ان شاراو هیت و لای دلّ ناشکراو دیاریت.

تو نه ی بینراوی نادیارم، تو ئیتر جیگه و مالت بّوچیه و له کوئییه؟ جگه له وه ی نیوه دپّری دوهم دوالیزمی له جوّری (ترکیب) پّونانی، یا خود لیکدراوی تیدایه (که دواتر وه کو نمونه باسی ده که ین)، له نیوه دپّری یه که مدا (تن) و (دل) واته جهسته و دلّ دوالیزمی دژیه کن، چونکه (جهسته) له ویدا خوازه به بّو (چاو).

مه وله وی تاوه گوزیش ده لّیت:

نیسه سّوچیا ی گهرمی دلسه ردیم

سه ودایی ساری ده ردی بیّ ده ردیم^{۳۶۶}

له هه ردو نیوه دپّره که دا زّرد به شیوه یه کی جوان و کارامه، دوالیزمی دژیه ک به کارهاتوه، به لّام نه و نمونه ی نیوه دپّری دوهم له جوّره ی دوالیزمی دژیه که، که (ترکیب- پّونانی) یه و له شوین و کاتی خویدا وه ک نمونه باسی ده که ین.

له م نیوه دپّره ی یه که مدا مه وله وی ده لّیت:

ئیستا سوتاوی گهرمای دلّ ساردیم، (سوتاوی و (دلّ ساردی) دوالیزمی دژیه که و لّیره دا (سوتاو) خوازه به واته (عاشق)، یا خود (کوژراوی) دلّ ساردی

^{۳۶۶} دیوانی مه وله وی، ل ۱۵۸۱.

و بي باكي يارم، كه نه گهر به واتا بنه په تيه كه ي خوي به پيښت نه وا دڙيه كېدون ناميښت.

۲-۱-۲-ب-۲-۲/ نهو جوړه دواليزمه دڙيه كه ي، كه له سر بنه ماي لايه ني مونه ري جوانكاري واتايه:
دابه شده بيت بډ دوو جوړ، كه نه مانه ن:

۲-۱-۲-ب-۲-۲-۱/ له سر بنه ماي فره واتايي (له جوړي ناراسته):
مه ولاناي پومي له موزراوه يه كيدا ده لټت:

بي خط و بي خال تو اين عقل امي بود
چون ببيند آن خط را، مي شود خط خوان چرا؟^{۲۶۷}

واته: به بي خهت و خالي تو، نه م عه قله نه خوښنده واره، كاتيك، كه خهتي تو ده بيني خيرا ده بيته (خوښنده وار) خهت خوښنه وه، بډجي؟
(خط و خال) واته خهت و خال به دوو واتا هاتووه، يه كيكيان به واتاي نووسين و خهتي نووسين و سه روپور و خال به ندي نووسين، دووهميان به واتاي خالي ده موچاو و خهتي موي (برډ) يان ده موچاو، كه به گشتي به جواني ده موچاو ده ورتي خهت و خال.
ليزه دا نه گهر به واتاي (نووسين) كه به بيت له گه ل نه خوښنده واره دواليزمي دڙيه كي دوستكردووه.

له موزراوه يه كي ديكه دا ده لي:

^{۲۶۷} غزليات شمس تبريز، گزينش و تفسير محمد رضا شفيعي كدكني، ج ۱، ل ۲۲۴.

شطرنج ندیده ایم و ماتیم

۲۶۸ يك جرعه غورده ايم و مستيم

واته: نيمه یاری و کټبرکټ و ململانټی (شهره‌نج) مان نه دیوه و که چی
(مات) بووین، مردوین، قومیک شهرابمان نه خواردووه ته وه و که چی مه ست
بووین!!

(مات): به واتای قوناغیک له یاری شهره‌نج دټ و به واتای (مردن) ی هیژ
و ټیراده ش دټ، که توانای ململانټی نییه.

به گشتی دهرېپنه که دوو وټنه و دهرېپنی دوالیزمی دژیه کی ټور جوانی
تټدایه، که یاری شهره‌نجمان نه کردووه و مات بووین، هه روه ها
نه مانخواردووه ته وه و مه ست بووین.

به لām نه وهی ټامانجی ټیمه یه له م خالده دا (مات) بوونه که یه، که دوو واتای هه یه.
هه روه ها مه ولوی تاوه گزیش له م باره یه وه ده لټت:

خه لاسیش دا پټت وه یه ک په یانه

۲۶۹ نازاد بیت جه به ند به سته ی په یانه

(خه لاس بوون) واته (پزگار بوون)، که لټره دا به واتای (مردن) یش دټت.
واته نه وه وشه فره واتاکه یه، که به واتای (پزگار بوون) و (مردن) یش دټت، نه م
وشه یه له گه ل (به سته) و ته نانه ت (به ند) یش دا دوالیزمی دژیه کی
دروستکردووه، به لām نه گهر وشه فره واتاکه به مانای مردن بیت نه وا دوالیزمی
دژیه ک نامټنټت.

۲۶۸ سه چاوه ی پټشو، ج ۲، ل ۸۲۵.

۲۶۹ دیوانی مه ولوی، ل ۸۱.

مهولهوی دهلئیت: به پپالهی شهرابی مهرگ پزگاری کردی و له بهندی پهیمانی له گهڼل خوادا به سراوی، نازادی کردی، که ده بوو به پیتی ئه مر و نه هی نه و بجوولئیتته وه.

۲-۱-ب-۲-۲-ب/ له سه ربه نه مای پوچوون:

له م باره یه وه مه ولانای پومی دهلئیت:

هرچند پرستیدن بُت مایه کفر است

ما کافر عشقیم گر این بُت نپرستیم^{۲۷۰}

واته: هرچه نده په رسته ستی (بت) مایه ی کافربوونه، به لام ئیمه ده بیته کافری عیشق نه گه رنه م بته نه په رستین.

له نیوه دپړی یه که مدا پاستی و واقعیکی به لگه نه ویستمان پښ دهلئیت، که پاش هاتنی ئیسلام په رسته ستی بته کان مایه ی کافربوونه. لیره دا بیرمان نه چیت، که کافره کان ده یانوت ئیمه بته کان ناپه رستین، به لگو ته نها هوکاریکن بۆ نزیکبوونه وه له خوا. له جیهانی عارف و سوفیه کاند، که خوځیان به (عاشق) و (خوا) به (معشوق) ده زانن و شیخ و پیره کانیشیان به خوشه ویستی تاییه تی خوا ده زانن و (واته شیخه کانیان) ده یانکه نه هوکاریک بۆ شه فاعه ت و نزیکبوونه وه له خوا و نه مه ش به گشتی به (طریقه ت) ده زانن. واته پښگایه ک، که پښگای عیشقه، که سی عاشق ده یپړی بۆ گیشتن به (مُعشوق) به هو ی شیخان و عارفان و خوشه ویستانی تاییه ت و نزیک له خوا وه، نه م حاله ته ی (ئه هلی طریقه ت) لای (ئه هلی شه ریعه ت) زور جیگای ناپه زایه تی و دزایه تی کردنه و به جوړیک، که به بته په رستی ده چوینریت.

^{۲۷۰} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیع کدکنی، ج ۲، ل ۷۷۲.

مەولانای پۆمیش بە حوکمی ئەوەی خۆی سەرەتا زانایەکی شەریعەتزان بوو،
دواتر بووئە عارف و سۆفی و عاشقی (بەتی عیشق) بوو، کە (شمس تبریز) یە ئەم
هاوکێشە و قەناعەتەیی خۆی بەشیوەی پۆچوون لە خوشەویستی بۆ شیخەکی
دەرپرپو، کە ئەگەر وەک بێت نەپەرستێ کافر دەبیّت؟!.

هەرۆهە لە هۆنراوەیەکی دیکەدا دەڵێ:

ای روز ز روی تو، شب سایهٔ موی تو

چون ماه برآ امشب، ای طالع و فالت خوش^{۲۷۱}

واتە: ئەی ئەو کەسە، کە پۆژ پووناکی لەتۆوێ، هەرۆهە شەو و تاریکی
و پەشی لە سیبەری قژ و پرچە پەشەکانی تۆوێ.
ئەمشەو وەک مانگ دەرکەو، ئەی ئەو کەسە دەرکەوتن و ئاوابوونیشت
خۆشە.

مەولانا لە وەسفی کەسیکدا زۆر پۆدەچیت بە جۆرێک، کە دەڵێ: پووناکی
پۆژ لەتۆوێ، پەشی و تاریکی شەو لە قژی تۆوێ.

لەم دوو نمونەیدا دوالیزمی دژ بۆ پەنگ و سیبەرکردنی شیعرە کە بەواتای
قوول و بۆ سەرنجی خۆیتەر راکێشان، سەرسوڕهێنان و هاندانی بۆ بێرکردنەو
و گەپان لە واتای جوان، مەولانا دوو دژی زۆر ئاشکرا و حاشاھەڵنەگری
کۆکردۆتەو و لەسەر بنەمایان شیعرەکی داپشتوو، مەبەستمان لە (کوفر و
ئیمان) و (شەو و رۆژ)، کە هەردووکیان دەشی ئەگەر بە رەنگ ئاماژەیان بۆ
بکەین دەبنە (رەش × سپی) و لە گەلی سەرچاوەی ئایینی و کولتوریشدا ئەم
دژە هەیە.

^{۲۷۱} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۱، ل ۶۴۵.

مهوله‌وی تاوه‌گوزیش له‌م باره‌یه‌وه ده‌لټت:

پدی چټش مه‌یلی له‌یل پیریش مه‌حاله‌ن؟

سه‌نه‌ی بالغیش سه‌د هه‌زار ساله‌ن؟^{٣٧٢}

سه‌نه: سال

واته:، چونکه خۆشه‌ویستی له‌یل پیری هه‌لناگرئ و مروفی دلدار تا دټرزه‌مان هه‌ر به‌ منداڵی ده‌میڤتته‌وه و ته‌مه‌نی بالغبوونی عه‌شق سه‌د هه‌زار ساله‌؟!؟

چۆن ته‌مه‌نی بالغبوون سه‌د هه‌زار ساله‌؟! ته‌مه‌ پۆچوونه و پټچه‌وانه‌ی لۆژیک، یاخود سروشتی ژبانه و ته‌م گوزارشته له‌پووی واتاوه دوالیزمی دژیه‌که له‌گه‌ل پاستی و نه‌ریتی ژباندا.

لټرده‌دا مه‌وله‌وی بۆته‌وه‌ی خۆشه‌ویستی راسته‌قینه و حه‌قیقی ده‌رخات، په‌نای بردۆته به‌ر ته‌م هونه‌ره په‌وانبټژییه و به‌هۆیه‌وه (عه‌شق)ی به‌ چه‌مکی نه‌مری - ته‌به‌دییه‌ته‌وه - به‌ستۆته‌وه، چونکه نه‌بالغبوون (سه‌د هه‌زار ساله) و نه‌ عه‌شقی دنیا‌ییش ته‌و ته‌مه‌نه درټژه‌ی هه‌یه.. که‌واته دژیه‌کییه‌که، که‌ جوانکاری فره‌واتاییه، هاتۆته‌دی.

دوای ته‌وه‌ی له‌ جۆری یه‌که‌می دوالیزمی دژیه‌ک - ده‌ربڕینی واتایی، به‌ هه‌ردوو لقه‌که‌یه‌وه: ته‌وه‌ی له‌ پووکاری ده‌ره‌کیدای دژیه‌ک هه‌یه و ته‌وه‌ی تریشیان، که‌ له‌ رووکاریدا دژایه‌تی نییه، به‌ هه‌ردوو چلای تریانه‌وه بۆ هه‌ریه‌کیان: ١. ناوه‌پۆکی و ٢. جوانناسی. دوایی دټینه‌ سه‌ر (پټکه‌هاته‌ی لټکدراو) و به‌ درټژیش له‌م لاپه‌پانه‌ی دواتردا به‌هه‌مان دابه‌شکردن ده‌دوین.

^{٣٧٢} دیوانی مه‌وله‌وی، ل ١٠٧.

۲-۲/ دوالیزمی دژیهک به شیوازی لیکدراو، یاخود پښان:

له م هونه ری پوونبژیدا دوو دیو، یاخود دوو پووی یه ک پیکهاته ی لیکدراو
له پووی چه مکه وه دژیه کبویون دروستده کهن و وهک دوو دژیه کتری پته ده که نه وه و
ده رنه نجام دوالیزمی دژیهک پیکده هینن له پیکهاته یه کی کورتی لیکدراودا، که
ده رپړنیکي کورت و جوان و سه رنچراکیش و چیریه خش ده بیت.^{۲۷۳}

وهکو له زمانی فارسییدا: (خامش گویا، غریب وطن، جرم بی گناهی).

له کوردیشدا: (ده ردی بی ده ردی، ده سه لاتداری بی توانا، زانای نه زان).

له م پیکهاتانه دا، که خراونه ته سه ریه کتری، له پووی چه مکه وه دژیهک
بوونیکي پیکه وه نه گونجانی تیدایه، که نه م شیوازه ده رپړینه نه گهر له لوژیکدا
ناپاست و نه گونجاو بیت، به لام له هونه ردا له ترپیکي به رزی و جوانیدایه.^{۲۷۴}

نه م جزره هونه ر و به کارهینانه به شیوه یه کی کارامه و به رفرانوان لای
هه ردو شاعیر (مه ولانای پښی) و (مه وله وی تاوه گوزی) به دیار ده که ویت:

بق نمونه مه ولانای پښی ده لیت:

کفر من آینه ایمانِ توس

بنگر اندر کفر ایمان ای پسر

می زغم من نعره ها در خاموشی

آمدم خاموش گویان ای پسر^{۲۷۵}

^{۲۷۳} محمد رضا شفیعی کدکنی، شاعر آینه ها، (بررسی سبک هنری و شعر بیدل)، کتاب

گزیده، چاپ ششم، ۱۳۶۶ ه.ش. ل. ۵۴.

^{۲۷۴} محمد رضا شفیعی کدکنی، موسیقی شعر ل. ۳۷.

مهولهوى تاوهگوزيش دهليت:

ئيسه سوچاي گهرمىي دل سر ديم

سهودايى ساراي دهردى بى دهرديم^{۳۶}

دواليزمى دژيهكى ليكدراو، ياخود (پۇنان) يش دوو چه شنه:

۲-۲-۱/ نهو پيكاهاهه و پۇنانهى، كه له پيكاهاهى پووكارياندا دژيهك

بهديدهكرت:

نهم چه شنه له دواليزمى دژيهكيش دهكرتته دوو جور: ناوهپۇكى و

جوانناسى.

۲-۲-۱/ دواليزمى دژيهكى ناوهپۇكى:

دهگوترت "تعرفُ الأشياء باضدادها" واته شتهكان، ياخود ههر شتيك به

دژيهكهيدا دهناسرپتهوه، بۆنموونه نهگهر (گهرما و گهرمى) نهبيت پهى به

(سهرما و ساردى) نابريت، ياخود نهگهر (زانين و زانا) نهبيت پهى به (نهزانين

و نهزان) نابريت.

دياره نهم بۆچوون و تيگهيشتنه له زمانهوانىي تازهدا، به جهوهرى

سيستيمى زمان دادهنريت، كه پيويابه مانا له جياوازي (difference) هوه

ديته ئارا و دژيهكيش بهشيكي گرنگى نهم پوانگه زمانهوانىيه پيكدىنى.

ليزهدا به هيتانهوهى چهند نمونهپهكى شيعرى و شيكارييان

دهستبيدهكهين، كه سهرهتا لهم بارهيهوه مهولاناي پۇمى دهليت:

^{۳۶} غزليات شمس تبريز، گزينش و تفسير محمد رضا شفيعى كدكنى، ج ۱، ل ۶۰۹.

^{۳۷} ديوانى مهولهوى، ل ۱۵۸.

مرا گوید: "مرو هر سو، تو استادی، بیا این سو."

که من آن سوی بی سو را نمی دانم

همی گیرد گریبام، همی دارد پریشام

من این خوش خوی بدخو را نمی دانم^{۲۷۷}

واته: به من ده لیت: "به هر لایه کدا مه پۆ، تۆ کارامه و شاره زای، وهره ئیره"

من نه ولا بئ لایه، یاخود شوینه بئ شوینه نازانم

به رده وام یه خه م ده گرتی و په ریشانمه

من له م جوان په فتاری به دپه فتاره نازانم

لیتره دا (سوی بی سو) واته لای بئ لا و (خوش خوی بد خو) جوان په فتاری

به دپه فتار، دوالیزمی دژیه کن.

له هؤنراوه یه کی دیکه دا ده لیت:

هله، تا دوی نباشد، کهن و نوی نباشد

که در این مقام عشرت من از آن جمع فردم^{۲۷۸}

واته: بیکومان، تا دوالیزمبوونی نه بیت، کۆن و نوی بوونی نییه.

هر له م پیکه ی پیکه وه بوونه وه یه، که من کۆی تاکم.

(کۆی تاک) دوالیزمی دژیه که.

مه وله وی تاوه گوزیش له چوارچێوه ی ئەم هونه رده دا ده لیت:

هه رکه سی دانش نه فامش نه بۆ

بینیی عیرفانشن زو کامش نه بۆ^{۲۷۹}

^{۲۷۷} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیع کدکنی، ج ۲، ل ۷۴۸.

^{۲۷۸} سه رچاوه ی پیشوو، ج ۲، ل ۸۲۵.

مهولهوی له نیوه بهیتی یه کهمدا (که مه بهست و ئامانجی ئیمهیه) ده لیت:
 هرکه سیک زانین و مه عریفه ی نه زانی نه بیت، یاخود عه قل و هوشی نه قام و
 بئ عه قلانی نه بیت، نه مهش ئالۆژیکیه به پتوهری ئاسایی بیرکردنه وه، به لام له
 هونه ردا جوانیه و دوالیزمی دژیه که.

له فهرهنگی پۆشنهیری عارف و ئه هلی ته سه وفدا جۆریک له نه فره تکردنی
 (عه قل) هیه، که سه رچاوه ی زانستی عه قل و فه لسه فیه، به لام عارفه کان
 (دل) به سه رچاوه ی وه رگرتنی زانین ده زان و له و پیناوه شدا بۆنه وه ی (دل)
 کارا بئ ده بیت (عه قل) جیهانی موجه ده له و مشتومپی لۆژیکیه به جیهانی لیت.
 هه ربۆیه هه نگاوی یه که می، یاخود مه قام و پله ی یه که می عارفه بون ده رچوونه
 له جیهانی عه قلانی بون و ته سلیم بوونه به دۆگما.

له هۆنراوه یه کی دیکه دا ده لی:

سه رد بیهین گهرمی شهو قی هام فهردان

^{۲۸۰} گهرمه ن سه ردی زه وق جه رگهی هام ده ردان

له نیوه بهیتی یه کهمدا (سارد) بووه ته وه (گهرمی) ← (شه وق)

له نیوه بهیتی دووه مدا (گهرمه) (ساردی) ← (زه وق)

هه ردو وکیان دوالیزمی دژیه کن.

نه وونه ی شیعیری هه ردو و شاعیر ده ریده خه ن، که پراوپر له گه ل ئه م چه مکه
 هونه ریه ی دوالیزمی دژدا پێکده که ون.

^{۲۷۹} دیوانی مه وله وی، ل ۵۲۶.

^{۲۸۰} سه رچاوه ی پتیشو، ل ۹۷.

۲-۲-۱ / دوالیزمی دژیهکی جوانناسی:

ههروهک رابردوو دوالیزمی دژیهک جوانناسی به پیتی لایه نهکانی په وانیژی به شیوه یه کی گشتی و سهره کی دابهش ده بیت به سهر دوو لایه نی: پوونبیژی و جوانکاریدا. نه و جورهش له دوالیزمی دژیهک، که له سهر بنه مای لایه نی هونه ری پوونبیژی، دابهش ده بیت بۆ چوار جور، که نه مانه ن:

۲-۲-۱-۱ / له سهر بنه مای خواستن:

مه ولانای پۆمی له م جوره و له چوارچینه ی نه م بنه مای هونه ری ده ربینه دا ده لیت:

سایه نوری تو و ما، جمله جهان سایه تو

نورکه دیده است، که او باشد از سایه جدا؟

گاه بود پهلوی او، گاه شود محو در او

پهلوی او هست خدا، محو در او هست لقا

سایه زده دست طلب، سخت در آن نورعجب

تاچو بکاهد، بکشد نور خدای شبه خدا^{۲۸۱}

سایه نور: واته سیبهری پووناک، سیبهر جوریکه له ناپووناک و پله یه که له نیوان پووناک و تاریکی، که پاش هه لاهتنی پووناک، تاریکی و سیبهره کان پووناک ده بنه وه، به لام له داو سنووری پووناکیدا سیبهر دروست ده کات، به لام دهسته واژه ی سیبهری پووناک، یاخود پووناک، دوالیزمی دژیهکی دروستکردوه و ههروه ها لیږده دا (نور) لیخواستراوه و له بری (خودا) هاتوه.

^{۲۸۱} کلیات شمس تبریز، ل ۹۳.

به گشتی مهولانا پوو به شیخه که ی شمس ته بریزی ده لیت:

هر به و شیوازه ی تو سیبه ری خودایت، ئیمهش سیبه ری توین، تو
(شمس)یت و په یوهستی به خوداوه و ئیمهش له تو جیانین، ههروه
سۆفیه کان ده لیتن: "المتصل الی المتصل، الی متصل، متصل" واته گه یشتوو
به گه یشتوو به گه یشتوو هه گه یشتوو ه.

هه ندیکجار (عاشق) له که نار (معشوقه) وهیه و هه ندیکجاریش له ودا (محو) ه
واته ده تویتوه، که هه ردوکیان گرنگن، چونکه له ته نیشته ئه وبون باس و
زیکری نه وه و باسی به یه که گه یشتنه، به لام (محو) بون خودی به یه که گه یشتنه.
له دوا دپیدا ده لیت: سیبه، که درێژ ده بیته وه بۆلای نور و پووناکی و
خواستی ئه وه ی ههیه، که ببیته پووناکی و دوعا ده کات له سیبه ربوون
ده رچیت و ببیته پووناکی.^{۲۸۲}

تیبینی: مهولهوی تاوه گوزی بۆ هه مان بابته و به هه مان زاراوه و ده ربپین
هۆنراوه یه کی ههیه، که ده لیت:

ئهی گرد مه وجودی جه تو گرت مایه - مه وجود هر تۆنی، ماسیوا
سایه.^{۲۸۳}

مهولانای پۆمی له هۆنراوه یه کی دیکه دا ده لیت:

دی را بهار بخشد، شب را بهار بخشد

پس این جهان مرده زنده ست از آن جهانش^{۲۸۴}

^{۲۸۲} کریم فیضی، شعاع شمس، ل ۲۳۶.

^{۲۸۳} دیوانی مهولهوی، ل ۶۰.

^{۲۸۴} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۱، ل ۶۶۲.

واته: مانگی (دی)، که چله‌ی زستانه، به‌هار دینن، هه‌روه‌ها پۆزی به‌خشیوه‌ته شه‌وکه‌واته ئه‌م جیهانه مردووی زیندووه له‌جیهانیکی دیکه‌دا. (مرده زنده) مردووی زیندوو، دوو وشه‌ی لیکدراوه، که دوالیزمی دژیه‌کی دروستکردوو.

تییینی: هه‌مان ده‌برپین له‌و هۆنراوه‌ی مه‌وله‌وی تاوه‌گۆزی دا به‌کارهاتوو، که دواتر له‌هه‌مان خال و بنه‌مای هونه‌ری دا به‌کاریده‌هینین پاش ئه‌م نمونه‌ی مه‌ولانای پۆمی.

مه‌وله‌وی تاوه‌گۆزیش ده‌لێت:

تۆ مه‌رده‌ی شه‌هید زینده‌ی بی‌باکی

من زینده‌ی مه‌رده‌ی ده‌شتی خه‌مناکی^{٢٨٥}

(زینده‌ی مه‌رده) واته (زیندووی مردوو)، لێ‌ره‌دا وشه‌ی (مردوو) (خواستن)ه بۆ مۆفێک، که هیچ له‌ توانایدا نییه و بی‌جوله و بێده‌سه‌لاته له‌سارا و ده‌شتی خه‌مناکیدا. ئه‌م دوو وشه‌یه واته (زیندووی مردوو) پێکهاته‌یه‌کیان دروستکردوو، که دوالیزمی دژیه‌که، به‌لام ئه‌گه‌ر وشه‌ی خواستن واته مردوو‌که بگێڕینه‌وه بۆ بنه‌په‌ته‌که‌ی خۆی ئه‌وا دوالیزمی دژیه‌ک نامینیت.

مه‌وله‌وی ده‌لێ: تۆ مردوو‌یه‌کی شه‌هیدیت له‌به‌ر ئه‌وه زیندووی و ترست نییه، به‌لام منیش، که ماوم و به‌سه‌ر زیندووم، مردووی ده‌شتی خه‌مباری و بی‌ده‌سه‌لاتی و داماویم.

^{٢٨٥} دیوانی مه‌وله‌وی، ل ١٦٥.

۲-۲-۱-۲-ب/ له سه ر بنه مای لیچواندن:

له چوارچێوه ی بنه مای لیچواندندا مه ولانای پۆمی ده لێت:

مرا آن صورت غیبی، به ابرو، نکته می گوید

که غمزهی چشم و ابرو راغی داغی داغی^{۲۸۶}

صورت: واته (پووخسار) شکل، بۆ بوونیکی ماددی (محسوس) ی بینراو

ده بیئت.

غیبی: واته نه بینراو، شاراو ه نا (محسوس).

لێره دا (صورت) و (غیبی) دوو وشه ی لێکدراوه، که دوالیزی دژیه کیان

دروستکردوه هه ولدراوه (غیبی) شتیکی نه بینراو به (محسوس) و شتیکی

بینراو بچۆنریت، که (صورت) ه واته (پووخسار) ه.

واته: نه، که پووخساریکی نه بینراو و (غیبی) هیه، به برۆکانی نوکته

ده گێرپێته وه، که من له غه مزه ی ئه م جۆره چاو و برۆیه حالێ نايم و نازانم.

تیبینی: هه ر له م نمونه، یاخود خاڵه دا، له نمونه ی شیعرێ مه وله ی

تاوه گۆزی دا ئه و هۆنراوه ی، که به نمونه هیناومانه ته وه له م جۆره ده ربپینه ی

تێدایه، به لام به و جیاوازیه ی، که مه وله ی تاوه گۆزی ده لێت: (چه ره ی خه یال)

واته له بری نه بینراو (غیبی) وشه ی خه یالێ به کارهیناوه.

له هۆنراوه یه کی دیکه دا مه ولانای پۆمی ده لێت:

آتش در آب گشته نهان وقت جوش آب

چون آب آتش آمد، الغوث زاتشان^{۲۸۷}

^{۲۸۶} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۲، ل ۷۴۸.

^{۲۸۷} سه رچاوه ی پێشوو، ج ۱، ل ۱۰۲۵.

واته: ناگر له ناو تاودا خۆی ههشارداوه، کاتیک، که ناو گهرم بووه و دهکولێ ئه و کاتهی ناو وهک ناگری لیدیت، هاوار بۆ مروفهکان دهکات. (ناو) وهکو (ناگری) لیدیت دوالیزمی دژیهک و (ناگر) لیره دا له و چوو و ناو به ناگر چوینراوه.

ههروه ها مهولهوی تاوهگزیش دهلئت:

چون چیهی خهیاڵ رووخساره کهی ویش
نه تۆی په دهی دل "مهعدومی" ی دلریش^{۲۸۸}

چیهه: واته (پوو) (پووخسار) بۆ بوونیکی مادی (محسوس) ده بیئت، به لام (خهیاڵ) خۆی بوونیکی مادی نییه و (محسوس) نییه، به واتایهکی تر (چیهه) و (خهیاڵ) وهکو دوو بوونی (محسوس) و نا (محسوس) دوالیزمیکی دژیهکیان دروستکردوه و (خهیاڵ) چوینراوه به شتیک، که پووخساری هه بیئت، بۆیه (چیهه ی خهیاڵ) دوالیزمی دژیهک.

ئه گهر وشه ی (چیهه) بگۆرین ئه و دوالیزمی دژیهک نامیینی.

له هه مانکادا مهولهوی وینه ی نازداره که ی، که پووخساری خۆیه تی (پووخساری ویش) به رامبه ر و به راورد دهکات له گه ل (پووی خهیاڵ) خۆشه و یسته که ی له زهین و خهیاڵدایه و وینه که ی زهینی خۆی به جوانتر ده زانییت. ئه مه تیکه لکردنی ئه و ههست و چێزهیه، که دلداریک ئیزافه ی جوانیه ههستپێکراوه که ی دهکات، هه میشه که سێک مه یلی بۆ هه ر جوانیه ک هه بیئت و هۆگری ببی، مه ودا ی جۆراو جۆر ده دا به ی جوانیه،... چونکه له دل و دهروونیدا سه ره پای جوانیه

^{۲۸۸} دیوانی مهولهوی، ۲۱۴ ل.

ههستېکراوه که ی پووخساری یار، نه زموونی نزیکیی و تاسه ی دلداره که شی بوو ته پارسه نگیکی زیاده و دیار، نه مهش له زهینی که سه که، یاخود شاعیر دایه.

۲-۲-۱-۲-۱-ج/ له سه رینه مای درکه:

له م باره یوه مه ولانای پومی له هونراوه یه کیدا ده لیت:

در نقش بی نقشی ببین، هر نقش را صد رنگ و بو

در برگ بی برگي نگر هر شاخ را باغ ارم^{۲۸۹}

واته: له نه خش و پاژاویدیدا بئ نه خشی ببینه، که هر نه خشیک سه د پهنک و بونی هیه له بهرگی بئ بهرگی بپوانه، که هر شاخیکه بوو ته دهشت و باخی ئیرهم.

بئ بهرگی: له فرههنگی سوئی و عارفاندا به واتای خۆدارپنینه له هه موو بهرگیکی دونیایی و خۆیه کلاکردنه ویه بق خوی گوره.^{۲۹۰}

واته (بئ بهرگی) درکه یه بق نه و مه بهسته، به لام بهرگی بئ بهرگی، دوو وشه ی لیکدراوه، که دوالیزمی دژیه کی دروستکردووه.

مه ولانا له هونراوه یه کی دیکه دا ده لیت:

خشم شکلی، صلح جانی، تلخ روی، شکر ی

من بدین خویشی ندیدم در جهان بیگانه ای^{۲۹۱}

^{۲۸۹} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۲، ل ۷۱۴.

^{۲۹۰} سه رچاوه ی پېشور.

^{۲۹۱} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۲، ل ۱۲۶۸.

واته: له پووخساردا توپهیت و گیانت پرې له ناشتی، پوو تالی و شهکری،
من له جیهاندا ناوا بیگانگیه کی ناشنا و ناسراوم نه دیوه!!
تلخ روی: واته ده موچاو تال، یاخود پوو تال، که (درکه) یه بؤ توپهیی، نه م
وشه یه دوالیزمی دژیه کی دروستکردوه له گه ل (شکری) واته شهکری و شیرینی
و خوښه ویستی.

مه ولانا له هؤنراوه یه کی هاوشتیوه ی یه که مدا ده لئ:

رنگ بی رنگی ست، از رخسار عاشق آن صفا

آن وفا و آن صفا و لطف خوش رخسار تو؟^{۲۹۲}

واته: پهنګی بئ پهنګیه (واته سپی پهنګ) به پووخساری عاشقه وه، که
ناوا سه فای هیه، کوانئ نه وه فاداری به سه فای پووخسار جوان؟
(بی رنگی) درکه یه بؤ (سپیه تی) و مانه وه و پایه داری له سر یه ک جوړ.^{۲۹۳}
تیبینی: هه مان ده سته واژه ی (بی پهنګی) لای مه وله وی تاوه گوزی
به کارهاتوه، که له سر بڼه مای درکه له دوا هونری نه م بابه ته دا وه کو نمونه
باسمانکردوه، که ده لئ:

بولبولئ گولشن بی نام و نه نګی ته زه روی سر سره و باغچه ی بئ رهنګی^{۲۹۴}

هه روه ها مه وله وی تاوه گوزی له هؤنراوه یه کی تریدا ده لئت:

واده ی سفیدی شکوفه ی پیرین

شکوفه ی باخچه ی پیری دلگیرین^{۲۹۵}

^{۲۹۲} سه رچاوه ی پیشوو، ل ۱۰۹۸.

^{۲۹۳} احمد گلی، متناقض نمایی در شعر صائب، ل ۱۴۱.

^{۲۹۴} دیوانی مه وله وی، ل ۱۰۴.

شكۆفه: چرۆ، گزپكه‌ی دره‌خت، كه تازه پشكووتی.

شكۆفه: دركه‌یه بۆ هه‌موو ده‌سپێکی ته‌مه‌نی پوهه‌كێك له گولێ دار، یاخود هه‌ر گولێ ئاسایی و گولێ میوه‌كان.

گرنگ ئه‌وه‌یه به‌ بیستنی وشه‌ی (شكۆفه) سه‌ره‌تا و ده‌سپێکی ژیا‌نی بوونه‌وه‌ری‌کمان له‌ زه‌ین و خه‌یالدا بۆ دروست ده‌بن، كه ده‌توانین به‌ سه‌ره‌تای ژیا‌ن و له‌دایکبوونی سه‌ره‌تایی ناوزه‌دی بکه‌ین، به‌لام، كه ده‌لێین (شكۆفه‌ی پیری) وه‌ك ئه‌وه‌ وایه‌ بلێین مندا‌لی پیری، به‌لام لی‌ره‌دا (درکه‌)یه بۆ ده‌ستپێکی پیری.

واته‌: کاتی سپی بوونی مووه‌کانی سه‌رم و پشکووتوویی داری پیرییه‌ و ئه‌و گزپکه‌ پشکووتووه‌ی باخچه‌ی پیری مایه‌ی دلگیری و خه‌فه‌تبارییه‌. ئه‌مه‌ش نمونه‌یه‌کی دانسقه‌ی شیعریه‌، كه مه‌وله‌وی نه‌خشاندوویه‌تی و چه‌مکی دوالیزی دژی به‌ هونه‌ری درکه‌ ئه‌فراندووه‌.

۲-۲-۱-۲-۱-د/ له‌سه‌ر بنه‌مای خوازه‌:

مه‌ولانای پۆمی له‌ چوارچیوه‌ی بنه‌مای خوازه‌دا ده‌لێت:

عاشق خه‌وش خوش تر، دریا به‌ جوش خوش تر

ضون آینه‌ست خوش تر، در خامشی بیان ها

خامشی: بیده‌نگی

بیان ها: ده‌رپرینه‌کان، گوته‌نه‌کان

مهولانا له و هونراوهیه دا ده لئیت: عاشقی بیدهنگ باشت و خوشتره ههروه ک
چون دهریاش له ناخوه جوش و خرؤشی بیت خوشتره. له بیدهنگیدا جوره
دهرپرینک هیه و هینده بههیزه، که ههروه ک پوونی و جوانی نیشاندانی ناو
ئاوینه وایه.

(خامشی) له م هونراوهیه دا خوازاوه بۆ حاله تی زیکر و فیکری دهروونی
سؤفی، که له لای سؤفیه کان بیرکردنه وه له ناخ و خود و زیکرکردن،
بههیزترینی دهرپرینه کان مرقه پی به نهینیه کان بوون ده بات.

(خامشی) و (بیان ها) واته (بیدهنگی) و (دهرپرین)، یاخود (دهرپرینه کان)
دوالیزمی دژیهکی لیکدراوه، به لام وهکو ئاماژه مان پێدا (خامشی) وهکو
وشه یهکی خوازا و هاتوو و له حاله تیکدا نه گهر وشه بنه پره تیه که بهاتایه، که
زیکر و فیکره نهوا بیگومان له و نیاوانه دا دوالیزمی دژیهکی تیدا نه بیئت^{۲۹۶}.

مهوله وی تاوه گزیش له چوارچێوه ی به کارهینانی هونه ری خوازه دا ده لئیت:

شابی شیخی عه شق یه کتای فهدم رۆ

وه ناکام مه رده ی دل پر دهردم رۆ^{۲۹۷}

شابی: واته (لاوی)

شیخ: واتا بنه پره تی و فرههنگیه که ی واته (پیر) پێچه وانه و دژی لاو.
(شابی شیخ) واته لاوی پیر!، که نه مه ش دوالیزمی دژیه که، چونکه له پووی
واقع و لۆژیکه وه ناگونجی لاو و پیریش بیئت، به لام لیڤرده (شیخ) (خوازه) یه
بۆ پێشپه وی عارفان و ته ریه ت، چونکه ده لئ شیخی عه شق.

^{۲۹۶} مهولانا جلال الدین محمد بلخی، کلیات شمس تبریزی، ل ۱۴۴.

^{۲۹۷} دیوانی مهوله وی، ل ۲۲۶.

بەوجۆرە بۆمان پووندەبیتەو، کە پېشپەوی پېيازى عىرفان و جىھانى
 عەشق و دلى مەبەستە و ئەگەر لەبرى وشە خوازراوە کە وشە بنەپەتییە کە
 بېت، کە پېشەوا و پېشپەو، ئەوا هیچ دژبونیك نامینیت.
 واتای دێرە ھۆنراوە کە دەلی: لاوہ بێ ھاوتاکەم پۆ، کە پېشەوابوو لە
 پېيازى عەشقى خواى دا.

۲-۲-۱-۲-۲ / پېکھاتەى لیکدراو، کە لە رووالەتدا دوالیزمی دژیک ھەبە،

لەسەر بنەمای لایەنى ھونەرى جوانکاری واتاییە:

۲-۲-۱-۲-۲ / لەسەر بنەمای پۆچوون:

لێرەدا تەنھا یەك جۆرمان پەچاو کردووە لە دوالیزمی لیکدراوی، یاخود
 پۆنانی، کە سەر بە لایەنى ھونەرى جوانکاری واتایی بېت، کە ئەویش لەسەر
 بنەمای پۆچوونە.

وہك نموونەى ھۆنراوە لە چوارچێوەى بنەمای پۆچووندا، مەولانای پۆمی
 دەلیت:

زین واقعه مدهوشم، باهوشم و بى هوشم

هم ناطق و خاموشم، هم لوح خوشام^{۲۹۸}

واتە: من لەم واقعە مەدھۆشم، ھۆشیاریکی بێ ھۆشم

مەرھە قسەکەرێکی بێ دەنگم و تابلۆی بێ دەنگانم

ئەم شیوازە دوو دەستەواژەى دوالیزمی دژیکى تێدايە، کە شاعیر جگە
 لەوہ لەپووی ناوہپۆک و واتاوہ پۆچوونی نۆدی تێدايە، کۆبوونەوہى ئەو

^{۲۹۸} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی ۲، ل ۷۶۲.

حاله تانه پټکوه ناگونجی، چونکه دوالیزمی دژیهکن، به لّام له پووی هونری
 دهربرینه وه شاعیر کارامه یی خوی سه لماندوه و پوچوونیشی نیشانداوه.
 له هونراوه یه کی دیکه دا ده لّی:

هم خونم و هم شیرم، هم طفلم و هم پیرم
 هم چاکرو هم میرم، هم اینم و هم آنم^{۲۹۹}

واته: خوینم و شیریشم، منالم و پیریشم
 نوکهر و میریشم، نم و نه ویشم
 به هه مانشتیوهی هونراوه ی سهره وه پوچوونی تیدایه و دوالیزمی دژیه کی
 دروستکردوه.

هه روه ها مه وله وی تاوه گزیش ده لّیت:

بی شهرتیش دۆسی، قارش وه فامه ن
 مه زه ی قین له زه ت، جه فاش سه فامه ن
 نهر هه رسات دهر دئ دهر دئو ترچه نی
 به یو، ماچوون ناخ په ی دهر دئو هه نی^{۳۰۰}

قار: پرگرتن

واته: من وا سهرمه ست بووم له به لّای یار، بی شهرتی نه و له لای من
 دۆستییه، پقی وه فایه، مه زه ی قین گرتنی له زه ته بۆم، سزا و نازاری مایه ی
 خو شیمه ...

^{۲۹۹} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی ج ۲، ل ۷۶۲.

^{۳۰۰} دیوانی مه وله وی، ل ۱۰۸.

هه موو ئه مانه پێکهاتهی لێکدراوی جیا جیا و له هه مانکادا دوالیزمی دژیهکن، ئه مه جگه له وهی شاعیر له وه سفی خۆشه و یسته کهیدا هێنده پۆچوو، که کار و کاردانه وه کانی ئاوه ژوو کردۆته وه، چونکه له به رامبه ر (بی شه رتیدا) مرۆڤ هه لۆیست و په رچه کرداری دۆستی نییه، یاخود به دۆستایه تی وه ریناگرێت. (قار) وه کو (وه فا) و (قین) وه کو (مه زه ی له زه ت دار) و (جه فاش) به (سه فا) مانا نا کرێت !!

له دێپی دووه میشدا ئه گه رچی پراوپر به لگه نییه بۆ مه به سته که ی ئیمه، پۆچوونه که ی ده گاته ئاستیک، که ده لێ: هه ر تاوی دهر دیکم تووش ببی له وه وه و دهر دیککی تریشی له گه لا بی، من هه ر ده لیم ئاخ بۆ دهر دیککی تر....

۲-۲-ب/ ئه و پێکهاته و پێنانهی، که له پێکهاته ی پووکاریاندا دژیه ک به دینا کرێت:

ئهم چه شنه ش ده کرێته دوو جۆر: ناوه پۆکی و جوانناسی

۲-۲-ب-۱/ دوالیزمی دژیه کی ناوه پۆکی:

مه ولانای پۆمی له چوارچێوه ی ئهم بابه ته دا ده لێت:

من با تو حدیث بی زبان گویم

وز جمله حاضران نهان گویم

جز گوش تو نشنود حدیث من

هرچند میان، مردمان گویم^{۳۰۱}

^{۳۰۱} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۲، ل ۸۱۴.

حدیث: واته گوته، یاخود گوتن، که به دهم و زمان دهگوتریت

بی زمان: واته بی زمان، یاخود به بی زمان

حاضران: ناماده بووان

نهان: شاراو

(گوته ی بی زمان) و (ناماده ی شاراو) دوالیزمی دژیهکن، واته هر دهسته واژه یه کیان بگریت، که له دور وشه ی لیکدراو پیکهاتوو دوالیزمی دژیهکی دروست کردوو، چۆن گوته بی زمان؟ چۆن ناماده یه (واته ناشکرا و بینراوه بۆیه ناماده یه)، به لام شاراو یه؟!

به گشتی واتای هۆنراوه که: من له گه ل تۆدا گوته و گوتنیکم ده بیت بی زمان، یاخود به بی زمان هه روه ها نه و گوته یه له ناوچه رگه ی ناماده بووانی شاراو دا پی ده لیم.

جگه له گوئی تۆ که س گوته ی من نابیستی، نه گه رچی له ناو خه لکیدا پیته ده لیم.

له هۆنراوه یه کی دیکه دا ده لی:

در غیب هست عودی، کاین عشق از اوست دودی

یک هست نیست رنگی، کز اوست هر وجودی^{۳۰۲}

واته: له جیهانی (غیب) نه بینراودا داری عودیک هه یه، که ده سوتیت، که عیشقی نه م جیهانه ده رنه نجامی دووکه لی نه وه، بوونیک هه یه، که بوونی نییه پهنک (هه بووی نه بوو پهنک، یاخود بی پهنک)، که هه موو بوون له وه وه یه. (هست نیست رنگ) (هه بووی بی پهنک)، دوالیزمی دژیه که.

^{۳۰۲} سه رچاوه ی پیشوو، ل ۱۳۰۸.

مەولەوى تاۋەگۈزى دەئىت:

ھام فەرد ئالەى دى، سەيرانگە سىتەم

ھام دەرد دوى دەروون، خەم بەرگەر كۆى خەم^{۲۰۲}

ۋاتە: ھارپىم ھاۋار و ئالەى دى، سىتەم سەيرانگە كە !!

دوۋكەلى دەروونم (كە خۆى دەرد و خەفەتە) ھاۋ دەردمە، كۆگەى خەم و

مەينەت خەفەت دەركەرى دىمە !!

ئەم دوۋ نىۋەدپەرە ھۇنراۋەيە لە چۈر پىكەتەى لىكدرار پىكەتەون، كە

ئەگەر ۋەكۈر زاراۋە و پوۋكارى دەركەى دىيەك نەبن ئەۋا لەپوۋى ناۋەپۆكەۋە

ھەرىكەيان پىكەتەيەكى دۋاليزمى دىيەكى دروستكردوۋە، چۈنكە:

(ھارپى) ناۋزەدى كەسىكى خۆشەۋىستە چۆن (ئالەى دەروون)، كە مايەى

ئازارە خۆشەۋىستە ؟!

(سىتەم) دۆزەخىك دروست دەكات بۆ مۆۋ چۆن دەبىتە (سەيرانگە) ؟!

(دوى دەروون) خۆى دەردەكەيە چۆن دەبىتە ھاۋدەرد ؟!

(خەم بەرگەر)، كە خەم پەۋپنە چۆن خۆى دەبىتە مايەى كۆكردنەۋەى

خەم ؟!

لە ھۇنراۋەيەكى دىكەدا دەلى:

تەرسى بىن سامان زەھمەت جە لای من

جەۋرى دلبەرەن مەنىەى نە راي من^{۲۰۴}

^{۲۰۲} دىۋانى مەولەوى، ل ۱۷۹.

^{۲۰۴} سەرچاۋەى پىشۋو، ل ۱۰۸.

(دلّبر)، یاخود خۆشه‌ویست (ستم) ی نییه، به‌لکو نه‌وین و خۆشه‌ویستی
هه‌یه!!

۲-۲-ب/ دوالیزمی دژیهکی جوانناسی
دوالیزمی دژیهکی جوانناسی، به‌پێی لایه‌نه‌کانی پ‌ه‌وانبێژی به‌شیوه‌یه‌کی
گشتی و سه‌ره‌کی دابه‌شده‌بێت به‌سه‌ر دوو لایه‌نی: پ‌ه‌وانبێژی و جوانکاریدا.

۲-۲-ب-۱/ پ‌ه‌وانبێژی:
ئه‌م جۆره‌ش له‌ دوالیزمی دژیه‌ک، که له‌سه‌ر ب‌ه‌مای لایه‌نی ه‌ونه‌ری
پ‌ه‌وانبێژییه، دابه‌شده‌بێت بۆ چوار جۆر، که ئه‌مانه‌ن:

۲-۲-ب-۱-۱/ له‌سه‌ر ب‌ه‌مای خواستن:
مه‌ولانای پۆمی له‌ چوارچێوه‌ی ب‌ه‌مای خواستندا له‌ ه‌ۆنراوه‌یه‌کی‌دا ده‌لێت:

یا چون صَدَف تشنه بگشاده ده‌ان آید
تا قطره به خود گیرد در خویش گهر یابد^{۳۰۵}

صَدَف: گوێچکه‌ماسی، سه‌ده‌فی ناو ده‌ریا

تشنه: تینوو

گهر: گه‌وه‌ر، مرواری له‌ناو گوێچکه‌ ماسیدایه

^{۳۰۵} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیع‌ی کدکنی، ج ۱، ل ۳۸۶.

واته:، ياخود وهك گويچكه ماسى تينوو، كه بهرده وام دهى پوهو ناسمان كړدوه ته وه تا دلّوپه يهك باران بكه ويته ناوده مى، ياخود له خوى بگرى و بيكا به مروارى وگه وهه ر.

(صدف تشنه) واته گويچكه ماسى تينوو، دواليزمى دژيه كه، چونكه چوّن بوونه وه ريكي ناو ده ريا، كه له ناو ناودا به تينووى ده بيت، به لام ليره دا (تينو) ليخواستراوه بى (تاسه بوون)، تينوى تاسه ي به يه كگه يشتن، كه كه سيك له تاسه ي چاوه پوانيدايه وهك تينوو وايه.

تييى: له بيروباوه پى كوى ئيرانيه كاندا وازانراوه، كه گويچكه ماسى ناو ده ريا دلّوپه بارانى ناسمان ده گريته خوى و ده يكا ته مروارى وگه وهه ر.^{۳۰۶}
هه روه ها مه وله وى تاوه گوزيش ده لّيت:

قالبم بى پوچ، نه پروام نه مه ندهن

من داني حيايات زينده گيم كه ندهن^{۳۰۷}

قالب: واته چوارچپوه، كه شتيكى تيده خريت بى نه و مه به سته دروست ده كريت، ليره دا وشه ي (قالب) ليخواستراوه بى (لاشه)، ياخود جه سته، به لام (قالبى بى پوچ) واته چوارچپوه ي بى ناوه پوك، ياخود جه سته ي بى گيان، دواليزمى دژيه كه.

واته: چوارچپوه م، ياخود جه سته م ناوه پوك و كړوكى نه ماوه و گيان نه ماوه

من ددانه كانى ژيانم ده ريتناوه و نه مه تلاوه.

^{۳۰۶} محمد رضا شفيعى كدكنى، در عشق زنده بودن، ل ۳۱۸.

^{۳۰۷} ديوانى مه وله وى، ل ۴۴.

تیبینی: ئەم جۆره تەعبیرکردنە، که (قالب) لاشەیه و (ناوہۆک) پۆخە،
 زۆرجار لای مەولانای پۆمیش دەبینرێ، که مەولانای پۆمی لە ھۆنراوہیەکی
 کورتی پڕمانادا دەلی:

مرگ اگر مرد است آید پیش من تا کشم خوش در کنارش تنگ تنگ
 من از او جانی برم بی رنگ و بوا و ز من دلخی ستاند رنگ رنگ^{۳۰۸}
 واتە: مردن ئەگەر ئازا و مەردە با بێت بۆلای من تا منیش وەك خۆی بیکۆژم،
 من گیان (پۆخ) لەو دەستێم، که بێ پەنگ و بۆنە (واتە بە ھەستەکان نابینرێت)،
 بەلام ئەو (واتە مردن، که دەمخاتە گۆرەوہ) تەنھا زەرف و ەلاگە یەکم
 لێدەستێت، که پەنگاوپەنگە وەك زرق و برقی دنیا و ھیچ بەھای نییە.
 دلخ: واتە زەرف و ەلاگە، که شتی تێدەخەیت و بەبێ ئەوہی ناوی، که
 پۆخە ھیچ بەھای نییە.

۲-۲-ب-۱-ب/ لەسەر بنەمای لێچواندن:

لە چوارچێوہی ھونەری لێچواندن و لەسەر ئەم بنەمایە، مەولانای پۆمی
 دەلیت:

خرمن آتش، گرفته صحنِ صحراهای عشق

گندم او آتشین و جانِ او پیمانہای^{۳۰۹}

خرمن: خەرمان. که ئاماژە یە بۆ زۆر، واتە بڕێکی زۆر، بەلام خەرمان زیاتر
 بۆ دەغل و دانێ دووراوہ و خپرکراوہ لە شوێنێکدا بەکار دەھێنرێت.

^{۳۰۸} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۱، ل ۶۸۵.

^{۳۰۹} سەرچاوەی پیشوو ۲، ل ۱۲۶۸.

آتش: ئاگر

صحن: پانتایی

صحرای عشق: بیابانی عشق

واته: ئاگرێك، كه وهك خهرمان وایه (خهرمانێك له ئاگر)، پانتایی دهشت و بیابانی عشقی گرتوه.

گه نمی نهو ئاگره و (گیان)یش پێوانهیه و دهفرێكه، كه گه نمهکه ی تێ بکریت!

(خهرمانی ئاگرین) دواڵیزمی دژیهکه، چونکه (خهرمان) و (ئاگر) دژیهکن، بهلام لیڤه دا (خهرمان) به واتای ژۆر و بهرفراوان دیت واته (خهرمان) له وچووه، چونکه دهلی: ئاگرێكه، كه وهك خهرمان ژۆره.

مهولهوی تاوهگۆزیش لهم بارهیهوه دهلیت:

بژی گولالهی دهرد دلبر عهزیزه

مهزه ی تامی خهم یاران لهزیزه^{۳۰}

واته: دهردی دلبر، یاخود بۆنی دهرد و نهخۆشی (که خراپ و پیسه) دلبر و خۆشهویست، وهکو بۆنی گولاله وایه، که خۆشی و شادی بهخشه، لیڤه دا مهولهوی نههه موو واتایه ی له پێکهاتهیهکی دوو وشه پیدا کۆکردووهتهوه، که (گولالهی دهرد)ه، لههه مانکاتدا لهپووی هونهرییهوه دواڵیزمیکی دژیهکی جوانی دروستکردوه.

^{۳۰} دیوانی مهولهوی، ل ۷۲.

هه‌روه‌ها ده‌لێ: (خه‌م) نه‌گه‌ر ه‌ی یاران بێت نه‌وا مه‌زه و تامی خو‌شه
(مه‌زه‌ی تامی خه‌م)، که نه‌مه‌شیان دژیه‌ک بوونی تێدایه، به‌لام ئێمه زیاتر
(گولاله‌ی ده‌رد) مان مه‌به‌سته.
له هۆنراوه‌یه‌کی دیکه‌دا ده‌لێ:

نه تۆی جامه‌ی خاك حالآتش چۆن بۆ
ده‌ك چه‌رخه به‌ختت هه‌ر نیلگون بۆ^{۳۱۱}

واته: ئاخۆ ئه‌و خانمه، که هێنده ناسک بوو و به‌ناز په‌روه‌رده کرابوو،
به‌جۆرێک، که له په‌په‌ی ئاوڕیشم ته‌ریزی نه‌کرد، ئاخۆ ئیستا حالێ له‌ناو
(کراسی خاك) و خۆلا چۆن بێ، ده‌ك چه‌رخه‌ی فه‌له‌ك خوا هه‌میشه به‌ختت تاريك
کا وا نه‌م په‌نه‌ت دا.
(جامه) واته (کراس) (جامه‌ی خاك) واته قه‌بر و خاك، که وه‌كو به‌رگ و
کراسی لیها تووه بۆی (خاك و کراس) دوالیزمیکی دژیه‌کی جوانی دروست
کردوه.

۲-۲-ب-۱-ج/ له‌سه‌ر بنه‌مای درکه:

مه‌ولانای پۆمی له هۆنراوه‌یه‌کید، که له‌سه‌ر بنه‌مای درکه‌یه، ده‌لێت:

از شاهِ بی آغاز من پرانِ شدم چون باز من
تا جغدِ طوطیِ خوار را در دیرِ ویران بشکنم^{۳۱۲}
جغد: واته کونده‌په‌پوو، که په‌مز و درکه‌یه بۆ شوومی و وێرانی.

^{۳۱۱} سه‌رچاوه‌ی پێشوو، ل ۴۲۹.

^{۳۱۲} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۲، ل ۷۰۴.

طوطی: واته بالآندهی تووتی، که جوانه له شوین ټاوه دان و دارستانی چپی سه وزدا دهڙی.

واته: له لاین نه و پادشایه وه، که سهره تایه ک نییه بۆ دهسه لاتی، هاتووم ههروه ک باز تا نه و کونده په پوهی، که تووتی دهخوات، له م شوینه ویرانه په نه هیلم.

(جغد طوطی خوار)، کونده په پوهی تووتی خڅر، دوالیزمی دڅیه که و لیکدراوه و پیکه اتوه له (کونده په پوه) و (تووتی)، که دڅن. ههروه ها (جغد) کونده په پوه (درکه) په بۆ شوومی ویرانه یی و (تووتی) دهخوات، که تووتی له هه شوینیک بیت نیشانه ی ټاوه دانیه.

مهوله وی ټاوه گزیش له م چوارچنوه په دا ده لیت:

نوستادی تعلیم ده رسی مه جنونیم

ده سگری راگی سه ختی و زه بوونیم^{۲۱۲}

مه جنون: وه ک واتا واته (شیت)، به لام بووه ته (درکه) بۆ (عاشق) بوون و که سی عاشق.

ده رس: واته (وانه) و زانست و زانیاری، که نه مهش بۆ که سی ژیر و عاقل ده بیت. (ده رسی مه جنونیم) (وانه ی شیتیم) لیره دا مه به سستی (وانه ی عاشق بوون و عیشقه).

(ده رس) و (مه جنونی) پیکه وه دوالیزمی دڅیه کیان دروستکردوه نه گه ر بوترایه (ده رسی عاشق) نه و دڅیه ک بوون نه ده بوو. واته: نه ی ماموستایه ک، که ده رسی عه شقت فیترکردم...

^{۲۱۲} دیوانی مهوله وی، ل ۲۷۲.

له هؤنراوه یه کی تر دا ده لئ:

بولبولی گولشه ن بئ نام و نه نگی

ته زه روی سهر سهر و باغچه ی بئ په نگی^{۳۱۴}

هه رشتیک، که بوونی مادی هه بیت ناتوانیت (بئ په نگی) بیت، هه رچون
بیت په نگیکی. هه یه به تاییه تی (باغچه)، به لام (بئ ره نگی) له فره نه نگی
متصوف و عارفاندا واته: دامه زروی و نه گزروی و نیستیقامه ت، که لیره دا
وه کو (درکه) یه که به وانا عارفانه که ی هاتوه.

(باغچه ی بئ په نگی) پیکهاته یه کی لیکدراوه، که دوالیزمی دژیه کی
دروستکردوه.

واته: تو وه کو بولبولی باخی بئ ناویت و بئ باکیت له هه موو جیهان
هه روه ها وه که ته زه روی سه رچلی باغچه ی بیړه نگی.

تییینی: مه ولانای پؤمیش ده سته واژه ی (بی رنگی) به کاره ییناوه، که
به واتای (سپی) بوون و په نگی نه گزوپان و پایه داری دیت، که ده لئیت:

رنگ بی رنگی ست، از رخسار عاشق آن صفا

آن وفا و آن صفا و لطف خوش رخسار تو؟^{۳۱۵}

۲-۲-ب-۱-د/ له سهر بڼه مای خوازه:

له هونه ری خوازه دا بؤ به کاره یینانی وه که ده برپینی دژیه ک و له و چوارچیه
و بابه ته دا، مه ولانای پؤمی ده لئیت:

^{۳۱۴} سه رچاوه ی پيشوو، ل ۱۰۴.

^{۳۱۵} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۲، ل ۱۰۹۸.

ور زان که رۆی، مرو تو باخویش

درپوش نشان بی نشانی^{۳۱۶}

واته: تۆ، که هر ده پۆی و برپارت داوه بپۆی، تۆ له گهڵ خۆتدا مه پۆ و
خۆت مه به! ئه و پۆشاکه ده رکه، که بووه ته شوناست، ئه ویش نیشانه ی بی
نیشانیه.

نشان: نیشانه، شتێک، که که سێکی پی بناسرێته وه.

بی نیشانی: بێنیشانهیی، خوازه یه بۆ ساده ی و خاکی بوون.

نیشانه ی بی نیشانی، دوالیزمی دژیه کی دروستکردوه.

هر له م باره یه وه مه وله یی تاوه گۆزیش ده لێت:

په ی که سی خاسه ن نه وه ل در دوش بۆ

نیبیتیدای خێزیای دوودی سهر دوش بۆ^{۳۱۷}

خێزیا: هه لسان، به رزبونه وه

دوود: دووکه ل

سه رد: سارد

له بنه په تدا ده گوتریت (هه ناسه ی سارد)، به لام مه وله یی له م هۆنراوه یه دا
ده لێت (دووکه لێ سارد)... (دووکه ل) خوازه وه بۆ (هه ناسه) و له بنه په تدا
چه مکی دووکه ل وێنه ی ئاگر و گهرمی له زه ینماندا دروست ده کات. (دوودی
سه رد) واته دووکه لێ سارد، ئه مه دوالیزمی دژیه که، چونکه (دووکه ل)
ده رته نجامی گهرما و ئاگره نه ک (سارد)ی.

^{۳۱۶} سه رچاوه ی پیشوو، ج ۲، ل ۱۲۶۱.

^{۳۱۷} دیوانی مه وله یی، ل ۳۶۶.

واته: ئاره زووکردنی وه نه وشه بۆ كه سيك باشه، كه سه ره تاي ده رده داربوون و هه ئسانی دوو كه ئی هه ناسه ی ساردی بیټ. له هۆنراوه یه کی دیکه دا ده ئی:

مه سقه لچی سه واد ئایینه که ی دل

غه واسی دانه ی ده ریاچه ی موشکل^{۳۸}

مه سقه لچی: سپیکه ره وه، (خوازه) یه بۆ كه سيك، كه کاری پاککردنه وه بکات.

سه واد: په شایی.

(مه سقه لچی سه واد) سپیکه ره وه ی په شایی، ئه مه دوالیزمی دژیه که، چونکه (سپی و په ش) هاتووه، به لام (سپیکه ره وه ی په ش) پیکهاته یه کی لیکدراوی دوالیزمی دژیه که.

واته: سپیکه ره وه ی په شایی ئاوینه ی دل، ده ره پنه ی گه وه ری مانا له زانستی ئالۆزدا.

۲-۲-ب-۲-۲/ جوانکاری

ئه و جۆره له دوالیزمی دژیه ک، که له سه ر بنه مای لایه نی هونه ری جوانکاری واتاییه:

لێره شدا ته نها یه ک جۆرمان په چاو کرد له دوالیزمی لیکدراوی، یاخود پۆنانی، که سه ر به لایه نی هونه ری جوانکاری واتایی بیټ، که ئه ویش بریتیه له:

^{۳۸} دیوانی مه وله ی، ۲۷۳.

۲-۲-ب-۲-۲/ له سهر بنه ماي فريه واتايي:

له چوارچيوي بنه ماي فريه واتاييدا و به كارهيټاني وهك دڙه يه كيڅك، مه ولاناي
پښمي ده لټيت:

اي آن، كه بزاديت چو در مرگ رسيديد

اين زادن ثاني ست، بزاييد، بزاييد^{۳۱۹}

زادن ثاني: واته له دايكبووني دوهم، وهك له هونراوه كهي مه ولوي
تاوه گوزيشدا پوونمان كردووه ته وه، (زادن) به دوو واتا ديت نه گهر به واتاي
(له دايكبوون) بيت واته هاتنه جيهان، نهوا مروږ ته نها يه كجار له دايكده بيت و
له پووي لږيكيه وه ناگونجيت مروږ له دايكبووني دوهمي هه بيت، به لام لاي
عارف و سوفييه كان (زادن) له دايكبوون به واتاي خوډوزينه وه و پيبردنه به
حه قيقه تي خويي و دهر نه نجام خوئاسين و خواناسين.

ليږدهدا (له دايكبووني دوهم) نه گهر به واتاي يه كه م وهر بگرين، نهوا دواليومي
دڙه كه و هردوو وشه كانی له دايكبوون و دوهم، دواليوميكي دڙه كي
ليڅكراويان دروست كړدووه.

واتاي گشتي هونراوه كه: نهی نهو كه سهي، كه پاش له دايكبوونت به مرگ
ده گيت، واته له دايكبووني سروشتي، به لام (مرگ) مه به ستي له مردني
ناشكرا و چوونه ناو گوږ نبيي، به لكو مردني ثاره زوومه ندانهی (عارف بالله) يه،
كه پټويسته هه موو پابه ندييه دونيا يه كانی و هه وه سه مروږينه كانی
بمرتنيټ.... بويه دواتر ده لټيت: نه م مردنه تان له دايكبووني دوهمه له دايكبن،
له دايكبن.

^{۳۱۹} غزليات شمس تبريز، گزينش و تفسير محمد رضا شفيعی كدكنی، ج ۲، ۷۰۱.

له فەرمووده‌ی قودسیدا هاتوو ه: "لن یلج ملکوت السموات والارض من لم یولد مرتین" هەر که سێک دووجار له دایکته‌بیټ پله‌کانی مه‌له‌کوټی ئاسمان و زه‌وی نابڕێت، واته‌ پاستییه‌کانی بون نازانێت مه‌گه‌ر له‌ دایکبوونی دووباره‌ی هه‌بیټ.

ئهم ده‌رپرینه‌ لای فیه‌له‌سوفیکی وه‌کو ئه‌رستۆش هاتوو، که ئه‌و به‌ (فطرت ثانی) سروشتی دووهم ناوی ده‌بات، که مه‌به‌ستی ئه‌وه‌یه: تێپه‌راندنی نه‌ریت و باو و مردن له‌ مه‌سه‌له‌ (معمول)یه‌کان و گه‌یشتن به‌ مه‌عقولی دووهم.^{۳۲۰}

مه‌ولانای پۆمی ئهم ده‌رپرینه‌ی له‌ زۆر هۆنراوه‌دا به‌کارهێناوه‌ بۆنموونه‌:

زاده اولم بشد زاده عشقم این نفس

من ز خودم زیادم، زان، که دوبار زاده ام^{۳۲۱}

واته: له‌ دایکبوونی یه‌که‌م تێپه‌راند و ئیستا له‌ دایکبووی عه‌شقم.

من له‌ خۆم زیاده‌م، چونکه‌ دووباره‌ له‌ دایکبووم.

هه‌روه‌ها ده‌لێت:

مانند طفلی در شکم، من پرورش دارم ز خون

یک بار زاید آدمی من بارها زاییده‌ام^{۳۲۲}

واته: هه‌روه‌ک منداڵێکی ناوسکی دایکی، من به‌ خۆین په‌روه‌رده‌کراوم، مرقوف

یه‌کجار له‌ دایکه‌بیټ من چه‌ندینجار له‌ دایکبووم.

هه‌روه‌ها ده‌لێت:

^{۳۲۰} کریم فیضی، شعاع شمس، ج ۲، ل ۲۳۷.

^{۳۲۱} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۲، ل ۷۲۹.

^{۳۲۲} سه‌رچاوه‌ی پیشوو، ج ۲، ل ۷۰۱.

صد بار جان بدادم وز پای درفتادم
بار دگر بزادم، چون بانگ تو شنودم^{۳۲۳}

واته: سه دان جار گیاندا و مردم، جاریکی تر له دایکبوومه وه، چونکه بانگی
 تۆم گوئی لئ بوو.

تییینی: جیگای ئاماژه پێکردنه، هه مان ده برپینی مه ولانای پۆمی (تولد
 ثانی)، یاخود (زادنی ثانی) به هه مانشیوه و مانا و بۆ هه مان مه به سستی هونه ری
 لای مه وله وی تاوه گۆزی به کارهاتوه، که له وه دهسته واژه یه ی (ته وه للود
 دووباره) به کارده هێنیت وه ک ئاماژه ی پێده که یه ن.
 مه وله وی تاوه گۆزیش ده لێت:

هه رکه س ته وه للود دووباره ش نییه ن
 نه لّبه ت سه عاده ت ستاره ش نییه ^{۳۲۴}

(ته وه للود دووباره) له دایکبوونی دووباره، یاخود دووباره له دایکبوون.
 (له دایکبوون) نه گه ر به واتای هاتنه ژیان و جیهان بێت ئه و له گه لّ
 (دووباره) بووندا ناگونجێ و سروشتی ژیان و لۆژیکی عه قلّ قبولی ناکات، به لّام
 نه گه ر به مانا عیرفانیه که ی وه ریگرین (که به واتای خۆدۆزینه وه و په یبردن به
 حه قیه ته ی ژیان و بوون، که ئه مه لای عارفه کان به له دایکبوونی پاستی
 ناوده بریّت) ئه و هیه دژیه کبوون و نه گونجانیکی تیدا نامیّنێ.

^{۳۲۳} غزلیات شمس تبریز، گزینش و تفسیر محمد رضا شفیعی کدکنی، ج ۲، ل ۸۸۵.

^{۳۲۴} دیوانی مه وله وی، ل ۲۹۵.

که واته (تهوه للود) به واتای (له دایکبوون) به دوو واتا دیت، که نه گهر به
 واتایه کیان وه ریگرین نه و دوالیزمی دژییهک دروست ده کات له گه لّ (دووباره) دا،
 چونکه پیکهاته یه کی لیکدراوه، که پیکه وه واتایان دژ دیتته وه.

بهشی سیّهم
دوالیزمی دژیه‌کی
شیعری مه‌ولانا و مه‌وله‌وی له‌پروانگهی ئیستاتیکییه‌وه

۳/ دوالیزمی دژیه‌کی شیعی مه‌ولانا و مه‌وله‌وی له‌پوانگه‌ی

نیستاتیکیه‌وه

ئه‌گه‌رچی له به‌شی یه‌که‌می ئه‌م لی‌کۆلینه‌وه‌یه‌دا، ئاماژه‌مان دا به‌وه‌ی، که (دوالیزمی دژیه‌ک) هونه‌ری‌کی پازاندنه‌وه‌ی ده‌رپرینه و ده‌ستپێکی بوونی له چوارچۆیه‌ی هونه‌ری په‌وانبێژیدا بووه، که ده‌رئه‌نجام پازاندنه‌وه و جوانکاری له ده‌قدا دوا ویستگه‌و ئامانجیه‌تی، به‌لام له‌م به‌شه‌ی لی‌کۆلینه‌وه‌که‌دا (نیستاتیکا) ده‌که‌ینه زه‌مینه و خولگه‌ی به‌دواداچوونی بابته‌ی دوالیزمی دژیه‌ک به‌هیوای نیشاندانی لایه‌نه نیستاتیکیه‌کانی ئه‌م هونه‌ره.

سه‌ره‌تا پێویسته ئه‌گه‌ر به‌کورتی و پاگوزه‌رانه‌ش بی‌ت ئاماژه‌یه‌کی کورت بده‌ین به‌ پێناسه و بابته و به‌گشتی سروشتی بابته‌ی نیستاتیکا، پاشان په‌یوه‌ست به‌ هونه‌ری ده‌رپرین و بابته‌ی عی‌رفانیانه‌ی مه‌ولانای پۆمی و مه‌وله‌وی تاوه‌گۆزییه‌وه له دیدی نیستاتیکاوه‌ بدوین.

۳-۱/ نیستاتیکا، پێناسه و بابته و سروشتی:

هی‌کل ده‌رباره‌ی یه‌کێک له بابته‌کانی فه‌لسه‌فه به‌ هه‌ق جوانی نووسیوه: "ناتوانین پێشه‌کی ده‌رباره‌ی لۆجیک بدوین، که ئاوايه، ته‌نیا له داپشتن و پانانیدا زانیاری ده‌رباره‌ی په‌یدا ده‌بی" له نیستاتیکاشدا هه‌ر وه‌هایه، هێلکاری

تهواوی سنووری ئم زانسته تهنیا به دارشتنی بهرفراوانی زانسته که دهگرئ^{۳۲۵}.

له مپوانگه یهوه، پیناسهکردن و چوارچپوه بۆ کیشانی وهک بابەتیک کاریکی ئاسان نییه و سهخته، چونکه: "میژووی ئیستاتیکا بۆ چهندها سهده له مهوهر دهگه پیتتهوه. له پهرتی گهشه سهندنی ئم زانسته دا نهک ههر پوانگه کانی ئیستاتیکا، به لکو کیشه و پرسپاره کانش، ههروهها بابەت و ئهرکه کانشی گۆرانیان به سهردا هاتوه...^{۳۲۶}.

له پووی باس و بابەته کانشیهوه: "بابەتی ئیستاتیکا هه موو جیهان دهگریتهوه، ئه گهر له گوشه نیگای بایهخ، نرخ دیارده که وه بۆ مرقایه تی سهیری بکهین^{۳۲۷}.

ئیستاتیکا- زانستیکه ده باره ی جه وه ری مه رجداری میژووی، به ها گشتیه مرقایه تییه کان، هینانه کایه یان، په سندرکردنیان، نرخاندن و پۆشنکردنه یان. ئمه زانستیکه فله سفیه ده باره ی پرینسیپه هه ره گشتیه کانی پوونکردنه وه ی جیهان به یاسا و پيساکانی جوانی له پرسه ی کار و چالاکی مرقدا. له پیش هه موو شتیکیشه وه له هونه ردا، که شیواز ده گرئ و

^{۳۲۵} که ره سه ی کۆرسی نووه می دکتۆرا بۆ خۆیندکارانی ئه ده ب (۲۰۱۱ - ۲۰۱۲) به شی کوردی، کۆلیژی زمان، زانکۆی سلیمان، که به شیکه له کتیبی (ئیستاتیکا) ی (پوری بۆریف)، که به زمانی پووسی نووسراوه و له مۆسکۆ سالی ۱۹۸۱ چاپی سینه می بۆکراوه و له لایه ن (ئه نه ره قادر محمه ده) وه وه رگێردراوه و ئاماده کراوه وهک که ره سه و بابەتی کۆرس. له.

^{۳۲۶} سه رچاوه ی پيشوو.

^{۳۲۷} سه رچاوه ی پيشوو.

دەخەملی و بەهێز دەبێ و دەگاتە لووتکەی کامڵبوونی ئەنجامەکانی ئەو جۆرە پۆشنکردنەوێهێ جیهان.

سرووشتی ئیستاتیکی و شێوازی جیای لە واقع و لە هونەردا، پرنسپیه‌کانی پەڕه‌ندیی ئیستاتیکیی مۆڤ له‌گه‌ڵ جیهان، جەوهەر و یاسا و پێساکانی هونەر مه‌سه‌له‌ بنه‌په‌تییه‌کانی ئەم زانسته‌ ئەمانه‌ن. ئەم زانسته‌ سیستمی پوانگهی ئیستاتیکیی کۆمه‌ڵ دهرده‌بێ، ئەوانه‌ی، که‌ جێ په‌نجه‌ی خۆیان به‌ پووخساری مادی و گیانی چالاکیی خه‌لکه‌وه‌ دهنه‌خشێنن.

ئیستاتیکا بۆ هونەرمان پێویسته‌. پاستیه‌که‌شی په‌نگه‌ هونەرمان ده‌سه‌ڵات به‌ شێوه‌یه‌کی چالاک یاساکانی به‌کاربه‌ێنی ئەگه‌ر چی به‌ شێوه‌ی تیوری نه‌یزانی...

ئیستاتیکا ته‌نیا بۆ ئەو هونەرمانده‌ پێویست نییه‌، که‌ تابلۆیه‌کی کێشێوه‌، ته‌نانه‌ت بۆ به‌رگه‌روویه‌ک، که‌ جل و به‌رگ ده‌دووری، بۆ دارتاشیک، که‌ دۆلاییک دروسته‌کات، هه‌روه‌ها بۆ ئەو ئەندازاره‌ی ئۆتۆمبیلێک دروسته‌کات. بۆ ئەمانیش جیهان هه‌ر به‌ یاسا و پێساکانی جوانی دایه‌ن و مسۆگه‌ر ده‌کری. ئیستاتیکا تێکه‌لی کار و بوون، هۆشیاریی مۆڤی ئەم سه‌رده‌مه‌ ده‌بێ، ئەو (گیانی) داهێنه‌یه‌ی تیدا ده‌خه‌ملێنی، که‌ سه‌ره‌تاکانی (مۆڤایه‌تی) دامه‌زراندوه‌.

ئیستاتیکا بۆ ئەو خه‌لکه‌ش پێویسته‌، که‌ (چێژ) له‌ هونەر وه‌رده‌گرن- جهماره‌ی خۆینه‌، بیه‌نر و گوێگر...

بێگومان وه‌ک ئاماژه‌مان پێداوه‌ (ئیستاتیکا) هێنده‌ی به‌رفراوانی میژوو و به‌ پانتایی شوناسه‌ جیاوازه‌کانی مه‌عریفه‌، یاخود به‌کورتی له‌پوانگه‌ی هه‌ر ترادسیۆنیکه‌وه‌، شوناسی خۆی هه‌یه‌. ئێمه‌ له‌م لیکۆلینه‌وه‌یه‌دا پێویسته‌ ئەوه‌مان له‌یاد نه‌چێت، که‌ باس له‌ هونهرێکی دهرپه‌ینی شیعه‌ی عه‌رفانی

دهكەين، بۆيە پټويسته دوربكه وينه وه له شووناسه مۆديرنهكەى ئىستاتىكا و ديد و پوانگه كلاسيكى و عيرفانييهكان بخهينه پوو، كه نه نهر قادر له بابتهكهيدا ناوى (پارادىگمى پهنگدانه وهى يهزدان، يان بىرى پههاى، ليناوه له شت و ديارده كلونكرىتييهكاندا، وهك يهكه مين جۆرى پارادىگمى تيۆريى به دهسته پټيانى جوانى^{۳۲۸}.

۳-۱- / پارادىگمى پهنگدانه وهى يهزدانى و (مكاشفه)، ياخود عيرفانى بۆ

ئىستاتىكا (ئەفلوتين وهك سهرهتا و نموونه يهك):

بابه تى (ئىستاتىكا چييه؟)، يهكك بووه له و پرسياره بنه پره تيبانهى، كه بهردهوام ئەفلاتون عه و دالى بووه. بۆيە بهردهوام به دواى جوانى سهرهكى، ياخود بنه پره تيدا گه پاره. واته ئەو شتهى، كه له خۆيدا جوانه و سهرچاوهى جوانييهكانه، بۆيە جارئك په يوه ستي دهكاته وه به (چاكه) وه و جارئكيش به (عيشق) وه. دواچار پاي وايه، ناكريت جوانى جارئك، ياخود له گوشه نيگايه كه وه جوان بپت و جارئكيتر، ياخود له گوشه نيگايهكى ديكه وه جوان نه بپت، واته نيسبى نيبه، به لكو په هايه. "شتيكه له خوى دا و بۆ خوى، كه بهردهوام به وجۆره ده مي پتت وه و گۆرپانكارى وه رناگريت و هه موو شته جوانه كانى ديكه ته نها له بهرئه وه جوانن، كه به هره يه كيان له جوانى ئەو وه رگرتوه...^{۳۲۹}، ئەمهش بيگومان ديدىكى ئايدىاليستيه بۆ جوانى.

^{۳۲۸} بپوانه: يۆرى بۆريف، ئىستاتىكا، سهرچاوهى پيشور، ل ۳۵.

^{۳۲۹} بابك احمدى، حقيقت و زيبايى، (مدارس هاى فلسفه هنر)، نشر مركز - تهران، چاپ بيستم، ۱۳۹۰ ه.ش. بپوانه لاپه په كانى ۵۰ - ۵۷.

ئەگەرچى دواتر ئەرەستۇش لە نۆر پوانگەو ھاپاپە لەگەل ئەفلاتوندا، لە تېرپوانىيان بۇ ئىستاتىكا، بەلام لە ھەمانكاتدا تايپەتمەندى و جىياوازىش ھەيە. ئەرەستۇ بىرى لە كارىگەرىيەكانى تاكەكەسى و دەروونى ھونەر دەكردەو ۋەك ھاوواتاى (كاتارسىس) واتە پاكردەو ۋە دەروون پاكردەو ۋە مامەلەى لەگەل دەكرد. كاتارسىس لای ئەرەستۇ بەو واتايە بوو، كە ھونەر گيان و پۇچى مۇۋۇ پاكر دەكاتەو ۋە خراپەى لى دوردەخاتەو. بە زمانى عارفەكان، ھونەر دەبىتە ھۆكارى (تزكىة النفس) پاكردەو ۋە دەروون. ئەم تېرپوانىنە پىر لە ستايشە دەبىتە ھۆى ئەو ۋەى، كە ئەرەستۇ، نەك تەنھا لە ھونەرى (فاسد) و كارىگەرى و پىرانكارى ئەو بدوئىت، بەلكو باسى ھونەر بكات ۋەك ھۆكارىكى پىشكەوتن و سازگارى پۇچ^{۳۲۰}.

ئەم دىد و تېرپوانىنە بۇ ئىستاتىكا، لای ئەفلوتىن زياتر دىدىكى عارفانە و (مكاشفە) بى وەرگرت و لە كىتەبەكەيدا بەناوى (ائىادھا)، كە چەندىن بابەتى جۇراوجۇرى لەبارەى مېژووى فەلسەفە وروژاند و ھەندىك لەو بابەتانە كارىگەرى قوولى ھەبوو بۇ سەر عىرفانى ئىسلامى، لە پەيامى شەشەمى (ائىادى) يەكەمدا باس لە جوانى دەكات. ھەرۋەھا لە پەيامى ھەشتەمى (ائىادى) پىنچەمدا لەبارەى جوانى مەعقول، ياخود ھەست پى كراو دەدوئىت^{۳۲۱}.

ئەفلوتىن پاش ئەو ۋەى پىرسىيار لەو دەكات، كە ھۆكارى جوانى چىيە؟ ۋەلام دەداتەو، كە پۇچ، ياخود گيانى ئىمە "بەپىتى سىروشتى خۇى پەيوەستە بە

^{۳۲۰} سەرچاۋەى پىشور، ل ۶۴.

^{۳۲۱} سەرچاۋەى پىشور، ل ۶۹.

جیهانی معقول و بوونی حقیقی^{۳۲۲}، که واته هرکاتیک له گهڼ شتیکدا پوویه پوویبیتوه، که ناشنای نه و بیت نه و پتی شادومان ده بیت "دهکه ویته بزوان و به ناگا دیتوه له په یوه ندی نه و شته له گهڼ خودی خویدا، پاشان ده گه پیتوه بۆ خوی و خودی خوی و نه و شته ش، که به شیکه له خوی ده هینیتوه یاد.^{۳۲۳} که واته بابه ته که لیږده دا نه مه یه، له نیتوان شته جوانه هه سته پیکراو و جوانه معقوله کاندای چ لیکچوونیک هه یه؟ (نه فلوتین) وه لام ده داته وه: جوانی شته هه سته پیکراوه کان سه رچاوه ی له و به هره وه یه، که نه و شتانه له نایدیای جوانیه وه وهریانگرتوه، "جهسته ی جوان له پڼگه ی به هره وهرگرتنه وه یه له هیزیکه ویتنه به خش، که له ویتنه ی خواپیه وه دیت و بوون په یدا ده کات^{۳۲۴}، نه مه سه باره ت به جوانی هه سته پیکراو، به لام جوړیکتر له جوانی هه یه، که هه سته کانی تیه په ی پتی نابات، واته به چاوی بینراو و گوپی بیستن، ناکریت په ی پتی به رین. نه مه جوانی حقیقی و واتایی (معنوی) پوچانیه. لیږه وه یه، که نه فلوتین ده گاته نه و خال و ده رته نجامه ی، که جوانی به ند و په یوه سته به پوچی مړوځه وه، نه وه (ناشیرینی) یه، که زیاده ده کریت بۆ (پوچ) نالوده ی ده کات. جوانی هه مان ژیا نی پاستی پوچه و گیانی مړوځ نه گهر به ته نها بیت نه و له ناشیرینییه کان قوتار ده بیت. هر بویه هه موو فزیه تیک حوکمی پاک کردنه وه ی هه یه.

^{۳۲۲} فلوطین، دوره آثار، برگردان م.ح. لطفی، انتشارات مرکز - تهران، ۱۳۶۶ ه.ش. ل ۱۱۲.

^{۳۲۳} سه رچاوه ی پېشور، ل ۱۱۳.

^{۳۲۴} فلوطین، دوره آثار، ل ۱۱۴.

له به شى شه شەمى هەمان پەيامدا، چەمكى (چاكە) وەك ھاوواتاى (جوانى) دیتە پېشەوہ: "جوانى و چاكە وەك يەكن"^{۳۳۵}، لێرەوہ ئەرکی ئەخلاقی و لەپاستیدا دەتوانین بڵێین ئەرکێكى (عیرفانى)مان لە ئەستۆ و لەبەردەمدایە. بۆ گەشتن بە چاكە و جوانى پێویستە پوو لە (جوانى پەها) بکەین و ببینە (سالک) دەرویش و پێبوارى پێگەى بپین و پەى پێ بردنى ناخ و دەروونى خۆمان و بەچاوى (باطن) سەیرى جیهان و (بوون) بکەین. پۆچ ئەگەر خۆى جوان نەکات ناتوانیت جوانى ببینیت^{۳۳۶}. ئەم پلە عیرفانىە دوانگەى ئێمەىە بۆ بابەتى جوانى و ئێمە لەم جیهانەدا دیدگای جوانیمان دەخەینەپوو.

۳-۱-ب/ بنەمای ئەزموونى ئیستاتیکی لای مەولانای پۆمى و مەولەوى

تاوہگۆزى:

لە سەرەتای ئەم بەشەدا پاش ئەوہى باسى سروشتى ئیستاتیکامان کرد، دواتر ئاماژەماندا بە جۆرێک لە پارادیگماکان، کە پارادیگمای پەنگدانەوہى یەزدانى و (مکاشفە)یە.

لێرەدا بە پێویستى دەزانم باس لەو بنەما سەرەکیانە بکەم، کە بووہتە بناغەى ئەزموونى ئیستاتیکی لای مەولانای پۆمى و مەولەوى تاوہگۆزى. ئەم پېشەکییانەش وەك دەروازەىەك بۆ خستەپووى (دوالیزمى دژىەك) وەك ھونەرێكى دەربڕینى جوان بۆ شیعرى عیرفانى، کە پێچکەى لێکۆلینەوہکەى ئێمەىە.

^{۳۳۵} سەرچاوەى پېشوو، ل ۱۱۷.

^{۳۳۶} بابك احمدی، حقیقت و زیبایی، بڕوانە لاپەرەکانى ۷۰ - ۷۵.

له هه مانکاتدا پټویسته ئه و پاستیهش بخهینه پوو، که هه ریه که له مه ولانای پښمی و مه وله وی تاوه گوزی خاوهی نه زموونی نیستاتیکی خویانن و هه ریه که یان تاییه تمه ندی خوی هیه، چ وهک هه ندیک جیهانبینی و لایه نی بیرکړدنه وه و تاییه تمه ندیه تی عیرفانی چ وهک هونه ری دهرپرینی شیعی، به لام له هه مانکاتدا جگه له وهی به گشتی لیکچوونی زور له نیتواناندا هیه، له نه زموونی نیستاتیکیا بشدا بنه ما و زه مینه ی هاویه ش و به رفراوان هیه، که هاوشیوه یی ده داته نه زمونه که یان.

تویژه ریکی نه م بواره ده لی: "جوانناسی، یاخود جوانبینی و جوانی له پاستیدا جوړه دید و تیپوانینیکه، که له ناخی تایینه پره ری و نه زموونی عیرفانییه وه سهره لده دات"^{۲۲۷}. تیپوانینی مه ولانا و مه وله وی له م باره وه، دهرپرینی نه زموونیک کی کاره کی و په فتاری و دهروونی نه وانه. له م جوړه نه زموونه ی جوانناسی مه ولانا و مه وله وی دا (خوا) ته نها له سهره وهی (جوانی په ها)، یاخود (حسن مطلق) دا نییه، به لکو (جوانی) هه نگاوی به که می (عیشق) ه. (عیشق) یش گرنگترین په یامی عیرفانییه و که سی عارفیش (جوان) بینینی (خوا) له ناو دلی نه زموونی عاشقانه ی خویدا به دی و به رجه سته ده کات. ته نها په بیردن به (جلوه) خق نمایان کردنی خۆشه ویستی خوا بی، که له پاستیدا دهر نه جامی نه زموونیک کی عیشقی گه وره یه، پینمای (عاشق) ده کات بۆ په بیردن به پله کانی جوانی یه زدانی. نه گه ر دیاریکردنی جوانناسی و جوانی له دیدی دور عارف و عاشقی وهک مه ولانا و مه وله وییه وه وهک بابه تیکی دهروونی

^{۲۲۷} عبدالحسین زین کوپ، پله پله تا ملاقات خدا، انتشارات علمی - تهران، چاپ ششم،

۱۳۷۳ ه. ش. ل. ۵۸.

گرنگی و بایه‌خی هه‌بیت، به‌هۆی ئه‌وه‌یه، که (عشق) ئه‌زموونێکی که‌سی و کاردانه‌وه‌یه‌کی ده‌روونیه.

له‌م پوانگه‌وه له ئه‌زموونی مه‌ولانا و مه‌وله‌ویدا، جوانی به‌ر له لی‌کدانه‌وه‌ی وه‌ک ده‌رکه‌وته‌یه‌کی ده‌ره‌کی، له دیدی چۆنیه‌تی په‌ی پێ بردنی خودی مرۆفه‌کانه‌وه مایه‌ی هه‌لۆیسته له‌سه‌رکردن و چۆنیه‌تی په‌نگدانه‌وه‌یه. ئه‌مه‌ش هه‌مان چه‌مکی پێژه‌یی بوونه له په‌یبردندا بۆ ناشیرینی و جوانی. لی‌ره‌دا گریمانه و پاستی ئه‌وه به‌رچاو ده‌که‌وێت، که ناشیرینترین و دزیوت‌ترین دیارده‌ش پاته‌ی جوانی بۆ بکری‌ت، ئه‌مه دیدی ده‌روونی عارفیکه، که ناخی پره له جوانی و وینای جوان بینانه بۆ ده‌ره‌وه‌ی خۆی و هه‌رئه‌مه‌ش بنه‌په‌تی دید و هه‌لۆیستی عیرفانی و عارفانه‌یه، که ده‌رئه‌نجام ئه‌فراندنی جۆره دوالیزمی‌کی دژیه‌کی لی‌وانلی‌وه له جوانی.

به‌شێوه‌یه‌کی گشتی، جیهانی ئه‌زموونه مه‌عه‌وه‌یه‌یه‌کان، مرۆف که‌مه‌ندکێش ده‌کات بۆ یه‌ک‌بوون و یه‌ک‌گرتن له‌گه‌ڵ بابته ئه‌زموون کراوه‌که‌دا. له‌ بالاترین نمونه‌ی ئه‌م ئه‌زموونانه‌ش ئه‌زموونی (عیشقه)، قسه‌کردن له بابته‌ی یه‌ک‌بوونی عیشق و عاشق، بابته‌ی‌کی نوێ نییه، عارفه‌کان هه‌ر له کۆنه‌وه لی‌ی دوان^{۲۳۸}.

ئه‌وه‌ی لی‌ره‌دا مه‌به‌ست و بابته‌ی ئی‌مه‌یه، ئه‌زموونی عیشقی و یه‌ک‌بوونی عیرفانی لای مه‌ولانا و مه‌وله‌وی، که ده‌رئه‌نجام سه‌ری له ئه‌زموونێکی

^{۲۳۸} مژده احمد زاده. تحلیل تجربه زیبانیگری در مولوی، فصلنامه پژوهشهای ادبی، شماره

۴، تابستان ۱۳۸۲ ه.ش.

نیستاتیکیه وه ده رکردوه و دواتریش ئه ده بیاتیکه پر له ده ربپین و واتای جوانی لی که وتروه ته وه.

له مباره وه سه باره ت به مه ولانا، ده وتریت: "ئه زمونی عیشقی لای مه ولانا هینده بلند و قووله، که ئه و یه کببون له گه ل مه عشوقه کهیدا (شه مسی ته بریزی) به واقع ئه زمون ده کات، لای مه ولانا گه یشتن به هه سترکردن به (وحدت) ئیتر چ (وحدت شهودی)، که به مانای دیدار و بینین دیت، یاخود (وحدت وجودی)، که هه سترکردنه به و بۆشاییه ی، که زاله به سه ر چۆنه تی بیرکردنه وه ی مه ولانا دا، به گشتی گه یشتن به پله ی یه کیه تی و یه کببون...^{۳۳۹}.

سه باره ت به مه وله ویش ئه نوهر قادر ده لیت: "مه وله وی جاروبار ماریفه ت و داب و په وشتی ته ریه تی نه قشبه ندی و چه مکی خوشه ویستی سۆفیانیه ی وه کو یه کگرتن و تانه وه له جوانی نه مردا، به شیوه یه کی تر په ره پیده دا و لایه ن و بیرى سۆفیه ته که ی ده خاته چوارچێوه یه کی تره وه و ناوه پۆکێکی دیاریکراوی ژيانمان بۆ به به ردا ده کات"^{۳۴۰}.

له راستیدا: "هیچ وه سفیکه تر به هینده ی (وحدت)، جوانبینی ناکیشیته ناو ئه زمونه قووله کانی ده روونه وه"^{۳۴۱}.

"له عیرفانی تیۆریدا، (خوا)، جوانی (حسن) ی په هایه و هه رچی جوانی دیکه هیه وه ک جوانیک، په یوه ستن به و جوانه په هایه وه و له وه وه سه رچاوه

^{۳۳۹} کریم زمانی، میانگر عیشق، (شرح موضوعی مثنوی معنوی مولانا جلال الدین محمد بلخی) نشر نی - تهران، ۱۳۸۲ ه.ش. ل ۴۹.

^{۳۴۰} ئه نوهر قادر محمەد، لیریکای شاعیری گه وه ی کورد مه وله وی، ل ۱۱۶.

^{۳۴۱} مژده احمد زاده، تحلیل و تجربه زیبانگاری در مولوی، ل ۳۹.

دهگرن^{۳۴۲}. يان په كڼك له پابه ره دامه زړينه ره كاني سؤفيزم دهلي: "نه گه ر باش، يا خود چاك بېرېكه يته وه، ده بيني، كه هه مووان خوازياري (حسن) جوانين و هه ول ده دهن خزيان به جواني بگه يه نن. جوانييه كه، كه خواستي هه مووانه، ناسان نيبه پتي بگه يت، چونكه گه يشتن به جواني ته نها له پڼگه ي عيشقه وه يه و عيشقيش پڼگه ي بؤ هه مووكه س كراوه نيبه و له هه موو جيگه يه كه نيشته جي ناييت...^{۳۴۳}. هه روه ها زانايه كي گه وره يتر دهلي: "جواني (لطيفه) يه كه، كه له زاتي مه عشوقدا بووني هه يه و ليي جودا ناييته وه...^{۳۴۴}.

به مجوره ده گه ينه نه و ده رته نجامه ي، كه (حسن) جواني، ته نها (حسن الهي) جواني خواييه، (لطيفه) يه كه وه كه نه وه ي له (قولله ي قاف) بيت، زور دوره و گه يشتن پتي نه سته مه، به لام راستييه و چه ندين پله و وېستگه (مه نلگه) ي هه يه، كه په ي پتي بردني بؤ هه مووان ناسان نيبه: "په ي پتي بردن به هه ر پله يه كي نه م جوانيه په يوه سته به په ي پتي بردني به (تجلي) مه عشوقي خواوه ننده وه^{۳۴۵}.

هه مان شاره زا به رده وام ده ي و دهلي: "له م پوانگه يه وه جواني خوايي و پووخساري دلپيڼي خواوه ند، ته نها ده توانييت له ناوينه ي عيشقي عيرفانيدا، بدوزينه وه. له بنه پته دا گه وره ترين (كشف) دوزينه وه ي عارفه كان، هه ر

^{۳۴۲} سه رچاوه ي پيشوو.

^{۳۴۳} سوه ره وه ردی، مجموعه مصنفات شيخ الاشراق، تصحيح سيد حسين نصر انجمن، فلسفه ايران و انستيتوي ايران و فرانسه، چاپ دوم، ۱۳۵۵، ه.ش. ۸۵.

^{۳۴۴} احمد غزالي، سوانح، تصحيح: نصرالله پورجوادي، بنياد فرهنگ ايران - تهران، ۱۳۵۹، ه.ش. ۸۳.

^{۳۴۵} مژده احمد زاده، تحليل و تجربه زيبانگري در مولوي، ل. ۴۰.

نوهیهکه توانیویانه پهی به جوانی (خوا) بهرن و له مبارهوه بدوین. پیشکه شکردنی وینهی پر له جوانی له باره ی (خوا) وه گرنګترین بهرهم و بهرکه تی عیرفانی عاشقانه. خاوه ند له شیوه ی مه عشوقیکې جوان و خوشه ویستدا (جلوه) ی کردوه له دل و خه یال دانی عارف دا...^{۳۴۶}.

نه گه رچی له وانه یه له م بابه تی نه زمونی نیستاتیکیه ی لای مه ولانا و مه وله وی، وا جوانتر بیت، که بۆ هر پهره گرافیک به لگه ی شیعری لای هردو شاعیره که بهینینه وه، به لام له پیناو دریز نه بوونه وه ی بابه ته که، به م دو نمونه شیعریه ی هردو شاعر خومان ده بویرین له زور نویسنه وه ی نمونه ی شیعری. نه مه جگه له وه ی ژبانی عیرفانی هردو شاعر و کوی هؤنراوه کانیان به لگه یه له سه ر نه م نه زمونه نیستاتیکیه ی عیشقی عیرفانی.

مه ولانای پۆمی له نمونه ی هؤنراوه یه کیدا ده لیت:

سایه نوری تو و ما جمله جهان سایه تو

نور، که دیده ست، که او باشد از سایه جدا^{۳۴۷}

واته: هه موومان له سه رچاوه ی جوانی و (نوری) تقوه بوونمان هیه به جوریک وه ک سیبهری جوانی تو واین.

مه وله وی تاوه گوزی زور پوونتر ده لیت:

نه ی گرد مه وجودی، جه تو گرت مایه

مه وجود هر تۆنی، ما سیوا سایه

په نهان بی ته نها، وه حده تت مه وج وه رد

^{۳۴۶} مژده احمد زاده، تحلیل و تجربه زیبائگری در مولوی، ل ۴۲.

^{۳۴۷} مولانا جلال الدین رومی، کلیات شمس تبریزی، ل ۱۸۰.

پەي شناسایی زهۆر تۆهت کەرد
 بهۆیت، جەعالم بێ به قای ناسوت
 ئەر وهی گرد جیلوهی وه رین نه شناسوت
 به سەد جیلوهی تر بێ چوون و چەنی
 شناسایی تۆم نمە بۆ، هەنی^{۳۴۸}

پاستیهکی دیکە ی ئۆر گرنگ هەیه، که پێویسته ئاماژهی پێ بدهین، ئه ویش
 ئه وهیه، که ئه زموونی جوانناسیانهی مهولانا و مهولهوی تهنها له شتیوازی
 دهروونیدا (که ئه زموونی دۆزینه وهی خواوهنده) ناوه ستیت، به لکو ئه م
 ئه زموونه بوونیکێ ده ره کیشی هەیه، که هه موو دیارده کانی هه بوون
 ده گرێته وه، به واتایهکی تر تێپوانینی جوانی ئه م دوو شاعیره هه موو
 دیارده کانی (آفاق) و (انفس)ی گرتوه ته وه، که له خودی خۆیدا ئه وه
 خواستیکێ قورئانی و عیرفانیه.

ئه نه وه قادر محهمد له مباره وه ئاماژه به گوتهی پۆژه لاتناسیکێ پووسی
 ده کات و ده لیت: "هر ده رباره ی سۆفیزم و جیاوازی پێیازه کانی،
 پۆژه لاتناسی سۆفییه تی بی. س. براگینسکی ده لێ: "... له م باس و
 ده مه ته قییه دا ده توانین سێ پێیازی بنه په تی چه مکی سۆفی (یه زدان
 که ردوونی) دیاری بکه ین: مۆنيسی (تاکیه تی که ردوون)، که سۆفی به پاستی
 که یشتوو، ده بیته دوامانی یه زدان، ئونیفیرسالی (سه رجه میه تی، هه مه کی)، که
 سۆفی له گه ل زاتی خوادا، که له که ردووندا بلایوو ته وه، ده توێته وه..."^{۳۴۹}.

^{۳۴۸} دیوانی مهولهوی، ل ۳۱.

^{۳۴۹} ئه نه وه قادر محهمد، لبریکای شاعیری گه زده ی کورد مهولهوی، ل ۲۴۴.

له کۆتایی ئەم بەشەدا، که ئامانجمان پانانئیکی خیرای دیدی عیرفانیانه بوو
 بۆ ئیستاتیکا و زۆر بەکورتیش ئاماژەمان دا بە ئەزموونی ئیستاتیکی مەولانا
 و مەولەوی، که لەسەر زەمینە و بنەمایەکی مەعرفەیی عیرفانی، دەلێن،
 جوانناسی جوړه تیروانینیکی بلند و بالا، که لەو پێگەی خۆیەوه چاودێری
 دەکات و لەو بلندییەوه دەپوانتتە جیهان و دیاردەکانی و لەم پوانگەوه
 سروشتی ژیان و مڕۆڤ و مڕۆڤایەتی شیکاری بۆ دەکرێت. ئەوەش بە پای من
 هەمان بابەتی (شکۆمەندی - بەرزی)یە، که وه کاتیگوریایەکی ئیستاتیکی
 باسی کردووه: "لەگەڵ ئەمەشدا لە بیر و بۆچوونەکانی پسپەڤ - لۆنگیندا
 مۆرکی ئایینی بە ماریفەتی شکۆمەندی ئەوەوه دیارە. لە شکۆمەندیدا ئەو هیز
 و توانا و مەزنایی یەزدان لە هیزەکانی سروشتدا دەبینی...^{۳۰۱}

"شکۆمەندی بەگوێرەیی پسپەڤ - لۆنگین، مڕۆڤ تا ئاستیکی یەزدانی بەرز
 دەکاتەوه، نەمری دەکا...^{۳۰۱}

"جوانناسی، یاخود جوانبینی، بەلگەی ئاشکرای هەنگاو هەلگرینی
 کەسایەتی مڕۆڤ لە پلەیەکی نوقسانەوه بۆ پلەی کامڵبوون"^{۳۰۲}

له بەشی دواتردا بەشیوەیەکی کۆنکریتی پەیوەست بە هونەری (دوالیزمی
 نژییهک) باس لە جوانی شیعەر دەکەین.

^{۳۰۰} ئەنوەر قادر محەمەد، ئیستاتیکا، کەرەسەیی کۆرسی دووهمی دکتۆرا بۆ خوێندکارانی
 ئەدەب، ۲۰۱۱ - ۲۰۱۲، ل ۴۲.

^{۳۰۱} سەرچاوەی پێشوو.

^{۳۰۲} عبدالکریم سروش، بسط تجربه نبوی، مؤسسه فرهنگی صراط، تهران، ۱۳۷۸هـ.ش.

۲-۳/ ھۆكۈنى جوانى شيعر (پەيوەست بە دواليزمى دژيەك) ھوہ:

جوانى لە دەربېندا تايبەت نىيە بە سەردەمىك، ھەروەك چۆن (خوئ) لە ھەموو كات و شوئىنكدا بۆ تام و چيژ بەخشىن بە خواردن پيويستە، بە ھەمانشيوە جوانى پۆلى ھەيە لە چيژ بەخشىن بە چۆنيەتى دەربېن. شيعر وەك بالەخانە و كۆشكەك وايە، كە جوانكارى جۇراوجۆر دەپرازيئىتەوہ و جوانترى دەكات لەوہى، كە ھەيە.

پرسیارى بنەپەتى لێردا ئەمەيە، ئەو ھۆيانە چين، كە دەبنە مايەى جوانى بەخشىن بە شيعر؟ لە وەلامدا دەلێين، ھۆكۈنى جوانكردنى شيعر زۆن. "لەپاستيدا ئەوہى، كە گوته و دەربېن لە سنوورى زمانى ئاساييەوہ دور دەخاتەوہ و لە جوارچيئەى شيعرى نزيك دەكاتەوہ، ھەر ئەوہيە، كە پيشينان ناويان ناوہ پاراوى و پەوانى. پاراوى لەپوانگەى (لفظى) وشە و چۆنيەتى دەربېنەوہ، ياخود كەرسەكانى دەربېنەوہ، پەوانيش لەپوانگەى واتاى (معنوى) ھوہ. پاراوى لەپيشترە لە پەوانى، چونكە ھەر دەربېنەك نەگاتە پلەكانى پاراوى، مۆلەتى چوونە ژورەوہى بۆ سنوورى پەوانىيى نىيە^{۲۰۲۱}. ھەر ھەمان زانا لەسەر بۆچوونەكانى بەردەوام دەبى و دەلێ: "لەبارەى پاراويەوہ گوتويانە، گوتەى پاراوا ئەوہيە، كە ھيچ عەيبىكى نەبێت. ئەزىەتى گوتى بيسەر نەدات، بەكارنەھاتبێت بەجۆرێك، كە زۆر باو بێت، بيزاريەك لە پريزەندى پيت و وشەكاندا بەدينەكرێت، دەرئەنجام پيويستە گوتەيەك بێت دلگير و خوش ئاواز و مايەى

^{۲۰۲} محمد فشاركى، نقد بديع، سازمان مطالعه و تدوين كتب علوم انسانى دانشگاهها، مركز تحقيق و توسعه انسانى، چاپ چهارم، ۱۳۷۹، ه.ش. ل. ۱۵۸.

تینگه‌یشتن و سازگار و ساکار و پاراو بیت. پاش ئوه بابته‌کانی (په‌وان)بوون
 دیته پیتشه‌وه. دهربرین و گوتن به‌جۆرئیک، که له‌و حاله‌ده‌دا پیویست بکات و
 وه‌لامدانه‌وه‌ی خواستی چۆنیته‌ی دهربرینی حاله‌تیک‌ی دیاریکراو، ئوه بابته‌ی
 بنه‌په‌تی په‌وانی بوونه و هه‌روه‌ها دهربرینی واتایه‌ک به‌چه‌ندین شیوازی جیاواز،
 په‌ویه‌کی دیکه‌ی په‌وانبیت‌ی بوونمان بۆ دیاری ده‌کات^{۲۰۴۱}. هه‌ردوو بابته‌ی پاراوی
 و په‌وانی، هه‌ریه‌که‌یان به‌چه‌ندین جۆر و شیواز پۆلیان هه‌یه له‌گواستنه‌وه‌ی
 گوته‌ی ئاسایی بۆ شیعر و کاریگه‌ریان هه‌یه له‌جوانکردنی هۆنراوه‌دا، به‌لام ئوه‌ی
 لیڤه‌دا په‌یوه‌سته به‌بابته‌که‌ی ئیمه‌وه دوالیزمی دژیه‌که وه‌ک هونه‌ریکی جوانکاری
 دهربرین له‌هه‌ردوو بابته‌ی پاراوی و په‌وانیدا.

له‌م چوارچێوه‌یه‌دا بابته‌ی دوالیزمی دژیه‌ک، وه‌ک هونه‌ریکی جوانکاری شیعر
 و جۆرئیک له‌دهربرینی ئیستاتیکایانه‌ی شیعرى عیرفانی، چه‌ندین پۆلی بنه‌په‌تی
 له‌ئه‌ستویه‌، که له‌م لێکۆلینه‌وه‌یه‌دا به‌شێوه‌یه‌کی کۆنکریتی، که په‌یوه‌ندی به
 بابته‌که‌مانه‌وه‌یه په‌هه‌ندی ئیستاتیکیی (دوالیزمی دژیه‌ک) باس ده‌که‌ین و
 دواتریش هه‌ر په‌یوه‌ست به‌ دوالیزمی دژیه‌که‌وه له‌باره‌ی په‌هه‌نده
 جوانکارییه‌کانی میوزیکی شیعرى و (خه‌یال) ده‌دوین.

۲-۲-۱/ دوالیزمی دژیه‌ک و سه‌رنجیکی ئیستاتیکایانه:

گونجاندنی ئوه‌ی، که هه‌یه، جۆرئیکه له‌پێکخستن و پێکهێنان و
 هاوئاهه‌نگی نێوان چه‌ند شتێک. مرقۆ چێژ له‌هه‌ر جۆره پێکخستن و
 گونجاندنێک وه‌رده‌گریت و به‌پێچه‌وانه‌شه‌وه خۆشی له‌پرزوبلای و ناڕێکی

^{۲۰۴} سه‌رچاوه‌ی پیتشو.

نايهت، هەر له‌به‌رئوه‌يه، كه زه‌ينى مرۆڤ به‌رده‌وام به‌دواى دۆزينه‌وه‌ى په‌يوه‌ندى و په‌يوه‌ست كردنه‌وه و هاوئاهاهنگى دايه له‌نيۆان ديارده‌كاندا^{٣٥٥}. وهك (ئەريک نيوتن) ده‌لأيت: "گومان له‌وه‌دا نيه، كه ئەگەر مێشكى مرۆڤ تينوو‌يه‌تيايه‌كى هه‌يه ئەوا ئەو تينوو‌بوونه‌ى بۆ په‌ي‌ب‌ردنه به هه‌قيقه‌ت و پاستيبه‌كان و دۆزينه‌وه‌ى په‌يوه‌نديه له‌نيۆانياندا^{٣٥٦}.

زه‌ينى مرۆڤ به‌رده‌وام له هه‌ول‌ى دۆزينه‌وه‌ى په‌يوه‌ندى و گونجاندنايه له‌نيۆان ديارده‌كاندا، له‌نيۆان هه‌موو ديارده‌كاندا، ته‌نانه‌ت له‌نيۆان (فيل و مېرووله)، (پووناكى و تاريكى)...هت به‌كورتى گونجاندن و په‌يوه‌ستكردنه‌وه، يه‌كئ‌كه له هۆكاره‌كانى جوانى...

ئەبو په‌يحانى بيرونى باوه‌پى وايه: "ده‌روونى مرۆڤ مه‌يلى هه‌يه بۆ هەر شتئ‌ك، كه گونجاندنى تيدا بئ‌ت و بئ‌زاره و پوو وهرده‌گيرئ‌ت له هەر شتئ‌كيش، كه نه‌گونجان و ناپئ‌كى تيدا بئ‌ت..^{٣٥٧}

هه‌ندئ‌ك له زانايان بنه‌په‌تى جوانى ده‌گيرن‌وه بۆ هاوئاهاهنگى گونجان. گونجان واته په‌ي‌ب‌ردن به پئ‌كخستن و په‌يوه‌ندى نيۆان ديارده‌كان. له‌و پوانگه‌وه مايه‌ى شادى و چيژ به‌خشينه به مرۆڤ.

به‌گوته‌ى دكتور (خانلرى): "هەر جۆره گونجاندن و به‌رامبه‌ر يه‌ك دانانى دوا‌نه‌يه‌ك بۆ به‌راوردكردن، له‌نيۆان ديارده و پارچه جياوازه‌كاندا، جۆرئ‌ك له

^{٣٥٥} تقى وحيديان كاميار، بديع از ديدگاه زيباشناسى، چاپ چهارم، ١٣٨٨هـ.ش. ل. ٥٤.

^{٣٥٦} اريك نيوتن، معنى زيبايى، ترجمه پرويز مرزبان، بنگاه ترجمه و نشر كتاب - تهران

١٣٤٢هـ.ش. ل. ٦٤.

^{٣٥٧} محمد رضا شفيعى كدكنى، موسيقى شيعر، ل. ٩٥.

یه کببون و یه کییه تی دروست دهکات، که دهرته نجام په ییردن به هه موو به شه جیاوازه کان، خیراتر و ناسانتز دهکات و هه مان هوکار ده بیتته مایه ی هه ستکردن به نارامی و چیژ وهرگرتن^{۳۵۸}.

هونه رهاکانی جوانکاری له جوړه کانی گونجاندن و پیکه وه پیکهستن و هاونا هه نگی نژدن، به لام نه وه ی له م لیکولینه وه یه دا، نیمه وه ک نمونه یه کی بالای نیستاتیکیی باسی لیوه ده که یین دوالیزمی دژیهک و جوړه کانیه تی، که لیړه دا به چهند ته وهره یه ک ناماژهی پی ده که یین:

پوښنگه ری:

دوالیزمی دژیهک له پوانگه ی ناسینه وه ی دیارده و بابه ته کاند، گه وره ترین پوښی هیه. له بنه پرته دا یه کیک له هوکاره کانی ناسینی دیارده کانی جیهان، ناسینی دژیه که یه تی. بۆ نمونه نه گهر (تاریکی) نه بوایه (پووناکی) هیچ مانایه کی نه بوو، یاخود نه گهر (مهرگ) نه بوایه (ژیان) هیچ به هایه کی نه بوو. مه ولانای پوښی ده لیت:

هر نور را ناری بُود، با هر گلی خاری بُود

بهرِ حَرَس ماری بُود بر گنج هر ویرانه ای

ای گلشن را خار نی، با نورِ پاکت نار نی

بر گرد گنجهت مار نی، نی زخم و نی دندانهای^{۳۵۹}

^{۳۵۸} پرویز ناتل خانلری، وزن شعر فارسی، انتشارات سخن تهران، ۱۳۵۳ هـ. ش. ل. ۶.

^{۳۵۹} کلیات شمس تبریزی، ج ۲، ل ۱۱۷۹.

مهولانا لهه هؤنراويه دا حقيقه تي ژيانى دهرده خات، كه پيکه وه بوونی
 دژه کانه: (هه موو پووناکيه ک ئاگريکي هه يه)، (هه موو گوئيک دپکيکي هه يه)،
 (له سهر هه موو کوپه له يه کي ئالتوني ژير زه وي ويژانه يه ک، مارتيکي
 له سهره).... هت

مهوله وي تاوه گزيش هه مان هاوکيشه ي بوون و ژيان ده خاته پوو، كه
 پيکه اته يه كه له دژه کان و ده لئيت:

حه يات جه زولمات جيا نه بۆ

كاوه وه بي بهرگ سيا نه بۆ^{۳۶۰}

واته: ئاوي حه يات (وهك له ئه فسانه ي گزيشدا هاتوه) له زولماتدايه، واته
 له ناو چه ندين پله و قوناغي تاريکيدايه، (ميسک)يش، كه بۆني خۆشه له
 کيسه يه کي پهرش دايه.

لهه پوانگه وه، شاعير بۆ پوونکردنه وه ي بابته کان، سه ره تا خودي
 بابته کان ده خاته پوو، پاشان ئاماژه به دژه که ي ده کات، چونکه گوئگر
 (ياخود خويته ر) هه موو بابته تيک به ته نيشت دژه که يه وه ده بينييت و دوو ويته ي
 پوون، يه کيکيان ئه ريئي و ئه وي ديکيان نه ريئي له زه نييدا دهرده که وييت،
 دهرئه نجام ده توانييت به ئاسوده يي بير له وانه بکاته وه و بريار بدات به بي
 ئه وه ي پيويستي به وه بيت شاعير، ياخود نووسه ر له بري ئه و بريار بدات يان
 ئاموزگاري بکات، ياخود فه رماني به سه ردا بکات، له بهرئه وه ي هونه ري
 دواليزمي دژه ک ده بيته مايه ي ئه وه ي، كه مرؤف خوي بريار بدات و دهرفه تي
 بيرکردنه وه و هه لسه نگاندن و گه يشتنه دهرئه نجامي پي ده دات.

^{۳۶۰} ديواني مهوله وي، ل ۱۴۲.

ئاسودهیی:

ئامادهبوونی دیاردیهک له زهینی مۆفدا لهسەر بنه‌مای (دژیهک بوون)، ده‌بیته هۆی بانگه‌یشت و ئاماده‌کردنی (دژیهکی)، به‌واتایه‌کی تر زهینی مۆف پهبه‌هه‌ندی دروستده‌کات له‌نیوان دیاردیهک و دژیهکیدا. ئه‌م پهبه‌هه‌ندی دروستکردنه‌یه‌گه‌ر (نۆی) بێت مایه‌ی شادی و ئاسوده‌یه‌یه، بۆ نمونه کاتێک بیر له‌ بچووکێ (میشووله) ده‌که‌ینه‌وه، ئه‌گه‌ری ئه‌وه‌ هه‌یه، که‌ وێنه‌ی (فیل) له‌ زه‌ینماندا دروست بێت. مه‌ولانای پۆمی ده‌لێت:

کو خمر تن؟ کو خمر جان؟ کو آسمان؟ کو رِسمان؟
تو مست جام آبتری، من مست حوض کوثرم^{۳۶۱}

(شه‌رابی جه‌سته، شه‌رابی گیان)، (ئاسمان و پێسمان)، (جام ابتر، حوض کوثر) جامی نه‌زۆک و چه‌وزی که‌وسه‌ری به‌هه‌شت، ئاماژه‌یه‌ به‌ سوره‌تی (الکوثر)، که‌ (ابوله‌ب) تانه‌ی له‌ پێغه‌مبه‌ر (خ) ده‌دا، که‌ نه‌زۆکه‌ و کوپی نییه‌ (آبتر)، به‌لام (خوا) له‌و سوره‌ته‌دا واده‌ی (چه‌وزی که‌وسه‌ر) به‌ پێغه‌مبه‌ر (خ) ده‌دات و (ابوله‌ب) به‌ (آبتر) ناوه‌ده‌ ده‌کات، چونکه‌ هه‌چ که‌س شوێن بپه‌رباوه‌پی ئه‌و ناکه‌وێت.

هه‌روه‌ها مه‌وله‌وی تاوه‌گوزیش له‌ هۆنراوه‌یه‌کی‌دا چه‌ندین دوالیزمی دژیه‌کی پیز کردووه‌ و ده‌لێت:

یه‌کی‌وه‌ن جه‌ لام شادی و په‌نجووری
که‌یفی و بێ که‌یفی و نزیک‌ی و دووری

^{۳۶۱} کلیات شمس تبریزی، ج ۱، ل ۷۱۰.

وهشي و ناوهشي تهفاوت زانو
مهلي نه زانو هر پهلي شانوَ
مهيل و قين هردوو هر جه شه خسيوهن
جهرمه و خهلات شيوهي كه سيوهن^{۳۶۲}

جهخت كړدنه وه:

دواليزمي دژبهك ده توانيټ جورټك له جهخت كړدنه وه بيټ.
مهولاناى پومي له هونراوهيه كيذا ده ليټ:

خُم، كه در و باده نيست، هست خُم از باد پُر
خُم پر از بادكي، سرخ كند روى ها؟
هست نهى خارها، نيست درو بوى گُل
كور بجويد ز خار، لطف گُل و بوى ها؟^{۳۶۳}

جهختكړدنه وه كه له چوار جار هيټاننى (هست) و (نيست) دايه، كه هه مووى
جهختكړدنه وه له حالات و كرداريك.
مهوله وي تاوه گوزيش ده ليټ:

زيا بينايم، نوري چه مامم
سهرمايهي حيات، دين و ثيمانم
(سهرمايهي ژيان، كه مادديه و سهرمايهي قيامت، كه دين و ثيمان،
هردووكي جهختكړدنه وه به بؤ خوشه ويستى).

^{۳۶۲} ديوانى مهوله وي، ل ۲۰۷.

^{۳۶۳} كليات شمس تبريزى، ل ۱۵۰.

مهديه وه تۆمار كردهی ویهردهم

بدیه وه زهردیی پروخسار ئاوهردهم^{۳۶۴}

(مهديه) و (بدیه)، یاخود (ویهردهم) و (ئاوهردهم)، دوالیزمی دژیهک بۆ جهختکردنه وه.

به رجهسته کردن و پروخسار به خشین به سۆز و چه مکه کان:

دوالیزمی دژیهک ویپای پۆشنکردنه وه و تیشك خستنه سهر چه مکه و واتاكان توانای به رجهسته کردن و پروخسار به خشین ههیه و ئهم پۆلەش له پوانگهی نیستاتیکاوه، گرنگترین پۆل و دهرئه نجامه.

"سارتهر" فهیله سوف و په خنه گری ئه ده بی فهره نسا، بابە تێکی تیروته سه لی له باره ی (شيعر) هوه ههیه، په یوه ست به م خالە ی ئیمه وه له باره ی شيعره وه ده لێت: "له شيعردا وشه کان ده بنه شتانیکی هه ستیێکراو. هه ره كه چۆن مۆف له به رده م بابته مادییه کاندای ده وه ستی و به هه سته کانی هه ستیان پی ده کات و له گه لیان ده ژێ... وشه کانی نیو شيعریش پیویسته هه لگری هه مان چۆنییه تی بن. نویسی نی ناو پۆژنامه یه كه به راورد بکه ن له گه ل شيعری شاعیری کدا، بۆ نمونه هه والێك له پۆژنامه یه کدا ده خوینیته وه، پاش چه ند ساتێك دوا ی لا بردی پۆژنامه که هه واله که و نویسی نه که ت له یاد ده چیت، به لام ناتوانیت له گه ل شيعردا به وجۆره په فتار بکه یه...^{۳۶۵}

^{۳۶۴} دیوانی مهولهوی، ل ۹۲.

^{۳۶۵} سارتهر، ادبیات چیست، ترجمه ابوالحسن نجفی، و مصطفی رحیمی، انتشارات نی - تهران، ۱۳۵۲ ه.ش. ل ۱۶۳.

مهولانای پۆمی (له پاستیدا نازانم کام هۆنراوهی وهك نمونه بنووسم، چونكه هه موو هۆنراوهكانی مهولانا، وینهی بهرجهستهیه) له هۆنراوهیهكیدا دهلیت:

جمله یاران تو سنگ اند و تویی مرجان چرا؟
 آسمان با جملگان جسم است و با تو جان چرا؟
 چون تو آیی جزو جزوم جمله دستك می زنند
 چون تو رفتی جمله افتادند در افغان چرا؟^{۳۶۶}

واته:

یارانی هاودهستهی تۆ وهك (بهرد) وان، بهلام تۆ وهك (مهرجان) ی بۆچی؟
 ئاسمان له گهڵ هه موواندا وهك (جسته) وایه، بهلام له گهڵ تۆ وهك (گیان)
 وایه بۆچی؟

كه تۆ دیت هه موو پارچهكانم، یاخود بهشهكانی جهسته م بهگشتی خوشی
 و شادیانه

بهلام، كه تۆ دهپۆی، هه موویان به دهسته و بهگشتی، هاوار و گریانیه
 مهولهوی تاوهگوزیش له هۆنراوهیهكدا هه موو بابته و حالته
 دهروونییهكان له نیوه بهیتی دواتردا بهرجهسته دهكات و دهلیت:

من شهوئ نالهم جۆش ئاوهرده بۆ
 سهگی ئاسانهت بیدار كهرده بۆ (نالهی من و خهوتنی سهگی ئاسانهت)
 یا ناسته بۆ سهیل دیدهم، نهفهستی
 نهسیم گهرد پات بهرۆ پهی كهستی (سهیلی دیدهی من و گهردی پای تۆ)

^{۳۶۶} کلیات شمس تبریزی، ج ۱، ل ۲۲۴.

جه مینت زه حمت نیگام کیشابو
 کهفی پات وه خار دیدم ئیشابو^{۳۶۷} (جه مینت زه حمتی نیگام، کهفی پات و
 خاری دیدم)

هینانه کایه‌ی سهرسووپمان، دهربرپینکی چاوه پوان نه کراو و له نا کاو:

هه ندی له فهله سوف و زانایانی ئیستاتیکا له وباوه پهدان، که جوانی و
 بهای دهقی نه ده بی له سازدانی سهرسووپماندایه. فورمالیسته پوسه کانی
 له سهر نه و پایه بوون، که نه وهی زمانی هه وال ده گوریت بو زمانی نه ده ب
 دۆزینه وهی نوئ و هینانه ناوی سهرسووپمانه، چونکه زمانی هه وال، زمانیکه
 دووباره بووه وه و ئاسایی و ناسراو و کۆن، که ته نه هۆکاریکه بو
 جیبه جیکردنی په یوه ندی و گه یاندنی هه وال.

له م باره یه وه وتراوه: "دهربرپین هه رچه ند زیاتر نامۆی و داهیتان و چێزی
 تیدا بیت و خه یال و نه ندیشه ی زیاتر پتویست بیت، نه و زیاتر ده بیته مایه ی
 کاردانه وهی ده روونی مرۆ له چاو نه و جۆره گوته و دهربرپینه ی، که پله به پله
 و ناغافلگیرانه دیت و گوتن و هاتنی پێشتر زانراوه. هه ربۆیه گوته و
 دهربرپینک، که یه که مجار به رگوئ بکه ویت چێبه خشه و پاشان له گه ل ژور
 دووباره کردنه وهی چێزی نامینیت"^{۳۶۸}.

^{۳۶۷} دیوانی مهولهوی، ل ۳۴.

^{۳۶۸} نصیرالدین طوسی، اساس الاقتباس، به تصحیح مدرس رضوی، دانشگاه تهران، ۱۳۲۶ ه.ش. ل ۵۹۰.

دکتور عبدالکریم سروش، له م چوارچيڼو په دا و له باره ی جوانی دوالیزمی دژیه که وه ده لیت: "نه مه سنعته تکی چی ژیه خشه، نهینی چی ژ به خشیه که شی نزیکه له وه دا بیت، که پیچیه وانه ی نه ریت و لژیکه، واته دوو بابه ت، که به پوهک ش پیکه وه دژن، کژده کاته وه و هر نه مه ش مایه ی که مه ندکیشکردنی زهینه و گړدانی دهر پینه به ناخی خودی تاکه کانه وه، هر ده لئی پوچوون له بابه ته کانی، که ناته بایه له گه ل لژیک و نه ریت دا، عاده تی زهینه، که بیگومان هر جوره عاده تیک مایه ی غافلپوونه، هر بویه هرکات پوهه پووی بابه تیک ده بیته وه، که جیاواز و ناکوکه له گه ل نه ریت و باودا، خیرا پاده چله کی و هوشیار ده بیته وه و به گوئی قولاًخبوون و وریایی زیاتره وه گوئی بؤ گوته کان هه لده خهیت. له راستیدا پوئی دوالیزمی دژیه ک و پارادوکس، وروژاندنی سهرسوپمانه له پیگه ی پشت به ستن به بابه تانیکي ناته با و جیاواز له گه ل نه ریتی باو ولژیک^{۳۶۹}."

مه ولانای پومی له م هونراو په دا دوالیزمی دژیه ک ده کاته چوارچيڼو ی بابه ته سهرسوپهینه ره کان و ده لیت:

آه چه بی رنگ و بی نشان که منم
کی ببینم مرا چنان که منم؟!
گفتی: "اسرار در میان آور."
کو میان اندر این میان که منم؟
کی شود این روان من ساکن؟

^{۳۶۹} تقی وحیدیان کامیار، متناقض نما در ادبیات، نشریه دانشکده ادبیات و علوم انسانی، مشهد، شماره ۳۰۴، ل ۲۸۸.

این چنین ساکنی روان که منم^{۳۷۰}

واته: نای من چه نده بی پهنک و بی ناونیشان و نادیارم

نیتر که وایه چۆن من خۆم وهك خۆم ببینم؟!

گوت: "نهنیه کان بهینه ره ئەم ناوه پاسته"

کام ناوه ند، که له م نۆوه نده دا من خۆم؟

ئەم ناخ و دهروونهی من که ی ئارام ده گری؟

که من خۆم به مشیوهیه نیشته جیی ناخ و دهروونم

مه وله وی تاوه گوزیش ده لیت:

هیچ کهس نه واپۆ وه فهرهاد رهندهن

نه قش شیرینش نه رووی سەنگ که ندهن

دهك ریزان دەس با وه ره جیای سەندهن

کئ ئەلماس نه رووی دیدهی ویش شه ندهن^{۳۷۱}

دوالیزمی دژیهک گوت و ده برپینیکه، که ناسراوه و ناشنایه به زهین و

خه یالی خه لکی:

له سه ر ئاستی زهین و بیر کردنه وهی گشتی و ده برپینه که شی، که

به شیوازیکی مایه ی سه رسوپمانه، ده بیته مایه ی به رجه سته بوونی زاراوه و

واتا، ده بیته سه ره تا له زین و بیری گشتی خه لکیدا بناسریت و شوناسی

هه بیته تا له ده برپینیکی نویدا جارێکیتر شوناسیکی نویی پئ بدریته وه.

^{۳۷۰} کلیات شمس تبریزی، ج ۲، ل ۹۰۹.

^{۳۷۱} دیوانی مه وله وی، ل ۶۸۲.

مەبەست لە وشە و زاراوەی ناسراو و خاوەن شوناس لای زەینى گشتى ھەموو ئەو بابەت و مەسەلانەن، کە دەرئەنجامى بەکارھێنانى بەردەوام بەشیوەیەکی خۆدیانە بەرپەرچیان دەدەیتەو، بۆنموونە لەژێرانی پۆژانەماندا، ئێمە دەڵێین: "قۆلى بېرم"، یاخود "سابوونی خستە ژێرپیتی" و هیچ کات قسەکەر بېرناکاتەو، کە چ گوتهیەکی نامۆی وتوو، چونکە قسەکەر وەستان و بێرکردنەوی بۆ واتای زاراوەکان نییە و کاری بەسەر واتای پووکەش و ھەرھەنگی وشەکانەو نییە و پێشوەخت واتاکەى زانراوە^{۲۷۲}، بەلام ئەگەر بېوانینە ئەم ھۆنراوەی مەولەوی تاوھەگۆزی، کە دەڵێت:

وہختی چەم نەچەم شیوەت دیاری

جە لام فەسلێ وەسل بەزمی ئەغیاری

ئیسە لێلایی گرتەن دوو دیدە

خەلۆتەن، سابۆ ئەى بەر گوزیدە^{۲۷۳}

لێرەدا خێرا و راستەوخۆ، کە بۆیەکەمجار ھۆنراوەکە دەخوینینەو، بەشیوەیەکی خێرا پیتی کاریگەر نابین و تێیناگەین وەك ئەوێ خێرا لە (سابوونی خستە ژێرپیتی) تێدەگەین، چونکە ئەمەى دووھەمان زمانی پۆژانەى قسەپێکردنە، بەکورتى ھاوکێشە و دوانەکانى دوایزمى دژیک بەزەینمان ئاشنان، بەلام لە زمانى ئەدەبیدا پێویستى بەبێرکردنەو و تێفکرانى چێژبەخشانە و قوولە ھەبە بۆ گەیشتن بە مانا و مەبەستەکان.

^{۲۷۲} تقى وحیدیان کامیار، متناقض نما در ادبیات، نشریە دانشکدە ادبیات و علوم انسانی،

دانشگاه مشهد شماره ۴، ل ۳۶.

^{۲۷۳} دیوانى مەولەوی، ل ۵۳۱.

واتا و مه به سستی نه و دوودتپه هونراوهی مه وله وی تاوه گوزی نه وه یه که :
 کاتیک چاوه کانم دهییینی و کویر نه بوویوم، لای من وه رزی وه سلّ و به یه کتر
 شادبوون وه ک به زمی دوزمنکارانه و ناحه زان و ابو، چونکه چاوه کانم پیرگروون
 له نیوان من و تودا و تو له چاوه کانمدا ده مایته وه، به لام نیستا، که کویریوم و
 چاوه کانم نابینن و هره نیو خه یالمه وه تا له وی دوو به دوو خه لوه ت له گه لّ بکه م
 و که س له نیوانماندا نه بیت، که نه مه یان به یه ککه یشتنیک ی چژیه خشه !!

ناپوونی:

شیر دهرپرینیکه ناپاسته وخو و هه لگری ناپوونییه، ناپوونی به و واتایه ی، که
 پاسته وخو و خیرا و به سانایی و اتا نادات به دهسته وه هر بویه پیویستی به
 هوشیاری و وردی و تیژیینی هیه، که دهرنه نجام خوشی و چژ دروست ده کات.
 مه ولانای پومی ده لیت:

جسم ها را جان کنند و جانِ جاویدان کنند

سنگ ها را کای لعل و کفرها را دین کنند

از همه پیداترند و از همه پنهان ترند

گر عیان خواهی به پیش چشم تو تعیین کنند^{۲۷۱}

چون جهسته ده بیته گیان و گیانی نه مر، به رد ده بیته کانزای به نرخ و کوفر

ده بیته دین، چون له هه مووان پیداترن و له هه مووان نهینی...؟؟؟!

مه وله وی تاوه گوزیش ده لیت:

های نه فدرقش هه ن نه سدها و ته نسیر

^{۲۷۱} محمد رضا شفیع کدکنی، غزلیات شمس تبریز، ج (۱)، ل ۴۴۷.

تا ئەو لاونا و ئەو مەزە و ئەو شیر
 ھەر تڤلی بئی شک نہی بێشک خەفتەن
 جەئ دایە بریان بەو دایە جفتەن^{۲۷۵}

لێرەدا باسی دوو بێشکە، کە یەکەمیان بێشکەئێ ژێانە و دووھەمیان قەبرە
 وەك بێشکە.

دوو پەھەندیوون:

دوالیزمی دژیکە یەکیکە لەو نوێگەری و داھێنانەئێ لەدەرپریندا، کە دوو
 پەھەند دەداتە گوتە و دەرپرین، لایەن و پەھەندیکی گوتەکە، کە مایەئێ
 سەرسوڕمانە و بەئاسانی جێگای باوەڕ نییە، بەلام پەھەندی دووھەمئێ ئەو
 گوتە، پاستیکەئێ لەخۆی گرتووە و ئەمەش مایەئێ سەرسوڕمانە^{۲۷۶}.
 بۆنموونە وەکو "تاریکتر شدن از چراخان" واتە تاریکتر لە چراخان لەپووی
 واتای پووکی شەو ھەڵیە و دژیکە. چۆن تەنیا ئێ ناوگۆڕ لە چراخان تاریکترە،
 چونکە چراخان تاریک نییە؟!.

بەلام ئەو پەھەندەئێ، کە دوالیزمی دژیکە، زەینمان ناچار دەکات زیاتر
 بیربکەینەو و پەھەندی پاستەقینەئێ ھۆنراوەکە بدۆزینەو، کە ئەم تاریکییە،
 تاریکی باو و پووکی نییە، بەلکو تاریکی دلەکانە، کە دەرئەنجامی تاوانە
 بەچراخانیش پووناك نابێتەو.

^{۲۷۵} دیوانی مەولەوی، ل ۴۷۶.

^{۲۷۶} تقی و حیدیان کامیار، مناقض نما در ادبیات، نشریە دانشکدە ادبیات و علوم انسانی،
 دانشگاه مشهد شماره ۴، ل ۲۹۱.

كورتېپى:

به گشتى له دواليزمى دژيهكدا كورتېپى به ديده كړيټ، واته گوته يهك، كه به دهرېپين كه مه، به لام واتايه كي زږر دهگه يه نيټ. هه نديك بابته هه ن، كه له چوارچپوهى دواليزمى دژيهكدا، نهك ته نها كورتېپى هه لئاگرن، به لكو جادوى دواليزمى دژيهك له و دهرېپينه دا پټويستى به دريژه پيدانه، چونكه پټويست و چيژبه خشه ^{۲۷۷}.

بۆنمونه نه و هژنراوهى مه وله وى تاوه گوزى، كه بۆ مه رگى (عنه برخاتوون)ى خيژانى گوتوويه تى له و چامه يه دا چنده ها سيفه تى به رامېر و دژيهكى داوه ته پال (نه و) و (من)، ده لى:

شوراي عاشوران ديسان به زمش به ست

(موحه رهم) ثاما (مه حرهم) شى نه ده ست

نه و خهريك نه چۆل شارى عه ده مدا

من نه (كه ريه لاي) ساراي ماته مدا

نه و (يه زيد)ى مه رگ وه نه سير به رده

من زاده ي (زياد) خه م يه خسير كرده ^{۲۷۸}....

چه ندين چامه ي ترى ثاوامان لاي مه وله وى و مه ولاناي پؤميش هه ن، كه ليړه دا به ثاماژه پيكر دنى زږر جيگايان نابيته وه، به لام به وردبونه وه يهك له ديوانى هه ردو شاعير نه و راستيه مان بۆ دهرده كه ويټ.

^{۲۷۷} سه رچاوه ي پيشو، ل ۲۹۲.

^{۲۷۸} ديوانى مه وله وى، ل ۳۶۸

له پاستیدا لهو جۆرانهی دوالیزمی دژیه کدا، که له سه ر بنه مای ده رپرینن
له جۆره کانی خوازه، خواستن، یاخود لیکچوون، به گشتی کورتبرپیان تیدا نییه،
به لām لهو جۆره دوالیزمانه دا، که له سه ر بنه مای کۆی ده رپرینه که یه، واته
گه یشتن به واتای بنه په تی و راستی ده رپرینه که پێویستی به پافه کردن و
په ونکردنه وه هه یه، لێره دا و له م جۆره یاندا کورتبرپی هه یه^{۲۷۹}، بۆ نمونه:

جهو بێ قیمه تی وه قیمه ت یاوام

وه پایه ی روتبه ی عالی سه رساوام^{۲۸۰}

یاخود مه ولانای رۆمی ده لێت:

عجایب اند درختانش، بکر و آبستن،

چو مریی که نه معشوقه و نه شو دارد^{۲۸۱}

واته: داره کانی مایه ی سه رسوپمانه، له وه دا، که کچن (نۆبه رهن) و شیرده رن
هه روه ک مریه م، که کچ بوو، به لām منالی شیرده ری هه بوو که چی نه میرد و
نه په یوه ندی ناشه رع ی هه بوو.

ئه م دوو هۆنراوه یه پێویستیان به پافه کردن و په ونکردنه وه هه یه، چونکه
یه که میان چۆن لهو (بێ قیمه تییه وه) گه یشته ئه و (قیمه ت و روتبه ی
عالیه ..؟)؛، یاخود له هۆنراوه که ی مه ولانادا چۆن (دار) له مریه میکی کچ و
شیرده ر ده چیت؟!

^{۲۷۹} تقی وحیدیان کامیار، متناقض نما در ادبیات، نشریه دانشکده ادبیات و علوم انسانی،

دانشگاه مشهد شماره ۴، ل ۲۹۲

^{۲۸۰} دیوانی مه وله وی، ل ۲۹۳

^{۲۸۱} محمد رضا شفیعی کدکنی، غزلیات شمس تبریز، ج ۱، ل ۵۴۵

ویننه نوئی ناو خه یال:

ئو وینانهی، که له چوارچپوهی دوالیزمی دژیهکدا دینه بهرهم، نوئی و
نۆبهره و جوانن. ناشکراشه، که ناوه پۆکی نۆبهره و نوئی چهنده مایه ی چپژ
بهخشینه، که زهینی خوینر و خه یالی تیزدهکات و زۆر زیاتر مایه ی
په سندییه له ناوه پۆک و بابه ته کۆن و دووباره کان، که زۆرجار ده بنه مایه ی
تۆراندنی چپژ بهخشین^{۳۸۲}. لهو شیوازه نوینانهی، که ته پ و پاراوی و گیان
ده بهخشیته دهسته واژه کان، سودوه رگرتنه له م ناسازییه ی، که هونه ریکی
پوونبیزییه له به کارهینانی وشه کاندای به جۆریک، که ده رکه وتن، ده رخسته یه کی
تاییه تمان به رچاو ده که ویت.

بۆنموونه: مه ولانای پۆمی له م هۆنراوه یه دا (ئاو) و (ئاگی)، (به لگه) و
(گومان)، که دوالیزمی دژیهکن، به جۆریک به کارده هینیی و واتایان پینده بهخشی،
که له گه ل لۆزیک و باودا ناکۆک و نه گونجاوه.

هر، که در آبی گریزد، ز امر او آتش شود

هر که در آتش رود از بهر او ریحان کند

من بر این، برهان بگویم زان که آن برهان من

گر همه شبهه ست، او آن شبهه را برهان کند^{۳۸۳}

^{۳۸۲} سید محمد راستگو، خلاف آمد، کیهان فرهنگی، تهران، سال ششم، شماره ۹، ۱۳۶۵

ه.ش. ۲۹.

^{۳۸۳} محمد رضا شفیعی کدکنی، غزلیات شمس تبریز، ج ۱، ل ۴۴۵.

واته: هر كه خوى فريډاته ناويك تا پرگاري بيټ، ئهوا ئاوه كه به فرماني
 نهو ده بيته ئاگر، به لام ههركهس له بهر نهو خوى بخاته ئاگر، ئهوا بوى دهكاته
 باخي په يحانه. من بويه بهلگه دههينمه وه، نهگه رچي ده زانم بهلگه كانم خويان
 گومانن، به لام نهو هه موو گومانه كان دهكاته بهلگه.
 ههروه ما له هونراوه يه كي ديكه دا ده لئ:

چون ز عقل و جان و دل برخاستي

این یقین هم در گمان است ای پسر^{۳۸۴}

عه قلّ و دلّ و گيان ناتگه يه ننه پاستي، كه له مانهش تپيه پيت، ئهوكات نهو
 يه يقين و دلنبايهش جينگاي گومانه، (گومانتيك، كه سوڤي هه يه تي بهرده وام
 بهرام بهر به پاست زانيني خوى)
 چون دلنبايش مايه ي گومانه؟!
 مهوله وي تاوه گوزيش ده لئ:

يا مهرده بوّ دلّ ديوانه ي دلگير

جه تير نه ندازي كهرده بوّ ته قسير^{۳۸۵}

واته: دلّ شكاندبي و عاجزت كردبي به وه ي كه مته رخه ميت كردبي له كاتي
 پيوه نان و وه شاندي تيردا؟!
 يا خود له هونراوه يه كي ديكه دا ده لئ:

غديب بيم چه نيم كه ره م نمانا

وه سهوقات په ريم خه دهنگي شانا^{۳۸۶}

^{۳۸۴} سه رچاوه ي پيشوو، ل ۶۰۸.

^{۳۸۵} ديواني مهوله وي، ل ۳۵.

سهوقات: دیاری

چون تیر، که مایه ی کوشتنه وه کر دیاری باسده کریت؟!
 تیبینی: له م خالدا نئمه باسی نوښوونی وینه و بابته شیعرمان کرد.
 مهولهوی تاوه گوزی له دیوانه کهیدا زیاد له جاریک له هونراوه کانیدا دهسته واژه ی
 (فیکری بیکر) به کارده بات، واته بابته و دهرپرینی توبه ره و دهست
 نه خواردوو، که تائه مپوش ئه م ناولینانه لای په خنه گران و کاری په خنه گرتندا
 گرنگی و بایه خی خوی مهیه.
 له هونراوه کهدا ده لئ:

پوی خه یاته ی فرد بۆ عه نه برینت

دهس رتسه که ی فیکر بیکری شیرینت^{۲۸۷}

وینه ی نوښ و توبه ره ی ناو خه یال، که مهولهوی تاوه گوزی و په خنه ی
 نوښ به (فیکری بیکر) و وهک به هایه کی ئیستاتیکی و گرنگ باسی لئوه
 دهکات، که ره سه و زه مینه یه کی له بار و پر له جوانی و داهینانه، که شاعیر به
 هونه ری جوان دهرپرینی دوالیزمی دژیه که وه، چیژ و به رجه سته یه کی زیاتر
 ده داته به رامبه ر و خه یالی تیرتر دهکات.

لیره دا پئویسته ئامازه به وه بکهین، که ئه ندیشه و خه یال وهک په گه زیک ی
 شیعر ی خویندنه وه ی ئیستاتیکی خوی مهیه، ئه مه جگه له وه ی زه مینه ی
 هینانه به ره می جوانترین جوری دوالیزمی دژیه که، که (پارادوکس) ه، که به
 پئویستی ده زانم له م به شه دا، یاخود له پاریک ی سه ره بخودا به وردی و هینده ی

^{۲۸۶} دیوانی مهولهوی، ل ۲۱۴.

^{۲۸۷} سه رچاوه ی پیشوو، ل ۱۲۳.

لێکۆڵینهوه که مان پێگه بدات باسی (پارادۆکس) و جۆرهکانی بکه م له دیدیکی ئیستاتیکییهوه، به لām سه ره تا پێویسته باسی خه یال و ئەندیشه بکه ین له دیدیه ئیستاتیکییه که وه، چونکه جگه له وهی بابتهی دوا خالی په هه نده کانی جوانی دوالیزمی دژیه که، له هه مانکادا زه مینه ی هونه ری ئیستاتیکی (پارادۆکس) ه.

۳-۲-ب/ خه یال و ئەندیشه وه ک که ره سه یه کی ئیستاتیکی له ده برپینی بابتهی دوالیزمی دژیه کدا:

پێناسه ی جۆراوجۆر و جیاوازی زۆر بۆ (شیعەر) کراوه، به لām ئە وهی، که په یوه سته به م بابتهی ئێمه وه ئە وهیه، که ده یه وێت بڵێت، شیعەر لاسایکردنه وهی بۆ زیادوکه می سروشت نییه، به لکو ئە وه هێزی خه یال و ئەندیشه ی شاعیره، که سروشت ده خاته ژێر پکێفی خۆیه وه و بۆ مه به سته ئیستاتیکی و هونه ری ده یخاته گه پ، وه ک (سر فیلیپ سیدنی) ده لێت: "سروشت به هیچ شتیه که، جیهان به م جوانی و په نگا و په نگیه نیشان نادات، که شاعیره کان داهێنانیان تیا کردوه و نمایشیان کردوه. له سروشتدا ده ریچه کان هێنده دلپێن نین و دره خته کان به و جوانیه پڕ نین و گوله کانیش به و هێنده ی لای شاعیره کان پڕ بۆنی خوش نین، هه موو ئە مانه له به ره می شاعیره کاندای جوانتر ده رده که ون"^{۳۸۸}.

^{۳۸۸} غلامحسین یوسفی، تصویر شاعیرانه اشیاء در نظر صائب، مجله ادبیات دانشگاه فردوسی، شماره ۴، ل ۵۷۷.

سولی پرودوم شاعیری فەرەنسی، لەبارەیی پێناسەیی شیعەرەو دەلیت:
 "شیعر جۆرە خەیاڵکردنیکە، کە لەنیویدا ئارەزووی ژيانیکی بالائر خۆی
 دەنوێنێ...^{۲۸۹}

"لەبارەیی بابەت و چۆنیەتی پۆلێن بەندکردنی خەیاڵەو، (کۆلریدج) لەژێر
 کاریگەری (کانت)دا، خەیاڵ بۆ دوو جۆر: خەیاڵی یەکەمی و خەیاڵی دووەمی
 دابەشەدەکات.

خەیاڵی یەکەمی - وزەیی ژیان و یەکەمین ھۆکارە لە توانایی پەیردنی
 مۆژدا و لەسەر بنەمای ئەرکەکەیی زانستییە و تەواو یەکسانە بەوجۆرەیی، کە
 (کانت) بە خەیاڵی بەرھەمھێن ناوژەدی دەکات. جۆری دووەمی خەیاڵ،
 دەرھاویشتەیی جۆری یەکەمە و ھەمیشە پەیوەستە بە ویستەو و ئەگەرچی
 لەگەڵ جۆری یەکەمی خەیاڵدا لە جۆری کاردا ھەکن، بەلام لە چۆنیەتی و
 پێژەیی کاریگەریدا جیاوازیان ھەیە، چونکە بابەتەکان شیکاریان بۆدەکات و
 پێکەو دەیانبەستیتەو و (یەکبوون و بالایی بوون)یان تیدا بەدیدەھێنیت
 بەجۆرێک، کە دروستکراویکی نوێیان لێ بەدەست دەھێنیت. زەمینەیی ئەم
 جۆرە خەیاڵەش ھونەرە، کە (کانت) بە ئیستاتیکا ناوژەدی دەکات^{۲۹۰}.

لەپاستیدا "س.ت.کۆلریدج، یەکەمین کەسیکە، کە لە لیکۆلینەوہکانی
 بواری پەخنەیی ئەدەبیادا، (خەیاڵ)ی بەم جۆرە پێناسە کردووە و گوتوویەتی،
 کە ھێزیکە پێکەوہنەری جادوونامیزە، کە لە خودی خۆیدا پێکھێنان و

^{۲۸۹} خانلری، شعرو هنر، انتشارات سخن - تهران، ۱۳۵۳ ه.ش. ل ۴۱.

^{۲۹۰} محمد غنیمی هلال، النقد الأدبي الحديث، نقد الأدب الحديث، دار النهضة - مصر،

۱۹۷۳م. ل ۱۶۲.

هاوسه‌نگی و پێکه‌وه په‌یوه‌ستکردن به‌دیده‌که‌ین له‌نیوان سیفەت و بابەتە
دژی‌یه‌که‌کاندا^{۳۹۱}.

"خەیاڵ Imagination، له‌ په‌خەنێ ئه‌وروپیه‌کاندا زۆرترین پانتایی
داگیرکردوه و کاریگه‌ری هێنده به‌رفراوان بووه، که هه‌موو جۆر و پێگاکانی،
که به‌ره‌مه‌یه‌تی وێنه‌ی (زه‌ینی)یه، ده‌گرێته‌ خۆی^{۳۹۲}. شایانی باسه، که
س.ت. کۆلریدج جیاوازی کردوه له‌نیوان "imagination" و "fancy" دا
وه‌ک له‌ پێناسه‌که‌دا ده‌رده‌که‌وئ، یه‌که‌میانی پێ داوه‌تانه‌یه^{۳۹۳}.

یه‌کێک له‌ په‌خه‌نگه‌گرانی هاوچه‌رخێ عه‌ره‌ب، دابه‌شکردن و پۆلێنبه‌ندیه‌کی
بۆ خه‌یاڵ کردوه، که به‌لگه‌یه‌ له‌سه‌ر فره‌ په‌هه‌ندی خه‌یاڵ، به‌مجۆره‌یه:

۱. خه‌یاڵ، له‌په‌وی بابەتی پۆنموونی کاری خه‌یاڵه‌وه، ده‌بیته‌ دوو جۆر:

أ. خه‌یاڵی زانستی.

ب. خه‌یاڵی ئه‌ده‌بی و شیعری.

۲. خه‌یاڵ له‌په‌وانگه‌ی بابەت و خودیه‌یه‌وه ده‌بیته‌ دوو جۆر:

أ. خه‌یاڵیکی وێنه‌یی، که حه‌قیقه‌ت و هه‌بووه‌کانی ده‌ره‌وه‌ وێنه‌ ده‌گرێ.

ب. خه‌یاڵی (ویژدانی)، که ئاساری پاستیه‌کان وێنه‌ ده‌گرێ.

۳. خه‌یاڵ له‌په‌وی ده‌ره‌نجه‌مه‌وه:

أ. خه‌یاڵیک، که کۆمه‌ک به‌ به‌ره‌مه‌یه‌تانی چیرۆک ده‌کات.

^{۳۹۱} ریچاردز، مبادئ النقد الأدبي، ترجمة وتقديم: محمد مصطفى البديوي، مراجعة: لويس

عوض، المؤسسة العامة للتأليف والترجمة والنشر - القاهرة، ۱۹۶۲م. ل ۱۳۲.

^{۳۹۲} سيد حسين فاطمي، تصويرگری در غزليات شمس، ل ۱۷.

^{۳۹۳} بېوانه: CHRIS BALDIK, Oxford Concise Dictionary of Literary Terms. London, 2004, p.122.

ب. خه یالّی پوونکاری و پوونکردنه وه، که کۆمهکی جوان ویتاکردن و جوان دهربرپین و هۆشیارکردنه وهی ویزدان، دهکات.

۴. خه یالّ له پوانگه ی ههستهکانی مرۆفه وه:

أ. بینین و بینایی.

ب. بیستن.

ج. ئەندامی و جهستهیی.

د. خه یالّی (لمس)ی ههستی دهست لێدان^{۳۹۱}.

زۆرینه ی ئەم جۆرانه ی خه یالّ به تایبه تی وهك بابەتێکی دوالیزمی دژیهك له هۆنراوهکانی مهولانای پۆمی و مهولهوی تاوهگوزیدا هاتوون، که لیڤه دا جێگه و بابەتی ئێمه نییه بۆ ههر کام لهو جۆرانه ی (خه یالّ) نمونه ی هۆنراوه بهێتینه وه، چونکه ئێمه لیڤه دا مه به ستمانه باس له (خه یالّ) بکهین وهك زه مینه یهکی ئیستاتیکی، که بووه ته که ره سه ی چۆنیه تی دهربرپینی جۆرهکانی دوالیزمی دژیهك، به تایبه تی (پارادۆکس).

خه یالّ له بنه ما فیکری و تیۆرییه که ی عیرفانی ش په گه زێکی بنه په تی و هۆکارێکی دهربرپینی دوالیزمی دژیهك، که بنچینه ی جیهانبینی عیرفانه.

"له نێوان دیار و نادیاردا، ناوېێک ههیه، که (ابن عربی) به (برزخ) ناوژه دی دهکات. بۆ نمونه (ممکن) به رزه خێکه له نێوان (وجود) بوون (عدم) نه بووندا. ههروه ها مرۆفی کامل، نمونه یه کی دیکه یه، که وهك به رزه خێک وایه له نێوان (الحق) و (الخلق) دا: به ناوهکانی خواوه دهرده که ویت ده بێته (ههق) و به

^{۳۹۱} عبدالحمید حسین، الأصول الفنية للأدب، عالم الكتب الحديث للنشر والتوزيع، ۲۰۰۸ م.

سيفه ته كانى زه مينيشه وه ده رده كه ویت، ده بیته (خَلَق). به رزه خ به واتایه کی تر شوینی ئالوگرپه، واته شوینی ویتا و خوێوانده.

حه قیقه تی گهردوونی لای (ابن عربی) سێ پلهی هیه: (بالا)، که پلهی (مه عقولات) ه، (نزم و خواره وه)، که پلهی (هسته کان) ه، ههروه ها به رزه خ، که کۆکردنه وهی ئهم دوو پلهیه، واته معقول و هستیپیکراوه له یهك کاتدا، که ئه وهش پلهی خه یال و ویتا کردنه.

زانین و زانیاریش، به دواى ئه ودا، سێ جۆره: بوونی په های خواى، نه بوونی په ها، بوونی خه یال، که ئه وهش به رزه خه له نیتوان (وجود) و (عدم) دا و پێگه ی (ممکنات) ه، که بێ کۆتاییه^{۳۹۵}.

هه ره له م پوه وه شاعیر و زانای عه ره ب علی أحمد سعید (ئه دۆنيس) ده لێ: "جیهانی یه که م، جیهانی واتا کانه، که ئه وهش جیهانی عه قلّه، جیهانی دووهم، جیهانی ههسته کانه، دووهمیان به بینین و یه که میان به (بصیره) بینایی و دووریینی ده بینریت. له نیتوان ئهم دوانه دا جیهانی سیهه م هیه، که جیهانی (جبروت) ه، که له هه مانکاتدا جیهانی خه یالّه^{۳۹۶}.

"لێره وهیه، که لای (ابن عربی) مه دای خه یال به رفراوانترین مه ودایه، چونکه دوو جیهان پێگه وه کۆده کاته وه، ههروه ها کاملترین بوونه وه ره، له گه ل ئه وه شدا به رده وام له جوله دایه (بوون و نه بوون)، (زانراو و نه زانراو)، (ئهریینی و نه ریتی)...^{۳۹۷}.

^{۳۹۵} ادونيس، الصوفية والسورالية، ل ۷۴.

^{۳۹۶} سه رچاوه ی پيشوو، ل ۷۶.

^{۳۹۷} سه رچاوه ی پيشوو، ل ۷۹.

خه یال، تهنانهت وینهی خودی خوداش، وینادهکات، خه یال شو کاره دهکات، که عهقل به مهحالی ده زانیت. له م پوانگه وه خه یال پتوهری مهعریفه یه. ههروهک (ابن عربی) جهخت دهکاتوه، "هه رکهس خه یال و پلهکانی نه ناسیت، نهوا هیچ بۆنیککی له مهعریفه نه بر دوه. مهعریفه ی (کشف) کردن به خه یال، له وجۆره یه، که تاییه ته به (أهل الله) ^{۲۹۸}.

ابن عربی، پییویه، گه وره ترین بوونه وهری خوی گه وره (خه یال) ه، خه یال پیگه ی خۆنواندن خوییه، دروستکردنی جیهانی خه یال له نهینیهی کانی خوییه. خه یال، خوی گه وره بۆیه دروستی کردوه، تا له ویدا کۆکردنه وهی، یاخود پیگه وه بوونی دژهکان و دوالیزمه دژهکان، ده رکه ویت.

که واته عیرفان و عیرفانی تیۆری، باشترین فاکتور و پالانه ر و زه مینه یه بۆ به ره مه پنهانی وینه و وینه ی خه یالی بابه ته دژیه کهکان به جۆریک، که دواچار وهک دهق و به ره مه مکی نیستاتیکیی، بیته به ره م.

مهولانای پۆمی و مهوله وی تاوه گۆزی، هۆنراوه کانیان پره له وینه و وینه ی بهرز و جوان به تاییه تی له ده رخستنی بابه ته کانی، که دوالیزمی دژیه کن، نه مهش بۆ دوو شاعیری ههست بهرز و عارفی وهک مهولانا و مهوله وی، جیگای سه رسوپمان نییه، چونکه خۆیان زاده ی نیو مهعریفه ی عیرفانین و پیشه وای عارفانی زییدی خوشیانن.

عیشقی عارفانه ی مهولانا و مهوله وی، نهک ته نها پتگر نییه له به رفراوانی خه یالیان دا، به لکو هینده گه وره یه، که هه موو جیهان ده گریته وه.

^{۲۹۸} سه رچاوه ی پتیشو، ل ۸۰.

ویناکانی نێو خەیاڵ لە ھۆنراوەکانی مەولانا و مەولەوی (بێگومان ھەریەکەیان وێرایی لێکچوون تاییبەتەندی خوشیان ھەیە) دا، پەنگ و بۆن و شیوازکی تاییبەتی خۆیان ھەیە، ھەردووکیان پەگەزە بنەپەتی و بێ کۆتایی و ھەمیشەییەکانی بەرفراوانی بوون، دەکەتە کەرەسە و یتە شیعیریە دژیک و عێرفانییەکانیان. ھەردووکیان جوانی لە گەورەیی و شکۆ و بێ کۆتایی و بێ سنووربووندا دەبیننەو.

لێرەدا جیگای خۆیەتی بۆچوونی توێژەرێکی ناسراوی ئێرانی (شفیعی کدکنی) بەتێنەو، کە دەڵێ: "لە چوارچێوەی بابەتی (وینەکانی خەیاڵ)دا، (دیوانی شمس)ی مەولانای پۆمی نمونەییەکی ناوازیە. بەرفراوانی مەولای خەیاڵ و ناسۆی دووریی مەولانا، بەجۆرێک، کە (ازل) و (أبد) پێکەو دەبەستیتەو و وینە و دادەھێنێ بە پانتایی و بەرفراوانی (بوون). لە خەیاڵدانای مەولانای پۆمی دا، ھەمیشە پەگەزە پێ لە شکۆ و گەورەکانی (بوون)، وەک مەرگ و ژیان و نەمری و عیشق و دەریا و شاخ و کێوکان، پەگەزە پێکھێنەرەکانی وینە"^{۲۹۹}.

مەولانا زۆر لە مانا تەجربییەکان، کە زەمینە بنەپەتی ئەندێشە و سۆزەکانی ئەو، بە وینە و دەربێنە سەر سووڕی تەبەتییەکانی خۆی کردووەتی بە بابەتیکی ھەستپێکراوی ماددی و بەرجەستە. لە شیعری مەولانادا (بێدەنگی)، (نوقل)، کە دەپێت وەک دەڵێت: "خلوتیان گریختە، نُقل سکوت ریختە. واتە چۆلی و تەنایی پێکدووە، نوقلی بێدەنگی پێدووە. ھەر ھەڵا لە شیعری مەولانادا (نالە درەخت) لە خەزاند، دەتوانێت بخوێتەو و (نۆش) بکێت، تەنانت

^{۲۹۹} محمد رضا شفیعی کدکنی، در عشق زنده بودن، ل ۵۴.

حاله ته د هروونیبه کانیښی له چوارچټو هی وینه ی بهرجه سته کراودا، بریدووه ته ناستی
بابه تی بینراو، بق نمونه ده لیت:

حسنما! بین خزان را، بنگر برهنگان را
ز "شراب همجو اطلس" به برهنگان قباده
واته: نه ی په رستراوم! پروانه خه زان، سه رنج بدهره پی په تیه کان
له "شهرابی، که وهك نه تلئس وایه" بدهره پی په تیه کان
یه کیک له تاییه تمه ندیبه کانی وینه و نیمه جیه کانی مه ولانای پډمی، سوریالی
بوونیانه. له هونراو یه کدا ده لیت:

"ز هی سلام، که دارد ز نور دُ مَب دراز..."
واته: نه و سلاوه ی، که نه و هه یه تی له (نور) پوونکی کلکی درېژه ووه یه...
یاخود ده لیت:

"درختان بین ز خون تر، به شکل شاخ مرجانی"
واته: دره خته کان ببینه له خوینی ته پ، به شیوه ی شاخیک له مهرجان.
یاخود ده لیت:

"صبحدمی، همجو صبح، پرده ظلمت درید"
واته: بهر به یانیک، وهك به یانی، په رده ی تاریکی دپی.
به گشتی وینه خه یالیه پر له جوانیبه کانی مه ولانا ته نها بوونکی ناسویان
نیبه، به لگو به ناستی ستونیش قوول بوونه ووه ی پر له جوانیان تیدایه"^{۶۰}.
سه باره ت به وینه و وینه خه یالیه کانی مه وله وی تاوه گوزی، نه نوهر قادر
ده نووسیټ: "یه کیک له شیوازه هونه ریبه کانی نه و شیعرانه ی مه وله وی

^{۶۰} محمد رضا شفيعی کدکنی، در عشق زنده بودن، به گشتی پروانه ۵۵ ل - ۶۰.

دەربارەى سروشت وتوونى (دوالىزمىكى تايىبەتى و دەگمەنە)، تايىبەتمەندى لىرىكاي سۆفياىنە، واتە (وینەيەكى پۈزىتىف ھەمىشە لەگەل يەككى نىگىتتىقى دژ بەخۇيدا دەبى).

ھەروھە ناوبرا و بۆچوونى ئەكادىمىك و پۈژھەلاتناسى ديارى سۆفەتى كۆچكردو (ئى.بى.بىرتلس) دەھىتتەو، كە زۆر كارامانە و بابەتپانە وتوويەتى: "ئەم ناكۆكىيە دولايەنىيە، چەمكى سەرچەم سۆفیزمە، لە دژايەتى دىناى گيانىيەو دەستپىدەكات و بە ئەندىشەى دەروونى باسكراو كۆتايى دىت). ئەم تايىبەتمەندىيە لە لىرىكاي مەولەويدا زۆر بەرچاۋ و ديارە و لەسەر بناغەى ھەندى چەمكى دژبەيك دامەزراو. بۆنموونە: ژىر – ژور، نشىو، دۆل – شاخ، دۆست – پەقىب، ھەروھە پەگىكى قول داکوتراویشى لە زەمىنەى ھەندى بىرى ئەفسانەيىدا ھەي. بۆ نمونە لە شىعرى (وھارەن، سەيرەن، سەوزەى دياران...) دا، كە ئاشكرايە مەولەوى لەسەر سەرچاۋەى زەلم نووسىويەتى، لىرەدا شاعىر دوو شتى دژبەيكەدى دەيىنى. شاخەى شەتاۋى شاخەكان، كە لەوپەپى دەماخ و جۆش و ھەپەتدان، بەپىچەوانەى ئاۋى زەلمەو، كە شاعىر بە ناشاد دىتە پىش چاۋى و لەگەل خۇيدا بەراۋردى دەكات و بە خۇيى دەچوئى".^{۴۱}

پاشان لە ھەمان بابەت و لاپەرەدا دەنوسىت "يىچكە لە ھىز و لاۋازى ھەر لەم شىعەرەدا دوانەيەكى دژبەيك تر (شادى – خەم) كۆكردۆتەو. شاعىر، كە لە گومان و دلەپاۋكە و بىئارامىيەكى بى ساماندايە، بەرامبەر بە خۇي دلدارانىك دەيىنىت، وا شاد و مەستى دەس لە ملانى يارن، ھەروھە بەپىي

^{۴۱} ئەنۋەر قادر مەمەد، لىرىكاي شاعىرى گەرەى كورد مەولەوى، ل ۱۱۱ – ۱۱۲.

ستروکتورده ی بنیاتنانی وینۀی سؤفییانه، که پټویستی به (توحید) هیه،
(واته: پټویستی به تهوهرهیهک هیه، که پهگهژیکې بهراوردی ناوهندییه و
دهبټه بناغی دروستکردنی وینۀهک و هه موو مرجهکانی شیعری سؤفییانه ی
تیدا به دیدیت).

مهوله ویش ثم پهگهژ - تهوهرهیه دهوژیتتهوه، که هه موو شته
دژیهیه که کانی تیدا ده توینیتتهوه. نهینا، خه می شاعیر و شادی دلداران له چیدا
یه کده گرتهوه؟!

له غهزلی (فهسلې نه وپاریز تازه کهردهن مهیل...و) و (نهوای که ژاوه ی
لهیلې نازانهن) دا مهوله وی تابلوی کوچ و باری کؤچه رانی کوردمان به
خامه یه کی په نگین و وینۀی بزؤز و دانسقه بؤ دهنه خشیتنې. له غهزله لانه شیدا
دیسانه وه شته دژ بهیه که کان ده بینین: شاخ - نشیو، بهرزی - نزمی، ژوان -
دووری، خه م - شادی... هتد^{۱۰۲}.

مهولانا و مهوله وی، له وینۀه کانیاندا ته نها له بابۀتی دیارده گهردوونی و
عیرفانیه گهره کان نه دواون، به لکو ژورینۀی وینۀه کانیان، یا خود که ره سه کانی
وینۀه کانیان له خه یا لدانی خه لگیدا بوونی هیه و بابۀته کان به خه لکی نامؤ
نییه، به لام ثم دوو شاعیره سؤفی و به شکویه، پووداو و بابۀته ساکاره کانی
ناو خه لکیان بهرز و په یوه ست کردووه ته وه به بابۀته عیرفانییه بالاکان تا
بتوانن پله ی په روه رده یی و په فتاری و بیرکردنه وه ی خه لکی به رزیکه نه وه.
بؤنمونه، بابۀتیکی وهک (جه ژنی قوریان و قوریانیکردن)، که خودی بابۀته که
و دیمه نه کانی لای خه لکی به گشتی ناشنان و نامؤ نین، به لام بېروانه مهولانای

^{۱۰۲} نه نوهر قادر محمهد، لیریکای شاعیری گهره ی کورد مهوله وی، ل ۱۱۱ - ۱۱۲.

پۆمى چۆن خۆى (وهك عاشقك) ده چۆينى به و ئاژه لى، كه قه له و كراوه بۆ
 قوربانى كردن و قه سابه كهش به (قصاب عاشقان) ناوزه د دهكات، چونكه
 دهيكاته قوربانى بۆ جهژنى عاشقان و ده لىت:

خويش فريه مى نمايم از پى قربان عيد
 كان قصاب عاشقان بس خوب و زيبا مى كشد
 همچو اسماعيل گردن پيش خنجر خوش بنه
 درمذ زد ازوى گلو گر مى كشد تامى كشد^{۴۰۲}

واته: به خۆشيه وه خۆمان ئاماده و قه له و دهكهين بۆ قوربانى كردن،
 به پاستى ئه و قه سابه عاشقانه جوان و چاك ده مانكوژيت. هه روهك ئيسماعيلى
 كورپى ئىبراهيم به جوانى ملت به ره بهردهم چه قق تا به جوانى قورپگت بپري و
 بتكوژي...

مهولهوى تاوه گوزيش بۆ هه مان بابته، هۆنراوه يهكى ههيه، كه پاش ئه وهى
 باسى جهژنى قوربان دهكات و دهخوازى ئه ميش خۆى بكات به قوربانى و
 قبولى بكه ن بۆ سه ربپين، به لام دواتر به خۆى ده لى، كه تۆ بۆ قوربانى
 ناشيت، چونكه پير و كويزيت و ئاژه لى نو قسانيش بۆ قوربانى ناييت، ده لىت:

قوربان! قوربان، جهژنه ن، شاديەن
 دهس نه گه رده نه ن، رۆى ئازاديەن

پاشان ده لىت:

مەرد پەي "ئۆسا دەي" بى دريغه كهت
 بسم الله ته كبر دهس به تيغه كهت

پاشان ده لیت:

سا تویج من بهره، وه قوربانی که
من وه قوربانی پای په بانی که

دواچار ده لیت:

مه عدوومی به د بهخت ناته مامه نی
راسه ن بئ ده ولت خه یال خامه نی
قوربانی مشیو جه عهیب بهری بو
فیدایی په سهند رای دل بهری بو
تو پا شکسته ی بهرد هرد دهر د
چم کور مهینه ت، تن زایف، رهنگ زهر د
خه یالیت که رده ن جه رووی نادانی
چ لایق وه تون روتبه ی قوربانی^{۴۰۴}

خه یال و سه رچاوه ی خه یال، به م بنه ما عیرفانی و نیستاتیکیه وه و
هروه ها وه که په گزیکه گرنکی شیعی، که باسما ن کرد به گشتی. جگه
له وه ی منالذانی چه ندین وینه ی خه یالی پر له جوانیه به گشتی و زه مینه ی
وینه خه یالیه دژیه که کانه به تایبه تی، له هه موو جوړه کانی دژیه ک و دوالیزمی
دژیه کدا به دیده کریت و له ده قه شیعییه کاندا وه که بونیادیکی کارای دهر پرینی
دوالیزمی دژیه ک به رچاوه و ده بینریت^{۴۰۵}.

^{۴۰۴} دیوانی مه وله وی، ل ۴۵۹.

^{۴۰۵} یادگار لطیف الشهرزوری، المفاتیح الشعرية (قراءة اسلوبية في شعر بشار بن برد)، دار
الزمان للطباعة والنشر والتوزيع، سوريا، الطبعة الأولى، ۲۰۱۲ م. بېوانه ل ۱۳۱.

ديارترين جۆرى دواليزمى دژيهك، كه به شتويهكى بنه پرتى په يوه سته به وینهى دژيهك و وینهى خه يالى دژيهك، (پارادؤكس)ه، كه نه گهرچى له جۆره كانى دواليزمى دژيهكدا و له پارى يه كه مى به شى يه كه مى نه لىكولینه وه يدا، وهك جۆريك ناماژمان پيكرد و پیناسه و به راوردمان كرد له گه ل جۆره كانى ديكه دا، به لام ليړه دا ژور به پيوستى ده زانين له پارىكى سهر به خۇدا و به شتويهكى هيندهى ليكولینه وه كه مان دهره تمان بداتى، كه ميك دريژتر باس له پارادؤكس و جۆره كانى بگين، چونكه:

۱. پارادؤكس، زادهى بهرهمى خه يال و وینهى خه يال، كه ته وهرهى نه م بابته مان بو.

۲. پارادؤكس، جوانترين جۆرى دواليزمى دژيهك، وهك دهرېپيښكى ئيستاتيكي.

۳-۲/ پارادؤكس، جوانترين جۆرى دهرېپيښى دواليزمى دژيهك و

بهرهمى وينا و خه يالى ئيستاتيكيانه:

دكتور (شفيعى كدكنى) له باسى نه و جۆرهى دواليزمى دژيهكدا، كه هيتان و بهرامبر يهك دانانى دوو وینهى دژيهك له سهر زهمينه و وهك بهرهمى خه يال، به (وینهى پارادؤكس) ناوزه دى دهكات و به مجوره پيناسه دى دهكات: "ويناكردنيك، كه دوو پووى پيکها تهى نه و وینه زهينيه، له پووى تيگه يشتن و اتاوه، وهك دژيهك كيك بهرامبر ده وه ستنه وه و پيچه وانهى يه كدى دینه وه" ۴۰۶.

وینه پارادؤكسيه كان دوو مهرجى هه يه:

۴۰۶ محمد رضا شفيعى كدكنى، شاعر آينه ما، ل ۵۴.

۱. كۆكردنه وهى دوو ئاراستهى جياواز له يهك شتدا.
۲. بهرامبه ريه كيون، ياخود جياوازيوونى ئه م دوو ئاراسته يه ^{۴۰۷}.
- به گشتى پارادۆكس له پړوى جۆرى دوو ئاراسته جياوازه كه يه وه، چوار جۆره:
 ۱. پارادۆكسى زمانى.
 ۲. پارادۆكسى لۆژىكى.
 ۳. پارادۆكسى خه يالى.
 ۴. پارادۆكسى ده روونى.
- پارادۆكسى زمانى، ئه و جۆره يه له پارادۆكس، كه دانه يه كى، ياخود په گه زىكى زمانى، پېچه وانى په گه زىكى ديكه ي زمانى ده وه سستته وه. بۆنموونه مه وله وى تاوه گۆزى ده لىت:

ناخ پەى خەلۆه تى بديام وه بى خەم

سيواى تۆ ديدەم كەس نەديام وه چەم ^{۴۰۸}

(بديام و نه ديام) دوو ويتهى پارادۆكسى (زمانى)ين.

"پارادۆكسى لۆژىكى، له و جۆره يانه، كه به شىكى بابە تىك له لايەن به شىكى ترى هه مان بابە ته وه، په تبكرىته وه. بۆنموونه كه سىك بلىت: (پۆژىكيان شه و بوو...).

پارادۆكسى خه يالىش، ئه و پارادۆكسه يه، كه (ويتهى خه يال) به ره مه دىتى و به ته عبىرى (شفيعى كدكنى) (ويتهى پارادۆكسى) به ديدە هىتت.

^{۴۰۷} عليرضا فولادى، زيان عرفان، ل ۲۳۳.

^{۴۰۸} ديوانى مه وله وى، ل ۸۷.

دواجار پارادۆكسی دەروونی، ئەوجۆریه، كه تئیدا دوو پهگهزی دەروونی و بهگشتی سۆزداری دژیهك پێگهوه كۆبینهوه، وهك (خواستن و نهخواستن).

(شبلی) عارفی گهوره دهلێت: (ئهوهه دهوێت، كه نامهوێت...) ^{٤٠٩}.

ههروهها پسپۆپێکی بوازی ئهدهب و بیر ههه لهه پوهوه دهبارهی پارادۆكس دهلێ: "بێگومان ئهه بابهته له ههولهکانی چێژوێستی بۆ ئهه جۆره مهبهسته، زیاتر بهرچاو دهكهوێت و بوونی پێژهیهکی زۆر له پارادۆكس و جۆرهکانی له زمانی عیرفاندا دهبرپی ئهه پاستیه. ئهه پاستیه دهگهپتهوه بۆ ئهه ههولانهی، كه دهدرین بۆ دهبرپینی پوونی ئههزموونی عارفانه، واته ئهه جۆره ئههزموونه له پوهیهپوهیوهیدا لهگهڵ دهبرپینی پوون و پاشکاوانه، خۆبهخۆ له شێوازی (پارادۆکسیکال) دا دهردهکهوێ، چونکه بابهتهکی ئهه کۆکهروهه و یهکگرتنی دژهکانه" ^{٤١٠}.

ههروهها بهردهوام دهبی و دهلێ: "له ههه ههولێکدا بۆئهوهی تهعبیر له ئههزموونی پاشخانی بکریت، خێرا لهه جێگه و ههوله دا جێ پێ و جێ پهنجی پارادۆکس ئامادهیه" ^{٤١١}.

له رابردوودا ئاماژهیهکمان به جۆرهکانی (پارادۆکس) کرد، بهلام لێره دا پێویسته بلێین، (پارادۆکس) لهپوهی چیهتی، دوانه دژیهکهکهوه، كه پێکهێنهری دوانهی دژیهکی (پارادۆکس) نهیهته دوو جۆر:

١. پارادۆکسی گفتاری (ئاخاوتنی).

^{٤٠٩} علیرضا فولادی، زبان عرفان، ل ٢٣٥.

^{٤١٠} سههراوهی پێشوو، ل ٢٣٥.

^{٤١١} سههراوهی پێشوو، ل ٢٣٩.

۲. پارادوکسی کرداری^{۴۱۲}.

"به گشتی پارادوکسی ناخاوتنی، پارادوکسیکه، که هردوو پووی، یاخود به شی پیکهینه ری دوالیزمه دژیه که که، له ناو خودی وتنه که دا هیه، بۆنموونه (بایزید) ده لیت: "نای، که هندی که س له ئیمه نزیکه و لیتمان دووره، نای، که هندی که سی دیکه ش لیتمان دووره، به لام لیتمان نزیکه".

هروه ها پارادوکسی کرداری، پارادوکسیکه، که تنها یه پووی، یاخود یه به شی دوالیزمه دژیه که که، له ناو گوفتاره که دا دیت و ناماژهی پی ده کریت. بۆنموونه عارفی گوره (ابوالحسن خرقانی) ده لیت: هیچ که س منی نه دیوه جگه له (ابو یزید).

ناشکرایه، که (خه رقانی) دووسه د سال پیش (ابو یزید) ژیاوه، بویه ناچارین ئه م گوته یه له گه ل زانیاری دهره کیدا (واته دهره وهی دهق) به راورد بکهین و په ی به (پارادوکس) بوونی بهرین^{۴۱۳}.

لیردها و په یوه ست به لیکولینه وه که ی ئیمه، باسی سی جور (پارادوکس) ده کهین، که هریه که یان نمونه و به لگه ی ئیستاتیکی دهربرینی عیرفانییه، که بیگومان به که ره سه کردنی بابه تی دوالیزمی دژیه که، که بابه ت و بنه پره تی عیرفانه و ویتا کردنی دهربرینی دوالیزمانه ی عیرفانیانه یه.

^{۴۱۲} سه رچاوه ی پیشوو.^{۴۱۳} علیرضا فولادی، زبان عرفان، ل ۲۴۱.

۳-۳-۱/ ههستنامیزی:

"یه کێکه له جۆره کانی پارادۆکسی ئاخوانتی، که له م جۆره دا په یوه سترکردنه وهی پێنج ههسته کانی مرۆڤ، به شیوه یه کی پارادۆکسیانه پێکه وه ده سازینرێن. بێگومان دوو جه مسهره پێکهینه ره که ی (ههستنامیزی)، یا ههردووکیان ههستین، یاخود یه کێکیان عه قلی و ئه وی دیکه یان ههستییه. بۆنموونه له پێکهاته ی (بێدهنگی سه ون) دا، (بێدهنگی) و (سه ون) یش ههردووکیان ههستین، به لام له پێکهاته ی (بهختی په ش) دا، (بهخت) (عه قلی) یه و (په ش) ههستییه"^{۴۱۴}.

مه وله وی تاوه گۆزی له هۆنراوه یه کیدا (بهختی شه ی) به کارده هینیت و ده لیت:

ئه وساته زانام به خته که م شه ی بی

عیله که م هامرای عیله سه گ وه ی بی^{۴۱۵}

یاخود مه ولانای پۆمی له هۆنراوه یه کیدا (پنبه ای از لا ابالی) به کارده هینیت و ده لیت:

پنبه ای از لا ابالی درد و گوش دل نهم

پند نپذیرم ز صبر و بندها را بشکنم^{۴۱۶}

واته: لۆکه ی بێ باکی ده که مه ههردوو گۆیی دلم...

^{۴۱۴} سه رچاوه ی پێشوو، ل ۲۴۵.

^{۴۱۵} دیوانی مه وله وی، ل ۶۹.

^{۴۱۶} کلیات شمس تبریزی، ج ۲، ل ۸۳۲.

لیره دا جگه له (لږکې بڼې باکې)، که پټکاته یه کی (ههستی + عهقلی) یه، پارادوکسیکی دیکه مان هه یه، که (عهقلی + عهقلی)، که (دوو گوڼی دلّه). وهک زانیمان (ههستامیژی) به کڅبوونه وهی دوو دژ ده بیټ، که په یوه سته به پینچ هه سته که مان وه، واته یا هه ردوو دژیه که که هه ستین، یا خود یه کیکیان ههستی و نه وی دیکه یان عهقلی یه.

بڼ زياتر پوونکر د نه وی ئه م چه مکه بڼچوونیک ده خه یه پېشچاو، ده لی: "کاتیک که سی عارف ده گاته پله ی ته جریدی پڅی، خوی قوتار ده کات له زږی هه سته دهره کی و پوکه شه کان و کار و په ی پڼ بردنی هه موو نه وانه ده کاته یه که نهال و پڅکه وه، چونکه له بڼه پرتا چیه تی (نفس) هچ نییه جگه له یه کببون و فره یی هیزه کان و کاره کان یان دهر نه نجامی ژماره ی نه ندامانی جه سته یه"^{۴۱۷}.

وهک مه ولانای پومی له هژنراوه یه کیدا ده لیت:

پس بدانی چون، که رستی از بدن
گوش و بینی چشم می داند شدن
راست گفته است آن شه شیرین زفاف
چشم گردد مو به موی عارفان^{۴۱۸}

واته: باش بزانه، هه ركات بیزار بوویت له جه سته
گوڼ و بینینی چاوه کانت په ی به هه موو شت ده به ن
پاستی وتووه نه و شاشیرین و پر له شادیه مان

^{۴۱۷} علیرضا فولادی، زبان عرفان، ل ۲۴۶.

^{۴۱۸} کلیات شمس تبریزی، ل ۲۵۶.

یه ک به یه کی مووه کانی که سی عارف، دهنه چاو
به واتایه کی تر، (هستنامیزی) بهرهمی حاله تیکه، که به (جمع) ناوزه دی
ده که ن. واته کاتیک که سی عارف خوی قووتار ده کات له (جیاوازی)
هسته کان، هر هستیکی کار و نهرکی هستیکی دیکه ده گریته نه ستوی
خوی. وهک (شمس الدین محمد بردسیری کرمانی) له م باره وه ده لیت:

از تفرقه چون شدی سوی جمع
سمع تو بصر شود بصر سمع^{۱۹}

ئین عهره بی، نه مه به حاله تیکی تیپه پ داده نیت و کاملترین جوری به وه
ده زانیت، که عارف به هه موو هسته کانی ببینی، به هه موو هسته کانی بون
بکات...

به گشتی نه م جوړه دوالیزمه، که به شیکه له ده رپرینی عیرفانی و زمانی
عیرفان، جوړیکه له دامینان و جوانکاری له ده رپریندا، که هه لگری قولییه کی
عیرفانییه، له بهرهمی نه ده بی عیرفانیدا چهن دین هونری دیکه ی ده رپرین
ده خاته چوارچیوهی خویه وه، وهک لیکچواندن و خوازه و... هتد.

۳-۳-ب/ پیچه وانه ی باو:

"جوړیکه له پارادوکسی کرداری، واته پارادوکسیک، که یه کی دیوی، یاخود
به شیکه دوالیزمی دژیه که کی له خودی گوته که دا ناماژهی پی کراوه و دیوی
دووه می له دهره وهی گوته که یه:

^{۱۹} علیرضا فولادی، زبان عرفان، ل ۲۴۷.

دهلین، جاریکیان هندیك خلك تاماده بوون تا نوژی (مردوی) جه نازه یك بكن، (شبلې — كه یه كككه له عارفه گوره كان) له وئ بوو، گوتی: مایه ی سهرسوپمانه، كومه لئ خلكی مردوو هاتوون تا نوژ له سهر زیندوویهك بكن! لیره دا پیچه وانه ی باو نه ویه، كه (شبلې)، مردوو به زیندوو، زیندووش به مردوو ناوزده دهكات^{۲۰۱}.

پیچه وانه ی باو، له پوی چیه تییه وه، کردارییه، به لام له دوو پوانگه وه په یوه ندی به گوftarه وه هیه. یه كه میان، دهر كه وتنیه تی له چیركه عیرفانییه كاندا به و شیوه ی (ده گپړنه وه)، دوو میان، له پوانگه ی دهر كه وتنی (نم پیچه وانه ی باوه) له م چیركانه دا به شیوه و وینه ی (پودا). له سهر نم بنه مایه، نم جوړه (واته پیچه وانه ی باو) جوړی گپړانه وه یی (پارادوكس) ه، به جوړك، كه ده توانین به (پارادوكسی گپړانه وه یی) ناوزده دی بكه یین. به مشیوه یه، پیچه وانه ی باو، هیچ نییه جگه له دژیه كبوونی کردار له گه ل باودا، نیر نه و کرداره (گریمانه یی) بیت، یاخود پوودا.

دروستکردنی نه و جوړه ش، وه كه هه موو جوړه كانی پارادوكس، په یوه سته به بنه مای كوكردنه وه ی دوو دژیهك، به لام له م جوړه پارادوكسه دا، دژیکیان له ناو خودی گوته كه دایه و دژه كه ی ديكه ش له دهره وه ی گوته كه.

عیرفان نه گهر ناوئكي ديكه ی هه بیت نه و پتویسته پتی بوتريت، قوتابخانه ی دژه باو، یاخود پیچه وانه ی باو، چونكه عیرفانی تیوری په یوه سته به دید و تیپوانینه وه په یوه ندی هیه به پیچه وانه وه دژایه تیکردنی باوه وه،

^{۲۰۱} علیرضا فولادی، زبان و عرفان، ل ۲۵۲.

ههروهه عیرفانی کرداریش هیچ نییه جگه له پېچهوانه ی باوبوون له کرداردا، وهك نهحمه دغه زالی ده لیت: "لیره راستییه كان پېچهوانه دهنهوه"^{۴۲۱}.

نه ندیشه ی (ناشنایی به زهین و خه یال)، که بنه پړه تی (پېچهوانه ی باو) پیکده هیئت، نه ندیشه یه کی بنه پړه تی عیرفانیه. چهن دین سده بهرله وه ی (فیکتور شکلو فسکی)، که له پېش پړهوانی فورمالیستی پوسییه، نه م نه ندیشه ی وهك تیوریکی نه دهبی بخاته پوو، (عین القضاة)، که له تیوریزه کارانی عیرفان و نه دهبی عیرفانی نه م ناوچه یه، جهخت له وه ده کاته وه، که سهرسوپمان و واق وړمانی مړو له نه بینینی دیارده کان نییه، به لکو له نه زانینی نه وانه یه، چهنده زۆن نه و دیاردانه ی به هوی عاده ته وه، مایه ی سهرسوپمان نین، واته عاده تمان پیی کردوه و بووه ته باو، به لام هه رکات، که په رده ی (عاده ت) لاده به یین، دهنه مایه ی سهرنج و سهرسوپمان.

مه ولانای پومی ده لیت:

اسمید و حروفید و کلامید و کتابید

جبریل امینید و رسولان سماید^{۴۲۲}

واته: ناو و بیت و گوته و پسته و کتیبیت

جویره نیلی نه مین و پیغه مبه رانی ئاسمانیت

چۆن ده کرئ (جویره نیل) یش بیت و پیغه مبه ریش بیت؟!

^{۴۲۱} سهرچاوه ی پېشوو، ل ۲۵۲.

^{۴۲۲} جلال الدین محمد بلخی، مولانا. غزلیات شمس تبریزی، مقدمه گزینش و تفسیر: محمد رضا شفیعی کدکنی، جلد دوم. انتشارات سخن - تهران، چاپ سوم، ۱۳۸۷ ه.ش. ل ۱۳۶۷.

مهوله‌وی تاوه‌گۆزی له پاستی هاوکیښه‌ی (چاکه‌کردن و پاداشت وه‌رگرتن)،
که یاسایه‌کی دادپه‌روه‌رانه‌ی خواپیه، وینه‌یه‌کی ناعاده‌تی داده‌تاشی و ده‌لێت:
یا خلیل، ده‌خیل کێ عاده‌ت که‌رده‌ن
تۆشه وه ده‌رگای که‌ریان به‌رده‌ن؟^{٤٢٣}

٣-٣-ج/ ته‌جرید:

"جۆریکه له پارادۆکسی (ده‌روونی - کرداری)، که له‌ویدا واته له‌م جۆره‌دا
(منی بالا‌ی عارف له (من‌ی نه‌و جیا‌ده‌بێته‌وه. وه‌ک (بایزید) ده‌لێت: "له
بایه‌زیدی ها‌توومه‌ته ده‌ری، هه‌روه‌ک مار، که له کا‌ژه‌کی دێته ده‌ره‌وه، پاشان
سه‌یرم کرد، عاشق و مه‌عشوق و عی‌شقم وه‌ک یه‌که‌یه‌ک پێکه‌وه بینی، که له
جیهانی یه‌کتا‌په‌رستیدا هه‌مووان ده‌بنه‌وه یه‌ک...^{٤٢٤}

ئه‌م حا‌له‌ته، دوو که‌سایه‌تی بۆ عارف دروست‌ده‌کات، له‌کاتی‌کدا په‌هه‌ندی
زمانی وه‌رده‌گرێ، که گوزارشتی لی بکات.

ته‌جرید، هۆکاری بنه‌په‌تی په‌یوه‌ست کردنه‌وه‌ی زمانی عی‌رفانه به‌جۆریک له
سوریا‌لیزمه‌وه، که سوریا‌لیزمی سروشتیه و ده‌کرێت به (سوریا‌لیزمی عی‌رفانی)
ناوزه‌دی بکه‌ین.

ئه‌میش هه‌روه‌ک جۆره‌کانی تری پارادۆکس له‌سه‌ر بنه‌مای دوالیزمی دژیه‌که.
باوه‌ر به‌ بوونی (منی بالا‌تر) بنه‌په‌تی ئه‌ندیشه‌ی ته‌جریديه له عی‌رفاندا.
مه‌ولانای پۆمی ده‌لێت:

^{٤٢٣} دیوانی مه‌وله‌وی، ل ٤٠٠.

^{٤٢٤} علیرضا فولادی، زیان عرفان، ل ٢٧٨.

نى من منم، نى تو توى، نى تو منى
 هم من منم، هم تو توى، هم تو منى
 من باتو چنانم اى نگار خود تنى
 كه اندر خلطم، كه من تو ام ياتو منى^{۴۲۵}

واته: من منم و تو تويت و تو منيت، ههروهه من منم و تويت تويت و
 ههروهه تو منيت

من له گه ل تودا وهك نىگارئك پيكه وه چنراوين، كه تياموم، كه من تو،
 ياخود تو منيت؟!

بيگومان مهوله ويش له م جۆره هونه رهى پارادۆكسى ژۆره، به لام لاي
 مهوله وى (منى بالا) بهرده وام لۆمهى (دل) و (نفس) منى حهقيقى مهوله وى
 دهكات. وهكو له هه مو ئه و هۆنراوانه دا هاتووه، كه به (دله...) (ئهى دل...) .
 دهست پى دهكات^{۴۲۶}.

۳-۳-د/ وپێنه کردن، بزپکاندن (شطح):

"جۆرئکه له پيچهوانه هاتنه وه، ياخود دژوهستانه له گه ل عورفى پووکەشى
 (شهرع) دا.

(عطّار) له وهسف و باسى بزپکاندندا ده لّيت: "شتانئک له تهريقه تدا هه ن و
 ده گوترين، كه له گه ل پهواله تى دهره وهى شهرعدا دژن...^{۴۲۷}."

^{۴۲۵} کلیات شمس تبریزی، ل ۱۰۴۵.

^{۴۲۶} پروانه دیوانى مهوله وى لاپه په کانی ۳۰۰ و دواتر.

^{۴۲۷} علیرضا فولادی، زیان عرفان، ل ۲۸۳.

له نه ده بیات و نووسینی سوډیزمدا (من) و (منی بالا) پټکه وه له بزاوتنیکي جه دلی نه وتودا ده وتینه وه، که خودی مړوډ له گال نه ټینییه کانی ناخیدا ته با ده کات، هر بویه نه وچوره بهرهمه ی، که ده په خسی قوللتره، یاخود له بهرهمیکي نه ده بی بالا تره. هه روهک نه وه ی نه و گوته و ده قه له میتافیزیکه وه بیت، هه روهک سروتیکي نه ټینی وایه له دیوی ناووه ی گوته و ده قدا. هر له م پوانگه یه وه له چاوه پوانییه کی چاوه پوان نه کراو ده چیت، له ویست و خواستیک ده چیت، که نامانجه به ده سته ټنراوه کان زیاتر خواست و تینوویه تیمان بۆ دروست ده که ن... هه موو نه مانه ده درینه پال بزپکاندن.

بزپکاندن ناشکراکردنی نه م گه ردونه گه وره یه، که لیوانلیوه له شتی نا کاو و سه رسووپه ټینی کوتایی نه هاتوو، لیتره وه یه که بزپکاندن هیزی ته قینه وه یه. هه موو شیوازه کانی بیرکردنه وه ی باو تیکده شکینئ، هه موو شیوازه کانی نووسین و ده ربړینی باو تیکده شکینئ. جۆریکه له دزه کردن بۆ ناشنابوون به ناخی مړوډ، نه وه ی، که نابینرئ... هه موو نه مانه جوانییه کی گه وره به دیده هینئیت، که پټی ده گوتریت ئیستاتیکای ده قی عیرفانی، یاخود سؤفی^{٤٢٨}.

زۆرجار بزپکاندنی عیرفانی له بهر نه وه ی، که به پووکش پټچه وانه ی شهره، خاوه نه که ی ده خاته به رده م هه په شه ی کوشتن و به لکوو خودی کوشتن. دیارترینیان له میژووی عیرفانی ئیسلامیدا بریتین:

- له وه ی بایزید: "سُبْحَانِي مَا أَعْظَمَ شَأْنِي".

- نه وه ی حلاج: "أَنَا الْحَقَّ".

^{٤٢٨} انونیس، الصوفية و السورالية، ل ١٤٧.

- يان نه مهی ابو سعید: "لیس فی الجبۃ سیوی الله".

دروستکردنی بزپکاندن، وهك جوړیكى پارادوکسی کرداری، له سهر بنه مای دوالیزمی دژیه که، به لّام په کیک لهو دوو دوالیزمه دژیه که، ده بیټ باوه پ، یاخود کاریکی شهرعی بیټ^{۴۲۹}.

له م چوارچپوه یه دا مه ولانای پومی ده لیت:

با شه تبریز، شمس الدین، خداوند شهان
جان فدا دارید و تن، قربان ز بهر وي کنید^{۴۳۰}
واته: له گه ل شای ته بریزدا، شمس الدین، که خوای شاګانه
گیان و جهسته تان بګه نه فیدای و قوربانی بۍ بګه ن
یاخود ده لیت:

شاه جان ها شمس تبریز ست و این دم آن اوست
رخ بدو آرد و خود را جمله مات شه کنید^{۴۳۱}

واته: پادشای گیان و پړچه کان شه مسی ته بریزیه و نه م گیانه ش هره ی نه وه
پوو بګه نه نه و و ه مووتان به ده سته خوټان (مات) ی شا بګه ن
مه ولانای پومی جګه له م ناوه پړکه پر له بزپکاندنانه، چه ندین هونراوه ی لیکه ی
هیه، که نامارزه یه بۍ وتنی حالتی وا. بۍ نموونه له هونراوه یه کیدا ده لیت:
چون چنګم از زمزمه خود خبرم نیست
آسار همی گویم و آسار ندانم^{۴۳۲}

^{۴۲۹} علیرضا فولادی، زبان عرفان، ل ۲۸۷ به دواوه.

^{۴۳۰} کلیات شمس تبریزی، ل ۳۳۰.

^{۴۳۱} سه رچاوه ی پیشوو، ل ۳۳۱.

واته: وهك (چنگ) وام، كه هېچ ناگايه كم له دهنك و گورانېي خوم نېيه
 بهرده وام نهينېيه كان ده دركېنم و هېچ نهينېه كېش نازانم
 ياخود له هونراوه يه كي ديكه دا ده لټت:

سخن راست تو از مردم ديوانه شنو
 ٤٣٣ تا نغريم، مېنډار، كه مردانه شويم

واته: گوته ي راست، له خه لگي شټت بېسته
 تا نه مريت به ته ماي پياوېون مه به
 مه وله وي تاوه گوزي به م جوړه باسي به هه شت دهكات، كه به شټكه له
 مه رجې باوه پي موسلمان:

به هه شت باقي دين دلېهره ن
 جه قيسمه تخانه ي ته من نه وده رهن
 ساكه وه ي دينه ن به هه شت باقي
 ٤٣٤ نيسه من پهي دين، دوزه خيم تاقي

واته: به هه شت ټك، كه هر بمينټه وه و هه بټت بينيني دلېهره، نه وېش له
 قيسمه تخانه ي ته با و هيمنايه تي دووره، جا، كه به و (دين) هيه يا به و بينينه يه
 به هه شتي باقي، نټسته من به م دينه وه به پراستي دوزه خيم .
 ٤٣٥

٤٣٣ سه رچاوه ي پيشوو، ل ٧٨٢.

٤٣٣ سه رچاوه ي پيشوو، ل ٨٧٣.

٤٣٤ مه وله وي تاوه گوزي، ديواني مه وله وي، له سر بناغهي ټيگوشاني مه لا عه بولكه ريمي
 موده ريس، پيداچوونه وه و رټك و پټك كردن و زيادكردني شيعره چاپ نه كراوه كان: هه سه ن
 گوران و محمده د حيازې، ده زگاي رؤشنبري گوران، چاپي يه كه م، ٢٧٠٤ ي كوردي، ل ١٢٦.
 ٤٣٥ سه رچاوه ي پيشوو.

ياخود له هڙنراوه په كيدا، كه باسى هاتنى مانگى پښه مه زان دهكات به ناوى
(سه داي هاى هيلال) باسى پاكيه تى و دلسوزى خوى و گروى مهى نو شان
دهكات له بهرام بهر رپا بازى و شپوهى دوو پووى موريد و سؤفيه كان و ده لئيت:

موريد و سؤفى خه رقهى رپا پوښ

من و دامنهى پاك پير مهى فروش

ههركات چهنى دؤس ويمان نه مه حشه ر

وه سده ښاره زوو سه بارين نه و بهر

بزائين كيتمان راگه گوم كه ردین

كيتمان مايه پوچ كيتمان سوود بهردين^{۴۳۶}

به گشتى بابته تى بزپكاندن و جوړه كانى ديكه ي پارادوكس جگه له وهى وهك
بابته تى عيرفانى و چؤنيه تى جيهان بينى عارف، جوانى خوى هيه وهك چؤنيه تى
زمانى دهر برپينش هه لگري به هاى ئيستاتيكيه. نه ده بى عيرفانى له لوتكه ي
توانايى دهر برپينى و اتا پرمانا و ښار اوه كاندايه و ده توانين بلئين عارفى نووسه ر و
نه ديب، ياخود شاعيرى عارف و سؤفى خاوهنى بالا ترين هينى دهر برپين و زمانى
ناخه، چونكه وهك چؤمى دهلئيت: "نه گه ر بمانه وئيت وه سفى كى ساده ي زمان
بكهين، نه وا په يوه ستر كړنه وهى دهر برپين و واتايه. ده سلا ت و ده سلا ت
شكانه وه به سر زماندا له بڼه پرتدا به واتاي توانايى په يردنه به گوته كان و
به ره مه پتئاننى سيمبؤلى نه و تويه، كه دهر برپينى و اتاكان به نه نجام بگه يه نئيت^{۴۳۷} .

^{۴۳۶} سه چاوه ي پيشوو، ل ۳۷۶.

^{۴۳۷} نوام چامسكى، زبان و ذهن، ترجمه: كورش صفوى، انتشارات هرمى - تهران، چاپ
پنجم، ۱۳۹۰ هـ. ش. ل ۱۶۳.

تویژه ریکی تری هم باسه، ناوا له حالته تی شتهحات وتنی عارفان دهویت: "له جیهانبینی عرفانیدا، ناگایی و ناسینی مړوف مهسه له یه کی دهروونی و (شهودی) به، که نامویه به عقل و ویست و له ناخی روح و دلوه سه رچاوه دهگریت. هم معریفه هی ناخه و به ویست نییه، له پوانگه ی سؤفییه وه زاده ی لوتفی خوایی و خواستی یه زدانییه و له ساتهکانی بیهوشی و وړینه کردندا دپته بهرهم. بویه گپرانوه و دوپاره کردنه وی وه که نه زمونیکی زمانی، کاریکی مه حاله. که سیک، که بی دهسه لاته له بهرامبر دابه زینی معریفه یه کی خواییدا و له حالته تی ناخوشیاریدا نه زمونی پوچی خوی دهگریته وه و هر له زمانی وه سف و لیکچواندنیش دهسته وسانه، ناچاره نه زموننهکانی خوی به زمانی پهمز و سیمبول بگریته وه"^{۲۸}.

هر بویه هم جوړه دهبرپین و زمانه به زمانی هونری و نیستاتیکی نه ژمار دهگریت، چونکه سود وهرگرتن له سیمبول و زمانی پهمزی تاییه تمه ندییه کی هونری و نیستاتیکیه.

زمانی سؤفی و نه هلی ته سهوف، له و پوانگه وه، که دهیه ویت دهبرپی نه زمونی سؤفیانه و په یبردن و ناشنایه تی بیت به هوشیاری دهروونی، بویه له گه ل زمانی ناساییدا جیاوازه.

دکتور (مهن دخت فرخ نیا)، ماموستا له زانکوی (شهید باهنر) له (کرمان) سه باره ت به په هندی هونری و نیستاتیکی بزرگانندن و سه رجه م جوړهکانی دیکه ی پارادوکس و دوالیزمی دژیهک. ده لیت: "شتهحاتی سؤفییه کان - جگه

^{۲۸} مهن دخت فرخ نیا، شطح جلوه، هنر در زبان تصوف، نشریه دانشکده و ادبیات و علوم انسانی، شماره ۱۰.

لهوهی چەندین وانا و چەمکی عیرفانی قوول دەگریتە خوێ، له پوانگە ی هونەری و هونەری ئیستاتیکایشهوه، جیگای تێپامانه^{٤٣٩}.

ئیمە دەزانین، کاتێک که زمانی پەخشان، دەگۆریت بۆ زمانی هونەری، پێویستە چەندین تایبەتمەندی جیاکەرەوهی هەبێت بەراورد بە زمانی ئاسایی و لۆژیک و ئەم تایبەتمەندییە جیاکەرەوانەش تەنها لە ساتەوهختی شکاندنی شیوازی ئاسایی زماندا دێتە بەرھەم و جۆرە فۆرمیکی جیاواز لە دەربڕندا دینیتە کایەوه، که جیاوازه له گەڵ فۆرمە دووبارەبوو و ساکارەگە ی زماندا. یەکیەک لەو فۆرمە جیاوازانە ی، که زمانی هونەری پێ دەناسریتەوه، جگە لە وەلانی یاساکانی دەربڕینی ئاسایی، بوونی چێژی میوزیکییە لە دەربڕینەکه دا واتە وشە و کەرەسەکانی دەربڕین بەجۆرێک هەڵدەبژێردرێن، که سیستمیکی، یاخود دەربڕینیکی مۆسیقی بەدیده هێنن.

لێرەدا و لە چوارچێوهی لێکۆڵینەوه لە پارادۆکس و دوالیزی دژیهک و جۆرەکانی لە دیدیکی ئیستاتیکایهوه، پێویستە ئەگەر بەکورتی و راگوزارێش بێت باسی دوالیزی دژیهک و پەهەندی ئیستاتیکای میوزیکی ئەم هونەرە بکەین.

٣-٤ / میوزیکی شیعری وەک پەهەندیکی ئیستاتیکای دوالیزی

دژیهک:

میوزیکی شیعەر، دیاردەیه که بۆ ئاراستەکردنی خەیاڵ و کاریگەری زیاتری دەربڕین. کاتێک میوزیک لە شیعردا پڕ رەنگتر دەبێت، پێویستە پەچاوی کاریگەری و پەهەندەکانی کارایی بکریت بەتایبەتی کاتێک، که ئەم دیاردە

^{٤٣٩} سەرچاوهی پێشوو.

میوزیکیه له پهنګدانه‌وه‌ی واتا و ګواستنه‌وه‌ی هه‌ست و سۆزدا پۆلی به‌رچاوی هه‌یه. له هه‌ندیک شیعردا ده‌بینن، که ئه‌وه میوزیکه پۆلی له نواندنې شیعردا هه‌یه، که‌واته په‌چاوکردنې ګۆشه جیاوازه‌کانی میوزیکی تایبته به شاعر له ناشکراکردنې واتا و هه‌ست و حاله‌ته‌کاندا، زۆر کاریګه‌ری هه‌یه^{۴۴}.

هر له‌م پوه‌وه ئه‌ده‌بناسیکی تر ده‌لێ: "هه‌موو وشه‌یه‌ک له زماندا، دیوێکی واتایی و سۆزداری و میوزیکی تایبته‌ی هه‌یه، که بمانه‌وێت و نه‌مانه‌وێت، کاردانه‌وه‌ی تایبته‌ی له زه‌ین و ده‌روونی ئیমে‌دا ده‌بیته. هه‌ر وشه‌یه‌ک وێرایی ئه‌وه‌ی هه‌لګری چیه‌تی کولتووری و میژوویی زمانیکې تایبته، له‌هه‌مانکادا هه‌لګری ئاواز و ئاهه‌نگیکی میوزیکی تایبته. بۆنموونه ئه‌ګه‌ر دوو وشه‌ی هاو واتامان هه‌بیته، ده‌توانن دوو جۆر کاریګه‌ری ده‌روونی لای ئیمه‌ دروست بکه‌ن، په‌کێکیان نه‌رم و دلګیر و ناسک، که پۆج بښیته‌ سه‌ما و ده‌روونمان ئارام بکاته‌وه، به‌لام دووه‌میان زیر و قورس له ګوێ دا به‌جۆرێک ئازاری پۆج بدات و دل بتوړیته. به‌م پێیه‌ بته‌په‌ته‌ی یه‌که‌می جوانی ده‌قی ئه‌ده‌بی، هه‌لېژاردنې ئه‌و وشه‌ و ده‌سته‌واژانه‌یه، که له‌په‌وی میوزیکیه‌وه ګونجاون له‌گه‌ل ده‌رپړین و واتاکه‌دا^{۴۵}.

پۆمان یا کوبسن، له‌بابه‌تیکدا به‌ناوی (زبان‌شناسی و شعرشناسی) وێرایی ئاماژه‌کردن به‌ پای که‌سانیکې وه‌ک (فالیتری)، که شاعر به‌ کاردانه‌وه‌ی دوو جه‌مه‌ری نیوان میوزیک و واتا ده‌زانیت و هه‌روه‌ها (ئه‌لکسانده‌ر پۆپ)، که ده‌یګوت: "میوزیک له‌ شیعردا پتووسته‌ په‌نګدانه‌وه‌ی، یاخود پاشخانی واتا

^{۴۴} علی اصغر محمودی، بررسی اندیشه و ذهن در موسیقی شعر با توجه به غزلیات شمس،

۱. سایتی: www.sid.ir

^{۴۵} مهدی محبتی، بدیع نو، ۱۳۷.

بیت"، ناماژه به میوزیکی نئو شاعر دهکات و باس له بهر فراوانی کاریگرییه که دهکات.

ههروه ها (شفیعی کدکنی) یش له و باره وه ده لیت: "شتیک، که له تیپوانینی فۆرمالیسته پووسه کاندای ناماژه ی پئ کراوه، له شاعرده، میوزیکی وشه کانه، که ئاراسته ی (واتا) دهکات، به لام له په خشاندا (واتا) ئاراسته ی وشه کان دهکات"^{۴۲}.

په یوه ست بهم دوو شاعیره وه (واته مه ولانای پۆمی و مه وله وی تاوه گۆزی) زمانی شاعر نووسینی ههردووکیان (فارسی + شیوه زاری هه ورامی) به جوریک لیریکی و ئاوازه دارن، که ده توانین بلتین رکابه ریان نییه.

ههروه ها پتویسته ناماژه به وهش بکهین، که به شیک له باسی بابته ی، یاخود پیکهتته رهکانی میوزیکی شاعری ههردوو بابته ی (هاوپیتی، یاخود هاودهنگی – Alitration) و (دهنگه واتایی – Onomatopoeia) یه، به لام لیره ده ئیمه باسی ناکهین، چونکه ته نها باسی دوالیزمی دژیهک و جورهکانی له پوانگه ی ئیستاتیکی میوزیکییه وه، ئامانج و مه بهستی ئیمه یه.

بۆنه وه ی بتوانین تیگه یشتنیککی هاوبه شمان هه بیت بۆ (میوزیکی شاعر) پتویسته لیره ده ئه م پوونکردنه وه و پۆلین به ندیه، بخهینه پوو، که سیستمی ئاوازی شاعر چه ند جوریککی مه یه، که به کورتی ئه مانه ن:

۱. میوزیکی دهره کی شاعر (واته عهرون).
۲. میوزیکی ته نیشته، یاخود که نار (واته قافیه و هه ر پیت و شتیککی دیکه، که ئه و پۆله ده بینن)

^{۴۲} علی محمدی آسیا بادی، تحلیل ساختاری غزلی از مولوی، ل، ۱، سایتی: www.sid.ir

۳. میوزیکی ناوه کی (که بریتیه له کومه لئې هاوئا هه نگی، که له پښتو ګی به رامبه ر به یه ک دانانی دژه کان (دهنگ دار و بڼه نګه کان) له شیعردا به دیدیت، هه روه ها هه موو جوړه کانی (جیناس)، به گشتی له ده رکه و ته کانی تاییه ت به میوزیکی ناوه کی شیعرن).

۴. میوزیکی معنوی (مه به ست له هه موو ئو په یوه نندیه نه پنی و شاروا نه یه، که له نیوان پښکاته کانی دوو نیو بهیت، یاخود به یتکی شیعردا هه یه، که له پښتو ګی پښکاته ی دژیه که کان و (طباقه) کان... هتد، به دیدیت".

زانای نه ده بناسی ئیرانی، کدکنی، ده رباری ریم و ناوازی شیعری ده لئې: "میوزیکی معنوی، که بناغی په پیردنه به جوانی، له چاو جوړه کانی دیکه ی میوزیکی شیعردا، له دوالیزمی دژیه ک و جوړه کانی دروست ده بیت. کوکړدنه وه و ده سته به ندیکردنی که ره سه کانی ئم جوړه میوزیکه یه، واته میوزیکی معنوی، کاریکی ئاسان نییه، چونکه له چوارچپوه ی چه مک و بابته دژه کاند، زیاتر کارا ده بیت نه ک له بازنه ی دهنگ و پیت و وشه کان"^{۴۳}.

ئوگر تیوری فله سفی (أخوان الصفا) له بابته ی میوزیک و چه مک ی میوزیکه وه، که بریتیه له (زانستی پښه کان) و (ناسینی، یاخود ئاشنابوون به چوڼیه تی پښه وه چنن و ناویزانکردن)، بزاینن، ئو زاراوه ی میوزیکی معنوی لمان نامو نایت، به لکو جګه له وه ی لمان ئاسایی ده بیت هه ستیشی پښ ده کین، هه روه ک چوڼ دژیه ک و لیکچوونه کان، له زه مینه ی ناوازی زمانیدا، میوزیکی دهنگه کان دروست ده ک، هه مان به راورد و لیکچواندنه کان و

^{۴۳} محمد رضا شفيعی کدکنی، موسیقی شعر، پروانه ل ۳۰۷.

دوالیزمه دژیه که کان له زه مینه ی بابته ی واتایی و زه ینیدا میوزیکی مه عنه وی دروستده کهن... له هه مووی گرنگتر نه وه یه، که ئەم پیکه یته رانه میوزیکی شیعر ی مه عنه وی (که دوالیزمی دژیه که گرنگترینانه) په هه ندیکی نیستاتیکی میوزیک ده به خشنه شیعر^{۴۴}.

سه بارهت بهم جوړه میوزیکه له هۆنراوه کانی مه ولانای پۆمی و مه وله وی تاوه گوزیدا، چه ندین نمونه مان به رچاو ده که ویت، که زاده ی جیهانیینی عیرفانی نه و دوانه یه و (دوالیزمی دژیه که) یش به شیکه له پیکهاته ی نه و جیهانیینییه. مه ولانای پۆمی له م باره وه ده لیت:

باز آمدم چون عیدی نو، تا قفل زندان بشکنم
وین چرخ مردم خوار را چنگال و دندان بشکنم
هفت اختر بی آب را کاین خاکیان را می خورند
هم آب بر آتش زخم هم بادهاشان بشکنم^{۴۵}
واته: وا هاتمه وه وه که جه ژنی نوئ، تا قفلی زیندان بشکینم
ئەم چه رخشی گهردونه که خه لکی ده خوات، بشکینم
حهوت نه ستیره ی بێ ناو، که ئەم خه لکه خاکیه ده خۆن
هه م ناو بکه م به ناگردا و هه م (با) کانیشیان بشکینم
مه وله وی تاوه گوزیش له م چوارچێوه یه دا ده لیت:
مهینهت، سه ره رزه ن، شادیم زگارهن
ساقی! جامه کهت نه مجار وه کارهن^{۴۶}

^{۴۴} سه رچاوه ی پیشوو، ل ۳۹۰.

^{۴۵} کلیات شمس تبریزی، ل ۱۰۷.

یاخود ده‌لټت:

مه‌زمون هه‌وای مه‌رگ، زامداری تیرت

په‌نهانی قاتیل، ده‌وا و ته‌دبیرت^{۴۴۷}

۳-۵/ هۆکانی په‌نگدانه‌وه‌ی دوالیزمی دژیهک له هۆنراوه‌کانی

مه‌ولانای پۆمی و مه‌وله‌وی تاوه‌گۆزی دا:

بټگومان شاعیر له ده‌ستپټکی کاری خۆیه‌وه قالی پټشوه‌خت و مه‌رجی پټشوه‌ختی نییه تا په‌چاوی هونه‌ریک، یاخود شیوازیکی ده‌ربړینی دیاریکراو بکات، به‌لکو دواتر ئټمه مامه‌له له‌گه‌ل نه‌نجامه‌که‌یدا ده‌که‌ین، که باب‌ته‌کانی ده‌ربړین و که‌ره‌سه‌کانی چین و نرخیان بۆ داده‌نین.

دوالیزمی دژیهک چ وه‌ک هونه‌ریکی ده‌ربړین و چ وه‌ک هۆی نرخ بۆدانان و خویندنه‌وه‌ی ده‌ق، گرنگی و بایه‌خیکى فره‌په‌ه‌ندی هه‌یه و وه‌ک له پابردودا باس‌مان کردووه په‌گ و پیشه‌ی له زۆر کایه‌ی مه‌عریفی و فه‌لسه‌فی و تیۆلۆجی و لۆجیکى دا هه‌یه.

ئټمه ناتوانین له‌برى مه‌ولانای پۆمی و مه‌وله‌وی تاوه‌گۆزی وه‌لامده‌ره‌وه‌ی نه‌و پرسیاره‌ بین، که بۆچی دوالیزمی دژیه‌کیان به‌کاره‌یتاوه، به‌لام نه‌گه‌ر هه‌وراز و نشیوه‌کانی ژيانى تايبه‌تى نه‌م دوو شاعیره‌ بزاین و به‌چاویکی کراوه و تیژه‌وه له هۆنراوه‌کانیان ورد و قوول بېینه‌وه له ناوه‌پۆک و چۆنیه‌تى ده‌ربړینه‌کانیان، نه‌وکات هه‌ست به‌و پاستییه‌ ده‌که‌ین، که په‌نگدانه‌وه‌ی

^{۴۴۶} دیوانی مه‌وله‌وی، ل ۳۸.

^{۴۴۷} سه‌رچاوه‌ی پټشو، ل ۲۴۵.

دوالیزمی دژئەك له هۆنراوهكانیاندا تەنها پووكار و وهلامیكى سادە هەلناگرئ،
بەلكو چەندین هۆ بۆ ئەم كارە هەن، كە بە بپوای ئیتمە هەندیکیان ئەمانەن:

۱. زۆر وردی له بیرکردنەوهدا، قوولی بیرکردنەوه، بابەتی چێژبەخش:

ئەمانە سی تاییبەتمەندی زۆر دیارن، وەك شوناسی هەریابەتیک، كە ئەم دوو
شاعیرە، خواستبیتیان بیکەنە بابەتی هۆنراوهكانیان. بابەتەکانی ئەم دوو
شاعیرە ئاسمانی عیرفانی مرقانەن، بەجۆرێك سەرنجی خوێنەر بۆلای
بابەتەكەیان پادەكێشن، كە تووشی پامانیکی قوولی دەكەن، لەگەڵ گەورەیی و
گەردوونیوونی بابەتەكاندا زۆر چێژبەخشن، چونكە لە ئەنجامدا باسی
حەقیقەتی ژیان و مرقان.

بۆنموونە مەولانای پۆمی لەم دێرە هۆنراوهیەدا دەلێت:

طوافِ حاجیان دارم بە گردِ یار می گرد

نە اخلاقِ سگان دارم نە بر مُردار می گردم^{١٤٨}

واتە تەواف و سوپانەوهم هەیه بەدەوری كەعبەدا، هەروەكو حاجیان
بەدەوری یار و مەعشوقەكەمدا، دەسوپێمەوه. نەك وەك سەگ بەدەوری
مردارەوبوواندا بخولێمەوه.

بابەتی حەج و مەراسیمەکانی یەكێكە لەو بابەتانە، كە شاعیرانی ئەم
ناوچەیه باسیان كردووه و كردوویانەتە كەرەسە و بابەتی شیعری خۆیان،
بەلام مەولانا وێنەی دوو جۆر كەسمان دەدات، كە هەردووکیان تەواف دەكەن،
بەلام دوو هەلۆیستی دژئەكی ئی كەوتوووەتەوه ئەگەر چی یەك ئامانجیان هەیه.
یەكەمیان، چونكە پەڕی بە حەقیقەتی (یار) بردووه، ئەوه مەعریفەیی هەیه بە

^{١٤٨} محمد رضا شفیعی کدکنی، غزلیات شمس تبریز، ج ۲، ل ۷۳۷.

حهج، به لām دووه میان وهك سهگ وایه، چونكه واده زانی ئامانجی هه ج گه پانه به دهوری مردووئاندا، ئه مه وردی و قوولی بیرکردنه وهی مه ولانا ده رده خات، كه بابە تیکی له و جۆره ی به شیوه یه کی چێژ به خش باسکردوه .
یاخود له هۆنراوه یه کی دیکه دا ده لێ:

با شناسد کفش خویش ارچه كه تاریکی بُود
دل ز راه ذوق داند کاین کدامین منزل است^{٤٤٩}

واته ئه گه رچی له تاریکیدا بێت، مرقۆ پێلاوه کانی به بهرکه وتنی پێی ده ناسیته وه، به لām دل له پێگه ی زه وقی عارفانه وه ده زانیته، كه له چ مه نزه ته تیکدایه .

مه وله وی تاوه گۆزی ده لێته:

نهك چهنی خه یال قیبه لم بسازی
ده خیل تمن خه ستهن وه جیاش نازی^{٤٥٠}

واته: نه که ی له گه ل خه یالکردنی خۆشه و یسته که م، که وه کو قیبه لم وایه، پێک بکه ویت، واته تو له گه ل خه یالکردنی خۆشه و یسته که مدا پێککه ویت و جه سته م به جێبه یالیت، نه که ی، ده سته و دامیتتم، جه سته م ماندوه و نه خۆشه به جێینه هێالیت.

تییینی ئه وه ده کریت له سه رجه م هۆنراوه کاندایه، که یه که میان خسته نه پړوی دووچۆر ته واف بوو، دووه میان دووچۆر ناسینه وه، که ناسینه وهی ماددی و پۆخی و زه وقی (سالک الی الله) بوو، دواچار ئه م هۆنراوه یه ی مه وله وی

^{٤٤٩} سه رچاوه ی پێشوو، ج ١، ٢٨٢.

^{٤٥٠} دیوانی مه وله وی، ل ٥٦٤.

تاوه گزى، كه باسى پێككهوتن و چوونه پال خه يال دهكات، كه نه گهرى به جێهێشتنى جهستهى تێدايه، به گهشتى و چه ندين بابتهى نۆد ورد له بێر كردهوه، له چوارچۆهى ده رېپندا سوود له دواليزمى دژيهك وه رگيراو (چ وهك وشه و چ وهك ده رېپين و وینه) بۆ جوانى و چێژدارى ده رېپين و گه ياندى وینه و واتا.

۲. فرهى له بېر و چه شنى وینه كانى خه يالدا:

له هۆنراوه كانى ئەم دوو شاعيره دا، ههست به وه ده كرى له يهك سات و له هۆنراوه يه كدا له بهردهم چه ندين وینهى خێراداين، كه به زه ينماندا تێده په پ، چه ندين وینه، كه هه نديكيان ده رېرداون و هه نديكى تريان ته نها ده بێت تيان پامتين نه گه رنا عه قل و خه ياليش بېتوانايه له رافه كردنيان. مه ولانا ده لێت:

آبِ حیاتِ عشق را در رگ ما روانه کن

آينه صبح را ترجمه شبا نه کن^{۴۵۱}

واته: ئاوى حهياتى عيشق بگه ره ناو رهگ و ده ماره كانى ئيمه

ئاوینهى به ره به يانى، رافه يه كى شه وانهى بۆيكه

هه ريهك له (شفيعى كدكنى) و (كرىمى فيضى) و نۆد په خنه گرى گه و دهى فارس له ئاست ئەم هۆنراوه يه دا هيجيان نه نووسيوه و ده لێن، رافه هه لئاگرێت. يا خود هه ر مه ولانا ده لێت:

شمس دين و شمس دين و شمس دين مى گو و بس

تا ببيني مردگان رقصان شده اندر كفن^{۴۵۲}

^{۴۵۱} محمد رضا شفيعى كدكنى، غزليات شمس تېرين، ج ۲، ل ۹۳۹.

واته: هینده شمس دین بلی و تهنه ناوی نه ویتنه
تا مردوه کان ببینی، که له ناو کفنه که یاندا سه ما ده که ن

مه وله وی تا وه گوزی ده لی:

خیلخانه می مهینت یه ند ناماوشییه ن
وه سه فحه می دلدا سۆهان ساو بییه ن^{۴۰۲}

واته: کاروانی مهینت نه وه نده هاتوچۆی کردوه به سه ته ختی دلما، وه ک
چه قزی ساف بووی له هه سان چووه وه ی لی هاتوه و پتی به لا راگیر نابی
پییه وه.

ناوی حه یاتی عیشق چییه؟ چۆن وینای بکهین؟ چۆن بکریته ناو ره که
ماددییه کانمانه وه؟

ناوینای به ره به یان چییه؟ چۆن پافه ی شه وانای بکهین؟
چۆن وینای مردوه کان بکهین، که به که فه نه کانیا نه وه سه ما ده که ن؟
چۆن وینای نه و دل بکهین، که وه ک به ردی چه قق تیز که ر وایه؟
کۆی هه مو نه م وینانه مه به سستی گه وره یان له پشته وه یه، که له ده ربړیندا
دوالیزمی دژیه ک جوانترین و پړ واتاترین هونه ری ده ربړینه بۆ شاعیر، واته
فره بی و په نگاو په نگی وینه کانی زهین و خه یال له پښه ی دوالیزمی دژیه که وه
وه ک هونه ریکی ده ربړین، سانانتر و جوانتر ده که ویتنه وه.

^{۴۰۲} سه رچاوه ی پیشوو، ل ۱۰۰۲.

^{۴۰۳} دیوانی مه وله وی، ل ۴۳۲.

۳. دوانهیی و دوو جه مسهری و ناسازی (به پووکش دیاری) پیکهاتهی بوون و خودی سروشت و یاساکانی هه بوون و جفات و مرقفه کانن:

له م جیهانه دروستکراوه دا به گشتی و له ژياندا به تاییه تی چه ندین بابته و گوزاره ی دوانهیی دژیه ک به رچاوده که ون، که دهرئه نجام نه وانه خودی په وش و یاسای ژيانن و له چۆنیه تی ژيان و بیرکردنه وه ماندا پۆلی بنچینه یی ده گێپن. بیرکردنه وه و دهرپڕینی هه ردوو شاعیره که شمان له دهره وه ی نه م چوارچێوه یه نییه، به لکو په ییردنه به و پاستیه و دهرپڕینه تی به شتیوازی جۆراوجۆر و جیاواز، هه ربۆ نمونه:

مه ولانای پۆمی ده لێت:

روز و شب باهم نشستہ آب و آتش، هم قرین
لطف و قهری جفت و دُردی با صفا آمیخته^{۴۰۴}

واته: پۆژ و شه و پیکه وهن، ئاو و ئاگر هاوئشینن
نهرم و نیانی و توندی پیکه وهن، سنگ بچووکى و سنگ فراوانی تیکه ل
بوون.

هه روه ها ده لێت:

بر هر گلی خاری بُود، بر گنج هم ماری بُود
شیرین مراد تو بُود، تلخی و صبرت آن من^{۴۰۵}

واته: هه موو گوێتێک دپکی له گه له، هه موو زێپ و زیویکی شاراو ه ماریکی
له سه ره

^{۴۰۴} محمد رضا شفیعی کدکنی، غزلیات شمس تبریز، ج ۲، ل ۱۱۵۰.

^{۴۰۵} محمد رضا شفیعی کدکنی، غزلیات شمس تبریز، ج ۲، ل ۹۳۲.

شیرین، که خواستی تویه، تالی و نارامگرتنیش بۆ پۆچی من
مه‌وله‌وی تاوه‌گۆزی ده‌لی:

حه‌یات جه زولمات جیا غه‌بۆ
کاوه وه‌بی به‌رگ سیا غه‌بۆ^{۴۰۶}

واته: سروشتی ژیان به‌وجۆره‌یه، که ئاوی حه‌یات له تاریکیدایه و به‌بی
قبولکردنی ناسۆرییه‌کان نابیت، هه‌روه‌کوو چۆن میسکی بۆنخۆش له به‌رگ و
کیستیکی په‌شدايه.

مه‌وله‌وی له دێره هۆنراوه‌یه‌کی دیکه‌دا، هه‌روه‌ک ئه‌وه‌ی مه‌ولانا، که
ئاماژه‌مان پێدا ده‌لی:

گولّ عاده‌تشن بیّ خار غه‌بۆ
گه‌نج په‌ویه‌شهن بیّ مار غه‌بۆ^{۴۰۷}

واته: گولّ عاده‌ت و سروشتی وایه به‌بی درک نابیت
گه‌نجینه‌ی زیڤ و زیو، هه‌میشه به‌جۆریکه، که مار به‌سه‌ریه‌وه په‌پکه‌ی
کردوه.

۴. زمانی شیعەر، زمانی دژیه‌که:

دوالیزمی دژیه‌ک زمانیکی گونجاوه بۆ شیعەر و له ده‌ربڕینی شیعیدا ناتوانین
خۆمانی ئی بیویرین. ئه‌وه زانای بواری زانسته، که به‌رده‌وام ده‌یه‌وێت
پاستییه‌کانی گریمانه‌کراو لای خۆی به‌سه‌لمی‌نێت به‌جۆریکه، که به‌یه‌ک پاستی
بگات و گریمانه‌ی دژیه‌ک له‌سه‌ر بابته‌که‌ی لابه‌ریت، به‌لام ئه‌و پاستیه‌ی، که

^{۴۰۶} دیوانی مه‌وله‌وی، ل ۱۴۲.

^{۴۰۷} سه‌رچاوه‌ی پێشوو، ل ۱۲۸.

شاعیر ناماژه‌ی پئیده‌دات، پئیده‌چیت ته‌نھا له‌رښگی خستنه‌پړوی دژه‌کانه‌وه،
 ناشکرا بیی و ده‌رکه‌ویت. وه‌ک لیکنه‌رښک وتویه‌تی: "دژیه‌که‌کان له‌بنه‌په‌تدا له
 چیه‌تی زمانی شیعره‌وه سه‌رچاوه‌ده‌گرن، ته‌نانه‌ت شاعیریکیش، که ساده و
 راسته‌وخو ده‌بیژیت، ناچاره ده‌رنه‌نجامی چیه‌تی که‌ره‌سه‌کانی پړوه و دوان
 له دژیه‌که‌کان بېوات" ^{۴۵۸}.

بېوانه مه‌ولانای پړمی له‌ده‌رپرینی بېوای خویدا بۆ باسی (عه‌قل و عیشق)
 چۆن ئه‌م دوانه ده‌کاته دوالیزمی دژیه‌ک و دواتر له‌به‌ر پۆشنایی ئه‌و بابه‌ته‌دا
 چۆن له‌م دوانه ده‌دویت:

گر درآید عاقلی، گو: "راه نیست."

ور درآید عاشقی، صد مرحبا

عقل تا تدبیر و اندیشه کند

رفته باشد عشق تا هفتم سما

عقل تا جوید شتر از بهر حج

رفته باشد عشق بر کوه صفا ^{۴۵۹}

واته: ئه‌گه‌ر عاقلێک سه‌ر ده‌رپه‌ینی، ئه‌وا بلێ، رښکه نییه له‌ناوماندا، به‌لام
 ئه‌گه‌ر عاشقیک بیت، ئه‌وا سه‌دان جار سلو بیت لێ.

عه‌قل تابیرده‌کاته‌وه و پلان داده‌پژئی، عیشق ده‌گاته‌هه‌وته‌مین ئاسمان
 عه‌قل تا به‌دوای وشتردا ده‌گه‌پێ بۆ سه‌فه‌ری هه‌ج، عیشق ده‌گاته‌کیوی
 سه‌فا

^{۴۵۸} دیویه دیچز، شیوه‌های نقد ادبی. ئه‌نته‌رنیته‌.

^{۴۵۹} محمد رضا شفیع کدکنی، غزلیات شمس تبریز، ج ۱، ل ۲۳۷.

له به شیکې دیکه ی هؤنراوه یه کی تردا ده لیت:

عقل گریډ: "پا منه، کاندرا فنا جز خار نیست."

عشق گریډ عقل را ک "اندر تو است آن خاها"

هین خمش کن، خار هستی را ز پای دل بکن

تا ببینی در درون خویشتن گلزارها^{۶۰}

واته: عه قلّ ده لیت "پیکانت مه خه ره ئه وی، چونکه له و فنه نایه دا جگه

له دپک هیچی تر نییه"

عیشق پوو به عه قلّ ده لی: "ئه و دپکانه له تۆوه یه.."

ساتیک بیده نگ به و دپکی هه بوون له پیتی دلت دهر به پینه تا له ناخی خۆتدا

گولزار و جوانی ببینی.

مه وله وی تاوه گوزی، که به زمانی شیعر باس له چۆنیه تی ژیان له مانگی

په مه زاندا ده کات، مه ی و مه یخوران ده کاته که ره سه ی بابه ته که ی، که وه ک

دژیک له به رامبه ر مناره و مزگه وت و خه لکی نوپژ خویندا، ده وه ستنه وه و وه ک

دوو جه مسه ری دژیه ک ده یکاته ده ستنپکی بابه ته که ی و له ویوه حاله ته

ده روونی و په فتارییه کانی هه ردوولامان بق ده رده خات، وه ک ده لی:

مناره، سه دای سه لاش سه د ته رزه ن

مزگی، جه شادی ده ماخش به رزه ن

مه ی نه خوم چون من نه خدم نه سیره ن

مه یخانه سه فاش خه یلی دلگیره ن

لوله ی ته راویح وهش وهش مدو ده نگ

^{۶۰} سه رچاوه ی پېشوو، ل ۲۱۹.

بى ئاھەنگەن تار تەمبۇرەى ئاھەنگ
مەرحەبەى لىباس تاعەت پۆشانەن
ئەلۋەدەى كاس كاس بادەنۆشانەن

پاشان دەئىت:

ھەى ھىلال، ھەى عىد، خىزۆ جە ياران
وہ رەغمى گروى پەرھىزگاران
شادى دەر وہ دل لای مەى خواراندا
خەفەت دەر وہ جەرگ پۆزەداراندا^{۴۶۱}

واتە: مئارەى مزگەوت، بەسەد جۆر بانگ و سەلايەتى و مزگەوت لەشادى
ھاتنى پەمەزاندا نۆر لوتى بەرزە. مەى لەناو خوم و كوپەلەكەيدا ھەروەك من
زىندانىيە، چونكە پەمەزانە، ھەروەھا مەيخانە خوشى نەماوہ و چۆلە و
دلگىرە، لە لولەى ئاگرى مزگەوتەوہ دەنگ و نرگەى نوپۇخوینان و تەراوېج
دەيت، بەلام ئامپىرەكانى ميوزىك و ئاھەنگ خامۆشن، بى دەنگن.
كاتى مەرحەبەى پەمەزان و ملگەچى عىبادەتە و كاتى خواحافىزىيە لەپىكى
شەراب نۆشان.

ئەى مانگ، خىراگە وەرە جەژن بەيئەنە لەرقى ئەم خەلگەى مزگەوتدا.
وەرە شادى و خوشى بگىپەرەوہ بۆ دلى مەيخۇران و خەفەت بدەرە جەرگى
پۆشووگران.

^{۴۶۱} ديوانى مەولەوى، ل: ۴۴۰.

۵. ئەدەب لەخودى خۇيدا ھەلکشانە لەدەرپرېنځى سادەى ھۆکارىو ېۆ

قوولېوونەو ە بە ئامانچ گرتنى خودى دەرپرېن:

کاتى بەجۆرک دەخوازىت مەسەلە و بابەتک بدريتە بەر پووناکی و تیشک،
ياخود سەرنج و ئاراستەکان پووەو پوگەيەک بکړن، يان بەمانا ئەووپاىيەکە
(focus) بکړ، ئەمەش لەخۇيدا پټويستى بە چۆنيتى دەرپرېنک ھەيە
سەرنجراکښ و لادەر لە سروشتى گشتى دەرپرېن، کە بېگومان ھەموو ئەو
پاستيانە بوونەتە ھۆى پەواج پەيداکردن و زۆرگرتنەبەر و بەکارھيئاننى
دواليزمى دژيەک وەک جۆرک لەدەرپرېننى چټرښەخش و سەرنجراکښ ېۆ ھەموو
ئەو بابەتە فرە پەھەندانەى، کە مەولانا و مەولەوى دەرپرېننى ئەدەبيان
کردووەتە ھۆکارى دەرپرېن.

مەولانای پۆمى دەلټ:

چشم حراخواړە من دزدِ حُسنِ توست

ای جان، سزای دزدِ بصرِ می کنی، مکن^{۴۶۲}

واتە: چاوی حەرامخۆرى من، دژى جوانى تۆيە، ئەى گيان سزای دژى

چاوان دەدەى، مەکە.

ھەروەھا لە ھۆنراوھەيکى دیکەدا دەلټ:

بگو دل را، که گردِ غم نگرَد

ازیرا غم بە خوردن کم نگرَد^{۴۶۳}

^{۴۶۲} محمد رضا شفیعی کدکنی، غزلیات شمس تبریز، ج ۲، ل ۱۰۲۸.

^{۴۶۳} محمد رضا شفیعی کدکنی، غزلیات شمس تبریز، ج ۱، ل ۴۱۶.

واته: به دل بلی، که له دهوری خه نه گه پي، چونکه خه و خهفت به خواردنې که م نابېته وه.

له هونراوه ی په که مدا ده لی چاوی هرامخور، که دژی جوانی تویه، یاخود له هونراوه ی دووه مدا، خه به خواردن زیاده دکات، پیچه وانه ی هه رشتیک، که به خواردن که م ده کات، نه مه شیوازیکی قوولی ده برېنه، که سوود له دوالیزمی دژیه ک وه رگپراوه.

مه وله وی تا وه گوزی ده لیت:

هه ریه ک شه فیعیش پدی ویش ناوهرده ن
من خه جالته یی ویم شه فیع که رده ن^{۴۶۴}

واته: هه رکه سه و له پوژی قیامه تدا که سیکی هیناوه تا ببېته تکاکاری و شه فاعه تی بۆ بکات، به لام من ده رنه نجامی گوناوه کانم خه جالته م و هه ر نه و خه جالته ی و زه لیلیم هیناوه تا خوا ره حمم پی بکات و ببېته تکاکارم.
یاخود له هونراوه یه کی دیکه دا ده لی:

شادی گهردی خه م چۆن نه دۆ وه باد
خه م چۆن وه یاگی شادی نه بۆ شاد^{۴۶۵}

واته: شادی گهردی خه م ده دا به بادا!! خه م به جیگی شادی شاد ده بیت!

^{۴۶۴} دیوانی مه وله وی، ل ۳۹۹.

^{۴۶۵} سه رچاوه ی پېشوو، ل ۳۶۶.

۶. باسکردنی هندی بابته نالوژی نیو کومه ل:

که باسکردنیاں به شیوه یه کی پاسته وخو و پاشکاوانه، کاریکی ناسان نییه، به لکو به شیوازی دوالیزمی دژیه کی په خنه گرانه، وه کو گونجاوترین شیوازی ده رپړین خراونه ته پوو. مه ولانا ده لیت:

کو خمر تن؟ کو خمر جان؟ کو آسمان؟ کو رېسمان؟
تو مست جام اُبتري، من مست حوضي کوثرم^{۴۶۶}

واته: کوا مه یی جه سته؟ کوا مه یی گیان؟ کوا ناسمان؟ کوا رېسمان؟ تو مه سستی جامی نه بته ری (ناماژه به نایه تی ان شاننک هو الأبر) واته نه زوکی و بی به ره هم ده رنه نجامی.

به لام من مه سستی حوزی که وسهرم، (نهو حوزی ناوه ی، که له به هشتدایه و پیغه مبر و باوه پردارانی تاییه ت له سهری کوده بته وه). هه روه ها ده لیت:

سخن چو نیک نگوئی هزار نیست یکی
سخن چو نیکو گوئی یکی هزار بود^{۴۶۷}

واته: نه گهر قسه ی باش نه کهیت، نهوا هزار ی به یه کیک نابیت، به لام نه گهر قسه ی باش بکهیت نهوا یه کی به هه زار نه ژمارده کړیت. مه وله وی تاوه گوزی ده لیت:

یه کیوهن جه لام شادی و په غجوری

^{۴۶۶} محمد رضا شفیعی کدکنی، غزلیات شمس تبریز، ج ۲، ل ۷۱۰.

^{۴۶۷} محمد رضا شفیعی کدکنی، غزلیات شمس تبریز، ج ۱، ل ۵۴۸.

کەیفی و بێ کەیفی و نزیکى و دورى
 وهشی و ناوهشی تەفاوت زانۆ
 مەلێ نەزانۆ ھەر پەلێ شانۆ
 مەیل و قین ھەردوو ھەر جە شەخسێوەن
 جەریمە و خەلات شێوەی کەسێوەن^{٤٦٨}

یاخود دەلێ:

نارێ تاپەى ئەو من پۆمەن چون شەو
 شەوقەن پەى خەندەى سووچى جەبھەى ئەو^{٤٦٩}

واتە: تا من بۆ ئەو پۆژم وەکوو شەو وابێ، ئەوا تاریکی من زیاتر دەبێتە
 ھۆی شەوق و پووناکی سپێدەى بەرەبەیانى خەندە و خۆشى ئەو.

٧. دەربڕینی مانا و پاستییە بالاکانى عێرفان:

گرنگترین ھۆی پەنگدانەوہى دوالیزمى دژىەك لە ھۆنراوەکانى مەولانای
 پۆمى و مەولەوى تاوہگوزیدا، دەربڕینی مانا و پاستییە بالاکانى عێرفانییە، کە
 بالاترە لە عەقل و پێچەوانە دەبێتەوہ لەگەڵ نەریت و سروشتى ژيان،
 بەتایبەتى باسى عیشق و فەنا و یەکیەتى بوون... ھتد، کە ھەموو ئەمانە
 پیکھێنەرى دوالیزمى دژىەكى عێرفانین، کە سیمایەكى دیار و شوناسى شیعەرى
 ئەم دوو شاعیرەن. ژمارەىەكى زۆرى ئەم جۆرە وێنانە، کە بەردەوام لە
 ھۆنراوەکانى ھەردوو شاعیردا چەندبارە دەبنەوہ وەکو (گناھ بى گناھى، غم
 شادى، دەردى بێ دەردى، گەرمى ساردى... ھتد) ھەموویان پەيوەستن بەدید

^{٤٦٨} دیوانى مەولەوى، ل ٢٠٧.

^{٤٦٩} سەرچاوەى پێشوو، ل ١١٩.

و جیهانبینی عارفانه‌وه، یاخود به‌شیکن له‌ئنده‌بیاتی عیرفانی، چونکه "دیدی عارفانه و باوه‌پی سۆفیان به‌گشتی له‌زه‌مین و پیکه‌یه‌کدان بالاتره له‌وهی عه‌قل و نه‌ریت پښی ناشنایه و به‌واتایه‌کی تر خودی ئه‌م تپروانینه پپچه‌وانه‌ی عه‌قل و داب و نه‌ریت، هه‌ریزه جیکای سه‌رسوپمان نییه ئه‌گه‌ر زۆرتین کار و په‌نگدانه‌وه‌ی دوالیزمی دژیهک له‌ئنده‌بدا له‌زه‌مین‌ه‌ی هه‌مان بیروباوه‌پی عارفانه‌دایه، که له‌ودیو عه‌قل و داب و نه‌ریت‌وه کارده‌کات"^{۴۷۰}.

مه‌عریفه و ده‌رهاویشه عیرفانبیه‌کان له‌جۆری (شهودی) بینراوی ئاماده‌یی (حضور) و تاکه‌که‌سین، به‌جۆریک، که له‌ ئاستی فیکر و بیرکردنه‌وه بالاتره و ته‌نانه‌ت جیکه‌ی ئاماژه‌پێدان و باسکردن نییه. ناشکرایه، که هه‌ر شتی‌ک له‌ فیکر و له‌گه‌ڵ بیرکردنه‌وه‌دا نه‌گونجی و نه‌کرێته ئاماژه‌ی ده‌ربهرین، ئه‌وا له‌ توانای زاراوه و ده‌سته‌واژه‌شدا نییه به‌ئاسانی له‌خۆیدا بیگونجی.

یه‌کێک له‌ به‌لگه‌ بنه‌په‌تییه‌کانی که‌متوانایی له‌ده‌ربهرینی مانا و پاستیه عیرفانبیه‌کان، تا جیاوازی و نه‌توانایی دیاریکردنی ئه‌و حه‌قیقه‌ت و مانایانه‌یه، به‌واتایه‌کی دیکه، زه‌مین‌ه‌ی کار و کارایی زمان تا ئاستیکه، که له‌سه‌ر بنه‌مای تاییه‌تمه‌ندی و جیاوازی شته‌کان به‌هۆی نیشانه جیاوازه‌کانیان‌وه به‌توانیته‌که‌ره‌سه و ته‌نه‌کان له‌یه‌کتری جیا‌بکاته‌وه و لێیان بدوی، ئه‌مه‌ش له‌ تاییه‌تمه‌ندییه‌کانی فره‌یی و جیاوازی جیهانی ماده‌یه له‌کاتی‌کدا، که عارف له‌ سنووری هه‌سته‌کان و جیهانی په‌نگ و بۆن ده‌گوزری و به‌جیهانی یه‌ک‌بوون ده‌گات، که له‌وی هه‌موو په‌نگ و نیشانه‌کان، تاییه‌تمه‌ندی خۆیان له‌ده‌ست ده‌ده‌ن.

^{۴۷۰} سید محمد راستگو، تجلی قرآن وحدیث و شعر فارسی، کیهان فرهنگی، سال هفتم،

ئەنجام

دوالیزمی دژیهك بنهما و بنه پره تیکی ههیه له پره وانبژی کلاسیکدا، که به (طباقي) دژیهك ناسراوه و ئەمجۆرهش تهنه کار له سه ر ئەو دوو وشهیه دهکات، که له بهیتیکدا دین و له پووی واتاییه وه دژن، که ئەمهش تهنه قهتیسکردنی وشهیه له چوارچێوهیهکی سنووردار و بێ مهودادا، که ئەو پێژهن و فهپهی واتای لێ ناکه ویتتهوه، که دهقه نهمرهکانی شیعری پێ نووسراون.

له ئەدهبی هاوچهرخ و پهخنهی ئەدهبی هاوچهرخدا دوالیزمی دژیهك به ههموو جۆرهکانیه وه (دژیهك - تضاد، دوانه ی ناکۆک - متناقض، پارادۆکس... هتد) جگه له وهی ستایلیکی دهبرپینه، پهوش و میتۆدیکی پافه و لیکۆلینه وهیشه بۆ دهق.

دوالیزمی دژیهك تاییه ته نديهکی بنه پره تی بوونه و بنه مایه کی سه ره کی جیهان بینی تایینی و پێچکه و پێبازی لیکۆلینه وهی فهلسه فهی کلاسیک و مۆدێرن و عێرفانه. له ئەدهب و شیعردا تهنه هونه ریکی پوکهش نییه، به لکو بزواو و بزویته ری داهینانی فیکر و خه یالی شیعری و هونه ری ده برپینی مانا گران و قووله کانی ئەده بیاتی پر له شکۆی عێرفانی و ئەده بیاتی مۆدێرنه.

ههروه ها له لیکۆلینه وه کانی پهخنه و توێژینه وه دا به زمانی عه ره بی و به تاییه تی فارسی و جیهانی پۆژئاوا دا دوالیزمی دژیهك میتۆدیگه نه ک تهنه له

بوارى ئەدەبناسىدا، بەلكو لە بوارەكانى دىكەى زانست و مەعريفەشدا برەو و بايەخى تايبەتى ھەيە.

ئىمە وەك سەرەتا و چوونە ناوھەيەكى كۆنكرىت و پوخت بۆ دانانى بناغەيەكى تيۆرى پانانئىكى سەرچەمى و كورتى "دواليزمى دژيهك" مان كردووە و دواى ئەو لە ھەردوو بەشى دووھم و سېھەمى پراكتىكىي ئىم ليكۆلئىنەوھەيدا (۲۲۳) بەيت ھۆنراوھى مەولانا و مەولەويىمان لە پوانگەى دواليزمى دژيهكەو پاشا كردووە، كە لەسەر بنەماى چەند جۆرئىكى ھونەرەكانى پەوانبىژى خستومانەتەپو، كە بىگومان لە چوارچىوھى پۆليتبەندىي دواليزمى دژيهكدا بوو بۆ جۆرەكانى (واتايى و پۆنانى) و پاشان (ئاشكرا و ناديار) و دواتر (ناوھەيەكى و ئىستاتىكىي).

ئەم ھەولە پراكتىكىيانە لەسەر ھۆنراوھ پېشكۆ و چىژدار و لىوانلىو لە بەھا ئىستاتىكىيەكانى شيعرى مەولانا و مەولەوى ئەنجامدارون، كە ھەر لەم پوانگەيەو پاستى و ئەو ئەنجامەمان بۆ دەردەكەوئىت، كە مەولەوى تاوھەگۆزى پاىيەكى بەرزى ئەدەبىي عىرفانىيە و لە ھونەرى دەرپېين و ئەفراندندا، خامەى پەنگينە.

لەم ليكۆلئىنەوھەيدا ھۆنراوھەكانى مەولەوى ئەك تەنھا بوونە بەلگەى پراكتىكى بۆ ھەموو جۆرەكانى دواليزمى دژيهك وەك جۆرئىكى دەرپېين و قوولايى دەقى عىرفانى، بەلكو بەپىكەوھىتان و بەراوردكردنئىكى لەگەڵ ھۆنراوھەكانى مەولاناي پۆميدا، ئەوھەمان بۆ دەرکەوت كە: شيعرى مەولەوى ئاستىكى جىھانىي ھەيە و دەتوانرئىت دەقى ھۆنراوھەكانى بە سەرچەم پېئوھ و بەھا كلاسىك و مۆدېرنەكان خوئىندنەوھى بۆ بكرئىت و وەك نمونەيەك لە ئەدەبىي بالاي ناوچەكە و جىھان ئەژمار بكرئىت. بىگومان ئەمەش بەردەوام

پڻوڀسٽى به ځوڻڊنڊه وهى جياواز و فره چه شنى به رهه مى شيعرى مهولهوى ههيه، نيمه ههولمانداوه لهم گزوشه ننگياه وه ليرىكى نهو بخوڻينيه وه.

ځوڻڊنڊه وهى دهقه شيعرييه كانى مهولهوى له پوانگه دواليزمى دڙيهك و به ههناسه و ميتوډيكي بونيدگه رى كراوه وه، زيندوويه تى و بزواوى و زمان و چوڻيه تى ده ربړينى مهوله ويمان بوډه رده خات، چونكه ناشكرايه بونيدگه رى و پاش بونيدگه ريش، بونموونه لاي يورى لوتمان، كاركرډنه له سر زمانى دهق. له پوانگه (بارت) يشه وه ئيشكرډن له سر دهق كاركرډنه له زمانى دهقدا و په خنه ي نه ده بيش زمانه و زمانيش پيځهاته يه كى تا ئاستيځ هه مه لايه ن و به رفراوان و سه ربه ځويه...

ليږه وهيه، كه له چوڻيه تى زمانى ده ربړينى مهوله ويدا په يوه نډيه كى زيندووى واتا به خش له نيوان كه رهسته كاندا به دى ده كين و دواليزمى دڙيه كيش وهك وشه و چه مكه جياوازه كانى، ياخود دڙيه به كه كانى نيو دهق، ده ربړى واتا و چه مكه قووله كانى جيهان بينى نه م شاعره ن.

لهم ليځكولينه وه يه دا له بهر پوښنايى ئيستاتيكى دواليزمى دڙيه كدا مامه له مان له گه ل دهقه شيعرييه كانى هه ردو شاعيردا كړدوه، كه بيگومان به شيكه له په هه نده كانى ئيستاتيكى شيعرى به گشتى و لاي مهولانا و مهولهوى به تاييه تى، نه مه جگه له وهى بېرى په نگدانه وهى يه زندانيمان وهك تاييه تمه نډى ئيستاتيكى هه ردو شاعير خستوته پوو، كه دواچار كاريگه رى ههيه بؤ خه يال وهك كه ره سه يه كى ئيستاتيكى و ميوزيكى شيعرى و وهك دوو ده راويشته ي ديكه ئيستاتيكى دواليزمى دڙيهك.

سه‌چاوه‌كان

- ۱- **كتيب:**
- **به كوردی:**
۱. قورئانی پیرۆز.
۲. ئینجیلی پیرۆز، چاپخانه زانکۆی صلاح الدین- هه‌ولێر ۱۹۹۸ ز.
۳. ئابادانی، عه‌بدوللّاه موبلغی، میژووی ئایینی زه‌رده‌شت. وه‌رگێڕانی بۆ كوردی: ریا قانیع خانە‌ی چاپ و بڵاوکردنه‌وه‌ی قانیع، چاپی دووه‌م.
۴. د.حسین هیمداد. پێیازه‌ نه‌ده‌بیه‌كان، چاپخانه‌ی ده‌زگای ئاراس، چاپی یه‌كه‌م، ۲۰۰۷ ز.
۵. رزا، هاشم، زه‌رده‌شت و ئامۆزگارییه‌كانی. وه‌رگێڕانی: م. گۆمه‌یی، چاپخانه‌ی تیشك، سلێمانی ۲۰۰۰ ز.
۶. پروفیسۆر، ر.س.زێنه‌ر، پوخته‌یه‌ك له‌ بیروباوه‌ڕی زه‌رده‌شتی، وه‌رگێڕانی: ئازاد حه‌مە شریف، چاپخانه‌ی ماردین- هه‌ولێر ۲۰۰۰ ز.
۷. سه‌قزی بابان، زه‌رده‌شت هیوای پزگاری، به‌پێوه‌به‌رایه‌تی چاپ و بڵاوکردنه‌وه‌ی سلێمانی ۲۰۰۶ ز.
۸. سه‌واح، فیراس، خواوه‌ند و شه‌یتان، وه‌رگێڕانی: به‌ختیار عه‌زیز، چاپخانه‌ی پۆژه‌لآت- هه‌ولێر، چاپی یه‌كه‌م ۲۰۱۱ ز.
۹. سه‌ید حسینی، په‌زا. قوتابخانه‌ نه‌ده‌بیه‌كان. و: حه‌مه‌ كه‌ریم عارف، چاپخانه‌ی وه‌زاره‌تی په‌روه‌رده‌، چاپی یه‌كه‌م، ۲۰۰۶ ز.

۱۰. د.عبداللہ مستهفا، نیدریس. لایه نه په وانبیژییه کان له شیعری کلاسیکی کوردییدا، بلاوکراوهی نه کادیمای کوردی، ژماره ۱۰۷. چاپخانهی حاجی هاشم، ههولیر، ۲۰۰۱ز.
۱۱. پ.ی.د.عبدالقادر حه‌امین محمد، نه‌دهب و پتیازه‌کانی نه‌روپی- کوردی، سلیمانی ۲۰۱۱ز.
۱۲. د.قادر محه‌مد. نه‌نهر. لیریکای شاعیری گه‌ورهی کورد (مه‌وله‌وی). ده‌زگای چاپ و په‌خشی سه‌رده‌م، چاپی سیته‌م، سلیمانی، ۲۰۰۷ز.
۱۳. قه‌ره‌داغی، عه‌بدوللہ، زه‌رده‌شت، چاپخانهی تیشک، چاپی دووه‌م، سلیمانی ۲۰۰۷ز.
۱۴. مه‌وله‌وی تاوه‌گوزی، دیوانی مه‌وله‌وی. کۆکردنه‌وه و لیکۆلینه‌وه و لیکدانه‌وهی و له‌سه‌ر نووسینی: مه‌لا عه‌بدولکه‌ریمی موده‌ریس. انتشارات کردستان - سنه، چاپی یه‌که‌م، ۱۳۸۹ ه.ش.
۱۵. مه‌وله‌وی تاوه‌گوزی، دیوانی مه‌وله‌وی، له‌سه‌ر بناغی تیکۆشانی مه‌لا عه‌بدولکه‌ریمی موده‌ریس، پید‌اچوونه‌وه و ریک و پیک کردن و زیادکردنی شیعه‌ر چاپ نه‌کراوه‌کان: حه‌سه‌ن گۆران و محه‌مد حیجازی، ده‌زگای روشنبیری گۆران، چاپی یه‌که‌م، ۲۷۰۴ی کوردی.
۱۶. که‌ره‌سه‌ی کۆرسی دووه‌می دکتۆرا بق خویندکارانی نه‌دهب (۲۰۱۱) - ۲۰۱۲ز به‌شی کوردی، کۆلیژی زمان، زانکۆی سلیمانی، که‌به‌شیکه‌ له‌ کتییی (نیستاتیکا)ی (یوری بۆریف)، که‌به‌زمانی پووسی نووسراوه و له‌ مۆسکۆ سالی ۱۹۸۱ چاپی سیته‌می بۆکراوه و له‌لایه‌ن (د.نه‌نهر قادر محه‌مد)وه‌وه‌رگێڤدراوه و ئاماده‌کراوه وه‌ک که‌ره‌سه و باب‌ه‌تی کۆرس.

- به عهدى:

١٧. د.ابواليل، أمين. علوم البلاغة (المعاني والبيان والبدیع)، دار البركة للنشر والتوزيع، عمان - الأردن، ٢٠٠٦م.
١٨. د.ابوسالم، أیناس محمود عبدالله. نقد النقد، عالم الكتب الحديث، الأردن، الطبعة الأولى، ٢٠١٢م.
١٩. أدونيس. الصوفية والسوريالية، دارالساقی، بیروت - لبنان، الطبعة الرابعة، ٢٠١٠م.
٢٠. ابو یعقوب سكاکی، مفتاح العلوم، مطبعة مصطفى البابي الحلبي، القاهرة، ١٩٧٣.
٢١. د.امام، عبدالفتاح امام. المنهج الجدلي عند هيجل، دار المعارف بمصر - القاهرة، الطبعة الأولى، ١٩٨٧م.
٢٢. د.امام، عبدالفتاح امام. معجم ديانات واساطير العالم. ج١، مكتبة المدبولي، ٢٠٠٨م.
٢٣. د.امام، عبدالفتاح امام. معجم ديانات واساطير العالم. ج٢، مكتبة المدبولي، ٢٠٠٨م.
٢٤. د.امام، عبدالفتاح امام. معجم ديانات واساطير العالم. ج٣، مكتبة المدبولي، ٢٠٠٨م.
٢٥. بارت، رولان. قراءة جديدة للبلاغة القديمة، ترجمة: عمر أوكان، رؤية للنشر والتوزيع، ٢٠١١م.
٢٦. البخاري، ابي عبدالله البخاري. مختصر صحيح البخاري، دار نوبليس، بيروت، ٢٠٠٨م.

٢٧. د.بشير، كمال. التفكير اللغوي بين القديم والحديث، دار غريب - القاهرة، ٢٠٠٥م.
٢٨. د.التونجي، محمد. اليزيديون واقعهم وتاريخهم ومعتقداتهم، المكتبة الثقافية، بيروت، الطبعة الأولى، ١٩٩٥م.
٢٩. جاكسون، ليونارد. بؤس البنيوية، ترجمة: ثائر ديب، الطبعة الثانية، دار الغرقد، ٢٠٠٨م.
٣٠. جوف، فانسان. الأدب عند رولان بارط، ترجمة وتقديم: د.عبدالرحمن بوعلی، دارالحوار، الطبعة الأولى، ٢٠٠٤م.
٣١. حسين، عبدالحميد. الأصول الفنية للأدب، عالم الكتب الحديث للنشر والتوزيع، ٢٠٠٨م.
٣٢. الدملوجي، صديق. اليزيدية، مطبعة الاتحاد، موصل - العراق، ١٩٤٩م.
٣٣. ريجاردز. مبادئ النقد الأدبي، ترجمة وتقديم: د.محمد مصطفى البدوي، مراجعة: لويس عوض، المؤسسة العامة للتأليف والترجمة والنشر - القاهرة، ١٩٦٣م.
٣٤. زيدان، محمود. نظرية المعرفة عند مفكري الإسلام، مؤسسة الرسالة، الطبعة الأولى، ٢٠٠١م.
٣٥. د.سعدالله، محمد سالم. ما وراء النص، عالم الكتب الحديث للنشر والتوزيع، الطبعة الأولى، ٢٠٠٨م.
٣٦. سلامة، بولس. الصراع في الوجود، دارالكتب اللبناني، بيروت - لبنان، الطبعة الثالثة، ١٩٧٣م.

٣٧. السواح، فراس. الرحمن والشيطان، دار علاء الدين للنشر - سورية، دمشق، الطبعة الثالثة، ٢٠٠٤م.
٣٨. السواح، فراس. الوجه الآخر للمسيح. منشورات دار علاء الدين، سورية - دمشق. الطبعة الأولى، ٢٠٠٤م.
٣٩. السواح، فراس. دين الانسان، منشورات دار علاء الدين، دمشق - سوريا، الطبعة الرابعة، ٢٠٠٢م.
٤٠. السواح، فراس. طريق اخوان الصفا، منشورات دار علاء الدين، دمشق - سوريا، الطبعة الأولى، ٢٠٠٨م.
٤١. السواح، فراس. مغامرة العقل الأولى، منشورات دار علاء الدين، دمشق - سوريا، الطبعة الثالثة عشر، ٢٠٠٢م.
٤٢. الشهرزوري، يادگار لطيف. المفاتيح الشعرية (قراءة اسلوبية في شعر بشار بن برد)، دار الزمان للطباعة والنشر والتوزيع، سوريا، الطبعة الأولى، ٢٠١٢م.
٤٣. د.صليب، جميل. المعجم الفلسفي. دار الكتب اللبناني، بيروت، الطبعة الأولى، ١٩٧١م.
٤٤. د.عباس، فضل حسن. البلاغة فنونها وأفنانها (علم البيان والبدیع) دار الفرقان للنشر والتوزيع، عمان - الأردن، الطبعة الأولى، ١٩٨٧م.
٤٥. عزام، محمد. النص الغائب، عالم الكتب الحديث - الأردن، ٢٠١١م.
٤٦. د.عوض، يوسف. نظرية النقد الأدب الحديث، ط١، الأمين - القاهرة، ١٤١٤ هـ.ق.
٤٧. غالب، مصطفى. في سبيل موسوعة فلسفية. من منشورات دار و مكتبة الهلال، بيروت، ١٩٧٩م.

۴۸. الغزالي، ابو حامد. فضائح الباطنية، تحقيق وتقديم: عبدالرحمن بدوي، إصدار مؤسسة دار الكتب الثقافية - الكويت.
۴۹. د. كامل ومجموعة من المؤلفين. الموسوعة الفلسفية المختصرة، مكتبة النهضة - بغداد.
۵۰. د. مداس، احمد. لسانيات النص، عالم الكتب الحديث للنشر والتوزيع، ۲۰۰۷م.
۵۱. مجموعة من المؤلفين، موسوعة العراق الحديث، مكتبة النهضة، ج ۲، الطبعة الأولى، ۱۹۸۹م.
۵۲. هارلند، ريتشرد. مافوق البنيوية، ترجمة: حسن حمامة، دار الحوار، سورية، الطبعة الثانية، ۲۰۰۹م.
۵۳. د. هلال، محمد غنيمي. نقد الأدب الحديث، دار النهضة - مصر، ۱۹۷۳م.
۵۴. د. الوكيلی، محمد عزيز. المدارس الباطنية، دار الحوار للنشر والتوزيع، الطبعة الأولى، ۲۰۰۷م.

- به فارسی:

۵۵. احمدی، بابک. حقیقت و زیبایی (مدارس های فلسفه هنر)، نشر مرکز - تهران، چاپ بیستم، ۱۳۹۰ ه.ش.
۵۶. احمدی، بابک. ساختار هرمنوتیک، گام نو، چاپ سوم، ۱۳۸۳ ه.ش.
۵۷. استیس، والتر. عرفان و فلسفه، ترجمه: بهاءالدین خرمشاهی سروش - تهران، چاپ هفتم، ۱۳۸۸ ه.ش.

۵۸. ایزد پناه، مهرداد. آشنایی با ادیان قدیم هند، انتشارات محور، چاپ اول، ۱۳۸۱ ه.ش.
۵۹. بارت، رولان. نقد و حقیقت، ترجمه: شیرین دخت دقیقیان، نشر مرکز - تهران، چاپ پنجم، ۱۳۹۰ ه.ش.
۶۰. برتلس، یوگنی ادوارد ویچ. ترجمه: سیروس ایزدی، مؤسسه انتشارات امیر کبیر - تهران، ۱۳۸۷ ه.ش.
۶۱. بنی صدر، ابوالحسن. تضاد و تناقض، نوفل لوشاتو، چاپ دوم، کتابخانه جمهوری اسلامی.
۶۲. التفتازانی، سعدالدین. شرح المختصر، انتشارات دار الحکمة، چاپ امیر، چاپ سوم، ۱۳۶۰ ه.ش.
۶۳. جلال الدین محمد بلخی، مولانا. غزلیات شمس تبریزی، مقدمه گزینش و تفسیر: محمد رضا شفیعی کدکنی، جلد اول. انتشارات سخن - تهران، چاپ سوم، ۱۳۸۷ ه.ش.
۶۴. جلال الدین محمد بلخی، مولانا. غزلیات شمس تبریزی، مقدمه گزینش و تفسیر: محمد رضا شفیعی کدکنی، جلد دوم. انتشارات سخن - تهران، چاپ سوم، ۱۳۸۷ ه.ش.
۶۵. جلال الدین محمد بلخی، مولانا. کلیات شمس تبریزی، انتشارات اشارات طلایی، چاپ اول، ۱۳۹۰ ه.ش.
۶۶. چامسکی، نوام. زیان و ذهن، ترجمه: کورش صفوی، انتشارات هرمی - تهران، چاپ پنجم، ۱۳۹۰ ه.ش.
۶۷. راسل، برتراند. عرفان و منطق، ترجمه نجف دریا بندری، انتشارات ناهید چاپ گلشن، چاپ سوم، ۱۳۸۴ ه.ش.

۶۸. زرین کوب. پله پله تا ملاقات خدا، انتشارات علمی - تهران، چاپ ششم، ۱۳۷۳ ه.ش.
۶۹. زرین کوب، عبدالحسین. ارزش میراث و صوفیه، انتشارات سخن، چاپ چهارم، ۱۳۸۹ ه.ش.
۷۰. زمانی، کریم. میانگر عشق (شرح موضوعی مثنوی معنوی مولانا جلال الدین محمد بلخی) نشر نی - تهران، ۱۳۸۲ ه.ش.
۷۱. سارتر، ژان پل. ادبیات چیست، ترجمه ابوالحسن نجفی و مصطفی رحیمی، انتشارات نی - تهران، ۱۳۵۲ ه.ش.
۷۲. سبزیان مراد آبادی، سعید. فرهنگ نظریه و نقد ادبی، واژگان ادبیات و حوزه‌های وابسته، انتشارات مروارید، چاپ اول، ۱۳۸۸ ه.ش.
۷۳. د.سروش، عبدالکریم. بسط تجربه نبوی، مؤسسه فرهنگی صراط، تهران، ۱۳۷۸ ه.ش.
۷۴. د.سروش، عبدالکریم. ذکر جمیل سعدی، انتشارات حکمت، چاپ اول، ۱۳۵۷ ه.ش.
۷۵. د.سروش، عبدالکریم. نقدی و درآمدی بر تضاد دیالکتیکی، انتشارات حکمت، چاپ اول، خرداد، ۱۳۵۷ ه.ش.
۷۶. سلدن، رامن و ویدسون پیتر. راهنمایی نظریه ای ادبی معاصر، ترجمه: عباس مخبر، چاپخانه طرح نو، چاپ سوم، ۱۳۸۴ ه.ش.
۷۷. سهروردی، شهاب الدین یحیی. مجموعه مصنفات شیخ الاشراف، تصحیح سید حسین نصر أنجمن، فلسفه ایران و انستیتیوی ایران و فرانسه، چاپ دوم، ۱۳۵۵ ه.ش.

۷۸. د. شریعتی، علی. تاریخ و شناخت ادیان، ج ۲، انتشارات قلم، ۱۳۸۳ ه.ش.
۷۹. د. شریعتی، علی. فرهنگ لغات، شرکت انتشارات قلم، چاپ چهارم، ۱۳۸۳ ه.ش.
۸۰. د. شفیع کدکنی، محمد رضا. در عشق زنده بودن (گزیده غزلیات شمس)، انتشارات سخن - تهران، چاپ اول، ۱۳۸۸ ه.ش.
۸۱. شفیع کدکنی، محمد رضا. دستور زبان عرفانی و عرفان دستور زبان، طرح نو - تهران، چاپ اول، ۱۳۷۴ ه.ش.
۸۲. شفیع کدکنی، محمد رضا. دفتر روشنایی (از میراث عرفان بایزید بسطامی) سخن - تهران، چاپ دوم، ۱۳۸۴ ه.ش.
۸۳. شفیع کدکنی، محمد رضا. صور خیال در شعر فارسی، مرکز پخش، کتاب گزیده، چاپ چهارم، ۱۳۹۰ ه.ش.
۸۴. شفیع کدکنی، محمد رضا. موسیقی شعر، مرکز پخش، کتاب گزیده، چاپ دوازدهم، ۱۳۸۹ ه.ش.
۸۵. شفیع کدکنی، محمد رضا، شاعیر آینه‌ها (بررسی سبک هنری و شعر بیدل)، کتاب گزیده، چاپ ششم، ۱۳۶۶ ه.ش.
۸۶. د. شمیسا، سیروس. نگاهی تازه به بدیع، نشر میترا، چاپ چهارم، ۱۳۹۰ ه.ش.
۸۷. طوسی، نصیرالدین. اساس الاقتباس، به تصحیح مدرس رضوی، دانشگاه تهران، ۱۳۲۶ ه.ش.
۸۸. عمید، حسن. فرهنگ فارسی عمید، مؤسسه انتشارات امیر کبیر، تهران، ۱۳۷۹ ه.ش.

۸۹. غزالی، احمد وباخرزی، سیف الدین. دو رساله‌ی عرفان در عشق، به کوشش ایرج افشار، بی‌جا - تهران، ۱۳۵۹ ه.ش.
۹۰. غزالی، احمد. سوانح، تصحیح: نصرالله پورجوادی، بنیاد فرهنگ ایران - تهران، ۱۳۵۹ ه.ش.
۹۱. د.فاطمی، سید حسین. تصویرگری در غزلیات شمس، مؤسسه انتشارات امیرکبیر - تهران، ۱۳۷۸ ه.ش.
۹۲. د.فشارکی، محمد. نقد بدیع - سازمان مطالعه و تدوین کتب علوم انسانی دانشگاهها، مرکز تحقیق و توسعه^۱ انسانی، چاپ چهارم، ۱۳۷۹ ه.ش.
۹۳. فلوطین. دوره آثار، برگردان م.ح.لطفی، انتشارات مرکز - تهران، ۱۳۶۶ ه.ش.
۹۴. د.فولادی، علیرضا. زبان عرفان، انتشارات سخن باهمکاری انتشارات فراگفت، ۱۳۸۹ ه.ش.
۹۵. فیضی، کریم. شعاع شمس (غزلیات شمس تبریزی به روایت دکتر دینانی)، جلد اول، انتشارات اطلاعات، چاپ اول، ۱۳۸۹ ه.ش.
۹۶. فیضی، کریم. شعاع شمس (غزلیات شمس تبریزی به روایت دکتر دینانی)، جلد دوم، انتشارات اطلاعات، چاپ اول، ۱۳۸۹ ه.ش.
۹۷. د.کامیار، تقی الدین وحیدیان. بدیع از دیدگاه زیبایی شناسی، چاپ چهارم، ۱۳۸۸ ه.ش.
۹۸. لاثودزو دائو. راهی برای تفکر، برگردان و تحقیق، دائوده جینگ، ترجمه: ع.پاشایی، نشر چشمه، چاپ پنجم، ۱۳۹۰ ه.ش.

۹۹. د.محبتي، مهدي. بديع نو هنر ساخت و آرايش سخن، انتشارات سخن، چاپ دوم، ۱۳۸۶ ه.ش.
۱۰۰. د.مهر، فرهنگ. فلسفه زردشت، چاپ ديپا، چاپ هشتم، ۱۳۸۴ ه.ش.
۱۰۱. مولا صدرا، محمد ابراهيم (صدرالدين شيرازي). اسفار اربعه، مؤسسه انتشارات حکمت، چاپ اول، ۱۳۸۳ ه.ش.
۱۰۲. مولانا رومي، جلال الدين محمد بلخي. مثنوي معنوي، انتشارات الهام - تهران، چاپ اول، ۱۳۸۶ ه.ش.
۱۰۳. د.ناتل خانلري، پرويز. وزن شعر فارسي، انتشارات سخن تهران، ۱۳۵۳ ه.ش.
۱۰۴. د.ناتل خانلري، پرويز، شعر و هنر، انتشارات سخن - تهران، ۱۳۵۳ ه.ش.
۱۰۵. نيوتن، اريك. معنى زيبايي، ترجمه پرويز مرزبان، بنگاه ترجمه و نشر كتاب - تهران ۱۳۴۲ ه.ش.
۱۰۶. هارلند، ريچارد. درآمدی تأريخی بر نظريه ادبی - از افلاطون تا بارت. ترجمه: علی معصومی و شاپور جوکش، چشمه، چاپ دوم، ۱۳۸۵ ه.ش.
۱۰۷. الهاشمي، احمد. جواهر البلاغة، مركز انتشارات دفتر تبليغات اسلامي - حوزه قوم، چاپ سوم، ۱۳۷۰ ه.ق.
۱۰۸. همایي، جلال الدين. فنون بلاغه و صنايع ادبي، ناشر اهوار، چاپ اول، ۱۳۸۹ ه.ش.
۱۰۹. ويستر، راجر. پيش درآمدی بر مطالعہی نظريہی ادبي، ترجمه: الهه دهنوي، روزگار. چاپ اول، ۱۳۸۲ ه.ش.

۱۱۰. د.یثربی، سید یحیی. عرفان نظری، مرکز انتشارات دفتر تبلیغات اسلامی، حوزه علمیه قم، چاپ ششم، ۱۳۸۷ ه.ش.
۱۱۱. د.یثربی، سید یحیی. فلسفه عرفان، مرکز انتشارات دفتر تبلیغات اسلامی، حوزه علمیه قم، چاپ چهارم، ۱۳۷۷ ه.ش.

- به ئینگلیزی:

112. CHRIS BALDIK, Oxford Concise Dictionary of Literary Terms. London, 2004
113. J.A.Cuddon., The penguin dictionary of literary terms and literary theory, penguin books – London, six.

ب-گوفارو بلاوکراوه:

۱۱۴. افرمجان، علی اکبر احمدی. تعبیرهای ارسطو از اصل تناقض، فصلنامه دانشکده ادبیات، دانشگاه قم، شماره سوم و چهارم، ۱۳۸۱ ه.ش.
۱۱۵. د.ایمانپور، منصور. کاملیت جهان و مسئله شر در اندیشه ابن سینا و ملا صدرا، نشریه دانشگاه تبریز، شماره ۱۹۹ سال ۱۳۸۵ ه.ش.
۱۱۶. راستگو، سید محمد (خلاف آمد). کیهان فرهنگی، تهران، سال ششم، شماره ۹، ۱۳۶۵ ه.ش.
۱۱۷. راستگو، سید محمد. تجلی قرآن و حدیث در شعر فارسی، کیهان فرهنگی، سال هفتم، شماره ۱۲، ۱۳۶۹ ه.ش.

۱۱۸. صالحی، مهدی. تضاد یا متناقض نما، مجله فارسی، دوره ۲۳،

شماره ۴۶. www.ensani.ir

۱۱۹. صیادی نژاد، روح الله. متناقض نما در شعر معاصر عربی، مجله زبان

و ادبیات عربی، دانشگاه کاشان، شماره دوم، تابستان ۱۳۸۹ ه.ش.

۱۲۰. د.فرخ نیا، مهین دخت. شطح جلوه هنر در زبان تصوف، نشریه

دانشکده ادبیات و علوم انسانی، شماره ۱۰، ۱۳۸۱ ه.ش.

۱۲۱. د.گلی، احمد. متناقض نمایی (پارادوکس) در شعر صائب، فصلنامه

پژوهشهای ادبی سال ۵، شماره ۲۰، تابستان ۱۳۸۷ ه.ش.

۱۲۲. مرتضایی، جواد. نقد و تحلیل پارادوکس، مجله دانشکده ادبیات

و علوم انسانی، دانشگاه اصفهان، شماره ۴۷، ۱۳۸۱ ه.ش.

۱۲۳. د.مکی نومان مظلوم و د.گوران صلاح الدین شکر. ثنائیات الاضداد

في شعر المتنبي، گوفاری زانکوی کویه، ژماره (۱۱).

۱۲۴. هروی، مرزده احمد زاده. تحلیل تجربه زیبانگاری در مولوی، فصلنامه

پژوهشهای ادبی، شماره ۴، تابستان ۱۳۸۳ ه.ش.

۱۲۵. وحیدیان کامیار، تقی. متناقض نما (paradox) در ادبیات، نشریه

دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه فردوسی مشهد، سال بیست و هشتم

۱۳۷۶ ه.ش، شماره ۴ و ۳.

۱۲۶. د.یوسفی، غلامحسین یوسفی. تصویر شاعرانه اشیاء در نظر صائب،

مجله ادبیات دانشگاه فردوسی شماره ۴، سال یکم، ۱۳۸۳ ه.ش.

ج- نه‌ننه‌رنیت:

۱۲۷. اشرفیان مهرآباد، هوشنگ. زبان پارادوکس، سایتی: www.literature-dept.talif.ir
۱۲۸. نه‌نسایکلۆپیدیا، نه‌ننه‌رنیت.
۱۲۹. دیویه دیچز، شیوه‌های نقد ادبی.
۱۳۰. رشیدی رضا، سایتی هم اندیشی زبان و ادبیات فارسی.
۱۳۱. سراته البشیر، الخطاب الشعري والثنائيات الضدية، يناير ۲۰۱۱. نه‌ننه‌رنیت.
۱۳۲. علی اصغر محمودی. بررسی اندیشه و ذهن در موسیقی شعر باتوجه به غزلیات شمس. سایتی: www.sid.ir
۱۳۳. علی محمود آسیابادی، تحلیل ساختاری غزلی از مولوی سایتی: www.sid.ir
۱۳۴. د. غلامرضا کریمی فرد، پارادوکس خاستگاه و پیشینه^۲ آن در بلاغت عربی.
۱۳۵. د. وزله، فریشته. متناقض نما در غزلیات حافظ، سایتی (تحلیلی خبری عصر ایران)
۱۳۶. ویکیبیدیا، الموسوعة الحرة. نه‌ننه‌رنیت.

د- نامه‌ی نه‌کادیمی:

۱۳۷. پریسا رضایی، بررسی تضاد و متناقض نما در اشعار احمد شاملو، پایان نامه کارشناسی ارشد رشته زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه کردستان، سال ۱۳۸۷ ه.ش.

ملخص البحث

يتناول هذا البحث "التضاد الثنائي في الشعر الغنائي للشاعرين الكبيرين: مولانا جلال الدين الرومي (١٢٠٧-١٢٧٣) و مولوي التاجوزي (١٨٠٦-١٨٨٢) محاولا اظهار انعكاس هذا المفهوم في شعرهما".

يتكون البحث من مقدمة و ثلاثة فصول و استنتاج لما توصل له الباحث من خلال دراسته هذه و ثم قائمة باسماء المراجع والمصادر.

ان ظهور هذا المفهوم "التضاد الثنائي" قديم كقدم ظهور الوعي لدى الانسان و تفكيره حول الكون و ماهيات الوجود الانساني، و انعكس في كل المجالات الدينية والفكرية و العلمية و الفنية بمعناها الشامل... ولكن وفي العصر الحديث و في بداية القرن العشرين بالذات، يعود تطوير وتنظير هذا المفهوم الى الاستكشافات اللغوية للعالم اللغوي السويسري فرديناند دي سوسير الذي اكتشف بان المعنى ينبع من الاختلاف و التضاد، و ثم قام المفكران الفرنسيان كلاود ليفي شتراوس و رولاند بارث بتطوير افكار سوسير و استنباط نظرية منها سميت بالبنوية. والتي صارت فيما بعد نظرية و منهجا للبحث الادبي، كما وان الركيزة الرئيسية للبنوية ما هي الا "التضاد الثنائي".

نشير في مقدمة دراستنا الى اهمية هذا المفهوم السائد في الادب العالمي والاوروبي و باللغة الفارسية و عكس مانراه، اى قلته او حتى عدم وجوده في دراساتنا الادبية باللغة الكردية. و نبين اهمية البحث من الناحيتين النظرية و

العملية. ومن الطبيعي ان منهج البحث بنيوى تكاملي بحكم المفهوم و طبيعة المادة.

كما و قمنا في الفصل الاول باستقراء و عرض سريع لهذا المفهوم في الاديان القديمة و السماوية بفروعها و مذاهبها و فعلنا بالمثل مايخص الفكر و الفن والفلسفة... للتهيئة الى تطبيق هذا المفهوم النقدي في شعر الشعارين.

طبقنا فى الفصل الثاني ومن منظور الفنون البلاغية منهجنا على مائتين و ثلاثين وعشرين بيتاً من شعر الشعارين اي وفقا "للتضاد الثنائي" حيث استنتجنا تصنيفا من ثمانية و اربعين نوعا من الاستعمال وفق هذا المبدأ.

يتضمن الفصل الثالث من البحث القاء الضوء من الناحية الجمالية و مطابقا لمفهوم "التضاد الثنائي" على مجموعة كثيرة من ابيات الشعارين و ذلك بعد عرض مسهب لمفاهيم و و مقولات استيتيكية حيث كانت نتائج التطبيق خير دليل على غنى وعمق نتاج الشعارين الكبيرين. ومن دواعى الفخر لادبنا الكردي بانه قد انجب شاعرا بعبقرية عبدالرحيم التاوجوزى حيث يقف شعره في مستوى شعرمولانا الرومي والذي يعتبر بحق من قمم الادب العالمي.

و نختم بحثنا بالاستنتاجات التى توصلنا اليها من خلال دراستنا و ثم نقدم اسماء المصادر و المراجع المستعملة من قبلنا.

Abstract

This research addresses the binary opposition duo in the lyrical poems' of Mevlana Jalaluddin Rumi (1207 _ 1273) and Mawlawy Tawegozi (1806- 1882). We are aiming to show a reflection of this concept (binary opposition) in their poetry.

The research consists of an introduction, three chapters, and a conclusion of what the researcher flourished in, during this study, and then a list of sources and references.

Binary opposition is a subtle way in which texts are subconsciously interpreted by the readers' and listeners' mind. The existence of "binaries" with in a text often acts to develop powerful layers of meaning.

The antiquity of this concept "binary opposition" is the emergence of awareness of the rights and thoughts about the universe; substantial human existence. This was reflected in all areas of intellectuality, religion, scientific sense, and philosophy of the arts. The theory originated life in the early twentieth century with the works of the linguist, Ferdinand de Saussure. Nonetheless, later on his ideas were developed by two leading French philosophers, Claude Levi-Strauss and Ronald Barthes. Both who incorporated Saussure's idea into an all-containing theory of significance and sense; this theory was called structuralism. The theory has become a structural theory and approach to literary research. Binary opposition is the main pillar, frame work, and foundation plane for structuralism. Meaning that structuralism has been derived from binary opposition in its own way.

At the forefront of our study to the importance of this concept (the concept being binary opposition) prevailing in world literature and European and Persian language. As well as

portraying how Kurdish literary studies does not show this. There is even a possibility it is non-existent in our Kurdish studies. It also shows the importance of research, both theoretical and practical. Originally this research benefits the methodology of structuralism, because it can be assimilated with the material of our thesis.

As we have seen in the first phase, as well as furthermore interpreting a quick view of the branches of concepts regarding ancient religions, monotheistic doctrines; the studies of art and philosophy are being included. We did all of these studies in the first phase to prepare ourselves for the concept of binary opposition in the second phase.

We found and researched the concept of binary opposition within the poems, as well as using the rhetorical terms. Our approach on the two hundred and twenty-three couplets, by the use of binary opposition we found forty-eight rhetoric categories, or an eloquence of categories.

In our third phase we also looked at poems from a light shed aesthetic view identical to the concept binary opposition.

The result of this application and research shows, and is the best proof of the richness and depth of the compositions of two great poets. It is a matter of pride for, Kurdish literature that Mawlawy Tawegozi is in the same league and level as the world known poet Mevlana Jalaluddin Rumi.

Whatever conclusion we have come to, that is what we have written.

